

Đen trắng

Contents

Đen trắng	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	10
3. Chương 03	22
4. Chương 04	25
5. Chương 05	30
6. Chương 06	42
7. Chương 07	52
8. Chương 08	62
9. Chương 09	76
10. Chương 10	83
11. Chương 11	100
12. Chương 12	107
13. Chương 13	112
14. Chương 14	115
15. Chương 15	132
16. Chương 16	140
17. Chương 17	147
18. Chương 18	158
19. Chương 19	167
20. Chương 20	174
21. Chương 21	182
22. Chương 22	190
23. Chương 23	196
24. Chương 24 (end)	207
25. Ngoại Truyện 1	211
26. Ngoại Truyện 2	217

Đen trắng

Giới thiệu

Anh là màu đen thuần túy, cô là màu trắng tinh khiết. Từ khi gặp được cô, anh đã nghĩ không thể d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-trang>

1. Chương 01

Chương 1: Bể gây cánh

Đêm khuya, đêm lạnh như nước. Ngoài ban công gió thổi mạnh, một người đàn ông đứng dựa vào lan can. Mặc quần áo đơn giản, áo sơ mi Cenci một màu cổ điển, ba cúc áo mở rộng từ cổ áo, chỗ xương quai xanh lộ rõ từng dấu hôn. Tay áo thiết kế tinh tế hiện rõ cánh tay dài rắn chắc, ánh trăng chiếu xuống, mơ hồ có thể thấy được trên cánh tay anh có những vết móng tay bầu chắt của phụ nữ.

Anh từ nhỏ đã có khuôn mặt cực kỳ điển lệ, mà bây giờ lại mới bứt ra từ cơn lốc tình dục, không kịp tán đi một thân gợi cảm, người bên ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy lại càng yêu mến. Đứng sau người đàn ông là vài người cấp dưới và một quản gia, đều là những người hàng năm phục vụ tại biệt thự tư nhân này. Quản gia đứng đầu lên tiếng biện bạch: “Dịch thiếu, chúng tôi không phải cố ý Chỉ cảm thấy thiếu phu nhân ngồi ở trong nhà lâu quá, cho nên mới nhất thời muốn đưa cô ấy ra ngoài một chút..... Không ngờ lại mang đến cho ngài phiền toái lớn như vậy.....”

Anh chỉ nghe, không đáp. Tay cầm một điều thuốc nhỏ dài, sương khói bốc lên, ẩn nấp vẻ mặt của anh. Sương khói lượn lơ sau lưng, chỉ thấy hé ra sắc mặt trắng xanh trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ. Lạnh lẽo như vậy, chỉ làm cho người ta thấy vô cùng quý dị.

Cảm giác áp bách quá nồng đậm, quản gia nơm nớp lo sợ nói năng lộn xộn, mới nói vài lời biện bạch trước mặt anh mà khuôn mặt đã đông cứng tái nhợt, nghe ra thấy cảm giác vô lực mười phần.

“Quản gia Lí.” Bỗng nhiên người đàn ông mở miệng, không khách khí cắt ngang lời biện bạch của quản gia, âm sắc lạnh ngắt: “Ông ở Đường gia bao lâu rồi?”

Quản gia giật mình, chột dạ cúi đầu, “Một, một năm.”

Anh bỗng nở nụ cười, nụ cười kiêu ngạo, toát ra khí lạnh, làm cho người ta không rét mà run.

“Tốt lắm, một năm.” Khóe môi khẽ động, anh quả quyết mỉa mai lên tiếng, “..... Mới một năm mà đã đem đến cho tôi phiền toái lớn như vậy!”

Khí thế của anh quá mức sắc bén, anh đã quá quen với những thủ đoạn bạo lực, bất kể là dùng kỹ xảo hay vũ lực, đều dồn người khác vào chỗ chết.

Quản gia gây chuyện sợ tới mức vội vàng quỳ xuống.

Tất cả mọi người đều không nói, chỉ cảm thấy tim mình đang nổi lên một nỗi sợ hãi.

“Quy củ của tôi, ông nên biết.” Người đàn ông xoay người, nâng tay gõ vào lan can đá cẩm thạch, miệng lên tiếng uy hiếp: “Hôm nay tôi không muốn động tay nữa, trước khi tôi thay đổi ý định, mang theo người của ông..... Cút!”

**** **** ****

Trong phòng ngủ.

Thân là bác sĩ tư nhân của Đường gia, Thiệu Kỳ Hiên cảm thấy, mình sinh ra như là để cả đời cống hiến cho Đường gia. Nếu thế lực của xã hội đen có thể tính bằng con số cụ thể, vậy thì nếu Châu Á chiếm mười phần, Đường gia chắc chắn chiếm tới bảy phần. Thế lực khổng lồ như vậy, đương nhiên sát khí cũng không nhỏ.

Nhưng bệnh nhân hôm nay thực đặc biệt, không phải một cấp dưới đắc lực của Đường gia, mà là một cô gái yếu đuối không hề có lực uy hiếp.

Cô không đặc biệt xinh đẹp, hơn nữa lại đứng cạnh người đàn ông tư sắc yêu diễm như vậy, nên cô càng mang vẻ bình thản vô kì.

Nhưng, lại không thể dùng từ bình thường để hình dung.

Thiệu Kỳ Hiên nhìn bệnh nhân trên giường, nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy thật bình thản yên tĩnh, giống như nơi nào có cô, nơi đó có thể tách biệt khỏi thế giới.

Mũi kim bén nhọn đâm vào tĩnh mạch tay phải, kỹ thuật cẩn thận làm trong ống tiêm nhỏ dài lập tức trào ra giọt máu đỏ tươi, cảm giác đau đớn bỗng nhiên ập đến làm người đang hôn mê trên giường tỉnh táo ba phần.

Hoàn toàn khác với chồng cô, cô không hề mang lại cảm giác uy hiếp cho người khác, ngay cả ánh mắt đơn giản cũng có thể làm người ta bình tĩnh, làm cho tâm tư người ta yên lặng như nước.

“Bác sĩ Thiệu.....?”

“Đúng, là tôi.” Thiệu Kỳ Hiên nở nụ cười trấn an, vuốt ve trán của cô một chút: “Cô bị sốt, nhưng không có việc gì, ít nhất cô cũng phải tin tôi chứ?”

Cô nở nụ cười, tươi cười tuy vẫn còn mỗi một không chịu nổi, lại không hề lộ ra một tia ấm ức.

“Cảm ơn anh.”

Thiệu Kỳ Hiên cho cô một nụ cười yên tâm, xoay người dặn dò vài câu với người chăm sóc cô, quan trọng là những vấn đề mà bệnh nhân cần chú ý mấy ngày tới, sau đó bước ra khỏi phòng ngủ.

Trước khi đi còn không nhịn được quay đầu liếc nhìn người đang nằm trên giường. Dưới ánh trăng nhu hòa, lông mày cô chau lại. Anh nhìn thấy được, cô ngủ thật sự không yên, mắt vẫn đang nhắm chặt, lại không hề nói một chữ ‘Không’.

Kỳ Hiên bỗng nhiên có chút buồn rầu.

Một cô gái tốt như vậy, sao lại gặp phải người đàn ông yêu dị như Đường Dịch chứ, với hiểu biết của anh về Đường Dịch, biết rõ từ nay về sau, cô gái này sẽ bị người đàn ông đó bẻ gãy đôi cánh của mình.

Ngoài cửa phòng ngủ, trợ thủ đắc lực nhất của thiếu chủ đương nhiệm Đường gia đang đứng đó. Thấy Thiệu Kỳ Hiên đi ra, Doãn Khiêm Nhân đưa cho anh một cốc nước, “Vất vả.”

Kỳ Hiên không nhịn được xúc động: “Nửa đêm như thế này, có phải dây thần kinh của anh ta căng hay không? Đem một cô gái yếu đuối biến thành bộ dáng nửa sống nửa chết như vậy.”

“Tính cách của Dịch thiếu anh cũng hiểu mà.” Khiêm Nhân cười khổ: “Tuy rằng rất ít hiện ra bộ dáng thật sự, nhưng một khi tính tình nổi dậy, chúng tôi từ trên xuống dưới đều không tránh khỏi bị vạ lây.”

Vừa rồi thấy bộ dáng tức giận của Đường Dịch, rõ ràng là muốn tất cả mọi người trong nhà không ai được bình yên.

Kỳ Hiên nâng tay uống một ngụm nước giải khát, nghi hoặc nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Uy hiếp.” Khiêm Nhân thần nhiên nói, “Trên đường có một thế lực nhỏ không vừa mắt Đường gia, có ý đồ xuống tay với thiếu phu nhân, kết quả còn không thành công đã bị Dịch thiếu bắn ột đạn vào đầu.”

“Ah.....” Bác sĩ Thiệu theo chủ nghĩa hòa bình phát ra một tiếng kêu không rõ cảm xúc.

Dừng một chút, Khiêm Nhân tiếp tục nói: “Vấn đề là ngày hôm qua Dịch thiếu vừa nhắc nhở thiếu phụ nhân, không cần tùy tiện ra khỏi nhà, đáng tiếc là cô ấy không nghe được bao nhiêu.....” Khiêm Nhân thực bức xúc: “Cô ấy biết Dịch thiếu chưa được bao lâu, hoàn toàn không hiểu anh ấy, thấy bộ dáng anh nói chuyện luôn âm âm nhu nhu như vậy, cô ấy chắc cũng không cho là thật, hoàn toàn không biết Dịch thiếu mà tức giận thì bộ dáng.....”

“Không thể trách cô ấy đâu.” Kì Hiên tràn đầy đồng cảm mà tỏ vẻ đồng tình: “Cái loại người biến thái như Đường Dịch, cho dù là chúng ta cũng không hiểu nổi trong lòng anh ta suy nghĩ cái gì.”

“Tôi mới là người đau đầu nhất.” Khiêm Nhân nâng tay lên, quơ quơ văn kiện trong tay: “Còn có rất nhiều văn kiện muốn đưa cho anh ấy xem, nhưng bây giờ ai mà dám đến gần chứ.....”

Kì Hiên ‘Ủm’ một tiếng, nửa ngày sau vẫn thấy Khiêm Nhân đang nhìn mình với bộ mặt chờ mong, không chịu nổi trước mắt biến đen: “Không phải anh muốn tôi đi đấy chứ?”

“Bác sĩ Thiệu,” Khiêm Nhân đem văn kiện dúi cho anh, cười không có ý tốt: “Cứu mạng là thiên chức của bác sĩ.”

Kì Hiên không nói gì, có được nghề nghiệp bị người khác bắt nạt như thế này thật khó chịu.

**** *

Chậm rãi đi đến phía sau anh, Thiệu Kì Hiên không nhận được đứng yên một lúc, nhìn bóng dáng của anh có chút đăm chiêu.

Đường Dịch.

Cái tên này đại diện cho thế lực khổng lồ cũng không tầm thường, trên tay người đàn ông này có thể lực quá lớn, có thể dễ dàng thay đổi thế giới theo cách anh muốn.

Rất ít khi anh thật sự tức giận, thân là đại thiếu gia của Đường gia, từ nhỏ đã học được cách ngụy trang tuyệt hảo. Lần gần đây nhất anh tức giận đến tím mặt là vào hai năm trước, khi chủ nhân của Đường gia, bố anh, bị người ta hãm hại đến chết, anh thân là đại thiếu gia của Đường gia, bị hãm sâu trong trung tâm vòng xoáy lửa gạt thủ đoạn, anh vừa phải giải quyết các thế lực đang rục rịch trong nội bộ Đường gia, vừa muốn báo thù cho bố mình.

Thiệu Kì Hiên mỗi khi nghĩ đến khoảng thời gian đó của Đường Dịch, trong lòng chỉ biết dâng lên bốn chữ: Sâu không lường được.

Anh còn rất trẻ, nhưng cũng rất tàn nhẫn.

Kết quả cuối cùng, không thể nghi ngờ là anh đã giành toàn thắng. Châu Á có thể lực mười phần, bị anh giữ trong tay bảy phần cho đến bên kia bờ đại dương. Về phần quá trình ư? Bốn chữ khái quát: Đại khai sát giới.

Mà hôm nay sau hai năm, anh lại một lần giận dữ. Nhưng khác biệt là, lúc này đây, anh vì một cô gái. Mà cô gái này, từ khi gặp anh đến giờ, chỉ ngắn ngủn có ba tháng.

Thiệu Kì Hiên khụ một tiếng.

Đường Dịch hơi nghiêng người, mắt đảo qua thấy là anh, lại hồ hững quay lại.

“Được rồi, tôi biết anh bây giờ rất tức giận, nhưng lúc anh tức giận, cũng xin nghe người bác sĩ là tôi đây nói vài câu.”

Kì Hiên có ý tốt nói, yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt không hề để ý đến sự tồn tại của mình, nhưng anh vẫn muốn làm hết trách nhiệm của mình.

“Tôi nói cho anh biết này, xuống tay cũng phải có chút chừng mực chứ? Anh tự mình xem đi, một cô gái tốt như vậy đã bị anh biến thành bộ dáng gì rồi” Kì Hiên vô cùng bức mình nói với anh: “Anh cho rằng tất cả những cô gái trên thế giới này đều dễ dàng tha thứ như vợ của anh sao? Nếu mà là Đường Kính, tôi đã

không phải nói, Đường Kính nếu dám đối xử với cô ấy như vậy, hừ, hãy thử xem, không khiến anh ta chạy như bay để tránh súng, tránh bom như xe lửa giồng hồi cách mạng thì.....”

Đường Dịch bỗng nhiên ngắt lời anh, giọng nói không nghe ra cảm xúc gì: “Cô ấy thế nào?”

“Có thể thế nào đây?” Kì Hiên khẩu khí lạnh lùng: “Đêm đầu tiên bị người ta mạnh mẽ ép buộc trong khi đang sốt 38 độ 6, anh nói cô ấy có thể thế nào?”

Trong bóng đêm dày đặc, Thiệu Kì Hiên thấy người đàn ông trước mắt hơi cau mày. Lòng mày và lông mi gần chạm vào nhau, đôi mắt lấp lánh ở giữa, làm người ta cảm thấy không hề bị áp bức khó chịu.

Biểu tình sinh động như thế, trong nháy mắt làm cho Thiệu Kì Hiên có ảo giác thì ra anh là người cũng sẽ hối hận cũng có cảm xúc bình thường như những người đàn ông khác.

Nhưng ngay giây sau đó, nâng tay xua tan sương khói hỗn loạn trước mặt, anh xoay người mặt hướng về phía Kì Hiên, làn khói tan đi lộ ra ánh mắt chứa đầy ánh sao, giọng nói khàn khàn mà gọi cảm.

“Chữa khỏi cho cô ấy cho tôi.”

Cường ngạnh, không nghi ngờ, tác phong điển hình của Đường Dịch.

Kì Hiên bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Vừa rồi, anh lại bị vẽ bề ngoài của người đàn ông này mê hoặc. Làm sao có thể quên, Đường Dịch, trong thế giới này, dù có hao tổn tinh thần đến đâu cũng không làm anh thương tâm.

“Nói thật, tôi thực không hiểu lòng anh nghĩ cái gì, ” Kì Hiên có lòng tốt mở miệng, “Bên ngoài nhiều phụ nữ như vậy, cho tới bây giờ anh ngay cả nhìn liếc mắt một cái cũng không, thế mà có một người trong nhà này, anh đem cô ấy cất giấu tốt như vậy, nhưng ngẫu nhiên mất bình tĩnh lại bắt nạt cô ấy đến mức chỉ còn nửa cái mạng..... Nói xem, đây là cái tật xấu gì vậy? Giống như dịch SARS ngăn chặn được một thời gian lại bùng nổ sao?”

Đường Dịch bỗng mở miệng gọi tên anh một tiếng, giọng nói thản nhiên, lại ngầm có ý cảnh cáo.

“Thiệu Kì Hiên.”

“Được rồi đã biết.” Kì Hiên luôn là người bình tĩnh, cũng không để ý đến vẻ mặt âm dương quái khí của anh, “Anh tự nhìn cô ấy đi. Ba tháng trước anh mang cô ấy về trên người bị thương cũng không ít, trong ba tháng này điều trị đã tốt hơn rồi, vậy mà, đêm nay anh làm cô ấy bị thương như vậy, hết thấy lại như cũ rồi.”

Kì Hiên nâng tay nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng. Dựa vào tinh thần chuyên nghiệp của mình đã cứu sống bệnh nhân rồi lại an ủi tinh thần, giáo huấn Đường Dịch vân vân, Bác sĩ Thiệu kéo một thân mệt mỏi rời khỏi Đường gia.

**** *

Xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Người đàn ông đứng trên ban công, không hề động. Tầm mắt rơi xuống bụi hoa hồng nở rộ trong hoa viên, hoa nở không thua trắng cảnh, nhờ mấy ngày nay cô tỉ mỉ chăm sóc. Màu đỏ, vàng, da cam, màu xanh, rất nhiều màu sắc rực rỡ, cô đã làm cho ngôi nhà này nở rộ một không khí ấm áp.

Ánh trăng mờ mờ, biến ảo trong mắt.

Ổn định lại tâm tình, người đàn ông xoay người, nhìn điều thuốc trong tay vẫn chưa tàn, tùy tay ném nó vào một cái gạt tàn, sau đó, bước chân chậm rãi đi về phía phòng ngủ.

Nâng tay đẩy cửa đi vào, trong phòng ngủ có hai, ba người hầu gái đang chăm sóc thiếu phu nhân, thấy anh đứng ở cửa, mọi người lập tức cùng nói: “Dịch thiếu.”

Anh nâng ngón tay lên, làm một động tác chó lên tiếng. Bạc môi khẽ nhúc nhích, phân phó xuống.

“Đi ra ngoài.”

Mọi người lập tức rời đi, cẩn thận ra khỏi cửa, bên trong khôi phục một không gian yên tĩnh.

Đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường, anh nâng tay xoa mặt cô.

Đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng xuyên vào từ cửa sổ, dừng lại trên mặt cô. Khuôn mặt tái nhợt, lông mày nhíu chặt, cô đã quen ẩn nhẫn, quen chịu đựng, dù có đau có thương cũng không lên tiếng, mỗi khi chịu ảm ức cũng chỉ cắn chặt môi chịu đựng.

Cô cứ như vậy, anh nhìn thấy thế lại không thể giải thích được vì sao tim mình đập nhanh hơn. Mà cô bị thương thế này, đúng là do anh làm.

Vài giờ trước, cô trợ mắt thấy anh nổ súng giết người, rõ ràng biết anh giết kẻ muốn hại mình, nhưng khi anh nổ súng sát ý trong mắt lạnh như băng làm cho cô không rét mà run, anh là người máu lạnh, sự sống đối với anh mà nói thật quá bình thường, lần đầu tiên cô thấy người bị súng bắn trúng giữa mi tâm (mi tâm: điểm ở giữa hai mày) ngã ngay trước mặt mình, ý tưởng đầu tiên trong đầu cô chính là chạy trốn.

Vì thế cô đã phạm phải cái sai đầu tiên trước mặt người đàn ông này, ngay khi tay anh hướng về phía cô, cô không tự giác lui về phía sau.

Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, lại rõ ràng toát lên ý muốn trốn chạy của cô, làm anh giận tím mặt. Anh không để ý trong đôi mắt cô đang chứa đầy sợ hãi đối với mình, anh mạnh mẽ kéo cô về nhà, đóng sầm cửa rồi ném cô lên giường, động tác đầu tiên của anh là xé đi chiếc váy liền của cô.

Tại sao lại là cô?

Đó là một câu hỏi hay.

Kì Hiền đã từng hỏi anh, Đường Kính cũng hỏi anh, thậm chí ngay cả anh cũng từng tự hỏi mình.

Tại sao, anh bắt buộc phải có được cô, buộc cô làm Đường thiếu phu nhân?

Đường Dịch yên lặng nhìn cô trong chốc lát.

Bỗng nhiên cảm thấy trong miệng chua xót, muốn tìm thuốc lá để hút. Nhưng ý nghĩ chợt lóe trong đầu, cô không thích mùi thuốc lá, vì thế anh lại buông tha nó giống như bỏ cuộc.

Toàn bộ không gian im lặng vô cùng.

Chỉ có tiếng chất lỏng trong ống truyền dịch tí tách nhỏ xuống.

Như đang nhắc nhở anh, chuyện vừa rồi anh làm có bao nhiêu quá đáng. Rõ ràng biết cô vẫn rất sợ anh, cũng rõ ràng biết từ khi kết hôn tới nay anh chưa từng động vào vết thương của cô, nhưng trong cơn thịnh nộ vẫn ép buộc cô tiếp nhận lần đầu tiên nam nữ giao hợp.

Cô ngẩng đầu lên buộc phải thừa nhận ánh mắt anh, biểu tình yếu ớt quả thực khiến anh kinh ngạc.

Một cô gái đẹp nhất chính là như vậy, không có đề phòng, không có một chút năng lực chống đỡ, anh không cần nghĩ quá nhiều, không cần phòng bị, có thể toàn tâm toàn ý có được cô.

Đêm giường chưa kịp đổi, ả ỉn còn thấy được dấu vết màu đỏ phía dưới chăn, anh nhớ tới lần thứ hai anh giữ chặt lấy eo cô tiến vào từ phía sau, cô vô tình kêu lên một câu ‘Em không thoải mái.....’, lúc ấy đã bị anh cười mà bỏ qua, cẩn nhẹ cổ cô và đáp một câu ‘Anh sẽ làm cho em thoải mái’.

Lại không biết, hóa ra, lời cô nói là sự thật.

Lúc ấy cơn giận của anh vẫn còn sót lại chưa tiêu tan, vì thế không để ý đến cảm thụ của cô, mãi đến khi anh bình tĩnh, mới cảm thấy thân thể cô từ trước đến giờ không hề nóng lên. Vừa sờ trán cô, anh nhất thời tỉnh táo.

**** *
**** *
**** *

Ánh trăng dần dần chảy xuống về phía tây, thời gian lặng lẽ trôi đi, yên lặng chứng kiến sự khởi đầu của một tình yêu.

Anh ngồi bên cạnh cô, ngón tay thon dài lướt trên mặt cô, dừng lại trên đôi môi cô. Môi cô rất đẹp, màu sắc nhẹ nhàng, khiến cho người ta nhìn thấy sẽ nghĩ đến câu ‘Thích hợp hôn môi’. Có khi anh hôn cô không tự giác được mà cắn nó, nhìn nó bị cắn sưng đỏ, cũng nhìn thấy biểu hiện kinh sợ của cô.

Hơi nâng mặt cô lên, anh cúi người xuống, bạc môi xinh đẹp nhẹ nhàng hôn cô.

“..... Vì sao lại muốn rời khỏi anh?”

Bỗng nhiên anh thấp giọng lên tiếng, nhìn cô, anh lẳng lặng nói cho cô nghe.

“Chẳng lẽ em không biết, một khi anh đã quyết định lấy em về Đường gia, sẽ không thể thả em đi được.....?”

Anh không thèm nhắc lại, đột nhiên lại cúi đầu hung hăng cắn môi cô.

Đẩy hàm răng cô ra, cho dù cô chưa tỉnh cũng không hề làm cản trở động tác của anh, từ ôn nhu đến dữ dằn, từ bình thản đến kinh hãi, một nụ hôn sâu, cũng có thể khiến cho biển động bão nổi.

Cô cuối cùng cũng bị anh đánh thức.

Hơi mở mắt ra, ánh trăng sáng ngoài cửa sổ dừng trên mặt anh, cô mở mắt liền nhìn thấy anh hé ra khuôn mặt diên đảo chúng sinh, giờ phút này nhu tình quả thực có loại mỹ cảm không giống thật.

Bộ dáng giận dữ mấy giờ trước của anh hiện lên trước mắt, cô lập tức tỉnh táo, nỗi sợ hãi khắc sâu trong đáy mắt.

“Thực xin lỗi.” Anh bỗng nhiên giải thích, xoa mặt cô, nhu tình trong mắt như nước, coi như ảo giác: “Anh làm tổn thương em”

Anh ở ngay trước mắt cô, khoảng cách ngắn ngủn mấy cm, nhưng cô vẫn không thể thấy được lòng anh. Người đàn ông này quá mức thâm trầm, cho tới bây giờ cũng không có ai nhìn thấu anh.

Cô cúi đầu, né tránh ánh mắt đầy áp lực của anh: “Không, không sao.....”

“Dĩ Ninh.” Anh mở miệng, bỗng nhiên gọi tên cô, giọng nói ôn nhu kỳ cục, lời nói bật ra làm cả người cô cứng lại: “Về sau, hãy ở lại bên cạnh anh, không cần tùy tiện đi ra ngoài, được không?”

Ngắn ngủn vài câu, cô thông minh như thế, sao lại không hiểu được ý tứ của anh?

Cúi đầu, cô không có đường lui, chỉ có thể thỏa hiệp: “..... Được.”

Anh nở nụ cười, tươi cười diễm lệ. Hai tay ôm lấy cô, anh hôn lên môi cô, ôn nhu an ủi cô: “Rất ngoan.....”

Anh là màu đen thuần túy, từ khi gặp được cô, đã nghĩ không thể để cô chạy thoát, đây là một loại chấp niệm.

Triết học, định nghĩa nó theo cách này, khi một người quá chuyên chú vào một việc, sau một thời gian dài sẽ bị chìm đắm trong cảm xúc nào đó, thì tình cảm sẽ trở thành hữu hình, khiến mình bị trói buộc. Mà anh, có chấp niệm, cũng có bản lĩnh thực hiện chấp niệm đó.

Vì thế hôm nay, anh rốt cục đã ra tay, tự tay bẻ gãy cánh cửa cô, từ nay về sau đem cô giam hãm bên người.

Xuân hạ thu đông, lại một năm với ba trăm sáu mươi lăm ngày nữa mặt trời mọc rồi lại lặn.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên xuyên thấu qua bức màn chiếu vào phòng ngủ, không gian thoáng chốc trở nên ấm áp hơn.

Đây là một biệt thự nhỏ tinh xảo tao nhã, phòng ngủ được thiết kế tuyệt đẹp, toàn bộ không gian là màu trắng thanh nhã, giống như màu trắng bình thường bình tĩnh, sạch sẽ trong suốt, thậm chí nếu tĩnh tâm có thể nghe thấy âm thanh của hơi thở, thuần túy khiến người ta dường như không đành lòng khuấy rầy nó.

Đồng hồ sinh lý báo thức làm cho Kỷ Dĩ Ninh hàng ngày luôn tỉnh dậy lúc sáu rưỡi, vừa mở mắt đã nhìn thấy chiếc đèn chùm thủy tinh treo trên trần phòng ngủ, nghe nói nó được làm ra từ một viên kim cương, xa hoa đến cực điểm. Nó là vật đầu tiên cô nhìn thấy mỗi sáng thức dậy, vì thế sáng sớm mỗi ngày cô đều rõ ràng cảm thấy bề ngoài của nó làm mọi thứ ở đây không giống thật.

Cuộc sống này của cô, bắt đầu từ hai năm trước, tựa như chùm đèn này, xa hoa như nhau, giống nhau không chân thật.

Đây là nhà của cô, là chỗ về duy nhất của cô trong cuộc sống này, cho dù từ trước đến nay cô vẫn chưa bình tĩnh ảo giác trong cuộc hôn nhân này, tỉnh lại rồi phát hiện, đã là giấy trắng mực đen chân thật tồn tại.

Năm nay, cô hai mươi lăm tuổi.

Khi cô năm tuổi, còn có thể mặc những chiếc váy nhỏ xinh xắn cùng bố mẹ tham dự những dịp lễ mà vui vẻ.

Khi cô mười lăm tuổi, còn có thể vì cố gắng học tập, được nhận sự giáo dục tốt có được nhiều thành tích được bố mẹ khen mà vui vẻ.

Thậm chí khi cô hai mươi ba tuổi, bỗng nhiên đối mặt với chuyện gia đình bất ngờ sụp đổ, trong đêm khuya giữa trời đông giá rét cầm tiền công mỗi ngày làm được trả tiền vay nặng lãi ngân hàng, tuy rằng vất vả, cô vẫn có thể cảm thấy một tia vui mừng.

Nhưng năm cô hai mươi lăm tuổi này, cô đã không còn nhớ rõ cảm giác thoải mái cười to.

Mờ mịt xuất thần trong chốc lát, Kỷ Dĩ Ninh đứng dậy rời khỏi giường.

Cầm lấy quần áo để một bên từng cái từng cái mặc vào, áo lót, áo trong, áo len, áo khoác, tuy rằng biệt thự hàng năm luôn có điều hòa điều chỉnh nhiệt độ, bốn mùa nhiệt độ ổn định, nhưng cô vẫn không có thói quen mặc áo ngủ ở nhà đi lại xung quanh. Trước kia cô có, hiện tại đã không có. Bởi vì cô không cần ra ngoài, một khi mặc áo ngủ vào, tất nhiên cũng không cần cởi ra.

Vì thế cô dần dần bỏ thói quen mặc áo ngủ, mỗi ngày đều mặc áo khoác bình thường, giống như những người khác, mặc được vài ngày lại giặt đi, cứ như vậy, có đôi khi, nhìn ban công treo các kiểu áo khoác, cô có loại cảm tưởng giống như mình đang đi ra ngoài, có thể tự an ủi mình.

Đúng vậy, cô đã không nhớ rõ, rốt cuộc đã bao lâu rồi, cô không đi ra nơi này.

Đương nhiên, cũng không phải cô đã cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài, trên thực tế là, mỗi lần cô ra ngoài, đều có chồng cô đi cùng, nếu anh không đề cập tới, cô cũng sẽ không hề nói, cô biết được, anh không thích, cũng sẽ không cho phép, cô một người, một mình ra ngoài.

Cô sẽ không phản kháng anh, bởi vì hiện tại tất cả mọi thứ, cô đều gật đầu đáp ứng. Có đôi khi cô cũng nghĩ, nếu thời gian quay trở lại ngày cô gặp anh, cô còn có thể quyết định như vậy không.

Câu trả lời vẫn là có.

Khi gặp được anh, cô đã không còn đường lui.

Mặc dù anh không hoàn toàn vây cấm cô, nhưng vẫn là kìm hãm thế giới của cô.

**** *

“Thiếu phu nhân.”

Nhìn thấy cô xuống tầng, những người trong nhà đều cung kính chào hỏi.

Cho đến hôm nay, cô vẫn như trước cảm thấy không quen. Vì sao lại thế, vì sao cô có thể ở Đường gia làm thiếu phu nhân?

Nhưng mà từ khi gặp anh, anh đã buộc cô phải chấp nhận như vậy rồi, thái độ yêu diễm, đoán không ra một tia thật tình.

Tại sao lại là em?

Cô từng hỏi anh như vậy.

Anh cứu cô từ trong một đám cháy lớn, mê man suốt một tuần sau rốt cục mới tỉnh lại. Ba ngày sau, đã ký tên kết hôn trên giấy trắng mực đen rồi, cô hoàn toàn bị anh làm chấn động.

Tại sao lại là em?

Một lần cô đã hỏi anh. Như là chưa có ý định từ bỏ, càng như là bị anh dọa đến nói năng lộn xộn. Mà anh chỉ là ngồi trước mặt cô, tươi cười diêm lệ, thái độ hồ hững, trầm ổn không có một tia dao động. “Cùng anh kết hôn, bố em vay nặng lãi xã hội đen hai triệu, anh thay em trả.”

Một câu của anh, quyền lực khôn cùng.

Cô muốn giãy giụa: “Nếu không kết hôn..... Em cũng có thể làm việc cho anh.....”

Anh lạnh lùng cắt lời cô: “Anh không thiếu công nhân.”

“Còn có.” Anh nâng khuôn mặt tuấn mỹ dị thường lên, trong mắt có chút lười biếng, bạc môi nói ra câu vô cùng tàn khốc: “Anh không hứng thú với chuyện nuôi dưỡng tình nhân, làm phụ nữ của anh, chỉ có một loại lựa chọn.....”

Nâng tay gõ gõ mặt bàn, vẻ mặt của anh trong nháy mắt trở nên yêu diêm vô cùng: “..... Trở thành Đường thiếu phu nhân.”

.....

Cho đến hôm nay, mỗi khi nhớ tới, cô vẫn có thể thấy cảm giác mát lạnh bao bọc bốn phía.

Kỉ Dĩ Ninh đi xuống tầng, cố gắng thoát khỏi nỗi kinh hãi của kí ức đó.

‘Mình đã thỏa hiệp rồi.’

Cô luôn khuyên mình như vậy.

Đúng vậy, cô thỏa hiệp, thỏa hiệp sớm như vậy, quyết định thiếu tính toán như vậy, anh làm tuân tự mọi thứ đơn giản như vậy, anh làm cho cô đổi mặt thể giới với phương thức thẳng tắp, anh làm cô hoàn toàn lạc đường trong chính mình.

Anh làm cho cô mềm mại quả thực không có một chút sức sống.

Cô cũng từng có ý muốn cố gắng thay đổi, nhưng thật ra cô còn không đủ khả năng thay đổi, đặc biệt, cô đã đứng vững sau lưng anh.

Hai năm trước, nguyên quán gia của biệt thự này và mấy người hầu gái, lo lắng cô lâu không ra khỏi nhà mà buồn chán sinh bệnh, vì thế có lòng tốt đưa cô bước ra biệt thự này, nhưng không ngờ bị người ta chờ sẵn hãm hại cô, suýt nữa đã hại được cô.

Đúng là vào ngày đó, lần đầu tiên cô thấy được quyền thế khổng lồ đằng sau anh, lần đầu tiên thấy anh giết người. Cũng là vào ngày đó, cô theo bản năng muốn chạy trốn khỏi anh, kết cục là hoàn toàn đã chọc giận anh.

Hung ác, dữ dằn, mang theo ý muốn trừng phạt rõ ràng.

Anh luôn luôn yêu diêm, lại chưa từng cho cô thấy một mặt tức giận của mình, lần đó, anh thật sự đang trong cơn giận dữ.

Cô nghe thấy anh nói bên tai mình, mang theo lửa giận trầm thấp, gợi cảm vô vọng.

“..... Vì sao không nghe lời anh?”

Cô muốn nói, em không có.

Khi đó cô đã thật sự kinh hãi, anh thật đẹp, cũng quá yêu dị, giống như quả cầu pha lê đập nát trong nháy mắt, tất cả ánh sáng đều tụ tập vào một điểm. Vì thế thời điểm này, tia sáng bắn ra bốn phía, ánh sáng xanh lưu chuyển.

Cô rốt cục thua trên tay anh, thất thanh kêu ra một cái tên: “Đường Dịch.....”

Cô thất thanh lên tiếng thỏa hiệp, rốt cục làm cho anh tiêu tán cơn giận còn sót lại.

Sau đó, cô sốt cao cả đêm.

.....

**** *
**** *
**** *

Lương tâm nói, ngoại trừ đoạt lấy tự do của cô, anh đối với cô thực sự không tệ.

Cái gì cũng không thiếu, ngay cả những đồ dùng cá nhân anh cũng quan tâm đến, nhưng trên tình cảm, tâm tư của anh kín đáo làm cho cô cứ nghĩ mà sợ. Có ngày anh mang cô ra ngoài, khi đi ngang qua quầy bán lưỡi dao, cô chỉ là nhìn mình một cái, nhưng cũng không thoát ánh mắt của anh.

Vì thế ngày hôm sau, anh đưa cô đi cúng bái.

Đối tượng chính là mẹ của anh. Sau khi bố anh gặp chuyện không may, mẹ anh dùng lưỡi dao mỏng manh cắt cổ tay tự sát, sau đó vùi mình trong biển lửa. Ngay tại năm cô hai mươi ba tuổi, cô cũng thấy trong phòng tắm trôi nổi màu đỏ của máu, lông mày rủ xuống theo nỗi cô đơn của mẹ, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô chân chính cảm nhận được cái gì là không thể nói.

Hóa ra, bà nội cô đã nói đúng.

Sinh mệnh là lạnh bạc như thế.

Người với người nếu là quả thực muốn ly tán thì nói cái gì cũng không có tác dụng, hơn nữa nói hay không thật ra cũng đều là giống nhau.

Chưa từng dự đoán được, hai năm sau, anh lại ở bên cô, vì người nhà của anh lập một bia mộ, lưu lại một nơi quy túc vĩnh hằng.

“Đường Dịch,” khi đi xuống nghĩa trang xây bằng đá cẩm thạch, cô gọi anh lại, nói một câu xa xưa lâu dài: “Cảm ơn”.

Anh chỉ thản nhiên nở nụ cười, cúi đầu xuống hôn cô triền miên. Hoàng hôn buông xuống, khuôn mặt tuấn mỹ của anh làm người ta thấy huyền hoặc vô cùng.

Sau đó, cô nghe được anh bình thản trả lời một câu.

“..... Hẳn là.”

2. Chương 02

Chương 2: Dự hoặc

Hoàng hôn mặt trời lặn, lại một ngày trôi qua.

Làm một người phụ nữ đối mặt với thời gian, kết cục đơn giản có hai loại: Hoặc là biến điên, hoặc là bình tĩnh.

Không thể nghi ngờ Kỷ Dĩ Ninh là người chiến thắng.

Cô đủ thông minh cũng đủ tỉnh táo, tỉnh táo để biết đối thủ cô gặp phải là Đường Dịch. Người đàn ông này là một bí ẩn, không ai có thể giải đáp, anh cũng không mở con đường nhỏ nào đi đến trái tim mình cho bất kì ai.

Cô dọn dẹp thư phòng cho anh, các loại văn kiện tuyệt mật tùy tiện mở ra trên bàn, đó là văn kiện về nội dung kinh tế tài chính khổng lồ, anh cứ như vậy, đem toàn bộ các loại bí mật của Đường gia phân tán ngay trước mắt cô, như thể không hề có kỵ, quả thực không kiêng nể gì, dường như liệu định cô đối với anh tuyệt đối trung thành, hay là, có lẽ anh căn bản không thèm để ý. Dựa vào hiểu biết của cô về anh, nếu anh dám đem tất cả nhược điểm đều bại lộ trước mặt cô, vậy thì cho thấy, anh đồng thời cũng có thủ đoạn đối phó với khả năng cô phản bội mình.

Quả thực vô pháp vô thiên.

Khoảng thời gian đầu đó, trong đầu Kỉ Dĩ Ninh không ngừng hiện lên câu chuyện về ‘Tiểu la bóc đầu’[1] và ‘Chị Giang’[2], không ngừng nghĩ đến vô số cuộc cách mạng tiên liệt bị phải phản động nhốt cuối cùng thành công giải phóng toàn Trung Quốc, mỗi khi nhìn đến bộ tiểu thuyết cách mạng Hồng nham [3], Kỉ Dĩ Ninh đều cảm thấy toàn bộ linh hồn mình lại hừng hực bốc cháy một cách kì lạ.

Nghĩ đến những liệt sĩ đó, cô liền trở lại bình thường. Dù sao Đường Dịch cũng tốt với cô, cho cô ăn ngon cho cô chỗ ở tốt, mặc dù cô cảm thấy mình như đang bị nhốt, nhưng người bên ngoài nhìn vào, rõ ràng thấy cô đang được: Sống trong giàu sang.

Thật ra Đường Dịch cảm thấy vô cùng thú vị đối với việc cô có ý tưởng học tập theo những tư tưởng cách mạng này, tuy rằng không biết tại sao anh biết được cô đang làm những gì, nhưng có một ngày thấy anh bỗng nhiên hứng thú, còn có lòng tốt khuyên nhủ cô: ‘Nếu tương lai có một ngày, em bị anh đuổi giết, nhớ rõ trăm ngàn lần không được học theo Lang Nha sơn ngũ trướng sĩ [4], bởi vì anh so với tiểu quý còn ác hơn, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, em nhảy xuống thì anh cũng sẽ nhảy xuống mà tìm.....’

Kỉ Dĩ Ninh sợ hãi lập tức cất hết toàn bộ sách về cách mạng đi, từ nay về sau không dám có ý nghĩ không an phận nữa.

Đối với một người đàn ông thay đổi thất thường như vậy, Kỉ Dĩ Ninh tuyệt đối không dám nói mình chưa từng có ý niệm phản kháng trong đầu, khi anh bộc lộ rõ khí thế, cô cũng từng nghĩ ‘Nếu mình mà chết, lại có người thứ hai!’ cứ luân phiên như vậy.

Nhưng hai năm nay, cái gì cô cũng không làm, thậm chí cô đã từ bỏ ý nghĩ phản kháng.

Đơn giản là, trong lúc vô ý gặp qua một lần, anh một mình khiêu vũ.

Đó là một đêm mùa đông.

Anh ôm cô ở phòng ngủ yêu cô, biểu hiện khác thường, vô cùng trầm mặc.

Bình thường anh đều cười đến yêu diễm, nói những lời không nhanh không chậm, nhìn cô bị anh bức ép, sau đó dùng tư thái gợi cảm dụ dỗ của riêng mình buộc cô thừa nhận toàn bộ ôn nhu cùng toàn bộ dữ dằn của anh.

Mỗi lần cao triều, trong làn sương mù cô nhìn thấy khuôn mặt yêu diễm của anh, cảm thấy mình không thể chống lại: Một người đàn ông không có tình cảm, làm sao có thể có một mặt ôn nhu thế này được.

Cô không nhớ rõ ngày đó mình ngủ đi như thế nào, chỉ cảm thấy anh bế cô thật lâu, lo lắng tay anh sẽ bị tê, nhưng cô bị anh biến thành tình trạng kiệt sức, nhất thời tham luyến vòng ôm ấm áp của anh, cứ như vậy nặng nề ngủ.

Nửa đêm bỗng nhiên bừng tỉnh. Sờ sang bên cạnh, anh đã không có ở đó.

Nói không rõ cảm xúc bỗng nổi lên trong tim mình, ở chung lâu ngày với anh cũng làm cô hiểu anh hai ba phần, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng cô đơn xoay người xuống giường của anh.

Anh là người dụ hoặc cô, dẫn cô không ngừng bước đi.

Cô đứng dậy, mặc thêm áo ngủ, rời khỏi phòng. Giật mình thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, cô yên lặng đi đến đó không một tiếng động, vốn tưởng rằng anh đang làm việc trên bàn, lại không dự đoán được, một màn cô thấy được đó lại là chuyện khiến cô khó có thể quên trong cuộc đời.

Anh đang khiêu vũ.

Một mình.

Biệt thự này cách âm tốt đến kinh ngạc, vì thế cô lặng lẽ đẩy cửa thư phòng ra, mới nghe thấy vũ khúc bên trong, đinh tai nhức óc.

Là điệu Samba xinh đẹp, mãnh liệt, nóng bỏng, gợi cảm, gợi tình.

Bước chân của cô lập tức bị một người đàn ông xa lạ như vậy dụ hoặc.

Cô sinh ra trong một gia đình quyền thế được dạy dỗ như một tiểu thư khuê các, tuy rằng cuối cùng của nát nhà tan, nhưng những gì cô học được thì mãi mãi không đổi. Cô cũng chưa từng học những điệu nhảy Latin, bởi vì bố mẹ cô không cho phép, bạn bè cô không đồng ý, tất cả những điệu nhảy Latin trong mắt họ đều mang theo hơi thở nguyên thủy lỗ mãng, nam nữ hoan ái gợi tình, tuyệt đối không thích hợp với một cô gái có gia thế tốt như cô.

Chưa từng dự đoán được, anh cũng là cao thủ.

Lẽ giáo ràng buộc đối với anh mà nói chỉ như tờ giấy bỏ đi không bao giờ nhìn xuống, ngay cả quy định pháp luật anh cũng không để vào mắt, căn bản sẽ không để ý ánh mắt của người bên ngoài. Anh chỉ làm những gì anh muốn, mặc kệ đúng sai, vô pháp vô thiên.

Vì thế, giữa đêm đông này, cô nhìn thấy một Đường Dịch hoàn toàn xa lạ. Tinh tế, nhiệt tình, rung động lòng người.

Đôi dép bị anh đá sang một bên, hai bàn chân trần và sàn nhà tiếp xúc thân mật. Anh cũng không có mặc âu phục áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, đóng hai ba cúc áo, rộng thùng thình tùy ý mặc trên người, thân thể vừa bứt ra trong tình dục, giống như còn lưu lại dư vị cao triều, lộ ra hương vị của cô, phối hợp với vũ bước Samba độc đáo quyến rũ, dễ dàng làm người ta rung động.

Không có cách nào thừa nhận hình ảnh đó.

Cô không thể không thừa nhận, cô không có gặp qua người đàn ông nào so với anh càng xinh đẹp càng dụ hoặc.

Anh cứ im lặng cô đơn trong đêm khuya mùa đông như thế, một mình một người ở thư phòng mà khiêu vũ, bước nhảy quyến rũ điêu luyện, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ cảm thấy giống như ảo giác.

Đúng, là ảo giác. Nhưng nếu giả sử không có ảo giác, làm sao có thể biến mất?

Anh luôn là người lạnh lùng, tự mình bẻ gãy nghiền nát mọi thứ, lại không ngờ, một người như vậy, cũng có những động tác nhiệt tình, cũng sẽ có lúc ôn nhu.

Cô vẫn luôn tin tưởng, người có thể nhảy được điệu Samba là người có thể khống chế và vận dụng tay chân linh hoạt một cách tốt nhất, nói cách khác, có thể phóng túng và say mê cực hạn, chân chính phóng thích mình.

Cô như bị trúng tà ngốc nghếch bất động, trong đêm khuya chăm chú nhìn người đàn ông tên Đường Dịch này. Trong thế giới của mình, trong ánh sáng thiên la địa võng [5], đang ở ranh giới giữa thiện và ác, anh một mình khiêu vũ. Không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng quần áo lấp lánh ánh sáng mờ nhạt tầm tối, mỗi bước nhảy như vẩy ra sương mù dày đặc, cô thấy bóng dáng cao gầy của anh nhịp nhàng chuyển động theo từng tiết tấu, tạm ngừng và rút lui, khi lại xoay tròn nhanh đến mức dường như không thấy điểm dừng, cứ như vậy nhảy lên một điệu Samba hoàn mỹ không hề lỡ nhịp.

Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy ánh mắt mình đã mờ đi.

Điệu Samba sao có thể nhảy một mình, nhất là, vào lúc này, tại đây.

Không khỏi cảm thấy, thật sự rất cô đơn.

Cuối cùng, cô lẳng lặng rời khỏi, đóng lại cửa thư phòng, không quấy rầy thế giới của riêng anh.

Trở về phòng, lòng cô lặng yên như nước.

Nhịn lại nhẫn, cuối cùng vẫn không nhịn được, gọi điện thoại ột người.

Mặc dù là đêm khuya, giọng nói của Đường Kính ở đầu dây bên kia vẫn ôn hòa như trước, không hề thấy cảm giác bị quấy rầy, anh có chút không chắc chắn hỏi một câu: “Dĩ Ninh?”

“Là em.” Cô ôm điện thoại, nhịp tim rối loạn, rốt cục cũng hỏi vào vấn đề: “Hôm nay, đối với Đường Dịch, là một ngày rất đặc biệt?”

Nếu không, làm sao có thể thấy một Đường Dịch xa lạ như vậy.

“Em không biết sao?” Đường Kính kinh ngạc hỏi lại: “Hôm nay là ngày giỗ mẹ của anh ấy.....”

Cô lập tức hiểu ra.

Khó trách, khó trách anh lại giống một người như vậy, cũng sẽ có một mặt ôn nhu như vậy.

Thì ra, không phải anh không có tình yêu, chỉ là anh yêu quá sâu, ý định làm cho tất cả mọi người nhìn không thấy.

Dù sao cô cũng rất thiện lương, vì thế trong lúc vô tình nhìn thấy một mặt khác của anh đó cô đã lưu nó trong lòng, màu trắng dày đặc, giống như ánh sáng.

Vì vậy sau đó, cô bắt đầu mơ thấy anh.

Mơ thấy khuôn mặt anh, mơ thấy tất cả mọi thứ về anh, anh là người lạnh lùng luôn một mình chịu đựng mà không bao giờ biểu hiện ra ngoài. Cô thật sự là ngốc, không biết bảo vệ chính mình, ở trong mơ cũng vẫn bị thương.

Tại sao người ta có cảm xúc?

Nước mắt tuôn ra, cô hoảng loạn cúi gập người xuống.

Bóng đêm buông xuống, Kỉ Dĩ Ninh tắm rửa xong, lau tóc đi ra phòng tắm. Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, đêm nay, có lẽ lại là đêm chỉ có mình cô.

Đường Dịch làm việc gì cũng luôn luôn thần bí, ngoại trừ Khiêm Nhân là người thường đi theo anh thì rất ít người biết. Mười ngày nửa tháng không thấy được bóng dáng anh, thật sự quá mức bình thường.

Cô rất ít gọi điện thoại cho anh. Ngay từ đầu là không muốn, sau lại là không dám. Không muốn, là vì ban đầu cô đối với anh không hề có chút tình cảm nam nữ nào, anh không ở bên cạnh cô, cô mới cảm thấy an toàn.

Nhưng sau này, cô lại thành không dám.

Cảm giác như đang đi bộ trên đường băng mỏng manh, thật sự không an toàn, nó làm cô nghi ngờ mình đối với anh có một loại tình cảm không thể nói.

Chung quy cô vẫn lùi bước.

Không động tâm, mình cũng không bị vứt bỏ.

Lau khô tóc, lấy chăn, cô lo lắng chui vào ổ chăn, Kỉ Dĩ Ninh ngồi tựa đầu vào thành giường, cầm lấy một quyển sách đặt ở đầu giường lên xem.

Quyển sách này cô nhìn thấy trên giá sách trong thư phòng của anh, tiếng Hy Lạp thâm thúy khó hiểu, ẩn trong những chữ đó, là những câu chuyện xưa về nền văn hóa Hy Lạp, cô thấy rất khó tưởng tượng người như anh lại có thể xem loại sách này.

Trước kia cô nghĩ, anh là người không có cảm xúc. Giết người, dính máu, thế giới của anh hoàn toàn bất đồng với cô.

Nhưng sau này, thời gian làm thay đổi cái nhìn của cô với anh.

Anh là một người cực kỳ phức tạp, như một cái cây mọc ở chỗ sâu nhất trong rừng nhiệt đới Amazon chỉ có ánh sáng mờ nhạt, anh làm cô lạc đường trong thế giới cây cối đó, sau đó lại tự dùng ánh sáng không ngừng dẫn cô tới nơi có thể nhìn thấy con người thật của anh.

Nhưng chính mình đã nói rõ, phương thức duy nhất để tiếp nhận một người chính là không ôm hy vọng đi yêu người đó.

Vì thế Kỉ Dĩ Ninh rốt cục phát hiện, anh quá độc ác, không hề nể tình mà buông tha cô. Anh trối cô lại, còn không chịu buông tha trái tim cô.

Nhìn sách một lúc, cuối cùng Kỉ Dĩ Ninh không thể không thừa nhận cách tư duy của Đường Dịch, cô thật sự không nhìn rõ mọi thứ. Ngôn ngữ Hy Lạp thâm thúy khó hiểu như thế, mặc dù cô biết, nhưng đầu óc

cũng bị tra tấn đến choáng váng. Không khỏi nhớ tới Thiệu Kỳ Hiên từng đánh giá Đường Dịch một câu: Đầu óc của anh ta, tần suất suy nghĩ không ở cùng bước sóng với người bình thường.

Nói rất có lý.

Cô nhắm mắt một lát, sau đó cầm điều khiển từ xa, mở ra màn hình TV LCD.

Màn hình sáng lên, Kỉ Dĩ Ninh lập tức sững sờ.

Thế nhưng lại nhìn thấy anh.

Tin tức kinh tế và tài chính buổi chiều. Nhìn thấy anh, thật ra cũng không kỳ quái.

Thế giới của Đường gia không phải tất cả đều là màu đen, Đường Dịch làm việc luôn luôn đúng mực mười phần, công nghiệp thuốc tẩy(Hán Việthieu bạch: là bột tẩy trắng.) cũng đủ cường đại, trong thế giới màu trắng, anh đóng thuế đầy đủ với số tiền rất lớn, ném ra một số tiền lớn để đầu tư, anh dễ dàng thành công, làm cho thế lực khắp nơi đều nể phục vài phần.

Đây là tin tức phát lại, đại ý nói là Đường Dịch ký được một bản hợp đồng hợp tác xuyên quốc gia, đồng thời trả lời phỏng vấn cùng người phát ngôn là thiên kim tiểu thư Hào Trích.

Tin tức tài chính và kinh tế, đương nhiên quan trọng về tin tức. Nhưng người quay phim chuyên nghiệp am hiểu sâu sắc tâm lý người xem, máy quay luôn hướng về hình ảnh Dịch thiếu của Đường gia và người phát ngôn xinh đẹp đang sánh vai đứng cùng một chỗ.

Gần đây để ý kỹ mới không thể không thừa nhận, người đàn ông này luôn luôn nổi bật. Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, cô nghĩ bộ dáng như thế, có thể nói là xinh đẹp, hay là, anh đã vượt qua cả từ xinh đẹp này?

Nữ phát ngôn xinh đẹp kia dịu dàng kéo cánh tay anh, bàn tay nắm vào âu phục của anh không chịu buông ra, một chi tiết đơn giản này rõ ràng biểu hiện cô ấy thích anh, không cần nói cũng biết.

Kỉ Dĩ Ninh không thấy rõ trên màn hình đấy mắt anh có giống cô ấy tràn đầy ôn nhu như vậy hay không.

Rốt cục cô quyết định không nhìn.

Buông sách, đi xuống giường, cô cảm thấy mình phải tìm một việc gì đó để làm.

Không quan tâm để mắt đến người đàn ông có thiên tính dụ hoặc là điều rất khó, người đàn ông giống như Đường Dịch, vì công việc mà đi khắp nơi trên thế giới, mười ngày nửa tháng phải cô độc một mình là quá bình thường. Đối với phụ nữ, bọn họ có nhu cầu, có cơ hội, cũng có bản năng. Vì thế, mười người lao vào thì chín người bại, quả thực rất bình thường.(Đại ý nói 10 cô gái mà lao vào Đường Dịch thì 9 người thất bại...)

Trong chuyện tình yêu, đàn ông đơn giản thích phụ nữ có ba loại. Kỹ xảo, sắc đẹp, tiền tài. Hơn nữa đối với một người không hi vọng tình yêu xa vời, cũng có thể chấp nhận một đêm tình với một cô gái, một người đàn ông có bề ngoài dễ nhìn, nếu biết dùng kỹ năng và thủ đoạn cao siêu, sau khi cho người khác biết đến cảm giác nguyên thủy tuyệt vời, lại đưa ra một số tiền lớn bù đắp tinh thần, cái gọi là tình duyên đẹp như sương sớm(chuyện tình thì đẹp, nhưng mà chỉ như sương sớm nên cũng chóng tàn), đại để là như thế.

Mà Đường Dịch, hiển nhiên là có tất cả mọi khả năng.

“Có phải em đang suy nghĩ xem, người đàn ông như Đường Dịch này, bên ngoài đến tốt cùng có bao nhiêu phụ nữ.....?”

“Vâng.....”

.....

Kỉ Dĩ Ninh đang ngăn người đột nhiên tỉnh táo, nhất thời bị kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào, cô đã bị người phía sau ôm vào lòng, người đó cúi đầu xuống cổ cô, cúi đầu hôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

Người này! Xuất thân từ đội trinh sát sao?! Động tác giống như quý ấy!

Cô khiếp sợ nhìn anh: “Anh vào từ khi nào?!”

“Năm phút đồng hồ trước.”

Anh đáp không chút để ý, chuyên tâm hôn cái cổ thon dài của cô: “Vừa rồi suy nghĩ cái gì?”

“Không phải anh đều đoán được sao?”

“Anh muốn nghe chính em nói.”

Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy người này quả thực không nói điều gì tốt hết, cô quay đầu đi, quyết định không để ý tới anh.

Giây tiếp theo, cô liền cảm thấy tay anh bỗng nhiên tiến vào áo ngủ của mình.

Cô đành phải chấp nhận quay đầu lại nhìn anh.

“Được rồi, em nói, em vừa rồi suy nghĩ.....” Cô thản nhiên mở miệng: “..... Người phát ngôn của Đường gia, đều là những người tự bán mình cho ông chủ sao?”

Đường Dịch đột nhiên bật cười.

Ôm lấy cô đặt cô ngồi trên giường, anh quỳ ở mép giường, hai tay nắm lấy eo cô, không cho cô phản kháng, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt anh lóe lên dục vọng rõ ràng, là loại dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông đối với phụ nữ.

Cô muốn tách ra, lại đúng là phí công. Cuối cùng thật sự tránh không thoát, cô chỉ có thể thở dài: “Anh trở về vì muốn cùng em làm việc này.....?”

Anh không phủ nhận, nâng tay cởi bỏ cúc áo sơ mi, thuận tiện giải thích cho hành vi của mình: “Thân thể của đàn ông, để khát vọng lâu quá, sẽ không khống chế được lý trí. Cái này gọi là, bản năng thời đại tiến đến.....”

Muốn làm cứ việc nói thẳng, cứ nhiên còn có thể nói đến triết học.

Kỉ Dĩ Ninh thật sự là sợ anh.

Bỗng nhiên nghĩ đến lời của Tô Tiểu Miêu trước kia đã dạy cô: Đối với loại đàn ông như Đường Dịch, cô chỉ có thể so với anh ta lại càng không biết xấu hổ, thì mới có thể thắng được.

Vì thế cô lấy hết dũng khí nói điều kiện với anh: “Trước tiên chúng ta chơi một trò chơi, anh thắng em sẽ nghe anh.”

Người nào đó ngay lập tức dừng động tác, cười rất thích thú.

Thông minh ah, có thể học được cách nói đến điều kiện với anh?

Chuyện này thật sự..... Không giống tác phong của cô. Thực rõ ràng, là bị tiểu vương bát đản của Đường Kính xúi giục rồi.

Tác phong là lẽ lỗi làm việc, cách đối xử với người khác.

Tiểu vương bát đản của Đường Kính: chính là bà xã của Đường Kính đó, đoạn sau sẽ nói đến, nhưng mình giải thích trước một chút.

Đường Dịch cúi người xuống, cắn vào vành tai của cô rồi nói với cô: “Có thể..... Nhưng, nếu anh thắng, anh muốn em phải hai lần hoàn trả.”

Một trò chơi.

Chơi bài Draw poker(*).

(*) Xì phé hay xì tố (tiếng Anh là: Poker) là trò chơi bài trong đó một phần (ví dụ Texas Hold'em) hoặc tất cả các con bài (ví dụ Draw) không được mở và người chơi có thể tố (raise) vào gà (pot). Vì thế xì phé kiểu Hồng Kông (ví dụ sêri phim Thân bài do Chuân Nhuận Phát đóng) trong ngôn ngữ miền Nam cũng gọi là bài tố.

Draw poker

Mỗi người chơi được nhận 5 lá bài — ví dụ five-card draw — hoặc nhiều hơn, và tất cả đều không được mở. Họ có thể đổi từ một hoặc nhiều lá bài với một số lần nhất định, ví dụ với five-card draw người chơi có thể đổi duy nhất một lần, số lá được đổi trong lần này là từ 1 cho đến 5 lá.

Trơ mắt nhìn trong những quân bài rải rác của anh có lá bài A cơ, trong lòng Kỉ Dĩ Ninh thì đang chảy máu.

Cô thua thất bại thảm hại.....

Không có sức lực yếu ớt hỏi anh: “Anh không chơi gian trá đấy chứ.....?”

Đường Dịch đột nhiên nở nụ cười, “Đối với người chơi trình độ như em, còn xa anh mới cần dùng thủ đoạn gian trá.”

Kỉ Dĩ Ninh thực sự nổi giận, rõ ràng Tô Tiểu Miêu nói cho cô, đây là có cao nhân dạy mình, không ai có thể thắng, chỉ cần ra tay, thiên hạ vô địch. Tiểu Miêu còn vỗ ngực cam đoan với cô: Cô đã thử nghiệm cùng với Đường Kính N lần rồi, lần nào cũng đúng!

Tại sao đến lượt cô, lập tức không có tác dụng gì.....

Đường Dịch nâng cằm cô lên, thành khẩn đề nghị cô: “Lời nói của Tô Tiểu Miêu, tốt nhất em không cần tin tưởng.” Cô ấy nói mười câu thì chín câu rưỡi không phải là thật, toàn bộ người ở Đường gia cô ấy cũng chỉ có thể lừa được lương dân như Kỉ Dĩ Ninh thôi.

Cô vẫn thấy buồn bực: “Tiểu Miêu nói trò chơi này đối với Đường Kính lúc nào cũng dùng được mà.....”

Đường Dịch cười càng diễm lệ, lóe ra tia sáng狡 hoạt.

“Đường Kính tính tình tốt, để dễ dàng cô ấy, cô ấy muốn gì cậu ta cũng làm cho cô ấy” Anh nói sự thật cho cô: “Thật ra trước đây anh dạy Đường Kính và Kì Hiên chơi trò này, chắc là Kì Hiên dạy Tô Tiểu Miêu, cô ấy coi nó như một kho báu, Đường Kính thì muốn giữ thể diện cho ấy.....”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức đỏ mặt, cả người đều có cảm giác như bị sét đánh trúng.

Thiên ngôn vạn ngữ tóm gọn thành một câu: Tô Tiểu Miêu! Người này không thể tin tưởng!

Bỗng nhiên Đường Dịch bế cô lên.

“Này! Anh —”

Anh bế cô đi về hướng phòng tắm, động tác cường ngạnh không cho cô cơ hội phản kháng.

“Vừa rồi đã nói qua, nếu anh thắng, em sẽ phải hai lần hoàn trả —”

Kỉ Dĩ Ninh lại một lần nữa nhận thức được Đường Dịch là người không có chỗ nào cố kị.

Bộ dáng anh lúc nói chuyện luôn giống như đang nói đùa, khóe môi khẽ nhếch lên, trong mắt ẩn chứa lưu tình, coi những lời nói ra như một hồi mỉm cười. Chỉ đến khi anh thật sự ra tay với ai đó, người đó mới biết, anh căn bản không phải đang cười nói vui vẻ.

Đường Kính từng nói với cô.

— Dĩ Ninh, Đường Dịch ngay cả khi giết người cũng có thói quen dùng tư thái tán tỉnh, đối với em, anh ấy lại càng không thể thủ hạ lưu tình. (Thủ hạ lưu tình: là một thành ngữ gốc Hán, nghĩa là “Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc xuống tay”)

Nói là hai lần hoàn trả, anh nhất định sẽ muốn cô hai lần.

Cô ngồi trong bồn tắm ôm lấy hai chân mình, toàn thân trần trụi.

Thân thể lại cương cứng kỳ cục.

Coi như đang chờ đợi hành hình.

Cô chung quy cũng chỉ ở gần anh hai năm, so sánh với cuộc sống hai mươi ba năm của cô thì rất ngắn ngủn. Vì thế, cùng anh không có chỗ nào cố kị, so với hai mươi ba năm cô chịu lễ giáo ước thúc thì hai mươi ba năm này chiếm thế thượng phong.

Cô chưa từng cùng một nam tử nào thân mật như thế, khi anh còn chưa xuất hiện trong cuộc sống của cô, đối với quan hệ nam nữ, cô chấp nhận mức độ lớn nhất cũng chỉ là hôn lên hai má.

Khi đó cô không ở trong nước, mà là ở London nước Anh. Lúc ấy cô đang học tập tại Cambridge và từng có một người bạn tốt khác giới, anh ấy tên là Chu Tồn Huyễn, cùng cô học văn học Châu Âu, anh có một khí chất tao nhã. Tình cảm của anh cũng giống như con người anh, sạch sẽ bình thản, mỉm cười với cô nói anh thích em, sau đó chậm rãi cúi đầu, hôn lên một bên má cô.

Cô còn nhớ rõ, đó chỉ là một nụ hôn lên má đơn giản nhưng cô lại cảm thấy cả người như bị đốt cháy, cuối cùng cô nói một câu thật lòng ‘Thực xin lỗi, em không quen như thế’. Một câu nói thản nhiên ‘Không quen’, khiến cho Tồn Huyễn hoảng loạn lập tức vì chính mình thất lễ mà giải thích.

Cô nhớ rõ, khi đó, cô sợ Tồn Huyễn bị tổn thương, còn đưa tay ra cho Tồn Huyễn, đỏ mặt hỏi, nắm tay thì có thể, anh có muốn hay không?

Cô vẫn luôn cho rằng, vợ chồng nhất định sẽ bắt đầu từ nắm tay, từng bước từng bước một, nhiều năm lắng đọng lại sau đó mới có thể tiến sâu hơn.

Thời gian đó, cô chưa từng dự đoán được, sau này cô sẽ gặp một người đàn ông khác.

Gặp được một người, luôn để cô làm những việc cô không có thói quen, làm điên đảo toàn bộ thế giới đơn thuần của cô.

Nước trong bồn tắm đột nhiên lắc lư sóng sánh, trên mặt nước nổi lên nhiều gợn sóng.

Kỉ Dĩ Ninh biết, anh đã vào.

Cô còn không kịp phản ứng gì, anh đã ôm lấy cô từ phía sau.

Giọng nói gợi cảm mang theo hơi nước, bỗng nhiên từ đôi môi anh bật ra một câu hỏi.

“..... Em nghĩ đến ai?”

Kỉ Dĩ Ninh kinh hãi.

Rõ ràng là đang ở trong nước ấm áp, bỗng nhiên cô lại có cảm giác toàn thân lạnh như băng. Ở trước mặt anh, cô là trong suốt, cô không thể giấu được anh bí mật gì.

Cô không phủ nhận, đối với anh, cô luôn có chừng mực, biết rõ mình không thể thắng được anh, cho nên cũng không cần làm việc gì vô ích. Không biện bạch, không phủ nhận, đây là phương thức bảo vệ mình duy nhất của cô.

Cô thông minh nở nụ cười, “Không phải anh vừa đi ra ngoài nghe điện thoại sao? Có chuyện gì quan trọng vậy?”

Đường Dịch không đáp. Trong mắt lóe lên một chút thâm thúy, vẫn nhìn thẳng cô không rời.

Cảm giác áp bách trong phút chốc thổi quét toàn thân cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy, chuyện mình làm vừa rồi là cực kỳ khủng khiếp.

“Dĩ Ninh.....”

Anh ôn nhu gọi tên cô, coi như có tươi cười, nhưng lời nói ra lại khiến người ta kinh hãi.

“Em là người đầu tiên nói chuyện với anh mà dám chuyển đề tài.”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức có cảm giác nguy hiểm như thanh kiếm đang kề ngang cổ mình.

Nhất thời tỉnh táo, anh không phải Tồn Huyễn, không giống như bất kì người đàn ông nào khác, không phải người đàn ông cô có thể dùng một chút đùa giỡn thông minh là có thể lừa dối được.

Anh là Đường Dịch, âm ngoan lạnh lùng. Là người đàn ông chỉ cần một câu, liền phán cô ở tù chung thân. Cô không dám nhìn anh, cúi đầu nhìn xuống nước, thật cẩn thận hỏi: “Anh tức giận sao?”

Anh không nói gì.

Chỉ nâng tay trái lên, gỡ xuống búi tóc của cô, mái tóc đen mềm mại lập tức chảy xuống, dừng trên mặt nước, bàn tay anh luồn vào những sợi tóc của cô.

Cô bị động tác dịu dàng này của anh mà có chút ngẩn ngơ.

Cô đã đọc qua vô số sách văn học cổ đại của nữ tử, biết rõ một tập tục của tình yêu xưa. Nữ tử cổ đại, sau khi kết hôn, vào đêm tân hôn chỉ có trượng phu mới có thể cởi bỏ búi tóc của thê tử, biểu hiện tình yêu vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Chưa từng dự đoán được, anh thực sự biết.

Một động tác dịu dàng thế này, từ tay anh làm ra, thực là làm cho cô thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà vừa mừng vừa lo).

Kỉ Dĩ Ninh hơi nghiêng đầu nhìn anh.

“Đường Dịch.....”

Giọng nói hơi run, là kinh ngạc, cũng là làm nũng.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười, tươi cười ôn nhu. Nâng cằm cô lên, anh nghiêng người hôn cô.

“Về sau, nhớ rõ không được nhớ đến người đàn ông khác trước mặt anh. Bởi vì sau đó, anh không dám cam đoan anh sẽ không chế được chính mình.....”

Một câu, nói lên điểm mấu chốt anh luôn hiểu rõ cô.

Trong nụ hôn sâu của anh cô lặng lẽ trợn mắt, nhìn khuôn mặt ôn nhu của anh, con tim cô nhất thời cảm thấy kinh hãi.

Tồn Huyền từng nói với cô, chỉ khi nào người đàn ông yêu ai đó, mới có biểu tình ôn nhu như vậy.

– như vậy, Tồn Huyền, anh nói cho em biết, vì sao em lại gặp được một ngoại lệ? Cho dù anh ấy không yêu, vì sao lại có ánh mắt đa tình thế này?

Vốn tưởng rằng anh sẽ ở trong phòng tắm muốn cô một hồi, nhất là, cô vừa mới làm chuyện không nên làm trước mặt anh, nhớ đến người không được nhớ đến nhất.

Lại không dự đoán được, anh không có làm gì.

Coi như không có chuyện gì xảy ra, anh bình tĩnh như mặt hồ đóng băng, không thấy một tia gợn sóng. Chỉ là cầm một cái khăn mặt, ở trong nước lẳng lẳng chà lau toàn thân cô, động tác nhẹ nhàng lại tịch mịch.

Kỉ Dĩ Ninh lập tức cảm thấy mờ mịt.

Không thể nào?

Thực tế thật sự là đi tắm rửa?

.....

Được rồi, cho dù thật sự là đi tắm rửa, cô làm gì mà lại có phúc được vị thiếu gia Đường Dịch này tự tay tắm cho đây?

Anh vốn có vẻ đẹp dụ hoặc, hơn nữa cách giơ tay nhắc chân cùng phương thức tư duy tinh tế từ nhỏ, trải qua nhiều năm tinh luyện lẳng đọng lại, thế cho nên tới bây giờ sản phẩm trạng thái của người đàn ông này chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Rất không bình thường.

– Vậy nên không phải trong lòng anh đang có ý tưởng ‘Gột rửa sạch sẽ rồi ra tay’ đấy chứ?

Ách.....

Nói thật, cô rất sợ anh. Mỗi khi anh ở cùng một chỗ với cô mà lại không ở trên giường, cô lại càng sợ. Anh không làm gì cả, cô đơn đối tốt với cô, tựa như từng giọt từng giọt ôn nhu hé ra trong thiên la địa võng, vây lấy kiếp này của cô.

Không nghĩ đến chuyện đó nữa, ưu điểm lớn nhất của Đường Dịch đáng được công nhận, chính là giường phẩm không kém. Lúc ở trên giường, một tay anh dẫn dắt tuyệt đối sẽ không để cô xấu hổ ngại ngùng, sinh lý tâm lý đều lo lắng chu toàn.

Kỉ Dĩ Ninh lúc này thật muốn nói thẳng với anh: Anh phải làm cái gì thì làm đi, đừng rửa sạch nữa, anh không ra tay giả dối như vậy càng khiến em thấy áp lực đó

Thật sự không thể trách cô có M ý tưởng như vậy.

Người đàn ông âm tình bất định như Đường Dịch, trong lòng nghĩ và biểu hiện ra ngoài thường thường là [trống đánh xuôi, kèn thổi ngược]. Khi cô mới biết anh, đã phải ăn hết loại khổ này, thật sự là sợ anh, cuối cùng cô không nhịn được hỏi người làm việc bên cạnh Đường Dịch là Khiêm Nhân: Dịch thiếu nhà anh..... Rốt cuộc là người có tính cách thế nào?

Khiêm Nhân trả lời phi thường lời ít mà ý nhiều: Kỉ tiểu thư, cô chỉ cần nhớ rõ, khi anh ấy cười không nhất thiết là cao hứng, khi anh ấy lạnh lùng cũng không nhất thiết là đang tức giận.

Kỉ Dĩ Ninh vô cùng thông minh suy từ một ra ba: Nói vậy là toàn bộ biểu hiện luôn hướng ngược lại với tư duy rồi?

Khiêm Nhân nho nhã lễ độ nói: Cũng không phải, có khi cũng là phù hợp cùng hướng với tư duy, đối với người như Dịch thiếu, cô chỉ có thể dựa vào vấn đề cụ thể mà cụ thể phân tích thôi.

.....

Hỏi cũng như không hỏi.

Cụ thể vấn đề cụ thể phân tích.

Ah, nói dễ hơn làm.

Tất cả đều cần thời gian và công sức để hiểu được, nếu anh không yêu cô.

Kỉ Dĩ Ninh thở dài, đột nhiên thấy tay anh chỉ ra chỗ sai phía trên ngực trái của cô.

Hành động này không có ý muốn khiêu khích, nhưng bất kì động tác nào, chỉ cần là anh làm, sao có thể đơn giản được?

Kỉ Dĩ Ninh không nghĩ đến chuyện gì khác, mà là bỗng nhiên cảm thấy thực áy náy lên tiếng.

“Vết sẹo này..... Khó coi, có phải không?”

Đúng vậy, đây là vết thương duy nhất trên người cô.

Trên ngực trái năm cm, có một vết sẹo hình chữ thập, tựa như Chúa Jesus mang cây thập tự, thật sâu ở lại trên thân thể vốn nên hoàn mỹ không tì vết của cô.

Đây là do đám cháy lớn ở Kỉ gia lưu lại ấn ký duy nhất trên người cô.

Anh có thể cứu cô ra từ đám cháy, nhưng lại không có biện pháp lau quệt đi ấn ký đã lưu lại trên người cô.

Anh thường nhìn chăm chú vết thương này trên người cô, biểu tình chuyên chú động lòng người, giống như không chỉ là đang xem một vết thương, mà là đang nhìn một khoảng thời gian, một bí mật không ai có thể tìm hiểu. Chuyên chú như thế, đến mức làm cho cô ảo giác cảm tình của anh với cô cũng rất sâu nặng.

Đường Dịch bỗng nhiên lên tiếng.

“Vài ngày nữa, một vài chuyên gia y học ở Hoa Kỳ sẽ đến đây, anh sẽ để họ nhìn giúp em.”

Kỉ Dĩ Ninh gật đầu theo bản năng.

Thật ra, cô nghĩ chuyện này cũng không cần thiết.

Ngay cả Kì Hiên cũng từng khuyên cô, Dĩ Ninh, cô bị bỏng nặng, muốn một chút dấu vết cũng không còn thì không làm giải phẫu là không thể.

Chỉ có anh không nghe khuyên bảo.

Hai năm nay, anh chưa từng từ bỏ việc tìm người chữa trị vết thương trên người cô này, khiến cô càng nhận thức được tính cách cố chấp của anh.

Ồ, có lẽ không phải.

Anh cố chấp đối với cô, là ngay từ lúc cô biết đến anh, cô cũng đã gặp qua ba phần.

Hai năm trước, Thiệu Kì Hiên ở bệnh viện trị liệu vết bỏng cho cô khi cô vừa tỉnh dậy. Những nơi khác thật sự không có vấn đề gì, nhưng một chỗ cuối cùng này thật sự khó giải quyết.

Thiệu Kì Hiên là bác sĩ, trong điều kiện công tác tự nhiên không có bất kỳ ý tưởng nào không nên có, theo bản năng liền thốt ra: “Kỉ tiểu thư, mời cởi áo lót một chút.”

Cô còn không có phản ứng gì, đã nghe thấy Đường Dịch đứng ở một bên bỗng nhiên cứng rần ném ra ba chữ: “Không được cởi.”

Kì Hiên xoay người, nhìn người đàn ông này không thể hiểu được: “Cô ấy không cởi làm sao tôi chữa được?”

Ánh mắt Đường Dịch nhìn anh lạnh như băng: “Tôi không cần biết anh chữa thế nào, tóm lại không được cởi.”

“.....”

Trước mắt Thiệu Kì Hiên đầy dây đen: Ồ, vừa không được cởi, vừa muốn tôi chữa, đại gia ngài nghĩ tôi có thể chữa thế nào đây? Tôi là bác sĩ, không phải là siêu nhân.

Kì Hiên quyết định không để ý tới anh, xoay người cổ vũ cô, nói: “Đừng đi để ý cái tên biến thái Đường Dịch kia, chúng ta chữa bệnh của chúng ta.”

Thiệu Kì Hiên dám không nhìn đến sự tồn tại của Đường Dịch. Anh nói không được cởi, cô cũng không dám cởi.

Kì Hiên thật sự không có biện pháp, chỉ có thể tự mình động tay cởi khóa đồ lót của cô.

Kết quả ngày hôm đó, có người phải cứu bác sĩ Thiệu thiếu chút nữa đã bị súng của Đường Dịch bắn vào đầu.

Kì Hiên dù rất bình tĩnh cũng phải nổi giận, tức giận hét lên một câu: “Đường Dịch! Anh là đàn ông hay là đàn bà thế?!” Anh cũng không phải không muốn sống nữa, ai dám có ý gì với người phụ nữ của Đường đại thiếu gia chứ.

Cuối cùng, vẫn là Đường Kính đến đem người nhà không muốn làm bệnh nhân này đi.

.....

Bây giờ nhớ tới chuyện cũ này, Kỉ Dĩ Ninh lại có chút hoài niệm.

Có thương tích trên người tất nhiên là không tốt. Nhất là ở nơi riêng tư như thế. Cô thân là phụ nữ, mỗi lần tắm rửa xong, vô tình nhìn mình trong gương, luôn theo bản năng đem ánh mắt tránh đi chỗ đó.

Cô cảm thấy thật có lỗi với anh. Bởi cô đã về làm dâu Đường gia rồi mà tình cảm đối với anh lại không rõ ràng.

Đàn ông như anh, vừa nhìn thấy đã biết là người rất đào hoa, bao nhiêu mỹ nhân như hoa như ngọc trước mắt anh, kết quả là, anh lại giữ lấy một cô gái không hoàn mỹ như cô.

Nhưng có một chỗ thiếu hụt này, cũng không phải không may mắn.

Nó làm cho cô thấy một Đường Dịch mà người khác không thấy được.

Kỉ Dĩ Ninh không nhịn được mở miệng: “Thật ra, em không sao đâu. Đẹp hay xấu cũng là thân thể của mình.....”

Đường Dịch không lên tiếng trả lời.

Chỉ yên lặng nhìn ngực cô, ngón tay mơn trớn trên miệng vết thương.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy anh nói nhỏ một câu.

“..... Một cô gái trên người có thương tích, thủy chung không tốt.”

Nghe vậy, cô chậm rãi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh.

Đường Dịch khẽ cười.

“Cho dù bố mẹ không để em cảm thấy ủy khuất, bạn bè không để em cảm thấy ủy khuất, nhưng chính em cũng vẫn ủy khuất.”

Mỗi khi làm tình cô đều theo bản năng lấy tay che đi chỗ thiếu hụt này, không nghĩ anh lại thấy; Mỗi lần cô tắm rửa xong, đều không nhìn vào gương, khi đã mặc xong quần áo, mới có thể liếc mắt một cái. Tất cả những chuyện đó, anh đều để trong mắt.

Đường Dịch cúi người, bạc môi khẽ hôn lên vết thương màu xám trên ngực cô. Sau đó anh ngẩng đầu, nhìn vào mắt cô, chậm rãi mở miệng.

“Trong lòng em ủy khuất, mặc kệ là ai đem đến, anh đều chịu trách nhiệm.”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, lại cảm thấy cổ họng khô rát không thể nói câu gì.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến hai năm trước có một lần cô nói chuyện với Đường Kính. Khi đó cô vừa về làm dâu Đường gia, cô rất sợ Đường Dịch, toàn bộ Đường gia cô chỉ dám nói chuyện với Đường Kính.

Đối với Đường Dịch, không phải cô không tò mò.

“Anh ấy là người hữu tình sao?”

“Anh ấy không phải.”

“A.....” Cô thở dài: “Anh ấy không giống người đàn ông thiếu phụ nữ.....”

“Anh ấy xác thực không thiếu, nhưng mà anh ấy cũng không cho cô gái nào cơ hội.”

“Tại sao?”

Đường Kính nở nụ cười.

“Dĩ Ninh, Đường Dịch là người tốt,” Đường Kính nhìn cô, ôn nhu nói cho cô: “..... Đàn ông giống anh ấy, nếu đã cho cô gái nào một cơ hội, cô ấy rốt cuộc trốn không thoát.”

Lúc ấy, cô nghe được cái hiểu cái không. Đến tận bây giờ, Kỉ Dĩ Ninh mới cảm thấy lời Đường Kính nói là rất đúng.

Cho đến nay, Đường Dịch chỉ để cơ hội đó cho Kỉ Dĩ Ninh.

Vì thế, chỉ có cô biết, anh đa tình và chiều cố, hóa ra, lại có thể đến nước này.

Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên nâng tay, ôm cổ anh, ôm lấy anh.

“Cuối tuần sau anh có rảnh không?”

Cuối năm, là thời gian anh bận nhất.

Không đợi anh trả lời, cô đã mở miệng trước năn nỉ: “Cuối tuần sau là lễ mừng năm mới, anh trở về cùng em đi.....”

Anh nghĩ nghĩ, thản nhiên nói: “Cuối tuần sau em phải chuẩn bị đi gặp bác sĩ chuyên gia đến từ Hoa Kỳ.”

“Em không muốn đi,” Cô vùi đầu vào cổ anh, vẫn cố chấp thỉnh cầu: “Anh trở về cùng em nhé.....”

Cô chưa từng làm nũng với anh như vậy.

Chỉ có lần này, lực sát thương vô cùng lớn.

Đường Dịch ôm cô, nghe thấy chính mình nói một chữ: “..... Được.”

Kỉ Dĩ Ninh nhất thời liền nở nụ cười.

Thuốc giảm đau tốt nhất trên đời này, thật ra chính là nhiệt độ cơ thể anh.

So với bác sĩ giỏi còn tốt hơn.

Chú thích:

[1] Tiểu la bốc đầu: là nhân vật trong tiểu thuyết Hồng nham.

[2] Chị Giang: Tên thân mật gọi Giang Trúc Quân, nữ liệt sĩ cách mạng Trung Quốc, 1920-1949.

Khi ấy nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa đã thành lập. Chị Giang đang ở trong tù mà vẫn thêu một lá cờ đỏ năm sao. Chị chưa biết mẫu của cờ đỏ năm sao như thế nào, cho nên đã thêu ngôi sao lớn nhất vào chính giữa lá cờ, 4 ngôi sao nhỏ ở 4 góc.

[3] Tiểu thuyết Hồng Nham (): Đây là tiểu thuyết rất nổi tiếng của những năm 50. Nội dung miêu tả những đấu tranh ngấm tàn khốc đêm trước giải phóng Trùng Khánh, đặc biệt là cuộc đấu tranh trong ngục tù. Bối cảnh lịch sử là vào năm 1948 đến 1949. Nhân dân dễ dàng tiến quân giành thắng lợi và quân phản động thì ngọ nguậy giãy chết, là đặc điểm của thời kì này. Nó lấy trại tập trung “hợp tác Trung – Mỹ” làm trung tâm, nói lên cuộc đấu tranh quyết định của nhân dân và Đảng Cộng sản, đánh đuổi Mỹ và cả quân Tưởng Giới Thạch.

[4] Lang Nha sơn ngũ tráng sĩ: 5 vị anh hùng trong kháng chiến chống Nhật của Trung Quốc, vì yểm hộ cho đại quân thoát khỏi vòng vây kẻ thù, ngoan cường chống địch đến viên đạn cuối cùng, thậm chí lăn đá xuống để vây hãm quân Nhật ở núi Lang Nha, sau đó gieo mình xuống núi, 3 người trong số đó hi sinh vì nước, 2 người còn lại trọng thương.

[5] Thiên la địa võng là trên trời hay dưới đất đều có giăng lưới khắp cả, không thể trốn thoát được.

3. Chương 03

Chương 3: Tiểu Miêu và Đường Kính

Mấy ngày cuối năm, Tô Tiểu Miêu cứ cuốn lấy Đường Kính không rời, cả ngày cứ vây quanh anh như con ong mật nhỏ bé chăm chỉ làm việc, hơn nữa anh chàng này có thời gian nghỉ ngơi không giống người bình thường, ngủ so với tiểu thư còn muộn hơn, thức dậy so với con gà còn sớm hơn, vì thế chỉ cần cô tỉnh táo, liền quần Đường Kính không rời.

Đường Kính thật sự bị cô bám lấy như thế mà sợ, cuối cùng chỉ có thể ôm cô ngồi lên đùi mình, lấy ra một tờ chỉ phiếu còn trống một chỗ.

“Muốn bao nhiêu, tự mình điền.”

Đúng vậy, lý do có thể làm cho Tô Tiểu Miêu nhiệt tình dào dạt như thế chỉ có một: Phải phát tiền mừng tuổi.....

Tiểu Miêu vui sướng hài lòng điền một chuỗi số dài, tuyệt không khách khí giơ chỉ phiếu lên trước mặt anh, tươi cười thực xấu xa [1]: “Phải ký tên.....”

[1] nguyên văn: không phải xấu xa mà là “cẩu thối” có nghĩa là chân chó!!!

“.....”

Không thể không thừa nhận, những năm gần đây da mặt Tô Tiểu Miêu càng ngày càng dày hơn đến mức có thể nhảy vọt về chất lượng, gặp phải một miếng keo dính như vậy, Đường Kính thật đúng là không có biện pháp nào.

Đường Kính tiếp nhận chi phiếu, thuận tay gõ lên trán cô một chút: “Bình thường anh và em rất nghèo à?”

“Đương nhiên không phải rồi,” Tiểu Miêu ôm đầu cười: “Sợ anh tiêu không hết thôi, em giúp anh tiêu mà.....”

Đường Kính tính tình tốt, cũng không chấp cô ở một bên nói hươu nói vượn, anh ký tên lên chi phiếu rồi đưa cho cô.

“Năm nay muốn mừng năm mới thế nào?”

Cô là người thích náo nhiệt, năm trước đã cùng đám bạn tốt và đồng nghiệp làm ồn ã trong nhà cả đêm, đúng thế, cả một đêm. May mắn Đường Kính là người bất luận là về tính kiên nhẫn hay về mặt vật chất tài lực cũng đều đủ cường đại, cô làm ồn ã như vậy anh cũng không quản cô, cô vui vẻ là tốt rồi.

Nghe được Đường Kính hỏi như vậy, Tiểu Miêu nghĩ nghĩ, như là nghĩ tới cái gì đó, kích động ôm Đường Kính nói: “Năm nay chúng ta làm lễ mừng năm mới cùng Ninh Ninh đi!”

Vừa nghe thấy lời này, Đường Kính chợt thấy thú vị lộ ra một chút ý cười, nửa cười nửa không nhìn cô: “Em không nghi ngờ anh và cô ấy đã từng có một mối tình?”

Tiểu Miêu nhất thời liền áp dụng thái độ đánh chết cũng không thừa nhận: “Em không có! Không có!”

Đúng vậy, thái độ của Tô Tiểu Miêu đối với Kỉ Dĩ Ninh, như là trải qua một phen vận động mâu thuẫn ‘Khẳng định — phủ định — lại khẳng định’.

Hai năm trước, Đường Dịch nói câu đầu tiên cường đoạt dân nữ, ép người vợ tốt [= =]. Sau khi Kỉ Dĩ Ninh gả cho anh, vấn đề bắt đầu. Đường Dịch này, cho tới bây giờ đều là người vui buồn không hiện ra mặt, làm cho người ta không thể nào xuống tay. Hơn nữa Đường Dịch không phải Đường Kính, không phải người kiên nhẫn giống như Đường Kính ‘Dưới ánh trăng lắng nghe cô gái tâm sự’, vì thế khoảng thời gian đầu Kỉ Dĩ Ninh quen anh, những cuộc đối thoại giữa hai người cơ bản đều bị vây trong loại tình huống này—

Đường Dịch: “Em đi ngủ.”

Kỉ Dĩ Ninh: “Vâng.....”

Mười phút sau.

Đường Dịch: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Kỉ Dĩ Ninh: “Không ngủ được.....”

Đường Dịch: “Không ngủ được cũng phải ngủ.”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

Căn cứ vào điều này, mọi người có thể tưởng tượng, toàn bộ người trong Đường gia là không thể nói chuyện được, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một anh chàng tính tình tốt như Đường Kính, đối với Kỉ Dĩ Ninh mà nói đó là chuyện vui mừng đến cỡ nào. Thì phải hy vọng mà, là cuối cùng cũng có một cọng rơm cứu mạng.

Vì thế, mỗi khi Kỉ Dĩ Ninh bàng hoàng vô thức, cũng chỉ dám nói hết với Đường Kính.

Kỉ Dĩ Ninh từ nhỏ đã hiểu biết, gọi điện thoại cho Đường Kính cũng phải chọn thời gian thích hợp. Ban ngày mà gọi thì điện thoại của Đường Kính cơ bản đều là thư kí nghe, Kỉ Dĩ Ninh ngưng ngưng quấy rầy anh, vì thế liền chọn buổi tối gọi cho anh. Đương nhiên, không phải là đêm khuya, cô biết Đường Kính là đàn ông đã có vợ, đêm hôm khuya khoắt mà gọi điện thoại cho anh thì vợ anh sẽ nghĩ thế nào đây.

Kỉ Dĩ Ninh sau một hồi đắn đo nghĩ trái nghĩ phải, cuối cùng chọn mỗi lần gọi điện đều vào lúc chàng vắng. Lúc này là tốt nhất, vừa ăn cơm chiều xong, anh cũng sẽ có thời gian, cũng sẽ không sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Kỉ Dĩ Ninh ngàn tính vạn tính, chỉ là đã tính sai lầm một sự kiện. Tô Tiểu Miêu của nhà Đường Kính không phải người thường, suy nghĩ khác hẳn với người bình thường, vì thế những gì liên quan đến hành vi tác phong cũng nhất định là không giống với người thường.

Gia đình bình thường ăn xong cơm chiều, sẽ tắm rửa xem truyền hình, nhưng Tô Tiểu Miêu thì không.

Thậm chí cô còn chưa ăn cơm xong, cô yêu vận động.....

Vận động này, đương nhiên không phải theo phong trào thể dục thể thao chỉ chạy bộ chơi bóng gì gì đó.

Cô thực yêu vận động với Đường Kính, nhất là ở nhà. Kéo tay, ôm tay, cọ tay, cắn tay, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Đường Kính hiển nhiên là không chịu nổi loại dụ dỗ này, thường thường hung hăng kéo cô ngã xuống. Vợ chồng mà, không vận động cùng một chỗ mới là kỳ quái.

Vì thế, ngay tại thời điểm hai người đang lửa nóng hừng hực này, Kỉ Dĩ Ninh gọi điện thoại đến đây.....

Có thể tưởng tượng được, trong khi đang cùng Đường Kính xxoo bỗng nhiên bị một cô gái gọi điện đến cắt ngang, tâm tình của Tô Tiểu Miêu sẽ khó chịu thế nào.

Đường Kính ra hiệu giải thích với cô:“Người của Đường Dịch.”

Tiểu Miêu bĩu môi.

Đối phương là người của Đường Dịch cô cũng biết, nhưng rốt cuộc là loại người nào thì Tiểu Miêu thực không rõ ràng lắm.

Nhưng mặc kệ!

Mặc kệ Đường Dịch là người nào, anh trai không có đạo lý thì không thèm quan tâm nữa, cả ngày tìm đến em trai, thật sự là buồn cười.

Tiểu Miêu hận không thể nói cho toàn bộ vũ trụ biết: Đường Kính chỉ có một! Chỉ có một! Không được phép cùng chiêm!>0

Đường Kính tiếp điện thoại xong, Tiểu Miêu lập tức ủy ủy khuất khuất hừ hừ:“Anh Dịch còn không có bạn gái hả.....?” Mau kết hôn thôi, lưu trữ cái tai họa lớn như vậy, dẫn tới việc các nhóm nữ hiệp đều hướng tới Đường Kính làm người mở đường.

Đường Kính nhú mày:“Ai nói với em anh ấy còn độc thân?”

Tiểu Miêu trừng lớn mắt, rít một tiếng:“Hả?”

Đường Kính vỗ vỗ mặt cô, rất yêu vẻ mặt nghi hoặc này của cô.

“Nói cho em một bí mật, Đường Dịch là nhân sĩ đã kết hôn.....”

Chuyện này giống như một quả bom lớn giáng xuống.

Tô Tiểu Miêu đối với Đường Dịch, có một chút cảm giác sùng bái như thần tượng.

Nhiều năm sống ở Đường gia, làm cho Tô Tiểu Miêu hoàn toàn hiểu được bản sắc của Đường Dịch. Vô luận là ai ở Đường gia, cũng đều bị ảnh hưởng bởi tính cách của Đường Dịch.

Người đó, cho dù không nói gì, chỉ cần khẽ cau mày, cũng có thể khiến người ta sợ hãi.

Anh ta nói một câu, một chữ, thậm chí chỉ là một cử chỉ đơn giản, cũng đều mang hàm nghĩa sâu sắc, không ai có thể phản kháng. Khí thế như quân lâm thiên hạ, bên trong thì bày mưu nghĩ kế, chiến thắng hàng ngàn dặm xung quanh.

Ánh hào quang trên người đàn ông này thật sự rất chói mắt, người như vậy, có thể coi trọng một cô gái như thế nào?

Hai năm nay, Đường Dịch bảo hộ Kỉ Dĩ Ninh rất cẩn thận, ngay cả Tô Tiểu Miêu cũng chỉ gặp cô có vài lần.

Mà cuối năm, rõ ràng là một cơ hội.

Tô Tiểu Miêu hạ quyết tâm, cùng với Ninh Ninh ăn cơm đón năm mới. Tiểu Miêu đương nhiên sẽ sợ chết không đến chỗ Đường Dịch hỏi ý kiến, cô giả hoạt biết chỉ cần cuốn lấy Đường Kính đòi anh đồng ý là có thể.

Vì thế ba ngày nữa là hết năm, đại thiếu gia đương nhiệm của Đường gia sẽ lái chiếc Spyker C8 chậm rãi xuất hiện trước cửa nhà Đường Kính.

4. Chương 04

Chương 4: Đại thiếu gia đi mua đồ ăn

Cuối năm, doanh nghiệp nào cũng dùng toàn bộ sức lực để thu hút người tiêu dùng với nhiều chương trình giảm giá lớn, mọi người mua hàng tét ròn rảng nhốn nháo, cả thành phố đông đúc người đang đắm chìm trong cảnh tượng tranh cãi âm ỉ náo nhiệt.

Trên đường cao tốc ở trung tâm thành phố, những chiếc xe đủ kiểu dáng xếp thành hàng dài hỗn loạn khiến đường phố tắc nghẽn, chật như nêm như cối, tất cả lái xe đều không thể không kiên nhẫn mà dùng tốc độ chậm chạp thông thả. Thời điểm này, những chiếc xe thể thao hiện đại nhất cũng phải trở mắt mà nhìn những chiếc xe nhỏ bắt ngờ chạy vụt qua.

Chiếc Skyper C8 của Đường Dịch kia thực bất hạnh cũng đang nằm trong đống hỗn loạn đó.

Nâng cổ tay nhìn giờ, lại nhìn dòng xe cộ dài dằng dặc trước mắt, bàn tay nắm tay lái của Đường Dịch không nhịn nổi đến khớp xương cũng đang rung rung.

Trong mắt người đàn ông hung hăng hiện lên ý muốn trả thù: Tô Tiểu Miêu, trở về tôi sẽ xử lý cô.....

Đúng vậy, rõ ràng hôm nay phải đi làm khách, mà bây giờ lại đang lưu lạc trong đống kẹt xe trên đường cái này, đó đều là được Tô Tiểu Miêu ban tặng. Trên đời này chỉ sợ sẽ không tìm được người nào da mặt dày như Tô Tiểu Miêu, mời người ta đến ăn cơm mà ngay cả đồ ăn cũng phải để khách đi mua.

Việc này phải nói đến chuyện của một giờ trước –

Đường Dịch mang theo Kỉ Dĩ Ninh vừa đến trước cửa nhà Đường Kính, chợt nhìn thấy Tô Tiểu Miêu cầm một cái thìa từ trong nhà chạy ra ồn ào: “Ai dà không tốt không tốt! Hôm nay đồ ăn không đủ, anh Dịch giúp em đi mua đồ ăn được không?”

Đường Dịch từ nhỏ đã được người hầu nuôi lớn, ngày thường chỉ mua vũ khí mua súng mua phụ nữ, chỉ có điều chưa từng mua đồ ăn. Vừa nghe thấy cô nói muốn anh đi mua đồ ăn, đột nhiên cả người lại dâng lên cảm giác phi thường kì quặc. Một câu từ chối ‘Không đi’ vừa muốn nói khỏi miệng, thì bỗng Đường Kính xuất hiện, nhủu mày với anh nói: “Anh lại đây một chút.”

Có năng lực nhĩ, dĩ nhiên lại dám nói chuyện điều kiện với anh?

Đường Dịch nhất thời cảm thấy hứng thú, bước chân chậm rãi thông thả đi đến.

Hai anh em nói chuyện, mọi thứ khách sáo xã giao đều bị bỏ qua, Đường Kính đi thẳng vào vấn đề nói: “Nói đi, muốn thế nào anh mới bằng lòng đi mua đồ ăn?” Anh và Tiểu Miêu đều không thể ra ngoài, Đường Kính bị ai phát hiện, người rảnh rỗi có thể sai bảo chỉ có vị đại thiếu gia này.....

Thì ra là như vậy à..... Đường Dịch sờ sờ cằm, mặc dù anh không có hứng thú với chuyện mua đồ ăn, nhưng lại cực kỳ có hứng thú với việc loại thịt bò như Đường Kính này cũng bị bắt nạt. Vì thế, bạn Đường Dịch cười tủm tỉm đã mở miệng: “Vậy phải xem thành ý của Đường Kính này thế nào đã”

Nằm trong dự kiến.

Đường Kính mặt không đổi sắc vươn một ngón tay lên: “Một trăm vạn, thanh toán bằng tiền mặt, thanh toán một lần.”

“Năm trăm vạn.”

Biến! Sao anh không đi ăn cắp đi!

“Hai trăm vạn!”

“Bốn trăm vạn.”

“Ba trăm vạn! Giá cuối cùng!”

“Thành giao.”

Hai người đàn ông cùng đi ra vui vẻ thoải mái như chưa có chuyện gì xảy ra, Đường Dịch ôm thắt lưng Kỉ Dĩ Ninh liền xoay người đi.

“Đi, cùng anh đi mua đồ ăn.”

Bên kia, Tô Tiểu Miêu đang gắt gao ôm chặt Đường Kính: “Anh yêu! Anh thật lợi hại! Anh dùng biện pháp gì mà anh ấy lại đồng ý thế?”

Đường Kính không đáp, ôn hòa cười: “Về sau những việc như đi mua đồ ăn này, để anh đi là được rồi”

Tiểu Miêu tinh thần rất tốt: “Không được! Muốn Đường Dịch đi mua mới thích!”

Trong lòng Đường Kính đang chảy máu: Tiểu thư à, sở thích này anh không có khả năng chơi cùng em vài lần đâu. Để khiến vị đại thiếu gia kia đi mua đồ ăn, giá phải trả là rất lớn đó, hơn nửa tháng tiền mồ hôi nước mắt a, cứ như vậy mà chảy vào tay tên tư bản kia

Vì thế, cứ như vậy, sau đó mới có cảnh Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh bị kẹt xe giữa đường.

Đường Dịch ở trong lòng đem Đường Kính và Tô Tiểu Miêu róc xương lóc thịt mất trăm lần, sớm biết rằng mua đồ ăn lại phiền toái như thế này thì có cho anh ba trăm vạn nữa cũng đừng mong anh có thể đáp ứng.

Từ từ di chuyển cùng tốc độ với con rùa, rốt cục cũng ra khỏi quốc lộ.

Sau đó, vấn đề mới lại đến.

Chẳng qua, không phải Đường Dịch phát hiện vấn đề, mà là Kỉ Dĩ Ninh.

Dù Kỉ Dĩ Ninh rất ít khi ra khỏi nhà nên cũng không biết nhiều đường, nhưng đã vòng đi vòng lại vài vòng rồi thấy không thích hợp chút nào. Vậy nên khi Đường Dịch dừng lại trước cái đèn đỏ này lần thứ ba, Kỉ Dĩ Ninh rốt cục không nhịn được.

Nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Chúng ta như là đã đi ngang qua cái đèn đỏ này ba lần rồi”

“.....”

Đường Dịch hé ra khuôn mặt tuần mỹ không tì vết. Một tay tựa lên cửa kính xe chống cằm, mím môi không nói lời nào.

Kỉ Dĩ Ninh lập tức luống cuống.

Cô không muốn sống nữa! Tự nhiên lại đi hoài nghi anh không biết nhìn đường! Anh là Đường Dịch cơ mà, sao lại có thể không biết đường chứ! Mao chủ tịch đã dạy, chủ nghĩa hoài nghi là không tốt đâu.

Đèn đỏ đếm ngược từng giây một, khi đếm ngược đến con số ‘5’, chỉ nghe thấy Đường thiếu gia ở một bên chậm rãi mở miệng.

“..... Kỉ Dĩ Ninh, nói cho em biết một chút, anh chưa từng đi mua đồ ăn.”

Ngụ ý là: Đây là lần đầu tiên đại thiếu gia anh đi mua đồ ăn, căn bản không biết chợ rau ở nơi nào.

“.....”

Trên trán Kỉ Dĩ Ninh lăn xuống vài giọt lớn mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

“Vậy anh còn lái xe?!” Đại ca anh không biết đường còn muốn chạy đi đâu hả.....

“Anh chỉ không biết đường, cũng không phải sẽ không lái xe.”

Anh vốn nghĩ rằng chỉ cần tùy tiện đi trên đường, chợ rau thôi mà, trước kia không phải nơi nơi đều có sao?! Nhưng anh lại không dự đoán được là, vài năm nay chính phủ hoạt động oanh oanh liệt liệt, thành phố được quy hoạch, quản lý đô thị ngày ngày dọn dẹp đường cái, cảnh sát hàng đêm càn quét những chợ buôn bán phi pháp, thị trường nông mậu trước kia đã sớm thành lịch sử bị nhét vào bảo tàng rồi.

Cho nên nói, đồng chí Đường Dịch, thời đại thay đổi rồi, chợ rau cũng không phải dễ tìm như vậy.....

Kỉ Dĩ Ninh thấy trước mặt đầy dây đen nhìn anh:“Vậy tại sao vừa rồi anh không hỏi Tiểu Miêu?”

Đường Dịch hừ ra một câu khinh thường từ đáy lòng.

Hỏi cô ấy? Để làm trò đùa! Đường đường là Dịch thiếu, ngay cả mua chút đồ ăn cũng không thể, Tô Tiểu Miêu mà biết được chẳng phải sẽ bị tiểu vương bắt đả đốn đó cười chết sao!

Nghĩ một chút, Đường Dịch vòng tay lái, đỗ xe ở ven đường, lôi điện thoại di động ra.

“Anh muốn làm gì?”

“Gọi điện thoại cho Khiêm Nhân.”

Anh ấn dãy số, giọng nói chậm rãi vang lên:“Chúng ta đơn giản là đi siêu thị của Đường gia, cách nơi này xa một chút, tốn chút thời gian cũng được.”

Kỉ Dĩ Ninh gật gật đầu:“Như vậy cũng được.....”

Tưởng rằng anh đã quyết định tiến hành biện pháp này rồi, nhưng lại thấy động tác của Đường Dịch bỗng nhiên ngừng lại.

Kỉ Dĩ Ninh nghi hoặc nói:“Làm sao vậy?”

“Hôm nay anh quên cái gì đó”

Dĩ Ninh vội vàng nói:“Quên mang tiền à? Không sao, trong ví của em có.”

“Không phải tiền,” Giọng nói lười biếng của Đường Dịch lại vang lên:“Hôm nay trên người anh không mang súng.....”

Bạn Kỉ:“.....”

Đại ca, anh thật sự muốn dùng tâm tình này đi mua đồ ăn sao.....

Đường Dịch nâng tay lên chống cằm, biểu tình có chút buồn rầu,“Siêu thị nhiều người như thế anh không quen..... Quên đi, bây giờ gọi cho Khiêm Nhân thanh toán hết những người trong siêu thị, không cần gây trở ngại cho chúng ta đi vào lấy hàng hóa chạy lấy người.....”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức giăng lấy điện thoại trong tay anh, cả người đều bị người ngoài hành tinh như anh làm lúng túng.

“Em nói! Chúng ta phải đi mua đồ ăn, không phải là đi cướp bóc.....”

Nếu đánh giá theo quan điểm cá nhân, Đường Dịch này thật ra có một chút ngạo mạn.

Ví dụ như, mua đồ ăn.

Đại thiếu gia vừa tiến vào siêu thị, nhìn thấy đám người đông nghìn nghịt đang mua hàng nhét đầy vào giỏ, nhất thời tư tưởng nhân hạ bàng môn tả đạo [1] trỗi dậy, thốt ra một câu hỏi.

[1] bàng môn tả đạo: là chỉ chung các tôn giáo, học thuyết dẫn dắt con người vào đường tà vạy quanh co, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đạt được kết quả chơn chánh. (theo caodaiebook)

“Nơi này có cô gái nào hướng dẫn mua đồ không?”

Kỉ Dĩ Ninh:“.....”

Không đợi Dĩ Ninh hiểu được ý tứ của anh, các cô gái trẻ nhiệt tình với một tinh thần trách nhiệm cao đã nhanh chóng dào dạt thổi tới.

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có cần phục vụ gì không?”

Đường Dịch chậm rãi lấy từ trong túi tiền ra một tờ giấy, đưa cho cô gái hướng dẫn mua đồ: “Đem tất cả những thứ có thể ăn được ở đây lấy ra cho tôi một phần, dùng để thanh toán, sau đó đưa đồ đến địa chỉ bên dưới.....”

“.....”

Từ khi sinh ra đến giờ, Kỉ Dĩ Ninh chưa bao giờ thấy có người nào đi mua đồ ăn lại có thể ngạo mạn đến vậy, vội vàng giành lấy cái thẻ trong tay anh, hơi hơi lúng túng nhìn về phía mấy cô gái cũng đang ngơ ngác kia giải thích: “Xin lỗi, anh ấy hay nói đùa, hay nói đùa thôi.....”

Một câu, có thể khiến cho Dịch thiếu gia đang sảng khoái nhàn hạ phải chìm trong biển đồ ăn này.

Đường Dịch hôm nay tính tình thật không tệ, tuy rằng từ đầu tới cuối đều mang một bộ dáng lười biếng, nhưng người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy anh như một quý công tử thư thái mà thôi.

Kỉ Dĩ Ninh nhìn người đàn ông trước mắt bước đi rất thong thả đang phụ giúp một tay đẩy xe đựng đồ, lòng lương thiện lại nổi lên, không kìm lòng được tiến đến trước mặt anh khen ngợi: “Hôm nay anh rất biết kiên nhẫn.”

“Ừ, anh cũng cảm thấy như vậy.”

“.....” Đại ca, khiêm tốn! Anh không biết thế nào là khiêm tốn à?!

Đang lúc Kỉ Dĩ Ninh lúng túng, lại nghe thấy người bên cạnh cảm thán một câu: “Quả thực so với lúc anh ở trên giường thì phải có chút kiên nhẫn.....”

“.....”

Anh bạn này, lúc mua đồ ăn trong đầu anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì hả.....

Hai người đẩy xe xuyên qua đám đông, một đường xô đẩy xô dịch cuối cùng cũng đến được khu thực phẩm.

Đường Dịch xoay người lại nói với cô: “Muốn mua cái gì? Em thích thì cứ lấy đi.”

“Như vậy không tốt đâu,” Kỉ Dĩ Ninh vội vàng lắc đầu: “Tờ danh sách của Tiểu Miêu đâu? Cô ấy đã viết cả ra rồi, đương nhiên phải dựa vào đó mà mua chứ.”

“Quan tâm đến cô ấy làm gì? Không cần để ý đến cô ấy đâu.”

Bạn Đường Dịch này có thói quen làm theo ý mình, đã sớm không để ý đến cái người phiền hà như Tô Tiểu Miêu rồi.

Kỉ Dĩ Ninh cũng hiểu người ngoài hành tinh này, vì thế không thêm để ý đến lời nói của anh, cô lại gần anh, lấy từ trong túi quần của anh ra tờ danh sách Tiểu Miêu đưa.

Đường Dịch nhìn cô một cái.

Anh thấy lông mày và lông mi cô đang rung rung, mềm mại như vậy, một chút công kích cũng không có, càng không có một chút khả năng tự bảo vệ nào. Một Kỉ Dĩ Ninh như thế này, phương thức sống như thế, khiến anh nhớ đến thế gian có một Giản Tịch [2], ngay cả lý hợp vui buồn hay rối loạn đều không có.

[2] Giản Tịch: Lục Tu Tĩnh (406-477), tự là Nguyên Đức, quê ở Đông Thiên, Ngô Hưng (nay là huyện Ngô Hưng của Chiết Giang), Trung Quốc, là một đạo sĩ, người đã thực hiện cải cách Nam Thiên Sư Đạo, nhánh phía nam của Ngũ Đấu Mễ Đạo.

Tiểu sử

Ông là hậu duệ của thừa tướng Lục Khải của nước Ngô thời Tam Quốc. Thuở nhỏ ông theo nghiệp Nho, nhưng hâm mộ Đạo giáo. Khi trưởng thành ông ly gia cát ái, vào núi tu luyện. Ông là tổ sư đời thứ 7 của Thượng Thanh Phái. Ông rất nổi tiếng nên cuối những năm Nguyên Gia (424-452) đời Tống Văn Đế (Lưu Nghĩa Long) của Nam Triều, ông được mời vào cung giảng đạo thuyết pháp. Thái hậu sùng mộ Hoàng Lão nên bái Lục Tu Tĩnh làm thầy. Năm 461, ông ẩn tu tại Lư Sơn. Tống Minh Đế (Lưu Úc) của Nam Triều vốn hâm mộ và muốn hoàng dương Đạo giáo, nên cho xây Sùng Hư quán trên núi Thiên Ấn và mời Lục Tu

Tĩnh trụ trì. Đạo giáo cực thịnh nhờ sự trọng vọng của triều đình. Năm 477, Lục Tu Tĩnhliếu đạo, các đệ tử đưa ông về Lư Sơn. Ông được ban thụy hiệu là Giản Tịch tiên sinh, do đó đạo quán tại Lư Sơn đổi tên là Giản Tịch quán.

Cống hiến

Lục Tu Tĩnh trứ tác rất nhiều. Tác phẩm hiện tồn và sưu tập trong Chính Thống Đạo Tạng là Thái Thượng Động Huyền Linh Bảo Chứng Giản Văn, Động Huyền Linh Bảo Ngũ Cảm Văn, Lục Tiên Sinh Đạo Môn Khoa Lược, Thái Thượng Động Huyền Linh Bảo Thụ Độ Nghi, Động Huyền Linh Bảo Trai Thuyết Quang Chúc Giới Phật Đẳng Chúc Cảm Nghi, v.v... Nhưng cống hiến quan trọng của ông cho Đạo giáo là cuộc cải cách Thiên Sư Đạo.

Bỗng nhiên anh gọi cô một tiếng: “Kỉ Dĩ Ninh.”

“Vâng?”

“Em đã từng bắt nạt ai chưa?”

“.....”

Ông chủ, anh nghĩ ai cũng giống như anh hả?.....

Cô có chút lúng túng trả lời: “..... Không có.”

“Bắt nạt Tô Tiểu Miêu một chút là chuyện rất thú vị mà em cũng không có hứng thú?”

Cô lắc đầu: “Không có hứng thú.....”

Bộ dáng của anh lại là rất có hứng thú, nhất quyết đuổi theo cô không tha, bỗng nhiên cúi người xuống, dán vào môi cô dự hoặc nói: “..... Như vậy, anh thì sao?”

Kỉ Dĩ Ninh bị dọa cũng có chút sợ hãi. Anh không bắt nạt cô là tốt rồi, cô cũng không dám có cái lý tưởng to lớn muốn đi bắt nạt anh.

Không tự giác lui về phía sau từng bước, lại không dự đoán được anh đã nhanh tay ôm lấy thắt lưng cô, dùng sức một chút, liền kéo cô hướng về phía anh.

Theo kẽ răng cô bật ra một câu cảnh cáo: “Đường Dịch! Đây là nơi công cộng –”

“Ừ hừ,” Thực nam tính hừ một tiếng: “Vậy thì sao?” Với một thái độ không đem bắt luận kẻ nào để vào mắt.....

Kỉ Dĩ Ninh khép mắt lại.

Cô rất hiểu anh, người đàn ông này một khi đã có hứng thú, thì mặc kệ thời gian địa điểm là gì cũng sẽ tiếp tục muốn làm gì thì làm.

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu, chỉ có thể nghiêm trang trả lời vấn đề vừa rồi của anh: “Em không thích bắt nạt người khác, cho nên đối với chuyện bắt nạt người khác này, cũng không có hứng thú.”

Câu trả lời nằm trong dự kiến.

Đường Dịch chậm rãi đứng thẳng dậy, ánh mắt chặt chẽ khóa trụ cô, lộ ra tia nhìn nghiền ngẫm, tư thái dụ hoặc trên mặt như gương hoa thủy nguyệt [3] dần dần ẩn nấp không còn dấu vết.

[3] Gương hoa thủy nguyệt: hoa trong gương trăng dưới nước, chỉ những thứ đẹp nhưng không thật, dễ biến mất...

Anh gọi cô một tiếng: “Kỉ Dĩ Ninh.”

Toàn thân cô run lên. Mỗi khi anh gọi tên cô cả họ và tên như thế, giọng nói không mang một tia tức giận nhưng cũng đủ khiến lòng cô bồn chồn.

Lo sợ, cô kiên trì lên tiếng: “..... Dạ?”

Đường Dịch bỗng nhiên gơ tay sờ lên mặt cô, khóe môi hơi hơi nhếch lên một chút.

“Em thật sự là không đáng yêu.”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh yên lặng hòa theo với chiến lược kháng chiến bị động ‘Không để ý đến anh ấy là được rồi’, cũng không đi tranh cãi với anh làm gì, nhanh chóng chuyển đổi đề tài.

“Để em xem Tiểu Miêu muốn mua cái gì.....”

Bộ dáng né tránh của cô rõ ràng như vậy, Đường Dịch cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn cô từ trên cao.

Ngốc chết đi, anh đang tán tỉnh cô mà cũng không hiểu. Nếu là lúc trước anh vẫn còn độc thân, làm sao có lòng kiên nhẫn chơi đùa cùng phụ nữ như vậy chứ, lúc đó chỉ cần anh ngẫu nhiên có ý muốn chơi đùa, có khi họ cũng hiểu được mà phối hợp và đáp lại. Chỉ có cô là cố tình, ngốc đòi mạng.

Lông mi thật dài của người đàn ông nhấp nháy một chút, che đi biểu lộ dự vọng trong mắt sắp không kìm lòng nổi. Rất không tốt, cô ngốc như vậy, mà anh còn thật sự có hứng thú, quả thực là đòi mạng.

Kỉ Dĩ Ninh ở mặt ngoài thì thực bình tĩnh nhưng trong đầu đang náo loạn không yên, trong lòng thầm nghĩ nhanh tay lấy đồ ăn mà về đi thôi, vạn nhất vị Đường thiếu gia này mà nổi lên hứng thú, cũng rất có khả năng ở trước mắt công chúng mạnh mẽ dùng sức ép buộc cô.

Vì thế, khi Đường Dịch thản nhiên hỏi ‘Tiểu Miêu muốn mua cái gì’, Kỉ Dĩ Ninh không chút suy nghĩ liền niệm ra ý nghĩ nhanh nhất: “Đầu tiên muốn mua một trăm hộp Đồ Lôi Tư [4] hình ngọn lửa.....”

[4] Đồ Lôi Tư: (dùng google translate thì cái này là Durex) nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng thế giới, được tiêu thụ ở hơn 150 quốc gia trên thế giới, chiếm hơn 40 % thị phần, Đồ Lôi Tư: nhãn hiệu chiếm 26% trong thị trường 40 triệu bao cao su cả thế giới, nhãn hiệu đứng đầu thế giới về bao cao su.

Đường Dịch: “.....”

– Nhìn lại xem, có lầm hay không! Muốn nhiều Đồ Lôi Tư như vậy! Tô Tiểu Miêu! Cô là tên buôn lậu áo mưa sao?! (Tiểu Dương: Trong bản convert thì dịch là “áo mưa”, còn google translate thì dịch hằn là BCS đó ^^)

Dù là người bình tĩnh như Đường Dịch cũng không khỏi ghen tị, xung quanh đông đúc người như thế này lại càng không thể nói. Nhìn đi, thú vị a thú vị a, tất cả ánh mắt nghiêm nghị đều đang hướng về phía bạn Kỉ: Đầu năm nay, thực nữ cũng điên cuồng mất rồi.....

Mất mặt về nhà, cả người Kỉ Dĩ Ninh như bị thiêu cháy, không nhịn được cúi đầu rúc vào lòng Đường Dịch, lại nghe thấy một giọng nói truyền đến: “Không phải Tiểu Miêu nói muốn mua đồ ăn sao.....” Cô căn bản là không nhìn kỹ trên giấy viết cái gì đã thốt ra câu đó.

Đường Dịch vỗ vỗ vai cô, an ủi tâm linh thiện lương của cô đang bị tổn thương nặng nề.

“Anh đã nói trước với em rồi, không cần để ý người phiền phức như Tô Tiểu Miêu làm gì, em không đùa được với cô ấy đâu.....”

5. Chương 05

Chương 5: Trò chơi

Tuyết mùa đông, mới nói đến đã rơi xuống rồi.

Gió thổi mạnh, đi dưới ánh đèn đường giữa trời tuyết rơi, khiến chúng ta nhớ đến những câu chuyện cổ tích. Tuyết rơi làm thế giới trở nên bay bổng, mộng ảo, yếu ớt, tự phụ.

Đi ra khỏi phòng điều hòa chừng mười mét, lập tức liền cảm thấy độ ẩm đột nhiên bị cái rét lạnh đập tan. Kỉ Dĩ Ninh nhìn tuyết trắng rơi đầy trời, không nhịn được hướng lòng bàn tay thổi ra một hơi. Sương mù màu trắng tản ra từ đôi môi, mềm mại kỳ cục.

Một chiếc áo khoác gió nam tính màu đen bỗng nhiên khoác lên người cô.

“.....?”

Cô ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Đường Dịch.

Khuôn mặt đẹp của anh không lộ ra nhiều biểu tình, thậm chí cả giọng nói cũng ảm đạm, không gợn nổi sóng.

“Mặc vào.” Đường Dịch cởi áo khoác mặc lên người cô, giơ tay giúp cô kéo khóa áo gió trước ngực, động tác ôn hòa lại cường ngạnh: “Thân thể của em luôn luôn không tốt lắm, không thể chịu được cái lạnh của mùa đông.”

Cô nhìn anh, biết không cãi được lời anh, chỉ bất an nói một câu: “..... Anh có thể bị lạnh.”

Phong cách ăn mặc của anh chắc chắn người thường không đủ khả năng học theo, mùa đông có lạnh thế nào cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, rồi khoác thêm một cái áo gió là xong, dường như cũng không cảm thấy lạnh, ít nhất, cô chưa bao giờ thấy anh sinh bệnh.

Bây giờ áo khoác anh đưa cho cô, nói cô không chịu được lạnh, cảm xúc dâng lên từ đáy lòng, thậm chí muốn ôm anh một cái, ôm lấy nhiệt độ cơ thể anh.

Đường Dịch nhất thời nở nụ cười.

“Anh đi lái xe lại đây, em đứng đây chờ anh.”

Cô muốn gọi anh lại: “Anh —”

Đường Dịch đẩy trán cô một chút, trong mắt lóe lên tia nhìn nghiền ngẫm.

“Kì Hiên không nói cho em sao?” Anh cười nói: “Máu của anh thuộc loại máu lạnh, thích hợp với nhiệt độ này.”

Tay anh lướt qua mặt cô, độ ấm trên đầu ngón tay xuyên thấu qua da thịt thẳng tiến vào tận đáy lòng cô.

Rất nhiều ngày về sau, cho dù tất cả mọi chuyện đều bị thời gian thu hồi ôm lấy, nhưng Kỉ Dĩ Ninh thủy chung vẫn không quên được anh từng ôn nhu với cô như thế.

**** *

Khi xe của Đường Dịch vững vàng đậu trước hoa viên nhà Đường Kính, Tô Tiểu Miêu đang đứng ở phòng ngủ tầng hai bên cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn xuống hoa viên có hai người đang đi ra từ trong xe thể thao.

“La belle.”

Tiếng Pháp, mỹ nhân.

Đường Kính đương nhiên biết cô đang nói ai, gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

Đường Dịch đang đứng trong hoa viên, mặc áo sơ mi màu bạc, trắng noãn, mát lạnh, mềm mại, dài thân ngọc lập, tỏa sáng như ánh trăng, tư thái huyển hoặc, vừa mới nhấc tay nhú mày đã có phong tình lưu động.

Tô Tiểu Miêu tò mò bĩu môi: “Một người đàn ông quý dị như vậy, xinh đẹp như vậy, hiếm có như vậy, tại sao lại có thể đem chính mình đặt trong tay Kỉ Dĩ Ninh chứ?”

Đường Kính ôm cô từ phía sau, cười trêu chọc cô.

“Phụ nữ các em không phải đều thực tin tưởng chuyện nhất kiến chung tình sao? Có lẽ anh ấy chính là như vậy.”

“Không, anh ấy sẽ không,” Tiểu Miêu không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hai người đang ở dưới lầu kia: “Tuy rằng em không hiểu anh ấy nhiều lắm, nhưng ít nhất em cũng nhìn ra được, anh ấy không phải một người sống dựa vào cảm xúc.”

Nhất kiến chung tình? Rất giả.

Cho tới bây giờ Đường Dịch cũng không phải thiện nam tín nữ [1].

[1] Thiện nam tín nữ: nam nữ tín đồ Phật giáo.

Dụng tâm, thủ đoạn đùa giỡn, những việc này đều trở thành bản năng của anh. Tất cả chỉ vì một kết quả cuối cùng, về phần trong lúc thực hiện không quang minh, có người thấy hay không, tất cả đều không làm anh lo lắng. Một người đàn ông như vậy, nếu chỉ là một thương nhân thuần túy, cũng đủ khiến người ta nghĩ đến mà sợ hãi, mà anh lại không chỉ có vậy. Bối cảnh màu đen cường đại, ra tay liền muốn đưa người ta vào chỗ chết.

Anh có thể giết người, cũng có thể chơi đùa. Khi Đường Dịch vẫn còn độc thân, nếu buổi tối có hứng thú sẽ chơi đùa rất thoải mái. Khi giết người trong mắt lại không lộ cảm xúc, không mang chút lưu tình nào, không phân biệt được đâu mới là con người thật của anh.

Mà nay, anh lại đem một cô gái tên là Kỉ Dĩ Ninh kia cột vào bên người, không thể buông tha.

Điều này thật sự là thực trêu chọc sự tò mò trong đầu Tô Tiểu Miêu.

“Này, em nói, anh trai của anh sẽ không chơi đùa Ninh Ninh chứ?”

Đường Kính gõ vào trán cô một chút, “Nói hươu nói vượn.”

Tiểu Miêu ôm đầu kêu oan: “Em tò mò thôi.....”

Đường Kính ôm cô từ phía sau, nhẹ giọng nói bên tai cô.

“Có một số việc, anh không thể nói cho em.”

Tiểu Miêu hơi nghi ngờ. Chuyện gì, mà ngay cả cô cũng không thể nói.

Đường Kính khép mắt lại, mỉm cười với cô.

“Chuyện thật lâu về trước, không nói tới cũng tốt..... Anh chỉ có thể nói cho em, trong lòng Đường Dịch có một chỗ hổng, chỉ có thể tiếp nhận được một người. Anh ấy thả Kỉ Dĩ Ninh vào, vì thế người khác không thể vào được nữa, cô ấy cũng không ra được.”

**** *

Khi Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh đến nhà Đường Kính, Kì Hiên cũng đến. Tô Tiểu Miêu là người thích náo nhiệt, khoa trương và thực tế cùng tồn tại, gọi vài cuộc điện thoại, các công tử tiểu thư đều bị cô gọi đến đây.

Vì thế, buổi tối, một chút cơm, ăn oanh oanh liệt liệt vô cùng náo nhiệt.

Nơi nào có Tô Tiểu Miêu nơi đó vĩnh viễn không thiếu đề tài, thậm chí thừa dịp đám đàn ông uống rượu nói chuyện, cô đã truyền thụ cho Kỉ Dĩ Ninh phương thức kì diệu độc nhất vô nhị, một bộ làm nên ‘Thành công của thiếu phụ chuyện nghiệp’.

“Ninh Ninh, có phải chị rất sợ anh Dịch đúng không?”

Kỉ Dĩ Ninh ngẩn ra, ngượng ngùng gật đầu: “Có một chút.....”

Tiểu Miêu vỗ vỗ vai cô, thực giống phong cách như nữ nhân giang hồ nói: “Ai nha, anh Dịch chính là hồ giấy! Mao chủ tịch đã dạy, đến một tên đánh một tên, đến hai tên liền song phi, không cần sợ đâu!”

Này này, tùy ý phỉ báng danh ngôn chủ tịch là phạm pháp đó.....

Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu, “Có đôi khi, anh ấy có thể thực tức giận, tôi không biết nên làm như thế nào.” Tựa như hai năm trước, anh tức giận, chỉ kém là lấy mạng cô.

“Cái này à, dễ làm.” Tiểu Miêu tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Chị chỉ cần nhớ rõ, khi anh ấy giáo huấn chị thì trăm ngàn lần chị không được tranh cãi, biểu tình ra vẻ đặc biệt đau đớn kịch liệt là được, nhiều năm như vậy tôi chính là luôn đối phó với Đường Kính như thế đấy, tâm tình khó chịu gấp trăm lần!.....”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

“Điểm này là mấu chốt nhé, chính là da mặt phải dày!” Tiểu Miêu làm một bộ dáng ân cần dạy bảo: “Da mặt phải dày, chị hiểu được không?”

“.....”

“Quên đi, đạo lý này quá sâu sa,” Tiểu Miêu kịch liệt lắc lắc đầu: “Tôi lấy một ví dụ cho chị nhé.”

Kỉ Dĩ Ninh gật đầu: “Được.”

Ví dụ là thế này: “Giả thiết, chị không biết Đường Dịch, anh ấy cũng không quen chị, có một ngày, anh ấy lái xe đâm vào chị, chị bị thương, nhưng bị thương không nặng.” Vấn đề bắt đầu, Tiểu Miêu hướng mặt về phía cô: “Sau đó, chị sẽ làm thế nào?”

Bị thương không nặng à..... Kỉ Dĩ Ninh không chút suy nghĩ đã trả lời: “Quên đi thôi.....”

“Sai!” Tiểu Miêu vô cùng đau đớn: “Loại thời điểm này cần thể hiện độ dày của da mặt đó!”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

Tiểu Miêu ân cần dạy bảo nói: “Chị ngẫm lại nhé, con người khi còn sống, có thể có mấy lần cơ hội được đụng vào chiếc Skyper C8 đẳng cấp thế giới chứ?! Cơ hội ít như vậy mà còn không làm gì sao?! Máu chốt là! Lại có mấy lần cơ hội bị chiếc xe sang trọng đụng vào mà không có việc gì lại có thể giả bộ lừa bịp tổng tiền kẻ có tiền chứ?! Đối với Đường Dịch, cần dùng thủ đoạn lừa bịp tổng tiền! Bằng không chị đã bị anh ta xoi tái rồi!”

Kỉ Dĩ Ninh chảy mồ hôi.

Không nhận được cũng rất hâm mộ Tiểu Miêu. Đường Kính thật dung túng cô ấy, cho nên cô ấy mới có thể tùy ý dính vào như vậy.....

“Cảm ơn cô, Tiểu Miêu.” Cho dù biện pháp của cô ấy đối với cô hoàn toàn vô dụng, nhưng cô vẫn rất cảm kích: “Cảm ơn cô đã nghĩ cách giúp tôi như vậy, đáng tiếc là.....”

Ngay cả con người thực sự của Đường Dịch là thế nào cô cũng không hiểu.

Anh cũng không nói yêu, cũng rất ít nói chuyện với cô, nhưng ngẫu nhiên nói ra vài lời ngọt ngào, nhất định khiến người khác trầm mê không thoát nổi.

Anh phụ trách cô, giữ lấy cô, lại không mang cô xuất hiện trước mặt công chúng, che dấu cô, làm cô biến mất, đây không phải là, không muốn công khai thừa nhận sự tồn tại của cô sao.....?

Anh cho cô về làm thiếu phụ nhân ở Đường gia, nhưng không nói cho cô một nguyên nhân nào, mà cho cô một cuộc sống đầy đủ. Nếu cô không có thói quen khuất phục với vận mệnh, cho cô cô độc tự thân tìm kiếm lạc thú, chỉ sợ cô đã sớm mất đi khả năng sinh tồn.

Nhưng bây giờ nghĩ đến, cô lại càng bàng hoàng. Tại sao có thể muốn tìm kiếm lạc thú chứ? Cô tìm một lần, thử tìm được duy nhất là dụ hoặc, đó là cảm tình đối với anh. Thật không tốt, ánh sáng duy nhất trong cuộc sống chính là tình cảm của anh.

Mà anh lại che dấu quá sâu, làm cho người ta không biết theo ai.

Người đó, như thần Ares phải che chở thành Troy [2] không thể sụp đổ, không thể bị chiếm đoạt.

[2] Trong thần thoại Hy Lạp, thần Ares (tiếng Hy Lạp: Ἄρης) là một trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus. Ares là con của thần tối cao Zeus và nữ thần Hera.

Ares là thần của chiến tranh, hay chính xác hơn là thần của những kẻ cuồng loạn hiếu chiến thích sự chém giết đổ máu. Là một vị thần bất tử nhưng Ares đã bị người anh hùng Heracles đánh bại trong một trận đánh và có lần còn suýt bị hai tên khổng lồ Otus và Ephialtes giết chết. Khi bị thương trong cuộc chiến thành Troia, thần đã không được Zeus đoái hoài gì đến.

Thần Ares có diện mạo khôi ngô nhưng bản tính rất tàn bạo. Thần thường được miêu tả cầm một ngọn giáo dính máu đỏ tươi. Tương truyền chiếc ngai của thần trên Đỉnh Olympus được bọc kín bằng da người.

Vì thế nếu cô dùng tình cảm với anh, chính là hóa thân của con bướm bướm chập chờn trong ngọn lửa.

Tiểu Miêu đã hiểu.

Cô dường như đã bị Kỉ Dĩ Ninh làm rung động. Một cô gái dịu dàng như vậy mà trong lòng vẫn phải khổ sở.

Tiểu Miêu yên lặng nghĩ: Nếu Đường Kính dám đối với mình như thế, mình có thể sẽ đánh chết anh ta mất.....

Đầu óc đi dạo, tư tưởng bàng môn tả đạo liên trời dậy. (Tư tưởng này mình có chú thích ở chương trước nhé!)

Ăn cơm chiều xong, Tô Tiểu Miêu liền ồn ào không buông tha cho Đường Dịch, ánh mắt như có ý muốn cả đêm nay không để anh sống yên ổn. Còn nhớ rõ một buổi tối nhiều năm về trước, Tô Tiểu Miêu ở trên chiếu bạc bị Đường Dịch giết hại thất bại bi thảm, táng gia bại sản, ngay cả Đường Kính cũng không cứu được cô. Khi đó Tô Tiểu Miêu còn trẻ không hiểu biết nhiều, bị sắc đẹp của Đường Dịch mê hoặc, nghĩ đến anh ta là một người đàn ông không gây ô nhiễm môi trường, vì thế mà thua thảm hại.

Điều đó chứng minh: Lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo a.....

Đường Dịch nghiền ngẫm nâng cằm:“Muốn chơi cùng anh thì có thể, nhưng cũng phải xem em có bằng giá khiến anh thấy hứng thú không đã.....”

Tô Tiểu Miêu giả hoạt cười:“Dùng tiền thật không ý nghĩa chút nào, hôm nay chúng ta có lợi thế không cần tiền.”

Đường Dịch cảm thấy có chút thú vị,“Nói đi, hôm nay em cược cái gì,” Nâng tay gõ vào bàn nhắc nhở cô:“Em không đùa được với anh đâu, cho nên tiền đặt cược bình thường anh không có hứng thú.....”

Tô Tiểu Miêu vươn một ngón tay lên.

“One Minute Stand.....”

Tất cả đàn ông ở đây đều biến đổi sắc mặt. Người này, thực sự là tinh ranh, dám chơi trò đó.

Tô Tiểu Miêu khoái nhân khoái ngữ [3]:“Nếu em thua, sẽ cùng Đường Kính ọi người ở đây kiến thức một chút, One Minute Stand. Nếu, là anh thua –”

[3] khoái nhân khoái ngữ: Người hào sảng lời cũng hào sảng, ý nói người thẳng thắn, không vòng vo.

Như vậy, hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi có thể hiểu biết một chút tư thái tình dục mất hồn của vị Dịch thiếu này nào.

Tô Tiểu Miêu vừa nói dứt lời, chưa nói đến phản ứng của Đường Dịch là thế nào, mà khuôn mặt của Đường Kính ở bên kia thật sự đều đen cả rồi.

Kéo áo cô từ phía sau như con gà con, mặt Đường Kính không có chút thay đổi nào nhìn cô chăm chăm.

“Nói, trước kia em còn cùng ai chơi trò chơi này?!”

Ai nha nha, đối với Đường Dịch chỉ có thể lừa gạt, còn đối với Đường Kính thì phải dỗ dành mới được.....

“Ai, ai chơi đùa!” Thái độ có đánh chết cũng không thừa nhận, u oán liếc anh một cái:“Người ta trước khi gả cho anh luôn giữ khuôn phép làm hoa cúc cô nương đó nhé.....”

“Vậy sau khi gả cho anh thì sao?”

“Hắc ~ mỗi đêm em đều bị anh kiểm tra một lần chẳng lẽ anh còn không biết à?”

“.....”

Đường Kính nhất thời nghẹn lời. Con thỏ nhỏ tinh ranh này, công phu nói dối thật không phải là tốt bình thường.

“Tóm lại không cho phép em chơi.” Đường Kính râu rĩ, da mặt cô đủ dày nhưng anh vẫn còn chưa luyện được đến cấp bậc của cô,“Em hãy nghe cho kỹ, cho dù Đường Dịch có nương tay với em, em cũng không thể chơi đùa với anh ấy được.”

“Yên tâm đi yên tâm đi.....” Tô Tiểu Miêu mạnh mẽ hứa hẹn: “Gần đây em đã tiến bộ nhiều rồi, sẽ không thua đâu.....”

“Thế nào anh Dịch?”

Thu phục Đường Kính xong, con cáo Tô Tiểu Miêu mượn oai hổ tiếp tục lôi kéo. Đường Dịch cũng không dễ đối phó giống Đường Kính, cô phải tập trung hỏa lực mới được.

Đường Dịch dường như cũng chưa động não lo lắng, buông tay xuống, cất giọng lười biếng: “Có thể.”

Tô Tiểu Miêu lập tức vui vẻ: “Không thể đối ý nha?”

Đường Dịch bật cười.

Với công phu mèo ba chân của cô, cho dù Đường Kính có tâm âm thầm trợ giúp, cũng không phải đối thủ của anh.

Đường Dịch coi chuyện chơi với cô như chơi với một đứa trẻ: “Nói đi, quy tắc trò chơi.”

Tiểu Miêu thanh thanh cổ họng, bắt đầu nói quy tắc.

“Hôm nay sẽ chơi Chemin de fer, baccarat [4] nhé, chơi năm ván, nhà cái rút thăm quyết định, có vấn đề gì không?”

[4] BACCARAT là một trò chơi thẻ Pháp cách hẹn hò trở lại thế kỷ 15. Khi cờ bạc đã được hợp pháp hoá trong thế kỷ 19, cờ bạc chính quyền đã bao gồm hệ thống BACCARAT với các chuỗi hệ thống Casino chơi game khác như poker, blackjack, 21, và rất nhiều trò chơi khác hơn chơi trong nhà Casino thông thường. Trò chơi này là một trong những hình thức phổ biến nhất của cờ bạc và nó đã được thậm chí kết hợp trong một số phim nổi bật trong thế hệ này.

Hệ thống baccarat không có bất kỳ khác nhau từ các trò chơi thông thường của cơ hội mà trong đó các bettor sẽ đặt cược vào kết quả cụ thể của một trò chơi hoặc một trong hai sự kiện có lợi ình hay không. Nhưng sau đó cùng với sự tương tự này đi ra cái gì mà bộ quy tắc baccarat khác nhau từ tất cả các trò chơi thẻ khác có sẵn. Sự khác biệt đầu tiên nằm ở việc sử dụng thẻ sán. Hầu hết các trò chơi làm cho việc sử dụng nhiều nhất hai sán thẻ tiêu chuẩn nhưng trong quy tắc baccarat, số lượng tối đa của các sán có thể được sử dụng là cao như 8 sán.

Liên quan đến số lượng người chơi, nó sẽ được ít nhất hai với một chủ ngân hàng và là nhiều nhất là 13 bettors. Điều này cũng phù hợp với số lượng người chơi có thể được cung cấp chỗ ở của bảng. Một bảng cụ thể được sử dụng để chơi trò chơi này, mỗi cầu thủ này sẽ được diễn ra cụ thể trong bảng cùng với dấu hiệu cho sự số của họ.

Trong số các bộ quy tắc baccarat, mục tiêu chính của trò chơi là ột cầu thủ để tạo thành một kết quả tương đương với card hoặc là gần nhất có thể đến 9. Nếu điều đó xảy ra sau đó người chơi thắng. Nhưng sau đó nó không bao giờ là dễ dàng để đạt được những thẻ bởi vì trong 52 sán tiêu chuẩn, các loại thẻ mặt và hàng chục thẻ tương đương với số không trong khi các thẻ còn lại sẽ được tương đương với số nó có giống như ví dụ 8 thẻ sẽ được tương đương với 8.

Mỗi người chơi sẽ có hai thẻ facedown và sau đó sau đó đặt cược sẽ được đặt và các trò chơi sẽ bắt đầu. Ai đếm được gần 9 thắng trận đấu nhưng trong trường hợp tie thì cược sẽ được thu hồi.

Có hai loại hệ thống baccarat, đầu tiên là Chemin de fer trong đó các ngân hàng sẽ chơi riêng đối với các cầu thủ; và baque baccarat, trong đó các ngân hàng sẽ chơi với hai bàn tay và phần còn lại của các cầu thủ sẽ làm cho.

“Không.....” Âm điệu tuyệt đối biếng nhác.

Nguyên nhân không cần nói, chính là dựa vào trình độ của cô, ngay cả suy nghĩ Đường Dịch cũng lười.....

Thiệu Kỳ Hiên ghé sát vào tai Đường Dịch, thấp giọng hiếu kỳ nói: “..... Hôm nay anh thật là kiên nhẫn?”

“Ừ.” Người nào đó miễn cưỡng đáp: “Tiểu Miêu chết chắc rồi. One Minute Stand, để xem Đường Kính sẽ làm thế nào để giúp cô ấy thu dọn kết cục rồi rầm này.”

“.....” Thiệu Kỳ Hiên yên lặng nhìn anh, giống như đã nhìn thấy trái tim màu đen của anh: “Sao lại có loại anh trai như anh chứ, thực sự có hứng thú khi thấy em trai thân mật trước mặt mọi người.....”

Đường Dịch quay đầu, ánh mắt nghiền ngẫm: “Anh cảm thấy Đường Kính là loại người có thể thân mật trước mặt mọi người sao?”

“Không giống.....”

“Cái này thì đúng rồi.” Người nào đó sờ sờ cằm, một câu nói ra chân chính bộc lộ ý đồ đen tối: “Cuối cùng Đường Kính khẳng định sẽ dùng tiền để giải quyết, với loại thịt bò như Đường Kính này sao có thể bỏ qua cơ hội tốt được.....”

Thiệu Kỳ Hiên: “.....”

Cứ như vậy, ván bài bắt đầu.

Nhìn đồng chí Tô Tiểu Miêu một đường lừng lẫy hy sinh oanh oanh liệt liệt, Đường Kính day day trán bất lực không thể giúp được

Nếu người trên chiếu bạc mà không phải là bà xã yêu quý của anh, anh chắc chắn sẽ bỏ mặc ván bài không cần xem.

Anh rất hiểu Đường Dịch. Không thể mong đợi chuyện anh ấy nường tay, cũng không thể mong đợi anh ấy có lòng anh hùng thương hương tiếc ngọc với bà xã của Đường Kính, nếu Tô Tiểu Miêu giờ phút này là một cô gái độc thân, nói không chừng Đường Dịch vẫn còn có thể khiến cô mất mặt, nhưng cô lại là người của Đường Kính, Đường Dịch lại càng không thủ hạ lưu tình [5].

[5] thủ hạ lưu tình: vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc xuống tay.

Đường Kính không phải người ngu ngốc, ngay từ đầu đã nhìn ra mục đích cuối cùng của Đường Dịch không phải là cô ấy mà chính là muốn trêu đùa mình, dường như anh có thể tưởng tượng được sau khi anh ta thắng sẽ nói cái gì, ‘Sao? Không muốn thực hiện quy tắc hả? Cũng chẳng sao, đương nhiên cũng không phải không được, chỉ cần xem Đường Kính của em có bao nhiêu thành ý đã’

Đường Kính đang tự đau lòng ình.

Tô Tiểu Miêu không có khả năng khiến anh luôn phải gánh chịu một số tiền lớn.....

Nằm trong dự kiến, đồng chí Tô Tiểu Miêu thua cả hai trận.

Trận thứ ba chuẩn bị bắt đầu.

Tiểu Miêu ghé vào cạnh bàn, bỗng nhiên ‘Di’ một tiếng, ngẩng đầu hỏi: “Ninh Ninh đâu?”

Một câu, Đường Dịch hé môi một chút.

“Cô ấy mệt mỏi.” Anh thần nhiên giải thích: “Cô ấy đọc sách ở bên kia.”

Tiểu Miêu ngân dài giọng: “Ồ.....”

Trong lòng Đường Dịch có chút không vui.

Vừa rồi ăn xong cơm chiều, Kỉ Dĩ Ninh thu dọn một chút, rồi nói nhỏ với anh một câu ‘Em ra bên kia nghỉ ngơi một chút’, anh gật gật đầu, không nghĩ nhiều lắm, đưa cô ngồi xuống sofa, phủ thêm một lớp chăn lên người cô.

Cô ấy đi ra cho đến bây giờ mới có người hỏi đến, im lặng tồn tại, dường như muốn người khác quên đi sự tồn tại của mình.

Đường Dịch lặng lẽ giương mắt nhìn qua.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng cô im lặng ngồi xem sách, cô đưa lưng về phía anh, người học tâm lý học sẽ biết, đây là một cách chủ quan để lảng tránh.

Yên lặng lấy bụng dạ khó lường mà đoán.

Ánh mắt của Đường Dịch dần dần trở nên thâm thúy: Vừa rồi anh đã không nhìn ra, cô đang cố ý né tránh anh.....

“Cô ấy là cố ý nha.....”

Một giọng nói thì thầm bỗng nhiên truyền đến.

Trên mặt Đường Dịch không hề có chút thay đổi nào nhìn Tô Tiểu Miêu.

Chỉ thấy Tiểu Miêu nắm bàn tay lại thành hình cái loa nhỏ, che môi mình rồi nhỏ giọng nói với anh: “Vừa rồi ở trong phòng bếp Ninh Ninh có nói với em, cô ấy biết anh không thích mang cô ấy xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên cô ấy chỉ có thể tự động lảng tránh.....”

Đường Dịch nhú mày, trong mắt không lộ ra suy nghĩ gì.

“Cô ấy còn nói,” Tiểu Miêu tiếp tục thông qua cái microphone bằng nắm tay cúi đầu nói cho Đường Dịch biết: “Cô ấy biết anh không muốn thừa nhận cô ấy trước mặt mọi người, cũng biết anh không thích cô ấy cứ giữ thân phận Đường thiếu phu nhân không buông, cô ấy có thể làm theo ý anh, sẽ không phản kháng quyết định của anh.....”

Cô cho rằng yên lặng trong đám đông náo nhiệt là một lối thoát nho nhỏ, rồi đi tầm mắt của công chúng, rồi đi vị trí bên người anh, sau đó ở một nơi anh không nhìn thấy mà một mình tưởng niệm và thầm thương nhớ.

Thích một người, thích nhiều đến đâu cũng chỉ đến vậy, bằng không còn có thể thế nào?

Nếu người cô thích là Đường Dịch, nhất định sẽ phải chịu tổn thương.

Tổn thương, người khác không hiểu được, cô chỉ có thể mang trong lòng tâm niệm phản kháng.

Kỉ Dĩ Ninh có một tính cách đáng ghi nhận, đó chính là người không thích ồn ào, cho cô một cuốn sách có thể khiến cô im lặng một ngày.

Đường Dịch từng đưa cô đến một tiệc rượu tư nhân, nhưng hôm đó cô mặc một chiếc váy hở lưng, không biết Đường Dịch tức giận cái gì mà trên đường đi lại đổi ý không cho phép cô vào trong, anh tìm một phòng trong khách sạn để cô chờ ở đó, lại còn thần kinh đến mức không cho phép cô ngủ. Kết quả là ngày đó Đường Dịch trở về phòng vào lúc rạng sáng, phát hiện Kỉ Dĩ Ninh thật sự đã ngồi một mình đợi anh suốt sáu giờ, trong tay cầm cuốn [tân hoa tự điển] xem cả một đêm.....

Cho nên đêm nay, Kỉ Dĩ Ninh cũng cầm một quyển sách để xem như trước kia.

Nhìn vào tên sách: [hệ thống xã hội]; Lại nhìn tên tác giả: Paul Henri Dietrich baron d'Holbach.....

Ngay khi Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu xem xong trang một trăm linh một, nâng tay chuẩn bị giở trang tiếp theo, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn bao phủ cả người cô.

Cô ngẩng đầu lên theo bản năng.

Không đợi cô nhìn rõ ràng, bất ngờ bị người đó chặn ngang bẻ lên.

“..... Đây?”

Sách trong tay rơi xuống, Kỉ Dĩ Ninh bị bất ngờ nhéo vào cánh tay người đó. Qua lớp áo sơ mi xúc cảm rất tốt, tràn đầy khuynh hướng cảm xúc của Đường Dịch.

“Ra đây cùng anh.”

Không cho phép người khác mở miệng phản kháng.

“Bỏ đi.” Cô có một chút tiếc nuối: “Em không hiểu những thứ đó, đi ra cũng chỉ khiến anh mất hứng.....”

Loại từ chối này đối với Đường Dịch mà nói thì không hề có chút sức mạnh nào.

Anh bế cô xoay người bước đi.

“Không làm anh mất hứng được.”

Khi Đường Dịch ôm Kỉ Dĩ Ninh ngồi lại chỗ cũ, Tô Tiểu Miêu bên kia đã muốn sôi trào. Vừa rồi Đường Dịch thắng cô hai trận, giết được Tô Tiểu Miêu khiến cô đang tức giận đến mức mắt cũng bị thiêu đỏ như thỏ mắt rồi.

Mặc kệ những ánh mắt xung quanh, Đường Dịch vẫn làm một bộ thư thái không thêm quan tâm, cũng không để ý về mặt dò xét của Tiểu Miêu, lưỡi biếng kéo Kỉ Dĩ Ninh ngồi lên đùi mình.

Giây tiếp theo, Đường Dịch cầm một lá bài A cơ đặt vào trong tay Kỉ Dĩ Ninh, ngón tay vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay cô, động tác khiêu khích.

“..... Thay anh chơi hai ván.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây mỗi người có một biểu tình khác nhau.

Tô Tiểu Miêu là bất ngờ, Đường Kính là mang theo thâm ý, về phần những người khác, đều là đang tò mò.

Kỉ Dĩ Ninh trợn to mắt:“Anh biết em không biết chơi mà.”

Đường Dịch ngoảnh mặt làm ngơ, dán vào môi cô nói:“Anh sẽ dạy cho em.....”

“Không được, không được.” Kỉ Dĩ Ninh đã không thể trông cậy vào việc Đường Dịch sẽ bỏ qua cho cô, vì thế xoay người nói với Tiểu Miêu:“Tôi thực sự không biết chơi.....”

Tiểu Miêu tò mò:“Vậy lúc học đại học chị chơi những gì?” Nhớ tới lúc cô vẫn còn học đại học, chơi cả đêm cũng là chuyện bình thường.....

Kỉ Dĩ Ninh không nói lời nào.

Tiểu Miêu lại càng tò mò hơn:“Nói đi nói đi mà, người thông minh như chị lại không chơi trò gì sao?”

Dưới sự bức cung đó, Kỉ Dĩ Ninh không thể không cúi đầu thú nhận.

“Thì từ ca phú, cầm kỳ thư họa.....”

Tiểu Miêu & Đường Kính & Đường Dịch & Kì Hiên:“.....”

Tiểu Miêu ôm lấy thắt lưng Đường Kính, vô cùng đau đớn cũng vô cùng xấu hổ:“Đường Kính, em xin lỗi anh, hu hu, Đường Dịch cưới được một thực nữ còn anh thì cưới phải một nữ lưu manh.....”

Đường Kính & Dĩ Ninh & Đường Dịch & Kì Hiên:“.....”

Thay đổi người chơi, thắng bại không thể đoán trước.

Cho dù có chỗ dựa là Đường Dịch ở một bên, nhưng trang giấy trắng như Kỉ Dĩ Ninh này làm sao có thể là đối thủ của kẻ cứ ba ngày thì hai lần đi sông bạc như Tô Tiểu Miêu chứ.

Hai với hai, hòa.

Tô Tiểu Miêu không biết có phải đã bị thần kinh hay không mà cứ chống nạnh ha ha cười đến sấp tất thở rồi. Cô ấy càng cười, Kỉ Dĩ Ninh lại càng cảm thấy mình vô dụng, có thể tưởng tượng được giờ phút này một người da mặt vốn mỏng như cô đang có cảm xúc gì.

Đường Kính ở bên cạnh nhéo eo cô, thấp giọng cảnh cáo:“Em không kìm chế một chút được sao.” Người này có lẽ là bị Đường Dịch áp bách quá lâu, không bắt nạt lại được Đường Dịch thế nên mới đi bắt nạt bà xã của anh ấy, đúng là loại bắt nạt kẻ yếu điển hình.

Cô cũng không thêm ngẫm lại xem Đường Dịch là loại người nào, Đường Dịch chính là người có thù tất báo, chọc giận anh ấy thì nhất định ngày sau sẽ phải chịu hậu quả.

Đang lúc Tô Tiểu Miêu cao hứng, nào có nghe được lời của ai, cô vui vẻ chơi đến ván cuối cùng.

Đường Dịch cũng không nói gì, không nhanh không chậm hé ra một lá bài trên tay, không nhìn ra được trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, vẫn tứ bình bát ổn [6] mà nhìn ván bài, thái độ nhàn nhã mà tiếp nhận kết quả ván cuối cùng này.

[6] Tứ bình bát ổn: nghĩa là bốn nơi thanh bình tám nơi ổn định. (Hiểu đơn giản là anh ấy không thêm quan tâm ấy, cứ ung dung mà nhìn thôi.)

Người đứng sau bàn hướng về phía Đường Dịch nói, làm một dấu hiệu: “Nhà cái, mời mở bài.”

Đường Dịch không hề động, đầu ngón tay khẽ lật một góc của lá bài, nhưng không lăm nhăm nó. Đường Dịch nắm tay lại gõ lên mặt bàn một chút, trong mắt không nhìn ra một tia dao động.

Kỉ Dĩ Ninh ngồi bên cạnh anh nhắm mắt lại.

Ngồi ở vị trí này cô nhìn rất rõ lá bài trên tay anh. Lá bài trong tay anh mà là A cơ, sẽ quyết định được thắng bại.

Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu.

Anh ra tay chính là thắng, cô lại thấy mắt mát khó chịu.

Kỉ Dĩ Ninh chưa bao thấy rõ ràng như bây giờ, hiểu được mình không hề thuộc thế giới của anh.

Cô chưa bao giờ thấy mình yếu đuối như bây giờ, không có chút sức lực nào.

Tất cả cô đều không biết, vì thế bỗng nhiên cô hiểu được thì ra anh và cô lại cách xa nhau đến vậy.

Đường Dịch hơi giương mắt nhìn lên, nhìn thấy nửa khuôn mặt trầm tĩnh như nước của Kỉ Dĩ Ninh có dấu vết bị thương ẩn ẩn lướt qua.

Tô Tiểu Miêu ở bên kia đã sớm đập bàn như muốn làm nên một cuộc bạo loạn: “Thời gian chính là sinh mệnh! Mở bài mở bài nào!”

Đường Dịch khép mi mắt lại, trong mắt hiện lên một loại cảm xúc không tên, ngón tay lật lên, hé lộ ra lá bài.

Một hồi lặng im.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy Tô Tiểu Miêu bật thẳng người lên, ôm lấy Đường Kính hét chói tai một trận: “Em, thắng, rồi, !”

Đường Kính cũng kinh ngạc không thôi, ôm cô nói: “Ừ, em đã thắng.....”

Thiệu Kỳ Hiên nhìn lên mặt bàn, lại nhìn Đường Dịch, cuối cùng là nhìn Tiểu Miêu, bật ra một câu cũng giống Đường Kính: “Tiểu Miêu thắng.....”

Kỉ Dĩ Ninh thấy bọn họ kêu gào như vậy cũng kinh ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn lên bàn.

Lá bài cuối cũng chưa lật kia, không hề thấy bóng dáng con A cơ đâu cả.

Con K tép đang nằm lặng lẽ trên bàn, tuyên cáo thất bại của Đường Dịch.

**** *

Tô Tiểu Miêu lúc này đã vui mừng đến mức điên mất rồi, chỉ vào Đường Dịch liên cười to: “One Minute Stand!” Tiếp đó cũng dẫn đến một loạt tiếng nói hòa theo.

Đường Dịch cười cười, cũng không nói gì.

Bỗng nhiên anh nhìn về phía Kỉ Dĩ Ninh, nâng tay xuyên qua mái tóc cô, chậm rãi nhẹ nhàng, động tác mang theo ám chỉ không rõ nào đó.

Kỉ Dĩ Ninh vì động tác của anh mà lo sợ, “Muốn, muốn gì chứ?”

Đường Dịch mở miệng đáp lời không thích hợp chút nào: “Trình độ đếm ngược thời gian của em thế nào?”

“.....”

Ừm, thoát nhìn thấy anh ấy không hài lòng lắm.

“Thực không tốt.....” Anh nhìn cô, bật cười, lời nói sâu sa: “Vậy trình độ tiếp nhận nụ hôn của em thì thế nào.....”

Mọi người xung quanh đang muốn mở một cuộc bỏ phiếu, tất cả đều thống nhất không thể buông tha cho anh, một trận ồn ào náo động vang lên.

Đường Kính có chút hối hận, mặt hướng phía Thiệu Kỳ Hiên mấp máy môi: “Có phải là tôi nên ngăn cản anh ấy không?”

Kỳ Hiên kinh ngạc nhìn anh: “Bây giờ mới nghĩ đến thì có muộn quá không?”

Đường Kính một lòng thầm nghĩ lời Tô Tiểu Miêu ra, nhưng người này vẫn cố tình một mực xông vào giữa trận, Đường Kính có chút đau đầu: “Tôi thật sự không muốn cô ấy nhìn thấy cảnh này.....”

“Ừ.” Kỳ Hiên sờ sờ cằm nhớ lại: “Trước đây ở Lan Quế Phường [7] Đường Dịch cũng từng chơi trò này, kết quả là ngoài sức tưởng tượng của mọi người, anh ta chơi đùa thì không có việc gì, nhưng người khác nhìn vào đều bị gọi lên dục hỏa, không ai là không bị hạ độc.....”

[7] Lan Quế Phường (Lan Kwai Fong): là một quận ở Hồng Kông, có cuộc sống về đêm rất náo nhiệt, thường được người địa phương, du khách nước ngoài ghé thăm.

Đùa tình, đùa dục, đùa lòng người.

Đây là Đường Dịch.

Đường Dịch bỗng nhiên đứng thẳng dậy, xoay người xác định một câu: “Một phút đồng hồ đúng không?”

“Oh!YES!” Đồng chí Tô Tiểu Miêu đã bị kích động quá mạnh, ngay cả tiếng nước ngoài cũng tím ra

Kỉ Dĩ Ninh lúc này thật sự là luống cuống : “Em có thể, có thể lảng tránh hay không?.....”

Đường Dịch không đáp, yên lặng nhìn cô, nâng tay lên vén sợi tóc rơi trước trán ra sau tai cô, động tác ôn nhu mà mềm mại.

Giây tiếp theo, bỗng nhiên anh ôm eo cô kéo về phía mình.

Kỉ Dĩ Ninh kêu lên: “Anh không cần, không cần không nói đạo lý ah!”

“..... À?” Đường Dịch đột nhiên nở nụ cười: “Kỉ Dĩ Ninh, có một điều, anh cảm thấy tốt nhất em nên rõ ràng một chút thì tốt hơn.....”

Anh cúi đầu, nói trên môi cô –

“..... Đối với em, anh không có ý định nói chuyện đạo lý.”

Anh cúi đầu, từng bước dẫn cô vào không gian tình triêu, sau đó dùng đầu lưỡi mở ra hàm răng cô, muốn cô cùng múa.

Nhiều người nhìn như vậy, bỗng nhiên thấy con người anh cụ thể hơn trước rất nhiều, hữu hình, hơn nữa lại gần nhau như thế. Anh hôn cô thật sâu, gần trong gang tấc. Giữa anh và cô trong lúc đó, chỉ cách hai hàng lông mi, tình ý lan tràn, khàn khàn hít thở, lòng anh sâu không lường được còn lòng cô thì tràn đầy, tràn đầy cảm xúc của cuộc hôn nhân trong suốt hai năm nay.

Giờ phút này, Kỉ Dĩ Ninh đột nhiên cảm thấy cuộc đời này của cô như bị cắt ra làm hai phần, Đường Dịch tạo cho cô một khoảng thời gian, một không gian khác, hơn nữa anh không để bất cứ kẻ nào cản trở hay gây ảnh hưởng, mà một mình khổng chế.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, anh dùng răng nanh cắn khóa cổ áo của chiếc váy lông dê cô mặc, kéo xuống từng chút từng chút một, động tác chậm như vậy, giống như đang xem một thước phim điện ảnh quay chậm. Anh chỉ vô tâm quỳn rũ cũng có thể bắn ra vô số dụ hoặc, huống chi lúc này lại có tâm quỳn rũ.

Chỗ khóa kéo trên cổ áo cứ như thế mà trượt xuống, da thịt bị áo lông dê cao cổ che lấp cứ từng chút một mà lộ ra, anh nghiêng người về phía trước, đôi môi hôn lên cái cổ trắng nõn thon dài của cô. Từ từ đi chuyển xuống dưới, dưới ánh đèn, đôi môi mỏng manh của Đường Dịch như chiếu ra một vầng sáng.

Da thịt tiếp xúc gần gũi như vậy, so với hai người gần gũi vật lộn, còn gợi cảm hơn nhiều phần.

Kỉ Dĩ Ninh đang ở trong kinh ngạc và e ngại hiểu ra một điều, khó trách Đường Kính có thể nói với cô rằng: Anh ấy không cho cô gái nào một cơ hội, bởi vì, người như anh ấy, nếu đã cho ai đó một cơ hội, cô ấy rất cục sẽ trốn không thoát.

May mắn hay không may mắn?

Cô thậm chí đã gặp được một người đàn ông như vậy, khiến cuộc sống của cô và tất cả mọi người gặp phải đều trở nên vô vị nhàm chán.

Cuối cùng anh nâng tay gỡ búi tóc của cô, mái tóc đen thẳng xõa xuống, anh cầm lấy một nắm tóc, cúi người khẽ hôn.

Người tinh thông lịch sử văn học như cô liền hiểu được. Nam tử hôn tóc, thể hiện tình cảm thâm sâu đối với nữ tử như mái tóc đen dài. Anh cũng không nói yêu, chỉ có người hiểu biết mới rõ, từng động tác của anh, thực chất đều mang ý tứ sâu sắc mười phần.

Một phút đồng hồ thực ngắn, đường chân trời lại thực dài.

Từng sợi tóc của cô trượt trên đầu ngón tay của Đường Dịch, giúp cô chỉnh lại áo, ngón tay lướt qua dấu hôn hiện rõ trên cổ cô, anh nở nụ cười, cúi đầu cắn cái khóa vừa bị anh kéo xuống, kéo nó lên từng chút từng chút một.

Động tác hoàn mỹ, không nhanh không chậm, vừa tròn sáu mươi giây.

Xoay người, Đường Dịch lười biếng ho một tiếng.

“Các vị, xem không thấy đủ sao?”

**** *

Tiểu Miêu hoàn hồn, lau một tầng mồ hôi trên trán, huy động móng vuốt liều mạng tạo gió.

Rõ ràng Đường Dịch cũng không làm nhiều chuyện khác người, nhưng đồng chí Tiểu Miêu vẫn cảm thấy lửa trong lòng mình đang bốc lên ngùn ngụt. Đường Kính cầm cốc nước lạnh chạm vào mặt cô, lập tức Tiểu Miêu giống như bị giẫm phải đuôi, lên tiếng kêu to liền nhảy ra ngoài.

“Anh không được phép chạm vào em = =.”

“Hả?”

Đường Kính không biết tại sao cô lại trốn như thế, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, Đường Kính đưa cốc nước trên tay cho cô.

“Sao em lại bị nóng như vậy?”

Ông chủ à, ngài vừa xem xong chẳng lẽ không thấy nóng hả?

Tiểu Miêu không để ý tới anh, giằng lấy cốc nước trong tay Đường Kính, ngẩng đầu lên ừng ực ừng ực uống hết.

Đường Kính nhìn cô, dần dần hiểu. Đường Kính hàm chứa một chút ý cười, chậm rãi hỏi: “..... Không phải vì em xem quá xuất thần mà muốn làm thật đấy chứ?”

Tiểu Miêu đang uống nước lập tức phun ra.

Đường Kính cười rộ lên, vội vàng lấy ra một chiếc khăn tay giúp cô xoa xoa mặt, “Phản ứng mạnh như vậy sao?.....” Anh buồn cười, “Ôi Tiểu Miêu, người trưởng thành có phản ứng với hoan ái cũng thật bình thường mà.”

Tiểu Miêu trợn mắt, trên mặt tức giận như sắp chảy máu đến nơi: Con mẹ nó! Phản ứng bình thường mà anh lại cười thành cái dạng này hử?!

“Được rồi được rồi, anh không cười nữa.” Đường Kính dỗ dành cô, nhưng ý cười trên môi vẫn không thể ngăn lại được.

Tiểu Miêu không chịu nổi.

Hừ, cười đi cười đi, xem lão tử có phản ứng ra sao? Điều đó cũng có thể chứng minh thân thể của lão tử tốt! Dám cười cô đều là nông dân! Còn dám động đây nữa sẽ biết tay!

Tiểu Miêu hung tợn đập Đường Kính một phát, xoay người liền trốn vào phòng bếp.

Đường Kính ở phía sau cười hỏi:“Này, em vào phòng bếp làm gì?”

Tô Tiểu Miêu cũng không quay đầu lại rống to:“Nấu nước pha trà!”

Đường Kính bất ngờ không thể nhịn nổi, nâng tay nắm thành quyền đỡ lấy miệng mà cười.

Tô Tiểu Miêu, cái tính sĩ diện mà khổ vào thân này thật sự là đáng yêu mất.....

**** *

Ngay cả Tô Tiểu Miêu cũng trốn vào phòng bếp, Kỉ Dĩ Ninh lại càng không phải nói. Sau khi Đường Kính trêu đùa Tiểu Miêu, xoay người lại mới phát hiện ở đây chỉ còn lại mấy người đàn ông, người khởi xướng là Đường Dịch thì đang nhàn nhã uống nước.

Đôi môi nhợt nhạt, vàng sáng còn chưa lui, bộ dáng yêu yêu diễm diễm, cả người anh giống như được tắm thêm một tầng ánh sáng lấp lánh. Đường Kính bỗng nhiên nghĩ đến lời Tô Tiểu Miêu đánh giá Đường Dịch: La belle. Rất chính xác, hai chữ mỹ nhân, đúng mức.

Đường Kính đi ngang qua, cũng không nói gì, chỉ đưa tay tiến vào túi quần anh tìm kiếm.

Cách một tầng vải dệt, tay anh chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Đường Dịch. Động tác này thực sự mang tính khiêu khích, nếu không phải do Đường Kính đến làm, nhất định người khác sẽ mơ màng nghĩ ra hết chuyện này đến chuyện khác.

Đường Dịch cũng không ngăn cản anh, chỉ mang vẻ mặt nghiền ngẫm:“Này, anh không có hứng thú với em đâu.”

“Thần kinh.” Đường Kính khinh thường, ai có thể có hứng thú với anh ta chứ.

Đường Kính chậm rãi rút tay ra khỏi túi quần anh, quả nhiên lấy ra được thứ mình muốn. Lộ ra một lá bài A cơ, đúng là lá bài của ván cuối cùng đó, Đường Kính chau mày:“Hả?”

Đường Dịch cười tủm tỉm buông tay:“À.....”

“Chỉ biết vừa nãy anh đụng chân đụng tay,” Đường Kính ném lá bài A cơ đó lên mặt bàn, giật giật môi:“Tốc độ đổi bài nhanh như vậy, ngay cả em cũng không nhìn thấy khi nào thì anh đổi.”

Đường Dịch nở nụ cười, cũng không phủ nhận.

“Không có cách nào, là do vị kia nhà em kỹ thuật quá kém, muốn cho cô ấy thắng anh cũng dễ dàng thôi mà.....”

6. Chương 06

Chương 6: Hương trầm lan tỏa (*)

Đêm lạnh như nước, Kỉ Dĩ Ninh đứng một mình trong hoa viên. Đôi môi vẫn còn nóng bỏng như trước, ngay cả đầu ngón tay cũng nóng lên.

Trong lòng có chút sợ hãi.

Nhiều năm trước cô thật sự không thể tưởng tượng được mình có thể thế này, Đường Dịch đã đánh tan toàn bộ lẽ giáo ràng buộc nhiều năm của cô. Anh cũng không nói yêu, đưa ra tình cảm bằng những hình thức cực đoan nhất. Anh rõ ràng còn nợ cô một thứ, anh nợ cô một phần công khai thừa nhận, vì thế anh đưa ra trước mặt mọi người, hình thức cực đoan, để xem cô có cam đảm thừa nhận hay không.

Bỗng có một đôi tay từ phía sau vòng lấy eo cô.

“..... Tựa như ngôi sao đêm nay chẳng phải đêm qua, vì ai mà phải chịu sương gió đứng giữa đêm?”

Kỉ Dĩ Ninh ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

Đường Dịch cúi đầu, hôn lên vành tai tinh xảo của cô: “Cười cái gì?”

“Không có gì,” Kỉ Dĩ Ninh cười nói: “Nhìn thấy một người đàn ông có thể đùa tình đùa dục mà còn có văn hóa như thế, có chút không quen.”

Đường Dịch dừng lại động tác, ngữ khí có chút vô tội: “Aizz, anh còn chưa học xong đó.”

Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên có cảm giác thích thú với câu nói của Đường Dịch.

“Em cũng không biết anh tốt nghiệp bằng cấp gì?”

“Miễn cưỡng tốt nghiệp trung học cơ sở thôi, làm gì có bằng cấp chứ.”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh có chút bối rối, bán tín bán nghi hỏi: “Thật sự?”

“Thật sự.” Vẻ mặt của Đường Dịch vẫn bình thản, cả người lẫn vật đều biểu tình vô hại: “Xã hội đen đều là đánh đập giết tróc thôi, học văn hóa nhiều như thế để làm gì chứ, tốt nghiệp trung học cũng đủ rồi mà.”

Kỉ Dĩ Ninh nghe thấy vậy lại càng bối rối, nghĩ lại, không đúng nhé, “Vậy trong thư phòng của anh có nhiều sách văn học nước ngoài như thế để làm gì?” Toàn là những bộ sách thâm thúy khó hiểu như vậy, một học sinh trung học làm sao có thể xem được.

Đường Dịch không chớp mắt đã thuận miệng nhặt ra một lý do: “Haizz, một kẻ tốt nghiệp trung học lại phải nuôi nhiều thủ hạ như vậy, đương nhiên cần phải trang điểm mặt tiền rồi.”

“.....”

Đứng trước mặt một người chỉ mới tốt nghiệp trung học cơ sở thế này, thân là sinh viên ưu tú tốt nghiệp đại học Cambridge ở Anh như cô lại lúng túng không biết nói gì.

Nhưng mà, tại sao vẫn cảm thấy không thể tin được nhỉ.....

Đường Dịch cúi đầu, có chút đau thương, ngay cả giọng điệu cũng khiến người ta thương tiếc: “Mẹ anh mất sớm, bố anh lại mắc kệ anh.....” Dừng một chút, giọng điệu lại tăng lên đau kịch liệt hơn nữa: “Anh cũng muốn cố gắng, nhưng không ai giáo dục anh tầm quan trọng của việc đến trường.....” Bộ dáng như nạn nhân của một gia đình bi kịch.....

Ồ, chẳng qua, loại nói dối này đối với Kỉ Dĩ Ninh mà nói mang lực sát thương rất lớn! Cũng đủ đánh gãy một chút hoài nghi cuối cùng trong lòng cô.

Đường Dịch hoàn toàn không ý thức được mình đang bắt nạt người khác, đương nhiên được một tác lại muốn tiến một bước: “Cho nên, về sau em không cần hơi một tí là đi đọc sách, có một người vợ tốt nghiệp đại học danh giá như em, anh phải chịu áp lực rất lớn đó em có biết không?”

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng gạt đầu.

Bạn Kỉ từ nhỏ đã biết suy nghĩ cho người khác này trong lòng lập tức hạ quyết tâm: Về sau, nhất định phải sửa thói quen xấu suốt ngày đọc sách tiếng nước ngoài của mình, phải lo lắng đến chuyện bằng cấp thấp của Đường Dịch mới được, một người vợ tốt thì không thể khinh bỉ chồng mình được.....

Đêm khuya trong hoa viên, hương thầm lan tỏa. cuộc đối thoại của tình yêu, dường như được nhuộm đắm mùi hương nhẹ nhàng, cũng nhuộm đắm mùi hương yên tĩnh.

“Mọi người đã chơi xong chưa?”

“Còn chưa xong. Nghỉ ngơi một chút, Đường Kính và Tiểu Miêu đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa ăn khuya.”
Yên tĩnh.

Kỉ Dĩ Ninh nhớ đến trò chơi vừa rồi của bọn họ, rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi: “Nếu, hôm nay em không ở bên cạnh anh, mà anh ở cùng những người khác, anh sẽ nguyện chịu thua chứ?”

Đường Dịch không nói chuyện.

Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy ở phía sau anh bỗng nhiên trở nên yên lặng không có một động tĩnh nào. Khi Đường Dịch yên lặng, thường thường chính là yên lặng trước khi bùng nổ.

Quả nhiên, ngay sau đó, Đường Dịch đột ngột buông tay ra, đem thân thể anh xoay một trăm tám mươi độ nhìn đối diện với khuôn mặt cô. Cô giương mắt lên nhìn anh, chỉ thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, khuôn mặt đẹp kia không hề để lộ chút biểu tình nào.

“Nếu không phải vì em, em nghĩ rằng anh và em sẽ thua sao?”

“.....”

Đường Dịch không phải một người biết kiên nhẫn giải thích, chỉ cần một câu nói này thôi anh rất cuộc không có bất cứ lời giải thích nào khác. Huống chi với tính tình của cô, thật sự có thể trêu chọc Đường Dịch.

Vì thế ba giây sau, chỉ nghe thấy giọng nói rầu rĩ của Kỉ Dĩ Ninh: “Đây là nhà người khác, anh có đạo đức một chút có được không.....”

“Không tốt,” Người nào đó không có ý định nói đạo lý: “Em không cần nói chuyện đạo đức với một người đàn ông không có bằng cấp.”

“.....”

Cô thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào bằng cấp thấp mà lại có thể ăn nói đúng lý hợp tình như thế này.

Thiệu Kỳ Hiên tràn đầy nhiệt tình từ trong phòng khách chạy ra gọi hai người trong hoa viên vào nhà ăn bữa khuya.

“Đường.....” Một chữ ‘Dịch’ còn chưa kịp kêu lên, Thiệu Kỳ Hiên vội vàng dừng lại một bước chân.

Tuy rằng không thấy rõ Đường Dịch đang làm cái gì, nhưng dưới bóng đêm mờ lung, bóng dáng một đôi đang ôm nhau kia vẫn làm cho bạn Thiệu Kỳ Hiên này cảm thấy thực thuần khiết thực đẹp đẽ, vì thế bạn Thiệu biết mình không thể quấy rầy một đôi cực kỳ thuần khiết này.

Thiệu Kỳ Hiên nhanh chóng quay người đi vào phòng bếp lấy bữa ăn khuya, đi đến cửa phòng bếp lại nghe thấy giọng của Đường Kính: “Tô Tiểu Miêu! Còn tiếp tục đùa nữa thì ngay tại nơi này anh sẽ muốn em.....”, tiếp theo lại truyền đến một loạt âm thanh hài hòa. Kỳ Hiên bối rối, biết mình không thể quấy rầy một đôi cực kỳ không thuần khiết này.....

Đồng chí Thiệu Kỳ Hiên đột nhiên phát hiện mình đang bị bao vây trong một hoàn cảnh cực kỳ xấu hổ và bí ẩn, mình đang bị bao vây bởi hai anh bạn trong phòng bếp và ngoài hoa viên, tiến hay lùi đều không được. Bác sĩ Thiệu không nói gì nhìn trời: Xem ra anh cũng phải cưới lấy một bà xã mới được

Kết thúc giờ nghỉ ngơi, nhà Đường Kính một lần nữa lại biến thành sòng bạc. Mạt chược hỗn chiến, Đường Dịch, Đường Kính, Tiểu Miêu, Kỳ Hiên, bọn họ đều là trụ cột vững vàng.

Đường Dịch tâm tư không thuần, đang bắt đầu nhồi nhét vào đầu Kỉ Dĩ Ninh những tư tưởng độc hại.

Đường Dịch bộ dạng xinh đẹp quyến rũ, vì thế khi người này mà có ý định giả bộ lừa gạt người khác tất nhiên hiệu quả có thể rất cao, vì thế chỉ nghe thấy Đường Dịch thiếu gia tấy náo một lần cho Kỉ Dĩ Ninh: Tin tưởng anh, ngoài kiến thức văn hóa ra em cũng không phải gốc ghêch, em có thể chơi một vài trò lưu manh một chút, thật sự thật sự thật sự.....

Tiểu Miêu & Đường Kính & Kỳ Hiên nhất thời xúc động chỉ muốn chạy đi thật xa, trong lòng đều đang tru lên cảm thán thì ra trên đời này thật sự tồn tại một người có thể trợn mắt mà nói dối đến trình độ này!!

Cái gọi là một lời nói dối vạn lần không tin, cũng trở thành chân lý. Không biết có phải là tư tưởng độc hại của Đường Dịch nổi lên tác dụng hay không, mà đến khi Đường Dịch một lần nữa bảo Kỉ Dĩ Ninh sở bài thay anh, tình huống kì lạ lại bắt đầu.

Một người mới học nghề như Kỉ Dĩ Ninh thật là may mắn đến thái quá rồi, chỉ cần cô lên sân khấu, thì vận may chắc chắn sẽ ào tới. Tô Tiểu Miêu gấp gấp đến mức giơ thẳng chân, cô có thể thắng Đường Dịch còn chưa tính, chẳng lẽ lại có thể thua Kỉ Dĩ Ninh hay sao.

Đường Dịch cười to, đúng lúc đó điện thoại vang lên, Đường Dịch buông tay để Kỉ Dĩ Ninh tự chơi, còn anh thì đi ra ngoài nghe điện thoại.

Vừa thấy Đường Dịch rời khỏi, Tô Tiểu Miêu lập tức lên tiếng: “Ninh Ninh, chị không cần thức đêm đâu! Thân thể của chị không tốt, thực không tốt cho sức khỏe, chị ra sofa đọc sách rồi ngủ đi!”

“Không cần.”

Tiểu Miêu bối rối: “Không phải chứ?” Vừa vào sòng bạc đã thâm sâu như biển rồi, ngay cả loại lương dân như Kỉ Dĩ Ninh này mà cũng không muốn xem sách

Kỉ Dĩ Ninh nhớ tới vừa nói chuyện với Đường Dịch ở hoa viên, không nhận được nói: “Anh ấy không thích.”

Tiểu Miêu lập tức xúc động: “Oh My God! Sao chị có thể nghe lời kẻ xấu sai bảo như vậy được?! Khởi nghĩa đi bạo động đi chống lại chủ nghĩa tư bản nào! Người trẻ tuổi phải biết phản kháng!”

Đường Kính: “.....”

Kỉ Dĩ Ninh lắc đầu, muốn nói lại thôi: “Thật ra Đường Dịch có điều khó xử của anh ấy..... anh ấy luôn biểu hiện không sao cả, nhưng đó cũng là lòng tự trọng của đàn ông.”

Chuyện bằng cấp này nọ đó..... Là chỗ đau của anh phải không?

Đến lúc này, không chỉ có Tiểu Miêu, mà ngay cả Đường Kính và Kì Hiên đều tò mò.

“Khó xử?” Người kia luôn gặp may mắn, cái gì cũng có, sẽ có khó xử thì cũng có thể gặp quý rồi.

“Lòng tự trọng?” Lòng tự trọng của người kia không phải rất viên mãn (đầy đủ, trọn vẹn) rồi sao, chỉ có anh ta khinh bỉ người khác mà thôi.

Tô Tiểu Miêu, Đường Kính, Thiệu Kì Hiên, mỗi người đều có một suy nghĩ, một cô phóng viên giàu trí tưởng tượng, một người đàn ông hay suy nghĩ tò mò, một người là bác sĩ tư duy sinh động, vì thế, vừa thấy bộ dáng khó mở miệng của Kỉ Dĩ Ninh, cả ba người đều suy nghĩ và nhất trí nghĩ tới một nguyên nhân—

“Không phải là, Đường Dịch..... phương diện kia đó có vấn đề?”

Đàn ông à, phương diện linh kiện đó mà có vấn đề gì xảy ra thì lòng tự trọng tất nhiên là bị tổn thương rồi!

Kỉ Dĩ Ninh cực kỳ bối rối, mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng xuống dưới: “Mọi người đang suy nghĩ cái gì thế! Sao có thể như vậy..... sao có thể là vấn đề đó chứ!” Đường Dịch cái kia..... rất bình thường mà!

Tiểu Miêu kêu lên: “Chính chị nói mà, cái gì mà lòng tự trọng này, khó xử kia.....”

Kỉ Dĩ Ninh lại càng bối rối, đem suy nghĩ trong lòng đều kêu lên: “Tôi đang nói đến bằng cấp của anh ấy mà!”

“Bằng cấp của anh ấy sao có thể làm tổn thương lòng tự trọng được?”

“Ách, theo lời anh ấy nói, có thấp một chút.....”

Tiểu Miêu đang uống nước ngay lập tức phun ra thật mạnh.

Có làm hay không?! Bằng cấp của anh ấy mà còn gọi là thấp, vậy thì Tô Tiểu Miêu chẳng phải là thất học sao? Ah ah ah?!

Đường Kính lau mồ hôi lạnh hỏi Kỉ Dĩ Ninh: “Em nghĩ anh ấy có bằng cấp gì?”

“..... Không phải miễn cưỡng tốt nghiệp trung học cơ sở sao?”

Đường Kính & Tiểu Miêu & Kì Hiên: “.....”

“Chính anh ấy nói mà!” Cái gì mà mẹ mất sớm bố lại mặc kệ anh linh tinh

Đường Kính lập tức hiểu được.

“Có phải Đường Dịch nói với em, anh ấy bằng cấp thấp không có văn hóa, cho nên em không cần giảng đạo lý với anh ấy, dù sao anh ấy cũng không học cái gì nhiều đạo đức thì không biết, nếu em dám phản kháng anh ấy thì chính là khinh bỉ anh ấy?”

“.....”

Cũng gần như vậy

Anh ta lại còn lấy cớ bằng cấp thấp để muốn làm gì thì làm

Tiểu Miêu thật sự phẫn nộ rồi:“Vô sỉ!”

Kì Hiên đứng về phía chính nghĩa:“Ti bỉ!”

Rốt cuộc cái người đàn ông ti bỉ vô sỉ kia vẫn là anh trai của mình, Đường Kính chỉ có thể khắc chế khuỷu một tiếng, tận lực dùng khuôn mặt không méo mó nói cho cô:“Về sau, em phải nhớ rõ, nếu Đường Dịch có thể dùng loại vẻ mặt bị thương vô tội linh tinh gì đó mà nói chuyện, khẳng định là đang lừa gạt em..... Anh ấy là người tinh thông tâm lý học, biết dùng loại thủ đoạn mềm dẻo này để dễ dàng đối phó với người ăn mềm không ăn cứng như em”

“.....” Kỉ Dĩ Ninh vừa bất ngờ vừa lúng túng:“Đó là anh ấy nói, nói cái đó là.....”

Đường Kính nâng tay nắm thành quyền chặn ngang môi, tận lực che dấu khuôn mặt co giật của mình, thực vất vả nói cho cô biết:“Cái đó, bằng cấp của Đường Dịch..... Không thấp..... Luật pháp quốc tế, kinh tế học và bác sĩ, Tiến sĩ từ Ivy League mà ra (**)”

Suốt một đêm.

Kỉ Dĩ Ninh chung quy vẫn không thể chống đỡ được cơn buồn ngủ đột kích mà đã nặng nề ngủ, tựa vào khuỷu tay Đường Dịch, trên người anh thoang thoảng mùi nước hoa GUCCI ENVY, đậm chất Phương Đông, phong cách Desire, Trendy, Sexy đều mang trên người.

Hơi thở của Đường Dịch, là hương vị hai năm nay cô rất quen thuộc, nó thấm sâu vào người cô, mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Vì thế cô nặng nề ngủ, yên tâm đem chính mình giao cho anh.

Cho đến hôm nay cô mới biết, lời mẹ từng nói với cô khi còn sống, là rất đúng.

– sau khi yêu một người, nhất định có thể sau một đêm mộng tỉnh dậy thấy mình đã đi rất xa.

Đường Dịch thắng ván cuối cùng, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, gần ba giờ sáng. Kỉ Dĩ Ninh ở trong lòng anh an ổn mà ngủ, bỗng nhiên anh cảm thấy không đành lòng, nâng tay vén sợi tóc xoa xuống trán cô.

Cô bị anh quấy rầy, lông mày và lông mi hơi giật giật, nhẹ nhàng thức giấc.

Đường Dịch mơn trớn khuôn mặt cô, khẽ cười:“Về nhà thôi.”

“..... Vâng.”

Kỉ Dĩ Ninh dụi dụi mắt, hoàn toàn tỉnh táo, sau đó đứng dậy từ trên đùi anh.

Đường Kính vội vàng đứng lên nói:“Đêm nay ngủ ở nhà em đi, đã muộn thế này rồi, lái xe sẽ rất mệt mỏi đấy.”

“Không cần.” Đường Dịch cầm lấy chìa khóa trên bàn, tươi cười rạng rỡ:“Anh không quen ngủ trên giường nhà người khác.....”

Đường Kính & Tiểu Miêu & Kì Hiên & Dĩ Ninh:“.....”

Cuối cùng, vẫn là Thiệu Kì Hiên xuất phát từ góc độ y học mà giảng hòa:“..... Trước khi ngủ nên vận động, sẽ có một giấc ngủ ngon! Đúng, sẽ có một giấc ngủ ngon hơn.....”

Đường Kính & Tiểu Miêu & Dĩ Ninh:“.....”

Tô Tiểu Miêu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, lôi kéo Đường Dịch đi ra ngoài, muốn anh mở cốp xe thể thao của mình ra.

Bên trong chỉ còn Đường Kính và Kỉ Dĩ Ninh.

Đường Kính tự nhiên lại có thái độ hào phóng, lấy áo khoác trên sô pha đưa cho cô.

Kỉ Dĩ Ninh nhận lấy áo khoác, “Cảm ơn.” Đối với anh ấy, cô không chỉ thích, mà còn biết ơn.

Đường Kính nở nụ cười nhẹ nhàng, lơ đãng hỏi một câu: “Em không quen ngủ giường lạ đúng không?”

Cô sửng sốt, sau đó là cực kỳ tò mò: “..... Anh có biết à?”

Cô thực sự có thói quen này, từ nhỏ đã như vậy rồi, sửa mãi mà không được. Đây cũng là một loại bệnh tâm lý thiếu cảm giác an toàn, hai năm trước, khi cô vừa gặp được Đường Dịch rồi bị anh giữ lấy bên người, phải mất nửa năm cô mới quen được với hoàn cảnh xa lạ mà anh đem đến.

Đây là thói quen riêng tư của cô, chưa từng dự đoán được, Đường Kính lại biết.

Chống lại tầm mắt kinh ngạc của cô, Đường Kính nở nụ cười: “Không phải anh hiểu em, mà là anh hiểu Đường Dịch.....”

Anh cười nói cho cô: “Em chưa thấy qua bộ dáng độc thân của Đường Dịch, thời điểm đó Đường Dịch chơi bởi thực điên cuồng, giống như trường hợp của ngày hôm nay, nếu đổi lại thành Đường Dịch của trước đây, khẳng định sẽ không trở về. Em không thấy đêm nay cuối cùng anh ấy vẫn tắt điện thoại sao? Cho dù mọi người ở đây đã chơi xong, tự nhiên cũng sẽ có những người khác gọi điện kéo anh ấy ra ngoài. Với thân phận và khả năng của Đường Dịch, mọi thứ anh ấy đều biết, chỉ cần anh ấy xuất hiện ở quán bar hay quán ăn đêm, chắc chắn sẽ không bước ra được.”

Kỉ Dĩ Ninh nghe xong mở to mắt.

“Vậy hôm nay anh ấy.....”

Đường Kính cười thực ôn nhu: “Anh ấy có khả năng, nhưng mà em lại không có khả năng. Vừa rồi nếu anh ấy quyết định ở lại nhà anh, hoặc là tiếp tục đi ra ngoài chơi, em cũng chỉ có thể ngủ lại nhà anh, hay là một phòng nào đó trong khách sạn..... Chính vì thế anh mới đoán được em không có thói quen ngủ giường lạ, thay đổi địa phương em sẽ không quen, Đường Dịch là vì em nên vừa rồi mới có thể kiên trì muốn về nhà.”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

Đường Kính nghiêng ngẫm nhớ tới lời nói vừa rồi của Đường Dịch, không nhịn được vuốt cằm bật cười: “Cái gì mà không quen ngủ giường nhà người khác chứ..... Cái loại lý do loạn thất bát tao này chỉ có anh ấy mới không chút nghĩ ngợi mà lại hạ bút thành văn được.....”

Trong hoa viên, Đường Dịch tựa vào cửa xe thể thao, ánh mắt lười biếng nhìn Tô Tiểu Miêu trông như một nhân viên khuân vác đang chăm chỉ bê từng thứ một bỏ vào trong cốp xe anh, chiếc xe thể thao bất ngờ bị biến thành xe chở hàng.

Đường Dịch rốt cục không nhịn được lên tiếng, “Này, muốn anh giúp em kiểm tra đồng hàng buôn lậu này không hả.”

“Không được xem không được xem!” Tiểu Miêu che chở cái thùng giống như con gà mái bảo vệ gà con không cho anh xem, cuối cùng đành ôm lấy thắt lưng Đường Dịch nói: “Về nhà mới có thể xem!”

Không đợi Đường Dịch kịp nói cái gì, cổ áo của Tiểu Miêu đã bị một người túm lấy mà kéo ra.

Đường Kính kéo cô, không khách khí tách cô ra khỏi người Đường Dịch, tức giận mở miệng nói: “Muốn nói gì thì cứ nói, không cho phép nhúc nhích động chân động tay.”

Tiểu Miêu: “.....”

Cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú của Đường Kính và sự nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn của Tô Tiểu Miêu, Đường Dịch mang theo Kỉ Dĩ Ninh về nhà. Xe đi được một đoạn, còn mơ hồ thấy Tô Tiểu Miêu ở đằng sau vẫn đang nhiệt liệt vẫy tay.

Spyker đen bóng thẳng đường vững vàng tiến về nhà.

Tắt động cơ, Đường Dịch nghiêng người, đưa tay ra sờ lên mặt Kỉ Dĩ Ninh, “Có buồn ngủ không?”

“Hết rồi ạ.” Vốn dĩ thật buồn ngủ, nhưng khi gió đêm vừa thổi tới lập tức khiến cô tỉnh táo bảy phần.

Đường Dịch chỉnh lại áo khoác cho cô, “Không buồn ngủ thì cũng xuống xe đi, còn có chuyện phải làm.”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh giúp mình kéo khóa áo, không nhịn được hỏi: “Còn muốn làm cái gì?”

Đường Dịch không đáp, mỉm cười chạm nhẹ lên mặt cô. Sau đó mở cửa xuống xe, mở cốp xe ra.

Nhìn thấy đồng thùng lớn trong cốp xe, Đường Dịch bất ngờ ngay cả cười cũng lười, nâng tay gõ vào thân xe, “Cái loại tiểu dã nhân (người hoang dã tí hon) Tô Tiểu Miêu kia, dĩ nhiên lại có tư tưởng chơi trò này nữa, Đường Kính dạy cô ấy khá tốt rồi.....”

Kỉ Dĩ Ninh đi lên phía trước, lúc này mới thấy rõ thứ trong xe đó, tất cả đều là pháo hoa.

Đường Dịch sờ sờ cằm, chậm rãi cảm thán: “Anh buồn lậu vũ khí, cô ấy buồn lậu pháo hoa, ừm, khó trách anh nhìn cái tiểu dã nhân kia lại thấy thuận mắt đến vậy.....”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

Kỉ Dĩ Ninh khụ một tiếng, hỏi: “Muốn bắn pháo hoa sao?”

“Bắn thôi.” Tuy rằng Dịch thiếu gia anh luôn luôn khinh thường cái loại không hề có kỹ thuật này, nhưng cũng có lúc là ngoại lệ. Đường Dịch mở rộng cốp xe, vén tay áo sơ mi lên, động tay chuyển pháo hoa ra ngoài.

“Vừa rồi tiểu dã nhân kia bê nhiều thùng vào xe anh thế này cũng không dễ dàng rồi. Từ khi cô ấy gả cho Đường Kính, trừ bỏ việc tự ra ngoài tìm việc vui mà làm, thì Đường Kính chưa từng bắt cô ấy động tay làm việc gì để kiếm tiền,” Đường Dịch rất kiên nhẫn xếp đồng pháo hoa lên mặt đất, nói: “Vì vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng nên quý trọng thành quả lao động của vị Tô tiểu thư nhà Đường Kính này, không thể lãng phí thể lực của cô ấy được.”

Anh xoay người nửa quỳ xuống, châm lửa, sau đó đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô.

Pháo hoa sau lưng anh nháy mắt đã nổ rộ tỏa sáng.

Người xinh đẹp gặp được cảnh vật xinh đẹp, vì thế mọi cảnh tượng xung quanh giờ phút này đều trở nên vô cùng huyền ảo.

Anh đứng sau cô, vòng tay ôm lấy eo cô, ôm cô vào lòng.

Kỉ Dĩ Ninh nhìn pháo hoa đầy trời, chỉ cảm thấy mình như đang gặp ảo giác, có được một khắc như thế này, cô hy vọng thời gian có thể dừng lại.

Vì thế cuối cùng không giữ được lời nói từ đáy lòng mình.

“Cổ đại thật tốt, thời gian chậm rì rì trôi qua gần như tạm ngừng, làm một nữ tử, nếu xảy ra chiến tranh cũng có thể đánh chừng mười năm,” Cô nhỏ giọng cảm thán: “Đối góc độ mà đánh giá, dùng một cuộc chiến tranh, đối lấy mười năm dây dưa, cũng không phải là một chuyện xa xỉ gì.”

Đường Dịch đương nhiên nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Anh không biểu lộ cảm xúc gì chỉ mở miệng nói: “Em cảm thấy chúng ta ngay cả mười năm cũng không có khả năng có được sao?”

Cô không trực tiếp trả lời.

Im lặng một lúc lâu sau, cô bất ngờ lên tiếng gọi anh.

“Đường Dịch.”

“Ừ?”

“Nghe nói, trước kia khi anh mười tuổi, đã từng biết đến mười loại thuốc phiện mạnh nhất trên đời, có phải hay không?”

Dừng một chút, Đường Dịch nhìn nửa khuôn mặt bình tĩnh của cô, biểu tình có chút nghiền ngẫm, “Ai nói cho em?”

“Nghe đồn,” Giọng điệu của cô thẳng thắn thành khẩn, như đang kể lại một câu chuyện truyền thuyết: “Những lời đồn về anh nhiều lắm, không phân biệt được cái nào là đúng cái nào là sai.”

Đường Dịch không có phủ nhận, không hề lộ ra thái độ gì, gật đầu một cái thừa nhận: “Trước đây không hiểu chuyện, ham chơi mà thôi.....”

Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, lắc lắc đầu.

“..... Anh không giống loại người có thể ham chơi.”

Đường Dịch bỗng nhiên cảm thấy thú vị.

Vì thế anh cúi người, vùi đầu xuống cổ cô, khe hôn lên da thịt non mịn trên cổ cô.

“..... Vậy em cảm thấy, anh là vì sao?”

Kỉ Dĩ Ninh cười một chút, cũng không ngăn cản động tác dần dần lấy dính dục vọng của anh. Vừa động môi, đưa ra đáp án.

“Tự mình muốn.”

Đường Dịch nhất thời cười rộ lên, dừng lại động tác ngẩng đầu, ánh mắt thực mê hoặc lòng người.

“..... Ồ?”

Cô chống lại tầm mắt mê hoặc của anh, chậm rãi mở miệng.

“Không phải anh ham chơi, không phải anh không hiểu chuyện,” Ngược lại, lúc anh còn nhỏ, quả thực là thâm trầm, “Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Đối với anh mà nói, có thủ đoạn, cho nên không có việc gì là không thể làm được. Có lẽ anh luôn xác định rõ mình đang ở đâu, luôn rõ ràng mình cần cái gì, trên thế giới này không có thứ gì anh không khống chế được. Bắt nó tìm ra nó, sau đó nghĩ biện pháp đối phó với nó.”

Cô mỉm cười, trong nụ cười có dấu vết của sự yếu đuối, giọng điệu giống như một tiếng cảm khái, lại giống như có một chút không đồng ý.

“..... Một đứa nhỏ mười tuổi, đã có suy nghĩ hành động như vậy, thật là chuyện khiến người ta nghĩ đến mà sợ.”

Đường Dịch bỗng nhiên dùng sức, đem thân thể của cô quay vòng lại. Anh cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chuyên chú quả thực động lòng người, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại sắc bén vô cùng.

“Như vậy có thể nói” Anh nhìn cô, khoảng cách gần như vậy, giống như muốn hôn cô, “Em có biết hay không, chưa có ai dám nói thế này với anh.....”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, thấy ánh mắt anh bắt đầu lóe lên tia sáng khiến người ta khiếp sợ, vì thế cô mở miệng vì mình biện giải.

“Không phải em có ý phân tích anh, em chỉ đang tìm lý do tồn tại của mình thôi.”

Đường Dịch nắm lấy eo cô, ngón tay dùng sức, không buông tha cho cô, nắm chặt khiến cô đau đớn.

“Kỉ Dĩ Ninh, nói mục đích của em ra.”

“Em không phải là vật thí nghiệm cho khả năng tự kiểm soát của anh sao?”

.....

Cô thừa nhận, cô có mục đích, mục đích chính là muốn nghe một câu nói thật của anh. Cô chỉ muốn như vậy thôi, một câu là đủ rồi, đáng tiếc anh cũng không cho cô.

“Thích một người, luôn có chút lý do,” Cô cúi đầu, dáy mắt đau thương, “Chỉ có anh là không phải.....”

Chính là mới gặp nhau, anh đã giam cầm cô.

Tình cảm anh dành cho cô dường như không có lý do .

Không có dấu vết có thể tìm ra, lại sâu sắc đến thế, chỉ cần chạm vào thì ngay lập tức sẽ bị hãm sâu, nặng thì khuynh thành, nhẹ thì cũng mất hồn.

Vì thế cô chỉ có thể nghĩ đến lý do duy nhất đó. Những gì trên thế gian có thể gây nghiện, anh đều đã thử qua, trừ bỏ cảm tình.

Cô là người để anh tự kiểm tra công dụng của loại độc được cao nhất, có yêu, cũng có thể từ bỏ.

Đường Dịch đứng thẳng người dậy.

Anh không có giải thích gì, chỉ khẽ cười cười, mê hoặc trong mắt biến mất, cả người lộ ra một tia thuần túy khó tìm.

Anh nâng tay, vén sợi tóc buông xuống ra sau tai cô, dịu dàng mềm giọng.

“Năm nay, nếu em muốn đi làm, thì cứ đi đi.”

“Hả –?”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức ngẩng đầu, trong mắt lộ rõ nỗi khiếp sợ.

Anh không cho phép cô ra khỏi nhà, huống chi là thả cô một mình đi ra ngoài công tác.

Đường Dịch nở nụ cười, cũng không giải thích gì nhiều.

“Chỉ có một điều kiện, buổi tối trước sáu giờ phải về nhà, nếu không, người của anh lập tức sẽ kéo em trở về,” Anh vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt có dung túng: “Đừng làm trái với điều kiện, em nên biết, nếu anh muốn tìm một người, cũng không phải là chuyện khó.”

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng biện giải: “Vừa rồi em nói những lời đó, không phải ý nói anh đối với em không tốt, em chỉ là muốn biết một lý do.....”

“Anh cần em.”

Pháo hoa nổ rộ.

Giữa màn trời sáng lạn này, anh cho cô thấy một Đường Dịch chân thật.

“Anh cần em, lý do này có đủ hay không?”

Một màn pháo hoa hoa mỹ được bắn ra.

Không, là hai màn.

Thiên thượng một màn, nhân gian một màn.

Nó lẫn lộn giữa thiên thượng và nhân gian, khiến cô ý loạn tình mê.

Từ nay về sau, Kỉ Dĩ Ninh vĩnh viễn nhớ rõ, một đêm này, ánh trăng là mông lung hư ảo thế nào, trời cao với vợi đến trống không thế nào, cả mùi hoa hải đường quyến rũ thanh tịch ra sao.

Cô vĩnh viễn sẽ nhớ rõ, nhiệt độ cơ thể của Đường Dịch, cách một lớp áo sơ mi, cứ dần dần thấm sâu vào tận đáy lòng cô, khiến cô từ nay về sau gặp tất cả mọi thứ đều là ấm áp, vô cùng ấm áp.

Cô vĩnh viễn sẽ nhớ rõ, giọng nói của Đường Dịch, như đang thổi miên lợ vào tai cô, khiến cô trúng độc, quyến luyến cả đời không chịu tỉnh lại.

– anh cần em.

Chỉ vì những lời này của anh, Kỉ Dĩ Ninh cả đời tin tưởng, từ nay về sau, đất có ông trời đất không hoang.

(*) Chú thích tên chương: Trích ra từ bài “Sơn viên tiểu mai” của Lâm Bô. (từ in đậm đó)

Sơn viên tiểu mai

Chúng phương dao lạc độc huyền nghiên,

Chiếm tận phong tình hướng tiểu viên.

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển,

Ám hương phù động nguyệt hoàng hôn.

Sương cầm dục há tiên châu nhân,

Phấn điệp như tri hợp đoạn hồn.

Hạnh hữu vi ngâm khả tương hiệp,

Bất tu đàn bản cộng kim tôn.

Dịch thơ: Điệp Luyện Hoa:

Cánh hoa nhỏ trong khu vườn núi

Chúng hoa đều rụng, chỉ mai còn

Độc chiếm khu vườn một mảnh con

Thư bóng đậm nghiêng lan mặt nước

Thoảng hương tỏa xuống động hoàng hôn

Chim sương muốn đậu thâu tâm mắt

Bướm phấn như hay đứt nỗi lòng

Gặp cảnh vui ngâm như muốn giỡn

Cần đâu ca sáo rượu thơm nồng.

(**) Ivy League (Liên đoàn Ivy) là một liên đoàn thể thao bao gồm tám cơ sở giáo dục bậc đại học ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ. Cụm từ này được sử dụng chính thức trên danh nghĩa thể thao sau sự thành lập của liên đoàn thể thao Division I (hạng nhất) trực thuộc Hiệp hội thể thao đại học quốc gia Hoa Kỳ (National Collegiate Athletic Association, thường viết tắt là NCAA) vào năm 1954.

Tuy nhiên Ivy League hiện nay còn thường được dùng để chỉ nhóm 8 trường và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ. Toàn bộ 8 trường và viện đại học thành viên của Ivy League đều nằm ở nhóm đầu của danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do U.S. News & World Report thực hiện cũng như có

nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới (cả 8 trường đều là đại học tư). Bảy trong số 8 trường và viện đại học được thành lập trong thời kỳ Hoa Kỳ còn là thuộc địa, ngoại lệ duy nhất là Viện Đại học Cornell được thành lập sau đó vào năm 1865.

7. Chương 07

Chương 7: Khác đường

Ngày xuân ba tháng, cỏ mọc chim bay, vạn vật sống lại.

Giữa trung tâm thành phố có một quán mỹ thuật tạo hình tư nhân vô cùng nổi tiếng, tên của nó cũng thực đặc biệt, là TimeCity. Nó có vẻ ngoài rất giống một tòa lâu đài ở Châu Âu trong những câu chuyện cổ tích, cửa ra vào được trang trí bằng bức tượng độc nhất vô nhị, đó là bức tượng của Tretiakov [1]. Chủ sở hữu quán mỹ thuật tạo hình này là một vị Hoa Kiều, khi còn trẻ cũng từng say mê nền văn hóa phục hưng [2], nay đã sáu mươi tuổi, ông liền đem toàn bộ tài chính mà cuộc đời này có được trút xuống cho việc quản lý quán mỹ thuật tạo hình này. Có tài chính, có địa điểm tốt, cũng thật tinh mắt, vì thế tiếng tăm của nhà mỹ thuật tạo hình này chẳng mấy chốc đã vang xa.

[1] Tretiakov – Hòn ngọc của Matxcova: Đó là danh hiệu mà giới văn hoá và nhiều nhà tạo hình thế giới dành cho Viện Bảo tàng mỹ thuật quốc gia Nga mang tên Tretiakov, nằm ngay trung tâm thủ đô Matxcova. Đây được xem là nơi hội tụ nền hội hoạ đậm đà bản sắc Nga lớn nhất đất nước.

[2] Phục Hưng (tiếng Ý: Rinascimento, từ ri- “lần nữa” và nascere “được sinh ra”) là một phong trào văn hóa trải dài thế kỷ 14 đến thế kỷ 17, khởi đầu tại Florence (Ý) vào hậu kỳ Trung Cổ và sau đó lan rộng ra phần còn lại của châu Âu. Thuật ngữ này cũng được dùng một cách không rõ ràng để chỉ thời kỳ lịch sử, mặc dù những thay đổi của Phục Hưng không đồng đều ở khắp châu Âu, đây là cách sử dụng thông dụng của thuật ngữ.

Ngày hôm nay, thời tiết rất đẹp, mặt trời nhô lên chiếu ánh sáng xuống mặt đất, sưởi ấm vạn vật.

Sáng sớm bảy giờ, một cô gái chậm rãi đi tới.

Sạch sẽ, tinh khiết, biểu tình dịu dàng, cả người lộ ra một khí chất bình thản.

Chủ quán mỹ thuật tạo hình đang đứng trên bậc thang đá cẩm thạch, trong mắt có chứa ý cười ôn hòa, hoan nghênh cô đã đến.

Kỉ Di Ninh chậm rãi đi lên bậc thang, đứng trước mặt ông, cúi người một chút, vừa muốn chào đã nghe thấy lão nhân sĩ trước mặt hứng thú mở miệng trước.

(Lão nhân sĩ: hiểu là ông già làm về nghệ thuật...)

“Kỉ tiểu thư, đứng trước một lão nhân sĩ ăn mặc như thế này, cô cũng không chuẩn bị một số lễ tiết bình thường sao?”

Kỉ Di Ninh sửng sốt, chợt bật cười.

Trên đời này chuyện khiến người ta sung sướng nhất, chính là gặp được người cùng sở thích với mình. Nói ba phần, cũng đủ rõ ràng, đây là một cách để nói chuyện giữa những người hiểu nhau, bên ngoài tuy không nghe thấy tiếng gì, nhưng tiếng lòng lại va chạm đã nói lên tất cả.

Chủ quán là người đam mê nghệ thuật, tuy đã sáu mươi tuổi rồi nhưng vẫn đang mặc bộ đồ của quý ông người Anh, đầu đội mũ dạ màu đen, tay cầm cây gậy đi bộ loại tốt nhất, cổ áo sơ mi có gắn một cái nơ đỏ, nhuộm đậm ra một sắc thái tươi sáng, như cuộc sống sinh động này. Vào buổi vũ hội cuối tuần, cũng có thể vui vẻ bồng bồng xoay người mời nhân viên của ông khiêu vũ chậm rãi một vài điệu, nhảy xong lại đưa bạn nhảy về chỗ ngồi, như bước ra từ tầng lớp quý tộc thời Trung Cổ, xuyên qua thời gian từ xa xưa trở lại đây.

Lão thân sĩ như thế này, thực đáng giá một cái Curtsey. (Curtsey: quỳ gối)

Vì thế, Dĩ Ninh mỉm cười, hai tay cầm lấy làn váy, hướng hai bên sườn giãn ra, lấy tư thái cực kỳ tao nhã hơi hơi quỳ gối, cúi đầu xuống, hoàn mỹ thực hiện một nghi thức quỳ gối của cung đình: “Xin chào, tiên sinh.”

Quán trưởng nở nụ cười, từ từ tiến lên, nâng tay cô lên, chậm rãi cúi đầu, khẽ hôn lên mu bàn tay mềm mại của cô, đó cũng là một lễ tiết cung đình.

“Hoan nghênh cô, Kỉ tiểu thư, từ hôm nay trở đi cô sẽ trở thành nhân viên của quán mỹ thuật tạo hình này.”

Một màn đó toàn bộ rơi vào mắt những người ngồi trong chiếc xe hơi màu đen cách đó không xa.

Trong xe có bốn người, đều mặc quần áo màu đen, đeo tai nghe duy trì cuộc gọi, thói quen nghề nghiệp hàng năm khiến cho trên người mỗi người đều tỏa ra một làn khí lạnh thấu xương, xơ xác tiêu điều.

Kỉ Dĩ Ninh từ hôm nay trở đi sẽ công tác ở quán mỹ thuật tạo hình này, phụ trách giải thích các tác phẩm mỹ thuật tạo hình cho những khách hàng vip. Đường Dịch lo lắng, cho nên ngay ngày đầu tiên đã âm thầm phái người bảo vệ cô, chờ đến khi xác định được cô đã an toàn, anh mới không nhúng tay vào nữa.

Mà lúc này đây, bốn vị thuộc hạ của Đường gia ngồi trong xe hiển nhiên đều có chút cảm giác lo lắng.

Một người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái quay sang nhẹ giọng hỏi Khiêm Nhân: “..... Người kia, anh xác định cô ấy là người của Dịch thiếu?”

Đường Dịch cũng không cho Kỉ Dĩ Ninh xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên trừ bỏ những người hay ở cạnh Đường Dịch, rất ít có người nào biết đến cô.

Khiêm Nhân gật đầu một cái: “Xác định, cô ấy chính là vợ của Dịch thiếu.”

“.....”

Mọi người chìm trong im lặng.

Không nhận được mà đồng thời cảm khái thật sâu: “Dịch thiếu của chúng ta có sự thưởng thức quả nhiên không giống người thường.....”

Một người đàn ông bạo lực dầm máu như thế mà người phụ nữ gần gũi nhất, hóa ra lại là một người nghệ sĩ dịu dàng như vậy. Trái ngược hoàn toàn, nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Bỏ chuyện khác sang một bên, Đường Dịch có ưu điểm lớn nhất chính là đánh giá và khẳng định, chính là hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Anh ấy rất giỏi quyết định, bất kể truyện gì nằm trong thế giới của Đường Dịch, tiêu chuẩn cuối cùng chỉ có một: Cho phép hay không cho phép, đi hay không được đi. Anh quyết định để cô ấy đi ra ngoài thì sẽ không thay đổi và anh sẽ không can thiệp vào.

Trong quán mỹ thuật tạo hình, Kỉ Dĩ Ninh như được tái sinh. Tất cả những gì đã qua đều hiện rõ trong trí nhớ, dùng tất cả những gì cô đã học được, dùng tất cả những gì cô hiểu được, giải thích ý nghĩa của mỗi tác phẩm nghệ thuật cho từng người khách đến xem.

Hết ngày mặt trời lặn, ngày hôm nay, là một ngày vui vẻ mà lâu rồi chưa từng có.

Bốn giờ chiều, đúng giờ Kỉ Dĩ Ninh kết thúc một ngày làm việc.

Đi ra khỏi quán mỹ thuật tạo hình, chậm rãi đi bộ trên con đường dẫn về nhà, bỗng nhiên cô nhớ đến anh.

Vài ngày nay không gặp anh rồi.

Đường Dịch bề bộn nhiều việc, nhiều khi cô rất khó nhìn thấy anh. Cũng không biết anh đang ở góc nào trên thế giới này, cô không chỉ thấy mờ mịt mà còn có một loại cảm giác mất mát.

Đột nhiên cô dừng bước chân đi về nhà.

Cô muốn gặp anh.

Trên thế giới này, có một số ít cô gái, yêu một người có thể yêu đến tự cao tự đại.

Thà rằng ngay lập tức bị mù đi, cũng không cần nhìn đến người khác nữa.

**** *

Trụ sở chính của Đường gia.

Tòa nhà chọc trời rộng lớn, như cơn ác mộng xuyên thẳng qua đám mây, hòa hợp giữa màu đen và màu trắng, màu sắc và không gian được phát huy đến mức tận cùng. Đặt mình vào trong đó, ánh sáng như đến từ nơi tận cùng của thế giới, không cẩn thận sẽ rơi vào con đường ma đạo, đây là đỉnh cao của nghệ thuật kiến trúc thần bí.

Tầng cao nhất, văn phòng trụ sở chính của Đường gia. Ngoài cửa có hai hàng người đang đứng, tất cả đều mặc âu phục màu đen, sắc mặt nghiêm nghị.

Trong văn phòng lúc này có hai người. Một người đã lớn tuổi và một người còn trẻ. Một người đứng, một người quỳ.

Người trẻ tuổi đang quỳ kia trong mắt có hoảng sợ, lôi kéo tay người lớn tuổi, khẩn cầu nói: “Chú Tề, chú phải cứu cháu.....”

Người lớn tuổi kia nhắm mắt lại.

Hồi lâu, mới cảm thán ra một câu: “Trình Lạc, cháu cầu chú cũng vô dụng..... Quyết định sự sống chết của cháu, là Dịch thiếu.”

Người thanh niên còn muốn tiếp tục cầu xin, lại nghe thấy cửa lớn bỗng nhiên bị mở ra, ngoài cửa vang lên tiếng cung kính cúi đầu.

Chú Tề lập tức xoay người, cúi thấp đầu chín mươi độ theo tiêu chuẩn, giọng nói cung kính cất lên: “Dịch thiếu.”

Trình Lạc kinh hoàng ngẩn đầu, rốt cục đã thấy người đó, người đàn ông sắp quyết định sự sống chết của mình.

Kinh diễm như vậy.

Ấn tượng như vậy, trong không khí xơ xác tiêu điều, nhất thời khiến cậu lạnh thấu tận xương thịt, đôi môi nhợt nhạt, đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ, dễ dàng gợi lên dục vọng cho người khác.

Đường Dịch.

Thì ra, đây là Đường Dịch.

Chú Tề vội vàng nói: “Dịch thiếu, cầu ngài tha cho nó một lần, tôi.....”

Đường Dịch chậm rãi đi vào bên trong, tư thái tuyệt đẹp, đứng bên cạnh chú Tề, ánh mắt lại không dừng lại một chút nào trên người chú.

Chú Tề bị không khí sắc lạnh xung quanh anh mà lo sợ, đột nhiên không thể nói nên lời. Ngay sau đó, chỉ nghe thấy người đàn ông tuấn mỹ kia rốt cục đã mở miệng.

“Chú Tề,” Đường Dịch hơi giương mắt, ánh mắt như gió bão qua: “Chú đi ra ngoài đi.”

Mệnh lệnh của Đường Dịch, không ai dám phản kháng.

Bên trong còn lại năm người. Đường Dịch, Trình Lạc, Khiêm Nhân, và hai cấp dưới bên cạnh anh, đứng ở phía sau Đường Dịch, gần như đều không có biểu tình.

Đường Dịch chậm rãi đến quầy bar nhỏ trong văn phòng, thanh niên kia cũng theo sát bên người mà qua, người đàn ông không hề cúi đầu nhìn cậu một chút nào, giống như hoàn toàn không có hứng thú, chỉ đến khi đi ngang qua cậu mới bình tĩnh lên tiếng: “Cậu đứng lên.”

Trình Lạc không dám.

Trong ánh mắt kinh hoàng của cậu, chỉ nhìn thấy bên quầy bar có một bóng dáng cô đơn, tư thái huyền hoặc.

Đường Dịch xắn tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay, sau đó tự mình rót lấy một ly nước trắng. Ly thủy tinh hình lục giác trong suốt, bị cầm trong bàn tay, toàn bộ hình ảnh bỗng nhiên phơi bày ra một sự gợi cảm.

Cầm ly nước đi về phía quầy bar, thấy cậu vẫn quỳ trước bàn, Đường Dịch cũng không nói gì, ánh mắt đang đánh giá cậu, cảm giác áp bách bất ngờ thổi quét toàn thân Trình Lạc.

Áp lực vô hình, căng thẳng mà không thể phản kháng, Trình Lạc chỉ cảm thấy mình không còn chỗ nào để trốn, chỉ là một ánh mắt của Đường Dịch, nhưng lại thật sự không thể kháng cự, cậu chậm rãi đứng lên.

Đường Dịch ngồi xuống sau bàn làm việc, tư thái bình thản, nâng tay uống một ngụm nước.

“Tên là gì?”

“Trình, Trình, Trình Lạc.....”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười, mười chín.....”

“Ồ Đường gia chịu ủy khuất?”

“.....”

“Cho nên mới muốn phản bội tôi?”

“.....”

Anh càng bình tĩnh, Trình Lạc càng hoảng sợ, rốt cục không nhịn được mà cầu xin tha thứ: “Em không, không có.....”

“..... Không có?”

Đường Dịch lên tiếng hỏi lại, khóe môi hơi hơi nhếch lên, nụ cười như có như không.

Giấy tiếp theo đó, người đàn ông bỗng nhiên cầm lấy một phần văn kiện đặt trên bàn, vung tay thật mạnh ném nó xuống, tất cả tư liệu bị ném ra trước mặt Trình Lạc.

Trang giấy va chạm với sàn đá cẩm thạch, bởi vì lực của anh, mà phát ra tiếng vang thật lớn, nặng nề, khiến cho người ta sợ hãi.

“Có chuyện này tốt nhất là cậu phải rõ ràng trước,” Đường Dịch nhìn về phía cậu, khẽ mở bạc môi: “Tôi là người rất không thích có người nói dối trước mặt mình.”

Trình Lạc không nhịn được mà run rẩy mạnh mẽ.

Hóa ra, tin đồn là đúng. Đường Dịch, âm tình bất định, căn bản là khiến người ta không thể nào xuống tay.

Đường Dịch nâng tay cầm ly thủy tinh, uống một ngụm nước, màu sắc của bạo lực bỗng chốc không thể nhìn ra, Trình Lạc dường như nghĩ đến mình đang gặp ảo giác. Lúc trước không để ý đến bộ dáng của người đàn ông trước mắt này, ngay cả giọng nói cũng có vẻ lừa dối.

“Đối phương cho cậu bằng giá thế nào?”

Trình Lạc ấp a ấp úng: “..... Năm triệu đô la..... Bọn họ nói có thể đưa em đến Hoa Kỳ..... Không cản trở về.....”

Đường Dịch bỗng nở nụ cười, giọng nói chậm rãi.

“Có phải bọn họ còn nói với cậu, trên đường đến sân bay sẽ gọi điện cho cậu, nói cho cậu nơi để lấy năm triệu đô la?”

“..... Tại sao anh biết?”

Ánh mắt Đường Dịch vô cùng lười biếng, buông ly nước, nâng tay xoay màn hình máy tính xách tay lại, hướng về phía Trình Lạc.

Màn hình máy tính hiện lên một đoạn video, là Khiêm Nhân đang kiểm tra một chiếc xe.

“Biết chiếc xe này đúng không?”

Trình Lạc trừng lớn mắt, sau đó gật đầu. Nếu không phải bỗng nhiên bị Đường Dịch bắt về thì tối hôm qua cậu đã ở trên chiếc xe này mà đi đến sân bay.

Đường Dịch nâng tay, gõ lên màn hình máy tính: “Thấy rõ ràng chứ, bên dưới ghế ngồi là cái gì.”

Trình Lạc nghi hoặc nhìn lại.

Khi cậu thấy rõ đó là cái gì, trong nháy mắt cả người đã lạnh như băng.

Đường Dịch chậm rãi nghiêng người, ngữ khí huyền hoặc: “Đứa trẻ rất đơn thuần rồi.....” Anh khẽ cười, “Quả bom dưới ghế ngồi được điều khiển bằng các tín hiệu điện thoại di động, chỉ cần cậu nhận điện thoại lập tức sẽ nổ mạnh..... Cậu bán đứng tôi, đối phương chỉ có thể giết người diệt khẩu mới không bị tôi tìm ra chứng cứ..... Thật sự là ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu?”

Trình Lạc quỳ hai chân xuống, giọng nói cực kỳ hối hận, cực kỳ hoảng sợ.

“Dịch thiếu! Dịch thiếu cho em xin một cơ hội nữa! Chỉ cần một cơ hội thôi! Về sau em sẽ không bao giờ như vậy!.....”

Đường Dịch nhìn cậu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, có chút lạnh lùng, lại có chút đùa cợt.

“Tôi thực cẩn thận, hơn nữa dùng người thì không nghi ngờ người. Cậu ở Đường gia nhiều năm như vậy, tôi chưa từng bạc đãi cậu. Cậu còn muốn một cơ hội? Có thể, tôi sẽ cho cậu một cơ hội.”

Bỗng nhiên Đường Dịch lấy ra một khẩu Walther P38 [3], loại súng lục hàng đầu của Đức. Đường Dịch nâng tay, ném khẩu súng ra trước mặt Trình Lạc, trong mắt vẫn bình tĩnh không hề dao động.

[3] Walther P38: sản xuất cho quân đội phát xít.

“..... Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, tôi không muốn động tay, cậu tự mình giải quyết đi.”

Anh ta muốn mình phải chết.

Hóa ra, lời đồn đãi là đúng, Đường Dịch không bao giờ buông tha cho người phản bội Đường gia.

Bất luận kẻ nào, khi bị buộc phải đi tới điểm cuối cùng của sự sống, đều có thể rất nguy hiểm.

Trình Lạc nhìn khẩu súng lục mà Đường Dịch ném ra trước mặt mình, trong lòng đột nhiên cháy bùng lên một ngọn lửa độc ác.

Trình Lạc đột nhiên cầm lấy khẩu súng trên mặt đất với một tốc độ nhanh nhất, rồi chậm rãi đứng dậy.

Súng trên tay cậu, nhắm thẳng vào Đường Dịch.

Đường Dịch bật cười.

“..... Cậu muốn giết tôi?”

Toàn thân Trình Lạc run rẩy, không khống chế được kêu to: “Em chỉ muốn tiếp tục sống! Chỉ cần anh để em đi, em quyết không giết anh!”

Trong khoảnh khắc, nụ cười của Đường Dịch càng đẹp hơn.

“Trình Lạc,” Anh gọi tên cậu, thật nhẹ nhàng: “Tất cả mọi người của Đường gia đều biết được, tôi là người không thích bị người khác uy hiếp”

Người đàn ông ngẩng đầu, trong mắt không chứa một tia kinh hãi nào.

Một Đường Dịch như vậy làm người ta cảm thấy ngọt ngào.

Trình Lạc không dám nổ súng, nhưng sự thật là cậu vẫn không được buông tha. Rõ ràng cậu thấy động tác của Đường Dịch, thấy người đàn ông quỳ gối trước mặt mình bình tĩnh buông ly nước trong tay xuống, sau đó chậm rãi lấy ra một khẩu súng lục khác, dùng một cử chỉ cực kỳ lạnh lùng thành thạo mà nạp đạn.

Trình Lạc rống to: “Đường Dịch! Anh đừng bức em!”

Đường Dịch nở nụ cười, cười đẹp dễ chói mắt với Trình Lạc, từ từ nâng khẩu súng trên tay lên.

Trình Lạc hoàn toàn bị bức đến đường cùng, rốt cục hét to một tiếng, ấn tay vào cò súng nhằm thẳng vào Đường Dịch.

Tập tháp một tiếng –

Không một tiếng động nào vang lên nữa.

Trình Lạc nhìn súng trong tay, không nghe thấy tiếng vang nào từ nó, giống như vừa bùng nổ, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định ngay mà bấm liên tục vào cò súng.

Bất đắc dĩ, không có một tiếng vang nào. Trong khẩu súng này, vốn không có đạn.

Đường Dịch lên tiếng, giọng cảm, tuyệt đẹp, khí lạnh tỏa ra bốn phía: “Vừa rồi đã nói qua, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng..... Là tự cậu, không biết quý trọng.”

Khẩu động cò súng, giờ tay bắn ra.

Giết người, mới là lĩnh vực chuyên chức của anh.

**** *

Trình Lạc trúng đạn ngay mi tâm (mi tâm: điểm ở giữa hai mày), thẳng tắp về phía sau, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đường Dịch cầm súng trên tay, màu của bạo lực hiện rõ trên mặt.

“Khiêm Nhân.”

Anh gọi một tiếng, Khiêm Nhân đã hiểu, vội vàng tiến lên, gật đầu nói: “Tôi đã biết, tôi sẽ xử lý ngay.”

“Ngoài ra, điều tra những người ở bên cạnh Trình Lạc.”

Khiêm Nhân dừng một chút, hỏi: “Nếu điều tra ra thì sẽ thế nào?”

Đường Dịch khẽ mở bạc môi, mang đậm sát khí.

“Xử lý sạch sẽ, một người cũng không lưu –”

Một chữ ‘Lưu’ cuối cùng còn chưa nói xong, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Âm thanh này rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy, hình như có vật gì đó rơi xuống đất, nhưng cũng không thể trốn được cảm giác sâu sắc của Đường Dịch.

Người đàn ông giật dử.

“Ai ở bên ngoài?!”

Khiêm Nhân lập tức hiểu được, đi nhanh đến đó, mở bật cửa văn phòng.

Ngoài cửa, vẻ mặt sợ hãi hoảng hốt của Kỉ Dĩ Ninh lập tức rơi vào trong mắt Đường Dịch.

Cô nhìn thấy khẩu súng trong tay anh, thấy biểu tình bạo lực đầm máu của anh, thấy thủ đoạn tàn nhẫn không lưu lại một con đường sống nào của anh.

Đó làm sao có thể là Đường Dịch dịu dàng yêu thương dỗ dành cô, đó rõ ràng là một người xa lạ.

Hai lần.

Đường Dịch giết người, cô đã nhìn thấy hai lần.

Ngoài cái đêm anh lấy đi đêm đầu tiên của cô đó, còn có một lần, là vào hai năm trước, khi cô và anh gặp nhau lúc chạng vạng.

Một đám cháy lớn, lật úp cả tòa Kỉ trạch. Mười mấy tên vay nặng lãi đã tìm đến phóng hỏa đốt nhà cô, hai gã đứng trước cửa trói chặt tay cô ra sau, bắt cô phải chứng kiến đám cháy đó, thấy rõ sự tàn khốc của một gia tộc suy vong, thấy rõ thân thể của người mẹ đã tự sát biến mất trong ánh lửa như thế nào.

Toàn thế giới như đang ầm ầm sập đổ trước mặt cô, còn bọn họ thì đang cười cợt thích thú, vuốt tay lên mặt cô, thường thức nỗi đau đớn thấu tận xương thịt của cô.

Trong nháy mắt khi cô đang thất thanh rơi lệ đó, một tiếng súng bỗng nhiên vang lên.

Nặng nề, ngán ngùi.

Ra tay sạch sẽ gọn gàng. Không một chút cố kỵ, tùy tâm sở dục.

(Tùy tâm sở dục: không theo ý ai hết, chỉ làm theo ý mình).

Cô trở mắt nhìn mọi người trước mặt trúng đạn ngã xuống đất, đạn trúng mi tâm, chất lỏng màu đỏ trào ra, yêu diễm vô cùng.

Ngắn ngủn mấy giây.

Một người, tiến hành một cuộc giết chóc, chỉ dùng mấy giây ngắn ngủn.

Cô cứng ngắc xoay người, liền nhìn thấy anh.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Dưới sắc trời mờ ảo, anh đứng dựa vào trước cửa chiếc xe Spyker đen bóng, tư thái huyền hoặc, biểu tình lãnh đạm dường như không nhìn thấy, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương. Bạc môi chỉ cần nói một câu, cũng đủ để cám dỗ người khác.

Tư thế cử chỉ đều rất gợi cảm nếu như trong tay anh không có súng, khói thuốc súng còn chưa tan hết, cô dường như có ảo giác người đàn ông trước mắt này không phải mới vừa giết người, mà mang hương vị dịu dàng mới bước ra từ cơn sóng tình dục.

Rõ ràng và mờ ảo, ánh sáng và bóng tối, toàn thân anh cứ lẫn lộn giữa đen và trắng.

Mà bây giờ, là lần thứ ba.

Tầm mắt của Kỉ Dị Ninh toàn bộ đều dừng trên người thanh niên ngã xuống đất kia.

Hình ảnh đó thật quen thuộc, mi tâm của người kia có chất lỏng màu đỏ đang ào ào chảy ra, lấy đi nhiệt độ cơ thể cậu, từ từ biến thi thể cậu thành lạnh như băng.

Tận mắt chứng kiến, sinh mệnh đang dần dần xói mòn, quá trình như thế làm cô không thể thừa nhận.

Kỉ Dị Ninh rất muốn chạy đến đó, muốn nâng cậu dậy, muốn lấy tay che đi mi tâm kia để cầm máu cho cậu, muốn gọi điện thoại cho trung tâm cấp cứu, muốn nói với cậu rằng: Tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay lập tức.

Cô muốn cứu cậu ấy.

Giọng nói sợ hãi của đám người phía sau truyền đến, trong nháy mắt khiến cô tỉnh táo.

“..... Dịch thiếu, thực xin lỗi!..... Bởi vì thấy đó là Kỉ tiểu thư, cho nên vừa rồi chúng tôi mới không ngăn cản cô ấy.....”

Kỉ Dị Ninh lập tức bừng tỉnh, bây giờ mới nhớ ra, trong không gian này, anh mới là chủ nhân.

Lời giải thích yếu ớt như vậy, không thấm vào đâu cả, Đường Dịch giận tím mặt.

Tầm mắt sắc bén quét về phía cấp dưới đang canh giữ ở cửa, giọng nói tầm tối đến cực điểm, rồi đột nhiên lạnh lẽo.

“Cút –!”

Bọn họ đáng chết.

Đã để Dĩ Ninh của anh nhìn thấy cảnh bạo lực thể này.

Anh nhìn thấy khuôn mặt cô, thấy rõ cô mang biểu tình sợ hãi sâu sắc thể nào. Giống như ngày đó họ gặp nhau, khi anh lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Thời gian cứ như đi dạo vòng vòng, anh giữ lấy cô suốt hai năm, từng giây từng phút, dùng tình dụng tâm, cho nên, anh tuyệt không cho phép cô một lần nữa trở lại bộ dáng ban đầu đó.

Đường Dịch bỗng nhiên cất bước, thẳng đến phía cô.

Kỉ Dĩ Ninh thấy anh đang lại gần mình.

Khói thuốc súng trên tay còn chưa tan hết, bạo lực trong mắt còn chưa rút đi, quanh người tỏa ra mùi máu tươi dày đặc. Đường Dịch thật xa lạ, khiến cô sợ hãi muốn chạy trốn.

Nhưng mà, thân thể lại không có một chút sức lực nào, bởi vì cô nhớ tới quá khứ. Kỉ Dĩ Ninh nhớ tới một lần vào hai năm trước, anh giơ tay ra muốn nắm lấy cô, nhưng cô theo bản năng đã lùi lại từng bước một muốn chạy trốn khỏi anh, kết quả là sự kiên nhẫn của anh đã hoàn toàn bị đánh gãy, nội tâm đau đớn cả một đêm, nói lên cô đã mất đi tám thân xử nữ suốt hai mươi ba năm.

Mà bây giờ, một Đường Dịch xa lạ như thế đã trở lại. Từng bước một, anh tiến lại gần cô.

Trong sự hoảng loạn và sợ hãi, Kỉ Dĩ Ninh mờ mịt đứng nguyên tại chỗ, ngay cả tầm mắt cũng phiêu tán, không biết nên rơi xuống đâu.

Ngay sau đó, trước mắt cô bỗng nhiên chỉ còn một mảnh tối đen.

Đường Dịch nâng tay trái lên, động tác thực dịu dàng, che đi ánh mắt cô, làm toàn bộ thế giới của cô rơi vào khoảng không trống vắng.

Sau đó ôm chặt cô vào người.

Tay phải anh vòng ra ôm lấy cô, khiến cả người cô đều nằm gọn trong lòng anh, đem thân thể cô dính sát vào ngực anh, ngay cả hai tay cũng không biết nên đặt ở đâu, cô mệt mỏi mặc anh ôm lấy, cả người đang run rẩy kịch liệt.

Anh cứ ôm cô như vậy, rất thâm tình mà cũng thực căm dỗ, như thể chỉ trong nháy mắt đã thay đổi một con người.

“Dĩ Ninh.....” Anh dịu dàng dỗ dành cô:“..... Nghe lời, không nên nhìn.”

Anh ôm chặt cô vào trong ngực.

Tay trái nâng lên, khẽ vuốt lưng cô, từng chút từng chút một, cực kỳ kiên nhẫn dỗ dành, động tác cũng cực kỳ ôn nhu.

Cô bị anh gắt gao giam hãm vào trong ngực, bởi vậy, giờ phút này cô không thể nhìn thấy ánh mắt của anh.

Lạnh như băng, sát ý.

Trong không gian này, cô không thể nhìn thấy, ánh mắt sắc bén xung quanh cô, thẳng tắp bắn về phía những người khác trong văn phòng.

Về mặt lạnh như băng của Đường Dịch làm sao lại có nửa phần dấu vết của sự dịu dàng, đáy mắt rõ ràng đang ánh lên màu máu, sát ý dày đặc.

Cô ở đây, anh không thể nói thêm nữa chữ, vì thế người thông minh như anh, chỉ cần dùng một ánh mắt, để cô không sợ hãi, hạ xuống mệnh lệnh mà không cần cất lời.

Khiêm Nhân hiểu được ngay, lập tức xoay người làm một dấu hiệu với mọi người, ý bảo dọn sạch hiện trường.

Tính cách của Đường Dịch mọi người đều rõ ràng, hôm nay Đường Dịch thật sự tức giận, nếu không có kỵ Kỉ Dĩ Ninh còn đang ở hiện trường, chỉ sợ người đàn ông này đã sớm mở ra sát giới, nếu không muốn gây nguy hiểm cho bản thân, tốt nhất từ nay về sau không được phép mắc sai lầm nữa.

Vì thế, một phút đồng hồ.

Chỉ dùng một phút đồng hồ, hiện trường đã trở về với không gian sạch sẽ thuần túy như trước. Không có mùi máu tươi, không có dấu vết gì, cứ như tất cả hình ảnh vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Chỉ là, cả người mệt mỏi khiến cho Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không có cảm giác gì.

Trong khoảnh khắc, mọi người ở đây đã nhanh chóng rời khỏi văn phòng, Kỉ Dĩ Ninh giãy giụa một chút.

Cô muốn xoay người.

Đây chỉ là một động tác theo bản năng, đạo đức trong tâm khiến cô không thể trơ mắt nhìn tất cả cảnh tượng diễn ra trước mặt mà lại không thể làm gì.

Tuy nhiên, có người không cho phép.

Đường Dịch đã nhanh hơn cô một bước, nâng tay đè lấy gáy của cô, đem cô ấn vào trong ngực mình, ôm trọn vào lòng.

“Không có việc gì …..”

Giọng nói vẫn dịu dàng như trước, nhưng thực chất lại cường ngạnh không cho phép từ chối.

Rốt cục toàn bộ tiếng bước chân đều biến mất, Khiêm Nhân là người cuối cùng đi ra ngoài, cẩn thận vạn phần đóng cửa ban công lại. Tiếng động rất nhỏ, chỉ phát ra một tiếng đóng cửa ‘Tạp tạp’.

Tiếng động đó thật nhẹ, mỏng manh đến mức dường như không hề có, nhưng vẫn làm kinh động Kỉ Dĩ Ninh.

Cuối cùng cô cũng bật khóc.

Như lập tức mất đi toàn bộ sức lực, buông tha tất cả niềm tin đấu tranh, nâng tay nắm chặt lấy cánh tay anh, cô bắt đầu khóc, nước mắt thấm ướt vào áo sơ mi của anh, hơi lạnh gặp độ ẩm, cho anh thấy sự vô lực và ảm ức của cô.

Khi nào thì bắt đầu, Kỉ Dĩ Ninh cô đã trở thành người như vậy?

Trơ mắt nhìn một người chết đi, lại không có làm cái gì.

**** *

Đường Dịch không nói gì thêm, bế cô lên đi về phía phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cúi người, quỳ một gối trước mặt cô, lẳng lặng giúp cô lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng chảy xuống.

Kỉ Dĩ Ninh quả thực không thể phân biệt rõ ràng người nào mới thực sự là anh.

Cô không hiểu anh.

Đứng trước một mặt bạo lực quyết tuyệt của anh, cô không hiểu.

Bởi vì, trong phạm vi kiến thức của cô, có một sự thật tàn khốc đối lập đặt ngay trước mặt –

“Tại sao, tại sao Đường Kính chưa bao giờ có thể –”

Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên lên tiếng, còn không hỏi xong câu hỏi đó, đơn giản là vì cô nhìn thấy ánh mắt của Đường Dịch.

Lạnh lùng, tuyệt vọng, đau thương, máu lạnh.

Giống như ảo giác, nháy mắt đã biến mất, [hoa trong gương, trăng trong nước] không thể nắm bắt được, cứ như mắt mình chỉ nhìn nhầm mà thôi.

Cô còn muốn nhìn, nhưng không thể tìm ra dấu vết nào.

Đường Dịch vẫn ở ngay trước mắt, lẳng lặng nhìn cô, đáy mắt tối đen, ánh ngược trong mắt tất cả đều là cô, ôn nhu kỳ cục.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười, tươi cười mềm mại, cô chỉ nghe thấy anh chậm rãi mở miệng –

“..... Thật đáng tiếc, đúng không?”

“.....”

“Thật sự, thật đáng tiếc..... Kỉ Dĩ Ninh nhìn thấy, không phải Đường Kính, mà là Đường Dịch.”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức tỉnh táo, trong lòng căng thẳng cực độ.

Cô đã sai rồi –!

“Không phải, không phải..... Đường Dịch, anh hãy nghe em nói –”

Anh che môi cô lại.

Quá muộn.

Anh là cao thủ sát ngôn quan sắc [4], tinh thông tâm lý của đối thủ. Càng không nói đến, cô vừa rồi đã nói ra lời mấu chốt. Tâm tư kín đáo như anh, đã hoàn toàn hiểu được.

[4] Sát ngôn quan sắc là xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người khác.

Đường Dịch vuốt ve khuôn mặt cô, tươi cười nhu tình như nước, ánh mắt chuyên chú quả thực động lòng người.

“Anh hiểu được, anh hiểu được,” Anh quỳ một gối trước mặt cô, dịu dàng mà mê hoặc, gần từng tiếng thay cô nói tiếp:“..... Nếu, người Kỉ Dĩ Ninh gặp được là Đường Kính, thật là tốt biết bao. Đường đường là nhị thiếu gia của Đường gia, lại sạch sẽ không nhiễm một tia màu đen, cũng không giết người, cũng không đánh máu, thậm chí cuối cùng, không cần quyền lợi cùng ích lợi gì, thanh cao phóng khoáng rời khỏi..... Sạch sẽ thuần túy, ôn hòa hợp lòng người, một người đàn ông như vậy, mới là người thích hợp với Kỉ Dĩ Ninh.”

Kỉ Dĩ Ninh nghe xong toàn thân đều run sợ.

Rất cục hiểu được mình đã gây nên họa lớn.

Có một việc, cô rất rõ ràng.

Đường Dịch thay đổi thật nhanh, làm cô không thể theo kịp.

Cô vội vàng muốn kéo tay anh,“Không phải như thế! Đường Dịch, Đường Dịch anh nghe em giải thích –”

Anh lùi dần từng bước, chậm rãi đứng lên.

Nhìn cô từ trên cao, Đường Dịch bỗng thản nhiên hỏi:“Đạo đức của em là thế nào?”

“.....”

Cô không hiểu ý anh, mở miệng nhìn anh.

Đường Dịch nở nụ cười,“Giết người thì đền mạng, đúng không?”

Kỉ Dĩ Ninh hoảng sợ, theo bản năng muốn đi lên kéo tay anh.

Đáng tiếc, anh không phải người cô có thể giữ chặt.

Đột nhiên Đường Dịch lấy từ trong túi ra một khẩu súng, màu bạc, là loại súng tự động cao cấp của Đức. Về mặt anh rất bình tĩnh, một biểu tình cũng không có, ngón tay thon dài lạnh như băng nắm chặt khẩu súng, điều chỉnh, lên đạn, tất cả động tác đó đều liên mạch lưu loát.

Giây tiếp theo, Đường Dịch xoay người quỳ gối, quỳ một gối xuống, nắm lấy tay phải của Kỉ Dĩ Ninh, động tác mạnh mẽ kiên quyết, không hề để lại con đường phản kháng nào.

Kỉ Dĩ Ninh sợ tới mức thất thanh kêu lên: “Anh đang làm gì –?!”

Anh vẫn nắm chặt tay cô, không cho phép cô từ chối. Mà trong tay cô, là súng.

Họng súng nhắm ngay vào người anh.

“Em nhìn thấy anh đã giết người. Em có biết không, Đường Dịch anh có giết người cũng không ai truy cứu được. Tuy nhiên, em là ngoại lệ, anh cho em một cơ hội.”

Đường Dịch nhìn cô, nhìn sâu vào đáy mắt cô, muốn cô nhớ kỹ tất cả mọi thứ về anh.

Anh đem khẩu súng trong tay cô nhắm thẳng vào mình, nhắm ngay vào ngực anh, vị trí của trái tim, vị trí gây nguy hiểm lớn đến tính mạng.

“Anh không phải Đường Kính, nếu bây giờ em không giết anh, tương lai anh ở cạnh em, vẫn sẽ là một Đường Dịch bạo lực đầm máu.”

Anh vẫn nắm tay cô thật chặt, cả người bình tĩnh không lộ rõ một cảm xúc nào, chỉ tiến gần lại từng chút một, bắt buộc cô phải nổ súng.

Kỉ Dĩ Ninh chưa từng gặp phải trận thế như vậy, trong nháy mắt đã bị dọa đến kinh sợ, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, cô bật khóc lắc đầu, cầu anh không cần như vậy, không phải cô có ý đó, cô biết cô đã nói sai, cô có thể giải thích, có thể giải thích mà.

Đường Dịch nhẹ nhàng sờ lên mặt cô, khẽ mỉm cười.

“Dĩ Ninh.....” Anh gọi tên cô, cực kỳ dịu dàng: “Đối với em, anh chưa bao giờ đùa.....”

Lời còn chưa dứt, trong mắt anh gợi lên tia sáng tàn nhẫn, ấn ngón tay cô xuống, khẩu động súng trong tay cô.

8. Chương 08

Chương 8: Tối gần

Một tiếng súng nặng nề cùng với một tiếng thét thất thanh của Kỉ Dĩ Ninh bất ngờ truyền ra ngoài, thê lương, hoảng sợ, gần như tuyệt vọng.

Kinh thiên động địa như thế, khiến cho Khiêm Nhân và những người khác đang canh giữ bên ngoài quá sợ hãi, họ lập tức phản xạ có điều kiện chạy vọt vào.

Lao vào phòng rồi ngay lập tức dừng lại bước chân, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ngủ, mặc dù là người đi theo Đường Dịch từ nhỏ như Doãn Khiêm Nhân cũng không chịu được mà bị dọa đến hồn bay phách tán.

Vai trái của Đường Dịch, máu đỏ tươi đang nở rộ một vùng, dần dần làm ướt sũng áo sơ mi của anh. Chát lỏng màu đỏ nhỏ giọt xuống dưới, từng giọt từng giọt một, liên tiếp, dày đặc, trong nháy mắt mùi máu tươi đã thoả quét toàn bộ không gian.

Mà anh lại mặc kệ tất cả đau đớn.

Phóng ra toàn bộ hoa lệ, ý cười trên môi mờ nhạt như bị phủ một lớp sương mù, đáy mắt là một màu đen sâu không thấy đáy, cả người lộ ra hơi thở sa đọa, mang theo vẻ đẹp hủy diệt khuynh thành.

Kỉ Dĩ Ninh khóc đến mức dường như không nhìn rõ mặt anh, cô vừa khóc vừa lắc đầu, cầu anh không cần chết như vậy, cầu anh buông tay cô ra.

Vừa rồi anh buộc cô nổ súng, cô đã dùng hết sức lực để cho hồng súng trật phương hướng, sau đó trở mặt nhìn viên đạn bắn ra, đột ngột xuyên thẳng vào vai trái của anh, anh lại mặc kệ tất cả, trên mặt một chút cảm xúc dao động pháp phông cũng không có.

Cô khóc lóc giải thích, khóc nói với anh, vừa rồi không phải cô cố ý, cô bị anh dọa nên mới nói mà không kịp suy nghĩ, về sau cô sẽ không bao giờ nói những lời này nữa, sẽ không dùng Đường Kính để làm tổn thương anh.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, cười rộ lên không hề có chút độ ấm nào. Giống như dù ngay giây sau đó thế giới có sụp đổ trước mặt anh, anh cũng không thêm chớp mắt để ý.

Ồ, Dĩ Ninh, em không hề biết, lời nói vô tình của em, mới được gọi là tổn thương nhất.

Đường Dịch vẫn đang quỳ trước mặt Dĩ Ninh, anh nắm chặt lấy tay cô, buộc cô không thể di chuyển.

Anh yên lặng nhìn cô, khẽ cười một tiếng, biểu tình dung túng.

“Bắn thật.....” Anh thần nhiên hỏi:“..... Là do em luyến tiếc, hay là không dám?”

Không đợi cô trả lời, anh liền cho cô lựa chọn,“..... Nếu là không dám, anh lại cho em một cơ hội nữa.”

Khiêm Nhân bắt ngờ bị dọa đến hồn bay phách tán.

“Dịch thiếu –!”

Nếu bị súng lục tự động trực tiếp bắn vào chân tay, xác suất tử vong là 20%. Mà Đường Dịch trước mắt đã bị mất máu nhiều như vậy còn không buông tha chính mình, rõ ràng là đang liều mạng.

Khiêm Nhân lúc này ra lệnh cho cấp dưới ở phía sau.

“Gọi điện thoại cho bác sĩ Thiệu! Tôi lập tức đưa Dịch thiếu đi bệnh viện, bảo anh ấy ở bệnh viện chuẩn bị giải phẫu!”

“Vâng!”

Vừa giao việc xong, trong phòng ngủ bất ngờ truyền ra một tiếng nói tức giận lạnh như băng.

“Ai cho phép các người vào?! Cút hết đi –!!”

Trong nháy mắt, toàn bộ không gian tĩnh lặng một giây.

Đối với Đường Dịch, bọn họ vâng lời đã thành thói quen, từng chữ anh nói, từng câu, từng động tác nhỏ, bọn họ đã có thói quen tuân lệnh từ lâu rồi. Giống như đã thành một loại trực giác, một loại bản năng, không phản kháng anh, toàn tâm ở bên cạnh người, đi theo từng bước chân của anh.

Đường Dịch.

Nhiều năm như vậy, trong thế giới bạo lực dẫm máu, người đàn ông này đã mang đến một loại logic không có đạo lý, một loại đạo lý là chỉ cần theo đuổi người thông minh sẽ được an toàn, khi bọn họ mang theo loại logic này vào cuộc sống, đã phát hiện ra, Đường Dịch là đúng, hơn nữa, chỉ có anh là đúng.

Bọn họ bị anh khống chế, cho dù ngay từ đầu tuyệt đối không cho là như thế.

Đối với Đường Dịch, quyền uyển và nhìn theo đã sớm biến mất, còn lại chỉ có tuân theo. Vì thế trên phương diện này, anh đã tiến vào rất sâu.

Phản kháng Đường Dịch, cũng phải có mười hai vạn phần dũng khí.

Khiêm Nhân cắn chặt răng, bước nhanh về phía trước.

Đường Dịch giận dữ,“Doãn Khiêm Nhân –!!”

“Thực xin lỗi, Dịch thiếu.”

Khiêm Nhân không nghe theo mệnh lệnh của anh mà từ từ đi về phía anh, ở phía sau anh ra tay rất nhanh, một lực giáng xuống, đã khống chế lực đạo vừa đủ khiến cho Đường Dịch lâm vào hôn mê.

Khiêm Nhân ôm lấy Đường Dịch, thấy máu đã ướt sũng áo sơ mi của Đường Dịch, lòng Khiêm Nhân đang nóng như lửa đốt, rốt cục không nhịn được mà hướng về phía Dĩ Ninh rống to:“Cô đã làm gì với anh ấy?!”

“Tôi.....”

“Cô có biết là anh ấy không thể xảy ra việc gì được không?” Vì quá lo lắng mà Khiêm Nhân càng quát to hơn với cô: “Toàn bộ Đường gia đều nghe theo anh ấy, bên ngoài kia có bao nhiêu người muốn anh ấy chết, vậy mà cho tới bây giờ anh ấy cũng không xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là cô đã làm gì với anh ấy mà anh ấy có thể bị thương thành như vậy?!”

**** *

Rạng sáng.

Đêm nay bóng đêm đặc biệt dày đặc, sương mù nổi lên, toàn bộ thế giới đều lâm vào hoảng hốt, nhìn không thật, mà giống như ảo ảnh, ẩn ẩn có bi thương và yên tĩnh dao động trong đó.

Một chiếc xe Rolls-Royce lao mình giữa bóng đêm, dừng ngay trước cửa ra vào của một bệnh viện tư nhân hàng đầu, tiếng phanh chói tai vang lên, tựa như muốn nói lên tâm tình của chủ nhân chiếc xe thể thao này, lo lắng không yên.

Mở cửa xe, Đường Kính vội vàng bước xuống, vung tay đóng sầm cửa xe lại.

Vài cấp dưới của Đường gia đang đứng chờ ở cửa vội vàng tiến lên, cúi đầu nói: “Kính thiếu.”

“Anh ấy đâu?”

“Ở phòng bệnh trên tầng tám, bác sĩ Thiệu vừa làm xong giải phẫu.”

Lời còn chưa dứt, Đường Kính đã vội vàng sai bước đi vào bệnh viện.

Thang máy đặc biệt lên đến tầng tám, Đường Kính đi ra thang máy, nhắm thẳng phòng bệnh mà đi.

Cẩn thận vịn tay nắm ngoài cửa phòng, Đường Kính đẩy cửa bước vào, ánh mắt chạm ngay đến người bệnh đang nằm trên giường kia, cả người đột nhiên không thể chịu được mà run lên.

Đường Dịch đang trong giấc ngủ sâu, lông mi dài nhắm chặt, thoả mái yên tĩnh. Hào quang quyền rũ bị rút đi, chỉ chừa lại lớp sơn đẹp đẽ, lẳng lặng nở rộ, mị hoặc ánh mắt mọi người. Hoàn toàn đã không có khả năng phản kháng, bạo lực tiêu tán, chỉ lưu lại một hình dáng thuần túy, yếu ớt đến mức khiến người ta không đành lòng thừa nhận, một người như vậy, lại có thể là Đường Dịch sao.

Kỉ Dĩ Ninh nắm tay anh, canh giữ bên người anh, từng giây từng phút.

Cô chăm chú nhìn vào đôi môi anh, sẽ rõ ràng thấy anh đang bị thương. Đôi môi tái nhợt, mím chặt, môi dưới còn lưu lại vết cắn, là dấu vết ủy khuất của anh.

Cô khóc mà không hề có tiếng động nào.

Cuối cùng cũng biết, ừm, thì ra, đối với Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh lại xuống tay nặng như vậy.

Thiệu Kỳ Hiên vội kéo Đường Kính đi ra bên ngoài hành lang dài.

Đường Kính mang thần sắc lo lắng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hôm nay Đường Kính không ở công ty mà ở bên ngoài bàn chuyện kinh doanh. Chạng vạng bỗng nhiên nhận được điện thoại của Khiêm Nhân, người kia hoàn toàn không nói rõ đã có chuyện gì xảy ra, Đường Kính chỉ nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến câu ‘Dịch thiếu trúng đạn’ chỉ cần bốn chữ này, cũng đủ khiến Đường Kính sợ tới mức bất chấp trong tay còn có giao dịch tiền tỷ chưa bàn xong, lỗ mãng đứng dậy rời đi trước mặt khách hàng.

Đường Kính so với ai khác đều rõ ràng hơn, đã nhiều năm như vậy, tuy rằng Đường Dịch cho tới bây giờ luôn bị hãm sâu giữa trung tâm vòng xoáy nguy hiểm, nhưng chưa một ai có thể chân chính làm tổn thương anh. Người kia, thủ đoạn phòng thân khiến người ta hoa cả mắt, không nói đến bên người còn có rất nhiều cấp dưới bảo vệ anh, thay anh chần sững cũng có khối người, muốn anh ấy bị thương cũng không phải chuyện dễ.

Kỳ Hiên lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vẫn còn sợ hãi cảm thán nói: “Anh có biết không, vừa rồi lúc ở trên bàn mổ, ngay cả mặt anh ấy tôi cũng không dám nhìn, sợ thấy rõ là anh ấy, tay sẽ run lên. Đường

Kính, tôi và anh đều biết, Đường Dịch kia, từ nhỏ đến lớn đều có nhiều người theo anh ấy đến vậy, ruộng chiều từ bé, trên người ngay cả một vết sẹo cũng không có, càng đừng nói đến chuyện bị súng bắn.....”

“Không phải lúc đó anh ấy ở cùng Dĩ Ninh à?” Đường Kính nghĩ mãi mà vẫn không rõ: “Tính cách như Dĩ Ninh, nói chuyện cùng Đường Dịch thật sự có thể dẫn đến tình huống này?”

Nếu đổi lại là Tô Tiểu Miêu cả ngày kêu đánh kêu giết, Đường Dịch và cô ấy cãi nhau, anh còn thấy có lý.....[Tiểu Miêu:= =]

Kì Hiên nhìn anh, ánh mắt bỗng có ý nửa cười nửa không.

Đường Kính càng căng thẳng hơn, “Này, anh nhìn tôi như vậy làm cái gì?”

Kì Hiên bất đắc dĩ nở nụ cười, thở dài nói cho anh.

“..... Dĩ Ninh à, lấy tiêu chuẩn của anh, đi so sánh với Đường Dịch.”

Đường Kính: “.....”

Nửa ngày mới hoàn hồn, Đường Kính cứng ngắc đáp một chữ: “..... A?”

Kì Hiên cười cười, “Anh biết không, loại chuyện này trước kia cũng không phải chưa từng có, năm đó người ở Đường gia có ý định phản đối Đường Dịch cơ bản là đều lấy anh làm lý do. Ai cũng biết, anh và Đường Dịch làm việc hoàn toàn trái ngược nhau, anh khẳng định, chẳng khác nào toàn bộ phủ định Đường Dịch. Điều này đã nghe rất nhiều rồi, Đường Dịch chưa bao giờ có thể để chuyện gì ở trong lòng, dù sao anh ấy cũng chỉ làm theo ý mình, mặc kệ người khác nói cái gì, đối với anh ấy mà nói thì cũng chỉ như mẩu giấy vụn mà thôi. Nhưng sau đó.....”

Kì Hiên ngoắc ngoắc khoe môi, bất đắc dĩ thở dài, “..... Dĩ Ninh không biết, những điều đó, người khác có thể nói, nhưng cô ấy không thể nói..... Bởi vì, Đường Dịch có thể thật nghiêm túc mà xem xét nó.”

Đường Kính chậm rãi bước vào phòng bệnh, tầm mắt rơi xuống bóng dáng của Dĩ Ninh, thấy một hình ảnh im lặng bảo vệ.

Mỗi lần nhìn thấy cô gái này, cùng nói chuyện với cô, Đường Kính luôn nhớ tới những bức tường phủ đầy dây thường xuân vào hoàng hôn ở London, nhớ tới cơn mưa bên bờ sông Thames, nhớ tới cả đèn đường mang phong cách Victoria trong làn sương mù dày đặc, tất cả đều im lặng, tuyệt đẹp, giống như những ngày chỉ có hòa bình và yên tĩnh.

Nơi nào có cô, cho dù đi giữa thế gian hỗn loạn cũng có thể như mạch thượng hoa khai, hoàn hoàn quy hĩ [1], trong lòng đều có đào hoa lưu thủy[2], đào kiếm không thể làm bắn trời trong khí mát.

[Đường Kính nhìn cô, lẳng lặng suy nghĩ, cũng từng là một thanh niên học tập ở Cambridge, khiến cho anh đối với cô lại có thêm một phần muốn chăm sóc và thương tiếc. Cho dù hiện tại cô có làm sai chuyện gì, có làm Đường Dịch bị thương, anh cũng không mong cô cuốn vào, anh cũng không thể trách móc cô cái gì.

Thu lại ý nghĩ, Đường Kính chậm rãi tiến vào, nâng tay trái lên, muốn khoát lên vai cô, muốn an ủi cô.

Cảm nhận được bên cạnh có người, Dĩ Ninh hơi ngẩng đầu nhìn lên, khi ánh mắt nhìn thấy đó là Đường Kính, trong phút chốc ánh mắt cô lại lộ ra chút bối rối. Bối rối này là tự bản thân cô thấy muốn xin lỗi và áy náy, chỉ vì một câu nói của cô, đã làm Đường Dịch bị thương, cũng thật có lỗi với Đường Kính.

Người với người là không thể so sánh được, chỉ vì không cẩn thận một chút thôi cũng sẽ khiến hai bên đều bị tổn thương. Đạo lý đơn giản như thế, từ nhỏ cô đã biết rồi, nhưng đáng tiếc vẫn có thể phạm sai lầm.

Thấy cô bất an, tay trái đã nâng lên của Đường Kính lại để giữa không trung.

..... Trong lòng Đường Kính cảm thấy có lỗi.

Rõ ràng anh không có làm gì sai, an phận thủ thường rời xa tai họa, anh cũng tự nhủ với mình rằng không cần quá để ý đến hành vi của Đường Dịch, dù sao anh ấy mà tức giận lên thì luôn luôn không có chừng mực, nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy Đường Dịch đang ngủ không yên trên giường bệnh, nhìn thấy một người vốn mạnh mẽ ngạo mạn, không nói lý lẽ lại đang nằm yên tĩnh ở đó, trong lòng Đường Kính vẫn không thể né tránh cảm giác có tội, không hiểu tại sao lại thấy mình thật có lỗi.

Giật mình sững sốt, Đường Kính thu lại bàn tay trái, dùng thái độ hào phóng tự nhiên che giấu nội tâm cũng đang bất an của mình.

Chuyện này thật quá sức tưởng tượng, thế nên cuối cùng chỉ có một người ngoài cuộc đang bình tĩnh xem xét tình hình bên trong.

Thiệu Kỳ Hiên ho một tiếng, đi lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Kỉ Dĩ Ninh, nhẹ giọng khuyên cô.

“Cũng đã ba giờ sáng rồi, một ngày rồi cô vẫn chưa ăn gì, lại còn chưa nghỉ ngơi, như vậy không tốt đâu,” Bác sĩ Thiệu xuất phát từ góc độ nghề nghiệp, tỉ mỉ chuyên nghiệp, “Đi, tôi đưa cô đi ra ngoài ăn cơm, tốt xấu gì cũng nên ăn một chút, sức khỏe của cô vốn đã không tốt rồi, không thể miễn cưỡng được.”

“Tôi không muốn rời khỏi đây,” Cô nắm chặt tay Đường Dịch không chịu buông, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Dù thế nào tôi cũng không muốn đi.”

“Tôi cam đoan, ăn cơm xong lập tức sẽ đưa cô về,” Nghĩ nghĩ, Thiệu Kỳ Hiên lại hạ giọng nói: “Dù sao, cô cũng nên để Đường Kính ở lại đây một lúc, anh ấy cũng giống như cô, luôn nghĩ ngợi nhiều.....”

Những lời này có tác dụng rất lớn, Kỉ Dĩ Ninh không thể không dao động.

Đường Kính thản nhiên nói với cô: “Nghe lời Kỳ Hiên có được không?” Nhìn thoáng qua người trên giường, trong giọng nói của Đường Kính tràn ngập tâm tình phức tạp, “Anh muốn ở trong này cùng anh ấy một lúc.....”

Kỉ Dĩ Ninh cũng là người hiểu biết, ngay lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của anh. Vì thế, Kỉ Dĩ Ninh chậm rãi buông tay Đường Dịch ra, đứng dậy cùng Thiệu Kỳ Hiên đi ra ngoài.

Bên trong lại trở nên yên tĩnh.

Đường Kính ngồi xuống bên mép giường, vừa nhấc mắt lên, liền thấy thân ảnh của Đường Dịch.

Toàn bộ không gian chỉ còn lại có hai người bọn họ, ánh mắt nhu hòa của Đường Kính đang chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt này, còn có khuôn mặt anh, những lời đồn về anh ấy quả nhiên là đúng, người đàn ông này thật sự là vừa quyến rũ vừa xinh đẹp.

Cũng thực quật cường.

Đường Kính nhìn anh, giờ phút này tình cảm nhiều năm qua toàn bộ hiện lên, như bản tin truyền hình hiện rõ trước mắt, thế này mới làm cho anh biết được một phần máu mủ tình thâm cũng có thể gắn kết thế nào.

Ồ, anh trai, mọi chuyện anh làm luôn phơi bày, ám ảnh trước mặt em, cho dù em có rời khỏi Đường gia rời khỏi anh, thế giới của em vẫn luôn có anh.

“..... Anh có lười hay không, không buông tha người khác còn chưa tính, ngay cả chính mình anh cũng không chịu buông tha sao, anh làm việc cũng không lo lắng hậu quả à?.....”

Giọng nói của Đường Kính rất thản nhiên, lẳng lặng nhìn anh ấy.

“Nói cho anh một chuyện cũ nhé,” Anh chậm rãi mở miệng, giọng điệu thật ôn nhu, “..... Tô Tiểu Miêu, tính cách của cô ấy, anh cũng hiểu chứ? Không sợ trời không sợ đất, càng là nguy hiểm lại càng có hứng thú, thiên đường địa ngục đều dám đi, sau khi kết hôn với cô ấy, em chưa bao giờ lừa cô ấy, chưa bao giờ mắng cô ấy, đôi khi bị cô ấy chọc giận, thật sự rất muốn đánh cô ấy một chút, nhưng mà”

Đường Kính nở nụ cười, cúi đầu lẳng lặng tiếp tục nói chuyện trước đây, “Nhưng mà có một lần, cô ấy khóc..... Anh có thể tưởng tượng được không? Một người không kiêng nể gì như Tô Tiểu Miêu, một Tô Tiểu Miêu lúc nào cũng gây chuyện thị phi như con thú nhỏ, thế nhưng lại có thể khóc trước mặt em và Kỳ Hiên..... Anh có biết vì sao không?”

“..... Cô ấy bị em dọa khóc, nói thực, là bị Đường gia dọa khóc. Cô ấy nhìn thấy em bị người ám sát đâm trúng cánh tay, đó là lần đầu tiên cô ấy tận mắt chứng kiến chuyện của Đường gia, cô ấy không thể thừa nhận nó. Tối hôm đó em đã bế cô ấy rất lâu, chỉ cần buông tay ra cô ấy sẽ tỉnh.”

Đường Kính nhìn người bệnh trên giường, quặn luyến trong lòng cũng cũng tan đi rất nhiều, “Anh thấy đấy, ngay cả người như Tô Tiểu Miêu cũng không thể thừa nhận chuyện của Đường gia, huống chi là Kỉ Dĩ Ninh.....”

Anh nhìn Đường Dịch, trong mắt hiện lên sương mù dày đặc, “Lúc đó, cô ấy đã bị anh làm cho sợ tới mức nói mà không kịp nghĩ, mới có thể nói ra câu đó, cô ấy không có ý gì đâu”

“Lời nói vô tâm như vậy, anh sao có thể cho là thật được chứ.....” Xoa mặt Đường Dịch, biểu tình của Đường Kính cũng thật khổ sở, “Chuyện này, nếu ngay cả anh cũng không chịu được, anh muốn em làm sao mà đổi mặt đây?.....”

**** *

Kỉ Dĩ Ninh đi theo sau Thiệu Kì Hiên, trong người thấy thật mệt mỏi, giống như người bị bệnh nặng, làm cả thế giới của cô trở nên rối loạn.

Cấp dưới của Đường gia đang đứng thành hai hàng bên hành lang, người nào cũng mang vẻ mặt và động tác như nhau, quần áo chỉ toàn một màu đen, càng tăng thêm cảm giác áp bách. Khi đi qua Khiêm Nhân đang đứng cuối hành lang, Kỉ Dĩ Ninh vội vàng hướng về phía anh cúi thấp đầu xin lỗi.

“Thực xin lỗi, tôi thật có lỗi.....”

“Không cần,” Thái độ của Khiêm Nhân rất lãnh đạm, không hề nhìn cô, “Cô là người của Dịch thiếu, không cần khách khí với tôi như vậy.”

Có thể tưởng tượng, người da mặt mỏng như Kỉ Dĩ Ninh, ở trước mặt mọi người bị người ta nói như thế, trong lòng có bao nhiêu khổ sở. Lúc này cô chỉ biết cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, ngay cả bàn tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Khiêm Nhân rầu rĩ xoay người, không muốn nói cái gì nữa.

Thiệu Kì Hiên tiến lên, bất ngờ nâng tay gõ vào trán anh ta một cái, “Anh có làm hay không, ngay cả một cô gái mà cũng bắt nạt.”

Khiêm Nhân nhất thời không thể khống chế được đáy lòng đang tức giận, xoay người quát: “Anh có biết Dịch thiếu chưa từng bị –” Tổn thương –

Thiệu Kì Hiên lạnh lùng liếc anh ta, Khiêm Nhân lập tức ngậm mồm. Anh có thể không nể mặt Kỉ Dĩ Ninh, nhưng đúng là không thể không nể mặt Kì Hiên.

Buồn bực nhìn Kì Hiên một cái, Khiêm Nhân xoay người bước đi.

Kì Hiên vỗ vỗ vai Dĩ Ninh, đứng bên cạnh an ủi cô.

“Không cần để ý Khiêm Nhân, từ nhỏ anh ta đã đi bên cạnh Đường Dịch, toàn bộ thế giới quan nhân sinh quan đều bị Đường Dịch biến thái kia vận vẹo hết, đi, chúng ta không cần để ý đến anh ta nữa.....”

Đi xuống tầng, hai người đi đến sân sau bệnh viện.

Thiệu Kì Hiên xoay người nhìn phòng bệnh trên tầng tám, thấy ánh đèn bên trong vẫn nhu hòa như trước, không nhìn được mà mỉm cười, thấp giọng cảm thán nói: “Hôm nay Đường Kính nhà chúng ta nhất định đã bị áp lực tâm lý rất lớn.....”

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu, có chút nghi hoặc, “Vì sao?”

“À,” Kì Hiên nở nụ cười, có chút nghiêng ngả, “Nói cho cô biết, cô sẽ vì chính câu nói của mình mà khổ sở đó, còn muốn biết không?”

Cô gật đầu một cái. Đã làm sai rồi, cô không sợ tự trách.

Kì Hiên nhìn cô, biểu tình có chút sâu sắc, lại có chút phức tạp.

“Kỉ Dĩ Ninh.....” Anh gọi cô một tiếng, bình tĩnh hỏi: “Có một vấn đề, cô có nghĩ đến không?”

“..... Cái gì?”

“Hoàn cảnh của Đường Kính phức tạp như vậy, từng nắm giữ tài chính của Đường gia, nhưng trên tay anh ấy không có thực quyền của Đường gia, nói cách khác, trên tay anh ấy không có thế lực bạo lực đối kháng nào, muốn toàn diện lại an toàn rời khỏi xã hội đen, cô cho rằng có khả năng này sao?”

“.....”

Kì Hiên ôn hòa nói cho cô một chuyện thật, “Đường Kính cũng không giết người, cũng không dính máu, thậm chí cuối cùng có thể an toàn toàn diện rời khỏi cái thế giới kia, là vì có một người, luôn ở phía sau giúp đỡ anh ấy.....”

Cô sững sờ, giật mình hoảng hốt.

Gió đêm thật lạnh, trong ánh trăng, có hình ảnh cây và hoa thực thanh tịnh.

Bỗng nhiên cô nhớ tới pháo hoa đầy trời đêm hôm đó, nhớ tới câu nói cần em của Đường Dịch.

Thì ra, anh ấy thật sự cần cô.

Cô nhớ tới nửa đêm hôm đó, anh ôm cô ở trên giường, ngón tay thon dài vuốt ve lưng cô, trên giường rải rác quần áo của anh và cô, cô nhớ rõ biểu tình khiêu gợi khi anh tiến vào thân thể cô, nhớ tới giọng nói thương tiếc của anh, anh nói, em thật gầy, ngay sau đó anh cúi người hôn cô, nóng bỏng như bàn ủi.

Một Đường Dịch ôn nhu, mê hoặc cả trời đất, định ra khúc nhạc dạo trên cả quãng đường của cuộc đời cô.

(2)

Nhìn từ góc độ lợi ích cá nhân mà nói, Thiệu Kì Hiên ước gì Đường Dịch không cần nhanh chóng khỏe lại, bởi vì loại thiếu gia quý giá này mà ở trong bệnh viện, quả thực là một con dê béo được đưa đến tận cửa rồi, cơ hội tốt như vậy tại sao lại không ra tay giết nó chứ.

Nhưng hai ngày sau, Thiệu Kì Hiên liền chịu không nổi nữa.

Nguyên nhân chính là, chỉ vì thân thể vị đại thiếu gia của Đường gia này quá quý giá, từ trước đến giờ chưa từng bị thương lại ngẫu nhiên bị trúng đạn, vậy nên thủ hạ cấp dưới của anh ta khẩn trương vô cùng, sợ thiếu gia nhà mình về sau lại bị di chứng sang căn bệnh quái quỷ gì đó, vì thế, chỉ cần Đường Dịch có chút động tĩnh, mọi người lại bắt đầu dắt giọng một đường gọi Thiệu Kì Hiên vào phòng bệnh, rõ ràng Đường Dịch chẳng có chuyện gì mà cũng bắt Thiệu Kì Hiên chạy qua liếc mắt nhìn một lần, tiếp tục liếc mắt nhìn một lần, rồi lại phải tiếp tục liếc mắt nhìn một lần nữa.....

Được rồi, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng thành vấn đề gì, nhưng mà vấn đề chính là loại người chưa bao giờ nói chuyện đạo lý như Đường Dịch kia, huấn luyện ra thủ hạ đều được kế thừa truyền thống tốt đẹp của anh ta, quần quít lấy Thiệu Kì Hiên không nói làm gì, đáng sợ là nếu Thiệu Kì Hiên dám không đi liền trực tiếp lôi súng ra uy hiếp anh.....

Thiệu Kì Hiên rốt cục cũng bị cái loại ngược đãi tinh thần này làm cho phát điên, lần thứ tám mươi hai đi ra từ phòng bệnh của Đường Dịch, đôi mắt thâm đen như gấu trúc của bác sĩ Thiệu rốt cục cũng không nhịn nổi nữa mà bắt lấy tay Khiêm Nhân đón gió rơi lệ.

“Các vị, tôi kính nhờ các vị đó, đừng tiếp tục tra tấn tôi như vậy nữa có được không..... Đường Dịch mặc dù bị trúng đạn, nhưng vết thương đó cũng không nặng, thật sự không nặng mà, đừng nói không có nguy hiểm gì đến tính mạng, cho dù anh ấy có muốn để lại di chứng gì cũng rất khó khăn đó..... Thật sự, tôi không lừa các người, Dịch thiếu nhà các người thực không phải bị bệnh nan y..... Tin tưởng tôi đi, anh ấy không sao hết, thật sự.....”

“.....”

Vì tự mình bồi thường tổn thất tinh thần, bác sĩ Thiệu bắt đầu thực hiện biện pháp giết con dê béo kia, kê ra một đồng thuốc bổ thuốc quý thuốc đắt, mặc kệ nó có tác dụng gì hay không, chỉ cần uống vào không có việc gì là anh ta đều kê ra hết.

Khiêm Nhân không hiểu y học, cầm đơn thuốc tất nhiên sẽ đi mua thuốc. Đường Kính trong lúc vô ý thấy Thiệu Kì Hiên kê ra đủ loại thuốc cứ như tuyết rơi mùa đông kia, nhất thời cả người đều bị rung động, tùy tay với lấy một tờ đơn cúi đầu nhìn thoáng qua, mồ hôi lạnh trên trán Đường Kính lập tức chảy xuống.

“Thiệu Kỳ Hiên, anh có làm hay không hả, anh ấy bị thương như vậy thôi mà cũng cần đến thuốc Đông y cổ truyền hay sao?.....”

Bác sĩ Thiệu bộ dạng ung dung như vĩ nhân mà phát phát tay: “Không có việc gì, thuốc Đông y bổ dưỡng, không dùng cũng phí.....”

Đường Kính thắc mắc: “Nhưng mà thuốc Đông y này không đúng.....”

“Không đúng chỗ nào?”

“Đây là thuốc bổ thận mà.....”

“.....”

Trong lòng đang không có ý đức bị người ta nhìn thấu, bác sĩ Thiệu thấy vô cùng buồn bực: “Đường Kính, anh không phải tốt nghiệp khoa quản lý ở Cambridge sao?”

“À, có vấn đề chứ?”

“Vậy sao anh còn hiểu y học Trung Quốc. Điều này không phải là rõ ràng khinh bỉ tiến sĩ y học như anh sao.”

“Cái này không phải học thức, mà là thưởng thức đó bác sĩ Thiệu à,” Đường Kính trả lại đơn thuốc cho anh ta, hất cằm phân phó: “Tiếp tục đi.”

Một tên học quản lý lại bắt đầu đàn áp tên học y chính thống.....

Kỳ Hiên khó chịu, cúi đầu liếc tờ đơn thuốc trong tay Đường Kính, không nhận.

Hừ, bệnh viện là tôi mở, đơn thuốc là tôi kê, lão tử chính là muốn giết dê béo đó, anh làm gì được tôi chứ.

Ngay sau đó, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị người đẩy ra, Kỉ Dĩ Ninh mua điểm tâm đã trở lại.

Vừa thấy cảnh này, Kỉ Dĩ Ninh tò mò đi lên, nhận lấy đơn thuốc trong tay Đường Kính, nhìn một chút, chữ viết lưu loát của Thiệu Kỳ Hiên lập tức kích động tiến vào mắt cô.

Đường Kính vừa định nói gì, em đừng có tin, Đường Dịch không sao hết, căn bản là không cần uống loại thuốc này, thì Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên mở miệng.

“Bác sĩ Thiệu, cảm ơn anh, thật sự,” Về mặt bạn Kỉ thật chân thành, bàn tay kích động nắm chặt, trong mắt lại ẩn chứa làn nước khiến người ta rung động: “Lần nào cũng được anh chịu một nhọc vất vả cứu sống, có thể quen biết một người bạn như anh thật sự thực may mắn, tôi cũng không biết phải làm thế nào để cảm ơn anh, tôi thực sự rất cảm kích, thật sự, tôi.....”

“Đừng, đừng nói nữa.....”

Câu nói ‘Chịu một nhọc cứu sống’ từ trong miệng bạn Kỉ kia khiến đồng chí Thiệu Kỳ Hiên vội vàng đoạt lấy đơn thuốc trong tay cô, toàn bộ linh hồn đều chột dạ, run rẩy, đang tự kiểm điểm mình.

Thật là, Kỉ Dĩ Ninh không phải là loại tiểu quái thú như Tô Tiểu Miêu, lừa thế nào cũng có cảm giác có tội.....

Đối mặt với một Kỉ Dĩ Ninh thuần khiết như thế, trái tim đen tối của bác sĩ Thiệu một lần nữa bị phát hiện, tung cửa đi ra ngoài mà đổi đơn thuốc.

“.....” Kỉ Dĩ Ninh bối rối: “Anh ấy làm sao vậy?”

Đường Kính không đáp, mân môi cười nhẹ, “Em có hiểu y học không?”

“Không hiểu.....”

Đường Kính có chút nghiền ngẫm hỏi: “Em không nghĩ rằng Thiệu Kỳ Hiên có thể kê đơn thuốc hỗn loạn cho Đường Dịch hả?”

Kỉ Dĩ Ninh không chút suy nghĩ đã trả lời: “Sẽ không đâu, em tin tưởng anh ấy.”

Đường Kính không nhịn được bật cười.

Kỉ Dĩ Ninh, em thật sự là rất đơn thuần rồi, cũng không ngấm lại, Đường Dịch từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường xã hội đen rồi, xung quanh làm gì có ai đơn thuần chứ.....

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Đường Kính thản nhiên lên tiếng trả lời:“Vào đi.”

Thân ảnh của Khiêm Nhân xuất hiện trước mặt hai người, cầm trong tay một tệp văn kiện, thẳng đường đưa cho Đường Kính, nửa ánh mắt cũng không thèm nhìn sang Kỉ Dĩ Ninh, trực tiếp coi như không có sự tồn tại của cô.

Kỉ Dĩ Ninh không tự giác cúi đầu.

Từ sau chuyện đó, cô vẫn còn có chút sợ Khiêm Nhân, hoặc là nói, trừ bỏ Đường Kính và Thiệu Kỳ Hiên thì tất cả những người của Đường gia, cô đều có chút sợ hãi. Cô có thể rõ ràng cảm nhận được họ đang bắt nạt với cô, nếu không phải phía sau cô có Đường Dịch, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

“Kính thiếu, đây là những văn kiện cấp bách trong hai ngày nay cần Dịch thiếu xem xét,” Khiêm Nhân đưa văn kiện cho Đường Kính:“Bác sĩ Thiệu nói anh ấy chẳng bao lâu nữa sẽ tỉnh lại, cụ thể là khi nào thì chưa rõ, nhưng những văn kiện này thì không thể để lâu được nữa”

“Tôi biết rồi,” Đường Kính tiếp nhận văn kiện, gật gật đầu:“Tôi sẽ xử lý.”

Đang muốn nói thêm cái gì nữa, tầm mắt của Đường Kính lại nhìn thấy bộ dáng Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu vô thố, Đường Kính cũng là một người rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, lập tức hiểu được có nguyên nhân trong đó. Tình cảnh hai ngày nay của cô anh luôn để vào trong mắt, tuy rằng từ đáy lòng Đường Kính cảm thấy cô thật sự là thực vô tội, nhưng những người khác của Đường gia hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhất là những người từ nhỏ đã đi theo Đường Dịch.

Đường Kính cầm văn kiện, giương mắt nói:“Chúng ta đi ra ngoài nói tiếp.”

Khiêm Nhân đi theo Đường Kính ra khỏi phòng bệnh, hai người đứng bên cửa sổ ngoài hành lang nói chuyện.

Đường Kính nâng tay, lấy tập văn kiện trên tay đập lên trán anh ta,“Người ta chỉ là một cô gái, vốn đang êm đẹp mà sống, kết quả mới gặp Đường Dịch đã bị anh ấy giữ chặt lấy, cho tới giờ cô ấy cũng không nháo không truê chọc ai, vậy mà bây giờ các người lại có thể bắt nạt cô ấy sao.....”

Khiêm Nhân có chút buồn bực,“Không thể trách tôi a.....”

Đúng, anh thừa nhận lập trường của mình không kiên định một chút. Trước kia, Đường Dịch thích Kỉ Dĩ Ninh, cô cũng đem lại cho người ta cảm giác cô ấy là một tiểu thư hiền lương thực đức, Khiêm Nhân cũng thích cô ấy, ấn tượng đối với Kỉ Dĩ Ninh chỉ có thể dùng hai chữ ‘Hiền hậu’ để khái quát, trong lịch sử hoàng hậu đều là những người tốt; tuy nhiên, hiện tại xảy ra chuyện này, người không hề có tính nguyên tắc như đồng chí Khiêm Nhân lập tức phản chiến lập trường, vừa nhìn thấy Kỉ Dĩ Ninh đã nghĩ đến bốn chữ ‘Hồng nhan họa thủy’, tiếp theo trong đầu lại không ngừng hiện hình ảnh quỷ dị ‘Bao Tự, Đát Kỉ’ [3], rồi sau đó lại sợ vận mệnh tương lai của Đường Dịch nhất định sẽ bị suy kiệt.....

Không thể không nói, Đường Kính đã bị hoạt động nội tâm phong phú của đồng chí Khiêm Nhân bên cạnh Đường Dịch này làm cho loạn óc.

“Tôi nói này, các người có thể không cần đem bị kịch đổ hết lên đầu cô gái bên cạnh Đường Dịch có được không hả.....” Thật sự còn có thể nghĩ đến Bao Tự, Đát Kỉ sao, học lịch sử cũng tốt quá nhỉ.

Khiêm Nhân bĩu môi:“Ô tiểu thư cũng chưa bao giờ khiến nhị thiếu gia bị thương phải nằm viện cả.”

“.....”

Đó là bởi vì tôi không có biến thái như Đường Dịch mà thôi.....

Đường Kính đau đớn kịch liệt suy nghĩ: Còn nữa chính là bởi vì, vị kia nhà tôi thường xuyên làm cho chính mình bị thương phải nằm viện đó.....

“Tôi không rõ Dịch thiếu thích Kỉ tiểu thư ở điểm gì,” Khiêm Nhân không hề nghĩ nhiều nói tiếp: “Có quá nhiều người phụ nữ ở trước mắt anh ấy, cho tới bây giờ anh ấy cũng chưa có hứng thú. Hiện tại ngẫm lại, thậm chí tôi vẫn cảm thấy có lẽ vị Giản tiểu thư kia càng thích hợp với Dịch thiếu hơn.....”

Đường Kính nghiền ngẫm nhíu mày: “Giản Tiếp?”

“À,” Khiêm Nhân chỉ chỉ văn kiện trên tay Đường Kính, “Giản tiểu thư mấy ngày hôm trước còn cầm văn kiện tới nhắc nhở Dịch thiếu thời gian này phải cẩn thận chuyện giao dịch làm ăn.....” Thật đúng là một người vợ hiền, khiến mọi người cảm động, đáng tiếc, Dịch thiếu nhà anh cho tới bây giờ cũng không nhìn ra.....

Đường Kính khụ một tiếng, vỗ vỗ vai anh ta, “Tin tưởng tôi, lấy hiểu biết của tôi về Đường Dịch, ánh mắt của anh ấy với cô kiểm sát trưởng kia, khẳng định là không có hứng thú

“Vì sao thế?” Khiêm Nhân hiểu kỳ nói: “Cũng là cứu mà, Dịch thiếu đã cứu cô ấy một lần, tại sao ra tay cứu Giản tiểu thư lại không giống như cứu Kỉ tiểu thư chứ?”

“Nghe này, anh thấy chuyện này thì liên quan gì đến nhau hả,” Đường Kính thật sự có chút bức mình: “Đường Dịch cũng không phải là cứ cứu một cô gái thì sẽ lấy cô ấy về làm vợ.....”

Khiêm Nhân: “.....”

Giữa lúc hai người đang chăm chú nói chuyện đó, không ai nhìn thấy, Kỉ Dĩ Ninh đang hạ xuống ánh mắt ảm đạm, đáy mắt chứa sự tổn thương, lặng lẽ đóng cửa phòng bệnh lại.

Cô thấy thực ủy khuất, trước nay chưa từng ủy khuất như thế này.

Cô biết mình đã sai, cô có thể sửa, nhưng bọn họ lại không cho cô cơ hội. Bọn họ phủ định cô, cô nghe thấy lời nói của Khiêm Nhân, vị trí bên cạnh Đường Dịch này, không nên là cô, những người thích hợp với anh ấy còn có khối người.

Nếu mẹ cô còn sống, cô có thể đến bên mẹ nói hết mọi âm ức trong lòng, đáng tiếc, bây giờ cô chỉ có một mình.

Kỉ Dĩ Ninh rốt cục không chịu được nữa, nằm bên cạnh anh bật khóc.

Một người ỷ lại thời cơ vào một người khác, thật sự rất khó sống.

Trước đó cô chưa từng ỷ lại vào anh, nhưng ngay tại giờ phút này, rốt cục cô cũng hiểu được, trừ bỏ bên người anh ra, cô chỉ có hai bàn tay trắng.

Bỗng nhiên cảm thấy có người vuốt ve trán cô.

Kỉ Dĩ Ninh đang trong thất thần mà tỉnh lại, nâng mắt lên, chống lại một ánh mắt ôn nhu nghiền ngẫm.

Cô giật mình ngây ngốc.

Năm giây sau, Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn tỉnh táo.

‘Bá’ một tiếng đứng lên, muốn chạy ra ngoài gọi ‘Anh ấy tỉnh.....’, nhưng bỗng nhiên anh nắm lấy bàn tay trái của cô, dùng sức một chút kéo cô trở về, đem cô nằm gọn trong lòng mình.

Đường Dịch mạnh mẽ, đã thức tỉnh rồi.

Cô nép vào ngực anh, ngón tay anh vuốt ve môi cô, nước mắt ủy khuất nơi đáy mắt cô còn không kịp tán đi.

Anh nâng tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại nơi đáy mắt cô đó, chậm rãi mở miệng, giọng nói nhịp nhàng ăn khớp: “..... Ai bắt nạt em?”

Có thể tưởng tượng, dựa vào phẩm tính và tu dưỡng của Kỉ Dĩ Ninh, nhất định sẽ không ở sau lưng người khác mà tố cáo chuyện gì. Cho dù bị người ta bắt nạt, cô cũng cho đó là chuyện của mình. Huống chi, Khiêm Nhân không đánh cũng không mắng cô, cùng lắm cũng chỉ là dựa trên lập trường của mình mà biểu hiện chút cảm xúc thôi, đó cũng gọi là tự do ngôn luận, cái gì đã qua thì để cho nó qua đi.

Đường Dịch là người rất hiểu Kỉ Dĩ Ninh, tuy rằng hiện tại bộ dáng anh có chút yếu ớt tái nhợt, giống như không có chút khả năng công kích nào, hơn nữa bộ dạng lại xinh đẹp khiến người ta nhìn qua lại càng thêm yêu mến.

Nhưng! Đó tuyệt đối chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi, có tính lừa gạt. Người này mà tính lại có nghĩa là tất cả mọi thứ đều tính, bao gồm cả tính bạo lực ẩn chứa sâu trong nội tâm. Dù chỉ là một chuyện nhỏ bé, một khi Đường Dịch đã nhúng tay vào, hậu quả khẳng định sẽ không lường được.

Nghĩ đến đây, Kỉ Dĩ Ninh vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Nâng tay lau nước mắt, cô mỉm cười với anh, “Không có đâu, chỉ có anh thôi, còn ai dám bắt nạt em chứ.”

“Như vậy à.....”

Đường Dịch gật đầu một cái, bộ dáng giống như không quá để ý, chống tay phải xuống giường để ngồi dậy.

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng đỡ anh ngồi lên, vụng trộm ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ cuối cùng cũng không để anh ấy nhìn ra cái gì, bất thành linh lại nghe thấy một câu hỏi không chút để ý –

“..... Bọn Khiêm Nhân bắt nạt em sao?”

“.....”

Tiếng vang trong lời nói của anh còn chưa tán hết, trán Kỉ Dĩ Ninh đã đổ mồ hôi lạnh ‘Bá’ một tiếng ngồi xuống.

Một người khôn khéo khó lừa như thế, làm sao có thể là người bị thương chưa lành chứ.....

Bỗng nhiên cô nhớ tới một đoạn đối thoại trước kia với Đường Kính –

Khi đó cô mới về làm dâu ở Đường gia không lâu, tuy rằng Đường Dịch chưa từng muốn cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng gì, nhưng đôi khi đến buổi tối nhìn thấy anh đi vào phòng ngủ, cô vẫn thấy không nhịn được mà muốn tránh đi, dùng đủ lý do, Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy thời gian đó mình đã phải điều động toàn bộ sức tưởng tượng. Đường Dịch cũng không nói cái gì, một bên cầm cốc nước uống một bên nhìn cô, uống xong nước rồi anh liền đi ra ngoài, bộ dáng chậm rì rì không nói đến làm gì, nhưng hành vi cử chỉ đều quỷ dị đến chết, cô nhìn thấy mà toàn thân rét run lên.

Sau đó, Đường Kính ôn ôn hòa hòa khuyên cô: “Không cần có ý đồ nói dối Đường Dịch, không có kết quả đâu.”

Cô chột dạ nói: “Tốt xấu gì buổi tối anh ấy cũng không hoài nghi em.....”

“Không phải anh ấy không biết em gạt anh ấy, là anh ấy lười vạch trần em đó.....” Đường Kính nở nụ cười, chậm rãi nói cho cô: “Theo góc độ cuộc sống riêng tư mà nói, người như Đường Dịch này đôi khi thực tế tàn bạo, không biết anh ấy có thấy bộ dáng của mình không, anh cảm thấy anh ấy biến thái hề hề”

Kỉ Dĩ Ninh: “.....”

Đường Kính không nhịn được khuyên cô, “Bây giờ anh ấy đối với em còn có chút kiên nhẫn, cho nên sẽ không đùa với em, khi anh ấy mà dùng hết kiên nhẫn rồi, sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Cô kinh ngạc tròn to mắt: “Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

Đường Kính vung tay: “Nửa thật nửa giả đi, đàn ông mà thấy bộ dạng yếu thế của phụ nữ thì phần lớn sẽ bỏ qua”

Nửa thật nửa giả, nói cách khác, khi nào cần làm nũng thì cũng nên làm nũng một chút.

Dựa vào lẽ thường thôi, đối với một cô gái mà nói, biện pháp này chắc là cũng không khó thực hành, nhưng đối với người từ nhỏ hành vi tác phong đều thực chính trực như Kỉ Dĩ Ninh mà nói, cũng rất khó khăn đó.

Ngay khi Kỉ Dĩ Ninh còn đang giãy giụa trầm tư, Đường Dịch đã nắm lấy cổ cô, kéo cô lại gần, anh ôn nhu mở miệng: “Nói đi, bọn vô liêm sỉ đó đã làm gì với em?”

“.....”

Vừa thấy bộ dáng này của anh, cô chỉ biết trong lòng anh khẳng định đã nổi lên ngạt niệm.....

Đường Kính đã dạy cô, đối phó với Đường Dịch chỉ có một biện pháp.

Vì thế, Kỉ Dĩ Ninh nửa thật nửa giả tiếp lời anh, “Đúng vậy, Đường gia các anh xác thực có một người thật sự có thể bắt nạt em.”

“Ai?”

“Anh a.....”

.....

Cuối cùng, khi Kỉ Dĩ Ninh đi ra khỏi phòng bệnh chân lại có chút mềm yếu, vừa rồi lại còn sắp ngã nữa chứ.....

Sau khi mọi người đi vào phòng bệnh, Kỉ Dĩ Ninh kéo Đường Kính ở lại hành lang, có chút xấu hổ cảm khái nói: “Em không nghĩ tới, Đường Dịch sẽ là người thích ăn mềm không ăn cứng.....”

Đường Kính vẽ mặt kinh ngạc: “Thật sự?”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức chảy mồ hôi: “..... Anh không biết? Không phải trước kia anh dạy em sao?”

Đường Kính khụ một tiếng, ý tứ thật không tốt thừa nhận: “Đó là anh xuất phát từ quy luật chung của đàn ông thôi, thuận miệng nói bừa.....”

“.....”

Hai người đồng thời không nhận được nhìn vào bên trong phòng bệnh, trong lòng đồng thời bốc lên một cảm giác chịu tội ‘Chúng ta hại Khiêm Nhân’.....

**** *

Vài ngày sau đó, tuy rằng Đường Dịch mới tỉnh không lâu, thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng hiển nhiên không ai xem anh như bệnh nhân mà đối đãi.

Có một câu Khiêm Nhân nói là đúng, toàn bộ người ở Đường gia đều nghe theo Đường Dịch, không thể thay thế được, vì thế anh liền trở thành người tồn tại độc nhất vô nhị.

Lục tục, người của Đường gia không ngừng muốn gặp mặt Đường Dịch, mặc dù có Đường Kính giúp anh xử lý công việc, nhưng có khi đề cập đến nội dung mẫn cảm, đã rời khỏi Đường gia rồi, Đường Kính là người rất có chừng mực, tất nhiên sẽ không đi nhúng tay, vì thế, xét đến cùng vẫn là muốn Đường Dịch ra quyết định.

Kỉ Dĩ Ninh đôi khi có thể đứng ở ngoài phòng bệnh nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt anh, sắc bén và bạc tình. Cô nhớ tới bộ dáng anh hôn mê khi bị thương, yếu ớt như vậy làm người ta động tâm, một chút công kích đều không có. Mà khi anh vừa mở mắt, toàn bộ hình ảnh đó trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi. Kỉ Dĩ Ninh nghĩ, có lẽ, một cậu bé từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh đặc thù, mới có thể dưỡng thành một người có hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng có ôn nhu và cả sát ý.

Chạng vạng ngày hôm nay, Khiêm Nhân sắp xếp lại văn kiện của hai ngày đưa cho Đường Dịch, đi vào phòng bệnh đem văn kiện giao cho Đường Dịch xem qua.

Thiệu Kỳ Hiên đang đổi thuốc cho Đường Dịch, biểu tình có chút buồn bực. Bác sĩ Thiệu vốn tưởng rằng dựa vào cá tính của Đường Dịch nhất định sẽ có tính khí của thiếu gia, vì phòng ngừa bệnh viện nhà mình bị anh biến thành gà bay chó sủa, thậm chí từ vài ngày trước Thiệu Kỳ Hiên đã chuẩn bị tinh thần rất tốt rồi, quyết định mỗi đêm đều chuẩn bị thuốc ngủ cho anh.....

Nhưng ai mà biết, Đường Dịch mấy ngày nay thật sự bình tĩnh, uống thuốc, làm việc, ngủ, vô cùng bình thường, lãng phí bỏ lớn tình cảm của Thiệu Kỳ Hiên, khiến cho bác sĩ Thiệu cực kỳ buồn bực.

Khiêm Nhân đi đến bên cạnh, đem văn kiện giao cho Đường Dịch, khoanh tay đứng đó nghe anh phân phó.

Đường Dịch tiếp nhận văn kiện, giơ tay lên lật một trang, không chút để ý đến câu hỏi kia.

“Đề nghị hợp tác cùng Đài Loan, Đường Học Khiêm có thái độ gì vậy?”

“Rõ ràng, Đường Học Khiêm không có hứng thú với tài chính đen và trắng của chúng ta, tôi cảm thấy hẳn chỉ có hứng thú đem lại lợi ích ỉn thôi.”

Ồ, nằm trong dự kiến. Hai bên đều là cao thủ lợi ích hóa, chuyên gia gặp được chuyên gia, nói ba phần cũng đủ minh bạch.

Đường Dịch thuận miệng phân phó nói: “Thay tôi đưa quà đến.”

Khiêm Nhân có chút ngạc nhiên: “..... Sao?”

“Nghe nói sắp tới là đám cưới con gái hẳn, chuẩn bị quà đưa đến thay tôi.”

Khiêm Nhân lập tức hiểu được, gật đầu một chút nói được.

Đường Dịch ngẩng đầu, khó có được ôn nhu: “Vất vả anh.”

“.....”

Ôn nhu như thế, Khiêm Nhân ngược lại có chút cảm giác lo lắng.

Đường Dịch đột nhiên hỏi: “Khiêm Nhân, anh theo tôi đã bao lâu?”

“Hai mươi lăm năm lẻ ba tháng.”

Đường Dịch nở nụ cười, tươi cười động lòng người.

“Trí nhớ thật tốt.”

“.....”

Mẹ ơi, Đường Dịch quý dị như vậy, người bình thường đều chịu không nổi a.

Khiêm Nhân có vẻ cầu xin tha thứ hô một tiếng: “Dịch thiếu.....”

Giọng nói của Đường Dịch lại vang lên: “Lần này anh đi Đài Loan xử lý xong xuôi mọi việc, tôi thả anh đi được không? Anh có thể du ngoạn thế giới một vòng, hiểu biết một chút về phong tục của nhiều dân tộc, xúc tiến trao đổi quốc tế, cống hiến cho sự nghiệp.....”

“.....”

Ông chủ ơi, tôi cũng không phải lãnh đạo trung ương..... Làm sao cần cái gì mà trao đổi quốc tế chứ.....

Đường Dịch bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lên tiếng đề nghị: “Như vậy đi, anh đến nông trường của Đường gia nghỉ phép thì thế nào?”

Nông trường của Đường gia là ở nơi nào hả? Đơn giản mà nói, chính là cái hoang đảo chim không đẻ trứng đó.

Khiêm Nhân rốt cục cũng hoảng hốt, trên người mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng chảy xuống.

Đối mặt với một Đường Dịch như vậy, muốn nói không bị chút cảm giác áp bách nào hiển nhiên là không có khả năng.

Từ nhiều năm trước, bởi vì hai bên đương sự chỉ có một người có thể biết đến nguyên nhân, Khiêm Nhân đã bị Đường Dịch đoạt mất quyền lực một lần, từ đó về sau anh hoàn toàn cảm nhận được cảm giác bị thương bị người ta quên đi.

Lúc mới bắt đầu anh còn thấy mình may mắn, an phận thủ thường đi đến nơi mà Đường Dịch gọi là nghỉ phép ở nông trường, nghĩ rằng sau đó không lâu Đường Dịch có thể gọi anh trở về. Vì thế, đồng chí Khiêm Nhân cứ như phần tử trí thức trước kia lên núi xuống nông thôn vậy, mỗi ngày còn thật sự nuôi heo thả vịt, đốn củi trồng cây, tích cực tiến hành cải tạo lao động, còn không quên mang theo một quyển [chuyện phiêu lưu của Robinson Crusoe], bảo trì tư tưởng chiến đấu. Kết quả, ba tháng sau, Đường Dịch phái người đến

báo cho anh: Xét thấy biểu hiện nhiệt tình yêu thương nông trường của anh, tổ chức chính thức quyết định, để Doãn tiên sinh cả đời ở lại nông trường tiến hành cải tạo lao động.....

Nếu không phải sau đó anh thuyết phục Đường Kính đi cầu tình, thì Đường Dịch căn bản chính là quyết tâm muốn hủy bỏ quyền lực của anh cả đời, cái gì mà hơn hai mươi năm cảm tình kết giao chứ, tất cả đều là vô nghĩa, đối với Đường Dịch mà nói căn bản không đến nơi đến chốn.

Thế cho nên sau chuyện này, đồng chí Khiêm Nhân liền hạ xuống một căn bệnh –

“Dịch thiếu, ngài không thể như vậy! Rất nguy hiểm! Tôi tuyệt đối sẽ không cho ngài làm như vậy!”

“Anh muốn đi nông trường?”

“..... Ngài muốn làm như thế nào liền làm như thế đi, tôi không có ý kiến, hoàn toàn không có ý kiến.....”

.....

Mà lúc này đây, Khiêm Nhân rốt cục biết mình lại bị rắc rối một lần nữa.

Hít sâu, cúi đầu xuống tạo thành góc chín mươi độ giải thích.

“Tôi sai lầm rồi!”

Đường Dịch liếc anh ta một cái, chậm rãi hỏi lại: “Anh sai cái gì?”

“.....”

Anh thật đúng là nói không nên lời. Đường Dịch cực kỳ không thích người bên ngoài nhúng tay vào việc tư của mình, lại càng không thích có người nói dối trước mặt mình.

“Như thế nào, không dám nói trước mặt tôi? Tốt, anh không nói, tôi nói thay anh.”

Đường Dịch khép lại tập văn kiện trong tay, thu hồi bộ mặt lưỡi biếng, cả người lập tức lạnh đi.

“Doãn Khiêm Nhân, đối với ánh mắt chọn phụ nữ của tôi anh rất có ý kiến nhỉ.....?”

1] Mạch thượng hoa khai, hoãn hoãn quy hĩ: một câu thơ, nghĩa là: Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thong thả quay về – Ngô Việt Vương và Vương phi tình cảm mặn nồng, có lần Vương Phi về nhà mẹ thăm họ hàng, lâu quá không về, Ngô Việt Vương viết thư nói “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, viết là “từ từ” nhưng ý là ở chữ “về”, tuy rằng là “từ từ” nhưng lại dịu dàng hối thúc Vương phi trở về bên ông, diễn tả nỗi nhớ nhung của chồng đối với vợ. Nghe nói Vương phi nhận được thư, nước mắt tuôn chảy, lập tức trở về Hàng Châu.

[2] Đào hoa lưu thủy: hoa đào trôi theo dòng nước.

[3] Bao Tự :Bao Tự là hoàng hậu của Chu U Vương (781-770 trước CN) nhà Chu, người có sắc đẹp lộng lẫy, nhà vua cực kỳ sủng ái. Có điều lạ, nàng không bao giờ cười.

Vì để thấy nụ cười người đẹp U Vương ra lệnh cho quan giữ kho mỗi ngày dâng 100 tấm lụa rồi sai cung nữ xé để làm nàng vui. Nhưng Bao Tự tuyệt nhiên vẫn không cười. Bấy giờ có viên quan tên Quách Thạch Phủ bày mẹo: “Tiền vương ta ngày xưa có xây Phong hỏa đài ở Ly Sơn, lại đặt mấy mươi cỗ trống to, phòng lúc có giặc sẽ nổi lửa đánh trống báo hiệu chư hầu sang ứng cứu. Đã lâu đất nước thái bình, không bao giờ đốt đến. Nay vua vì hoàng hậu mà đốt nóng tất vui lòng mà cười. U Vương khen phải liền dọn ra Ly Sơn và đốt Phong hỏa đài. Bấy giờ chư hầu cứ nghĩ giặc già kéo đến bèn đưa quân ứng cứu. Nhưng khi đến nơi chẳng thấy bóng giặc đâu mà chỉ thấy U Vương cùng Bao Tự đang cười hả hê. U Vương lấy làm tự đắc lắm bèn thưởng cho Quách Thạch Phủ.

Nhưng sau quân Khuyển Nhung sang đánh phá, tiến đến Kiếu Kinh (kinh đô nhà Chu), U Vương đại bại liền đốt phong hỏa đài cầu viện. Các trấn chư hầu vì bị mắc lừa lần trước, cho là đại vương và hoàng hậu đương yên ổn nên không đem quân sang cứu. U Vương bị chúa Khuyển Nhung giết chết, Bao Tự lại sa vào tay chúa Khuyển Nhung. Nhưng cuối cùng các trấn chư hầu xưa quân phản công, quân Khuyển Nhung đại bại, chúa Khuyển Nhung bỏ chạy, Bao Tự vì theo không kịp mà tự tử.

Đát Kỷ: hay còn gọi là Đắc Kỷ, là một cung phi được sủng ái của Trụ Vương nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc. Bà cũng là người thân với hoàng hậu của Trụ Vương. Bà không được học chữ, nhưng được nhận định là thông minh và gian xảo.

Đát Kỷ trước khi làm cung phi cho Trụ Vương đã từng bị đày ở lãnh cung. Rồi bằng cách nào đó được Trụ Vương đưa về cung và rất cưng chiều.

Trụ vương nổi tiếng là một ông vua dâm dăng. Ông mê Đát Kỷ đến quên việc triều chính. Ông và Đát Kỷ là một cặp được nhắc đến trong lịch sử Trung Quốc với sự phẫn nộ của nhiều người.

Tương truyền, trong cung Trụ có một nơi phục vụ cho thú vui của vua Trụ. Đát Kỷ và vua, cùng nhiều cung tần mỹ nữ khác thường xuyên vui chơi trụy lạc tại đây. Họ ra lệnh dùng roi đánh khắp thân thể những con vật thật đau, để hằn lên vết đỏ, rướm máu, sau đó nướng chúng lên để thưởng thức, lấy thịt treo thành rừng (gọi là nhục lâm). Chỗ này được thiết kế với những hồ nhỏ, vua cho đổ rượu vào đầy hồ (gọi là tửu trì) và xuống tắm rượu cùng các mỹ nhân và Đát Kỷ.

Có lần Đát Kỷ bất hòa với thân thuộc của vua là Tỷ Can, bắt ông này phải moi tim ra cho bà xem. Một vị quan giỏi xem tinh tượng, bói toán cũng vì bất hòa mà bị bà cho dựa lưng vào cột vừa nung đỏ, cháy cả lưng.

Đát Kỷ bị dân gian nghi vấn là hồ ly hóa thành, vì được biết bà rất rậm lông chân.

Các sử gia đời sau thường cho rằng, vì việc quá yêu Đát Kỷ, Trụ vương đã làm nhiều điều thất đức, trượt theo vết xe đổ của vua Kiệt nhà Hạ say đắm nàng Muội Hỷ đến nỗi làm hỏng chính sự và mất nước về tay nhà Chu. Sau nay cuối thời Tây Chu lại có chuyện Chu U vương si mê nàng Bao Tự mà cũng lặp lại bi kịch như Trụ vương làm nhà Tây Chu mất.

Về sau, Đát Kỷ bị chính tay Khương Tử Nha giết chết.

Như vậy xét về nét đẹp, Đát Kỷ cũng thuộc hàng đại mỹ nhân của Trung Hoa, nhưng không được kính nể trọng vọng như Tứ Đại Mỹ Nhân và người đời gọi bà là yêu cơ.

9. Chương 09

Chương 9: Bảo vệ vợ

Có thể tưởng tượng, dựa vào phẩm tính và tu dưỡng của Kỉ Dĩ Ninh, nhất định sẽ không ở sau lưng người khác mà tố cáo chuyện gì. Cho dù bị người ta bắt nạt, cô cũng cho đó là chuyện của mình. Huống chi, Khiêm Nhân không đánh cũng không mắng cô, cùng lắm cũng chỉ là dựa trên lập trường của mình mà biểu hiện chút cảm xúc thôi, đó cũng gọi là tự do ngôn luận, cái gì đã qua thì để cho nó qua đi.

Đường Dịch là người rất hiểu Kỉ Dĩ Ninh, tuy rằng hiện tại bộ dáng anh có chút yếu ớt tái nhợt, giống như không có chút khả năng công kích nào, hơn nữa bộ dạng lại xinh đẹp khiến người ta nhìn qua lại càng thêm yêu mến.

Nhưng! Đó tuyệt đối chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi, có tính lừa gạt. Người này mà tỉnh lại có nghĩa là tất cả mọi thứ đều tỉnh, bao gồm cả tính bạo lực ẩn chứa sâu trong nội tâm. Dù chỉ là một chuyện nhỏ bé, một khi Đường Dịch đã nhúng tay vào, hậu quả khẳng định sẽ không lường được.

Nghĩ đến đây, Kỉ Dĩ Ninh vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Nâng tay lau nước mắt, cô mỉm cười với anh, “Không có đâu, chỉ có anh thôi, còn ai dám bắt nạt em chứ.”

“Như vậy à.....”

Đường Dịch gật đầu một cái, bộ dáng giống như không quá để ý, chống tay phải xuống giường để ngồi dậy.

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng đỡ anh ngồi lên, vụng trộm ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ cuối cùng cũng không để anh ấy nhìn ra cái gì, bất thành linh lại nghe thấy một câu hỏi không chút để ý –

“..... Bọn Khiêm Nhân bắt nạt em sao?”

“.....”

Tiếng vang trong lời nói của anh còn chưa tán hết, trán Kỉ Dĩ Ninh đã đổ mồ hôi lạnh ‘Bá’ một tiếng ngồi xuống.

Một người khôn khéo khó lừa như thế, làm sao có thể là người bị thương chưa lành chứ.....

Bỗng nhiên cô nhớ tới một đoạn đối thoại trước kia với Đường Kính –

Khi đó cô mới về làm dâu ở Đường gia không lâu, tuy rằng Đường Dịch chưa từng muốn cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng gì, nhưng đôi khi đến buổi tối nhìn thấy anh đi vào phòng ngủ, cô vẫn thấy không nhin được mà muốn tránh đi, dùng đủ lý do, Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy thời gian đó mình đã phải điều động toàn bộ sức tưởng tượng. Đường Dịch cũng không nói cái gì, một bên cầm cốc nước uống một bên nhìn cô, uống xong nước rồi anh liền đi ra ngoài, bộ dáng chậm rì rì không nói đến làm gì, nhưng hành vi cử chỉ đều quỷ dị đến chết, cô nhìn thấy mà toàn thân rét run lên.

Sau đó, Đường Kính ôn ôn hòa hòa khuyên cô:“Không cần có ý đồ nói dối Đường Dịch, không có kết quả đâu.”

Cô chột dạ nói:“Tốt xấu gì buổi tối anh ấy cũng không hoài nghi em.....”

“Không phải anh ấy không biết em gạt anh ấy, là anh ấy lười vạch trần em đó.....” Đường Kính nở nụ cười, chậm rãi nói cho cô:“Theo góc độ cuộc sống riêng tư mà nói, người như Đường Dịch này đôi khi thực tàn bạo, không biết anh ấy có thấy bộ dáng của mình không, anh cảm thấy anh ấy biến thái hề hề”

Kỉ Dĩ Ninh:“.....”

Đường Kính không nhin được khuyên cô,“Bây giờ anh ấy đối với em còn có chút kiên nhẫn, cho nên sẽ không đùa với em, khi anh ấy mà dùng hết kiên nhẫn rồi, sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Cô kinh ngạc trợn to mắt:“Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

Đường Kính vung tay:“Nửa thật nửa giả đi, đàn ông mà thấy bộ dạng yếu thế của phụ nữ thì phần lớn sẽ bỏ qua”

Nửa thật nửa giả, nói cách khác, khi nào cần làm nũng thì cũng nên làm nũng một chút.

Dựa vào lẽ thường thôi, đối với một cô gái mà nói, biện pháp này chắc là cũng không khó thực hành, nhưng đối với người từ nhỏ hành vi tác phong đều thực chính trực như Kỉ Dĩ Ninh mà nói, cũng rất khó khăn đó.

Ngay khi Kỉ Dĩ Ninh còn đang giãy giụa trầm tư, Đường Dịch đã nắm lấy cằm cô, kéo cô lại gần, anh ôn nhu mở miệng:“Nói đi, bọn vô liêm sỉ đó đã làm gì với em?”

“.....”

Vừa thấy bộ dáng này của anh, cô chỉ biết trong lòng anh khẳng định đã nổi lên ngạt niệm.....

Đường Kính đã dạy cô, đối phó với Đường Dịch chỉ có một biện pháp.

Vì thế, Kỉ Dĩ Ninh nửa thật nửa giả tiếp lời anh,“Đúng vậy, Đường gia các anh xác thực có một người thật sự có thể bắt nạt em.”

“Ai?”

“Anh a.....”

.....

Cuối cùng, khi Kỉ Dĩ Ninh đi ra khỏi phòng bệnh chân lại có chút mềm yếu, vừa rồi lại còn sắp ngã nữa chứ.....

Sau khi mọi người đi vào phòng bệnh, Kỉ Dĩ Ninh kéo Đường Kính ở lại hành lang, có chút xấu hổ cảm khái nói:“Em không nghĩ tới, Đường Dịch sẽ là người thích ăn mềm không ăn cứng.....”

Đường Kính vẻ mặt kinh ngạc:“Thật sự?”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức chảy mồ hôi:“..... Anh không biết? Không phải trước kia anh dạy em sao?”

Đường Kính khụ một tiếng, ý tứ thật không tốt thừa nhận:“Đó là anh xuất phát từ quy luật chung của đàn ông thôi, thuận miệng nói bừa”

“.....”

Hai người đồng thời không nhận được nhìn vào bên trong phòng bệnh, trong lòng đồng thời bốc lên một cảm giác chịu tội ‘Chúng ta hại Khiêm Nhân’

**** *
**** *
**** *

Vài ngày sau đó, tuy rằng Đường Dịch mới tỉnh không lâu, thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng hiển nhiên không ai xem anh như bệnh nhân mà đối đãi.

Có một câu Khiêm Nhân nói là đúng, toàn bộ người ở Đường gia đều nghe theo Đường Dịch, không thể thay thế được, vì thế anh liền trở thành người tồn tại độc nhất vô nhị.

Lục tục, người của Đường gia không ngừng muốn gặp mặt Đường Dịch, mặc dù có Đường Kính giúp anh xử lý công việc, nhưng có khi đề cập đến nội dung mẫn cảm, đã rời khỏi Đường gia rồi, Đường Kính là người rất có chừng mực, tất nhiên sẽ không đi nhúng tay, vì thế, xét đến cùng vẫn là muốn Đường Dịch ra quyết định.

Kỉ Dĩ Ninh đôi khi có thể đứng ở ngoài phòng bệnh nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt anh, sắc bén và bạc tình. Cô nhớ tới bộ dáng anh hôn mê khi bị thương, yếu ớt như vậy làm người ta động tâm, một chút công kích đều không có. Mà khi anh vừa mở mắt, toàn bộ hình ảnh đó trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi. Kỉ Dĩ Ninh nghĩ, có lẽ, một cậu bé từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh đặc thù, mới có thể dưỡng thành một người có hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng có ôn nhu và cả sát ý.

Chạng vạng ngày hôm nay, Khiêm Nhân sắp xếp lại văn kiện của hai ngày đưa cho Đường Dịch, đi vào phòng bệnh đem văn kiện giao cho Đường Dịch xem qua.

Thiệu Kỳ Hiên đang đổi thuốc cho Đường Dịch, biểu tình có chút buồn bực. Bác sĩ Thiệu vốn tưởng rằng dựa vào cá tính của Đường Dịch nhất định sẽ có tính khí của thiếu gia, vì phòng ngừa bệnh viện nhà mình bị anh biến thành gà bay chó sủa, thậm chí từ vài ngày trước Thiệu Kỳ Hiên đã chuẩn bị tinh thần rất tốt rồi, quyết định mỗi đêm đều chuẩn bị thuốc ngủ cho anh.....

Nhưng ai mà biết, Đường Dịch mấy ngày nay thật sự bình tĩnh, uống thuốc, làm việc, ngủ, vô cùng bình thường, lãng phí bỏ lớn tình cảm của Thiệu Kỳ Hiên, khiến cho bác sĩ Thiệu cực kỳ buồn bực.

Khiêm Nhân đi đến bên cạnh, đem văn kiện giao cho Đường Dịch, khoanh tay đứng đó nghe anh phân phó.

Đường Dịch tiếp nhận văn kiện, giơ tay lên lật một trang, không chút để ý đến câu hỏi kia.

“Đề nghị hợp tác cùng Đài Loan, Đường Học Khiêm có thái độ gì vậy?”

“Rõ ràng, Đường Học Khiêm không có hứng thú với tài chính đen và trắng của chúng ta, tôi cảm thấy hẳn chỉ có hứng thú đem lại lợi ích ỉn thôi.”

Ồ, nằm trong dự kiến. Hai bên đều là cao thủ lợi ích hóa, chuyên gia gặp được chuyên gia, nói ba phần cũng đủ minh bạch.

Đường Dịch thuận miệng phân phó nói:“Thay tôi đưa quà đến.”

Khiêm Nhân có chút ngạc nhiên:“..... Sao?”

“Nghe nói sắp tới là đám cưới con gái hần, chuẩn bị quà đưa đến thay tôi.”

Khiêm Nhân lập tức hiểu được, gật đầu một chút nói được.

Đường Dịch ngắt đầu, khó có được ôn nhu: “Vất vả anh.”

“.....”

Ôn nhu như thế, Khiêm Nhân ngược lại có chút cảm giác lo lắng.

Đường Dịch đột nhiên hỏi: “Khiêm Nhân, anh theo tôi đã bao lâu?”

“Hai mươi lăm năm lẻ ba tháng.”

Đường Dịch nở nụ cười, tươi cười động lòng người.

“Trí nhớ thật tốt.”

“.....”

Mẹ ơi, Đường Dịch quý dị như vậy, người bình thường đều chịu không nổi a.

Khiêm Nhân có vẻ cầu xin tha thứ hô một tiếng: “Dịch thiếu.....”

Giọng nói của Đường Dịch lại vang lên: “Lần này anh đi Đài Loan xử lý xong xuôi mọi việc, tôi thả anh đi được không? Anh có thể du ngoạn thế giới một vòng, hiểu biết một chút về phong tục của nhiều dân tộc, xúc tiến trao đổi quốc tế, cống hiến cho sự nghiệp.....”

“.....”

Ông chủ ơi, tôi cũng không phải lãnh đạo trung ương..... Làm sao cần cái gì mà trao đổi quốc tế chứ.....

Đường Dịch bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lên tiếng đề nghị: “Như vậy đi, anh đến nông trường của Đường gia nghỉ phép thì thế nào?”

Nông trường của Đường gia là ở nơi nào hả? Đơn giản mà nói, chính là cái hoang đảo chim không đẻ trứng đó.

Khiêm Nhân rốt cục cũng hoảng hốt, trên người mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng chảy xuống.

Đối mặt với một Đường Dịch như vậy, muốn nói không bị chút cảm giác áp bách nào hiển nhiên là không có khả năng.

Từ nhiều năm trước, bởi vì hai bên đương sự chỉ có một người có thể biết đến nguyên nhân, Khiêm Nhân đã bị Đường Dịch đoạt mất quyền lực một lần, từ đó về sau anh hoàn toàn cảm nhận được cảm giác bị thương bị người ta quên đi.

Lúc mới bắt đầu anh còn thấy mình may mắn, an phận thủ thường đi đến nơi mà Đường Dịch gọi là nghỉ phép ở nông trường, nghĩ rằng sau đó không lâu Đường Dịch có thể gọi anh trở về. Vì thế, đồng chí Khiêm Nhân cứ như phần tử trí thức trước kia lên núi xuống nông thôn vậy, mỗi ngày còn thật sự nuôi heo thả vịt, đón củi trồng cây, tích cực tiến hành cải tạo lao động, còn không quên mang theo một quyển [chuyện phiêu lưu của Robinson Crusoe], bảo trì tư tưởng chiến đấu. Kết quả, ba tháng sau, Đường Dịch phái người đến báo cho anh: Xét thấy biểu hiện nhiệt tình yêu thương nông trường của anh, tổ chức chính thức quyết định, để Doãn tiên sinh cả đời ở lại nông trường tiến hành cải tạo lao động.....

Nếu không phải sau đó anh thuyết phục Đường Kính đi cầu tình, thì Đường Dịch căn bản chính là quyết tâm muốn hủy bỏ quyền lực của anh cả đời, cái gì mà hơn hai mươi năm cảm tình kết giao chứ, tất cả đều là vô nghĩa, đối với Đường Dịch mà nói căn bản không đến nơi đến chốn.

Thế cho nên sau chuyện này, đồng chí Khiêm Nhân liền hạ xuống một căn bệnh –

“Dịch thiếu, ngài không thể như vậy! Rất nguy hiểm! Tôi tuyệt đối sẽ không cho ngài làm như vậy!”

“Anh muốn đi nông trường?”

“..... Ngài muốn làm như thế nào liền làm như thế đi, tôi không có ý kiến, hoàn toàn không có ý kiến.....”

.....

Mà lúc này đây, Khiêm Nhân rốt cục biết mình lại bị rắc rối một lần nữa.

Hít sâu, cúi đầu xuống tạo thành góc chín mươi độ giải thích.

“Tôi sai lầm rồi!”

Đường Dịch liếc anh ta một cái, chậm rãi hỏi lại: “Anh sai cái gì?”

“.....”

Anh thật đúng là nói không nên lời. Đường Dịch cực kỳ không thích người bên ngoài nhúng tay vào việc tư của mình, lại càng không thích có người nói dối trước mặt mình.

“Như thế nào, không dám nói trước mặt tôi? Tốt, anh không nói, tôi nói thay anh.”

Đường Dịch khép lại tập văn kiện trong tay, thu hồi bộ mặt lưỡi biếng, cả người lập tức lạnh đi.

“Doãn Khiêm Nhân, đối với ánh mắt chọn phụ nữ của tôi anh rất có ý kiến nhĩ.....?”

Mấy ngày nay, thái độ của đồng chí Khiêm Nhân đối với Kỉ Dĩ Ninh đã chuyển biến ba trăm sáu mươi độ.

Đầu tiên là biểu hiện vào ban ngày, đồng chí Khiêm Nhân chủ động xin đi giặt giặc, xung phong nhận việc gánh vác các nhiệm vụ lớn nhỏ mà Kỉ Dĩ Ninh giao cho.

Kỉ Dĩ Ninh nói thế nào cũng không được, chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng.

Vì sao chứ? Bởi vì cô làm việc ở quán mỹ thuật tạo hình cách bệnh viện quá gần sao, mỗi ngày Kỉ Dĩ Ninh đi bộ trên một con đường nhỏ cũng chỉ mất mười phút mà thôi.

Nhưng hiện tại thì sao, Khiêm Nhân còn lái xe đưa cô đi đường vòng cho nó xa hơn, còn nữa đèn đỏ, kẹt xe, tốt thôi, vốn chỉ mất mười phút giờ đã kéo dài đến hơn bốn mươi phút rồi.

Hơn nữa Khiêm Nhân luôn bị bao vây bởi tâm trạng chột dạ, cứ nhìn đến Kỉ Dĩ Ninh lại nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng âm u của Đường Dịch, cho nên thường xuyên căng thẳng đến mức coi chân ga thành chân phanh mà giẫm, vì thế hệ số nguy hiểm lập tức tăng vọt, hấp dẫn không ít cảnh sát giao thông như hổ như báo trên đường cao tốc.

Trùng hợp là gần đây cảnh sát tăng cường kiểm tra người lái xe có phải là đang lái xe sau khi uống rượu hay không, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót mà, vì thế, bị phạt tiền, bị mời xuống xe nói chuyện, bị kiểm tra nồng độ cồn.

Trên xe, Kỉ Dĩ Ninh nhìn thời gian cứ trôi qua từng chút một, trơ mắt thấy mình đã đi làm muộn mất rồi, Kỉ Dĩ Ninh có nỗi khổ nói không nên lời, trong lòng bây giờ thực là đau đớn kịch liệt.

Ban đầu, Kỉ Dĩ Ninh nghĩ, chỉ cần chống đỡ qua một đoạn đường là được rồi, quên đi, nhin một chút vậy, người ta tốt xấu gì cũng có ý tốt mà.

Sau đó cô mới biết được, phiền toái chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Kỉ Dĩ Ninh đến quán mỹ thuật tạo hình, vào phòng thay quần áo của nhân viên, thành linh lại thấy Khiêm Nhân đang ở trong quán mỹ thuật tạo hình, nhất thời cả người Kỉ tiểu thư của chúng ta đều bị rung động.

Tuyệt đối không phải Kỉ Dĩ Ninh khinh bỉ văn hóa rèn luyện hàng ngày của Khiêm Nhân, cô thật sự rất bất ngờ khi thấy một người đàn ông cả ngày chỉ biết chém biết giết bỗng nhiên lại đi ngâm mình ở một nơi như quán mỹ thuật tạo hình mà thưởng thức nghệ thuật, nhưng ngắm những bức tranh này làm sao có thể dùng vẽ mặt đó chứ.

Có lẽ có người muốn hỏi, cùng là người hiểu được bạo lực, Đường Dịch và Đường Kính thì có tư tưởng về nghệ thuật như thế nào?

Quả thật, thuộc hạ đã thế rồi, người đứng ở vị trí tối cao như Đường Dịch càng khẳng định được là không phải một con chim tốt. Tuy nhiên, Thượng Đế chính là không công bằng như vậy đó, dám thiên vị cho Đường Dịch bấy phần hơn, cho anh ấy một vẻ bề ngoài có thể lừa đảo. Đường Dịch mỗi khi đứng nhìn các

tác phẩm nghệ thuật, những người xung quanh cơ bản là đều không đi nhìn các tác phẩm nghệ thuật nữa mà lại đi nhìn anh.

Về phần Khiêm Nhân thì sao, bề ngoài của anh ta có vẻ phù hợp với Tô Tiểu Miêu tiểu thư của chúng ta, là cô gái thời đại chỉ có thẩm mỹ ngắm người khác phái mà thôi.

– Về cơ bản, mọi thứ đều có thể phù hợp thẩm mỹ của Tô Tiểu Miêu, chúng ta tốt nhất không nên ôm hy vọng gì với người này.

Tô tiểu thư của chúng ta từ trước đến nay luôn coi trọng đàn ông có thân hình đẹp, chẳng hạn như khi cô ấy học tiểu học, trong làng có một anh tên là Khẩu Trương, cơ thể kia, đường cong kia, lại còn cầm một dao chặt củi sắc bén nữa chứ, quả thực khí thế ngất trời, có đủ tiêu chuẩn hoàn mỹ của một người đàn ông, hình dung bằng một câu trong tiểu thuyết võ hiệp thì chính là: ‘Một đại hán đỉnh thiên lập địa!’, anh chàng đó rất nhanh đã khiến cho ham muốn của Tiểu Miêu nảy mầm, mỗi ngày cô ấy đều chạy tới chống cằm, nhìn tư thái của thần tượng. [cho nên nói, Đường Kính phải có thủ đoạn rất ới có thể giữ được Tiểu Miêu, bởi vì Đường Kính tiên sinh của chúng ta hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn về đàn ông của Tô Tiểu Miêu: Cường tráng! Man! Mạnh mẽ.....]

Mà Khiêm Nhân của chúng ta thì sao, đã vượt xa tiêu chuẩn rồi.

Một Khiêm Nhân như vậy bỗng nhiên lại đến với con đường nghệ thuật này, hiệu quả vẫn là thực mất hồn.

Tuy nhiên, người tới là khách, vẫn không thể để anh ta đứng ở cửa được. Tuy rằng bề ngoài của Khiêm Nhân có hơi thô một chút, nhưng số tiền bao lớn lại khiến người ta vui mừng, không nói hai lời đã thành khách VIP, thành khách tôn quý, quang minh chính đại cả ngày quanh quẩn bên cạnh Kỉ Dĩ Ninh.

Bị một người đàn ông cả ngày đi theo như thế, Kỉ Dĩ Ninh rốt cục nhịn không được rồi.

“Doãn tiên sinh, anh rốt cuộc có chuyện gì?”

Khiêm Nhân hàm súc cười, “Gần đây tôi..... Đối với nghệ thuật của Châu Âu cảm thấy hứng thú..... Muốn cùng cô chia sẻ trao đổi một chút.....”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh phải dùng sức lực rất lớn mới có thể khắc chế được biểu tình run rẩy trên mặt, tận lực lấy một vẻ mặt bình thường đối mặt với anh ta. Quán trưởng nói, vị Doãn tiên sinh này vừa ra tay đã vung ra một số tiền rất lớn, không thể chậm trễ.....

Vì thế, hai người bắt đầu thưởng thức nghệ thuật.

Khiêm Nhân thực nhiệt tình, Dĩ Ninh thực đau đầu.

Quá trình cụ thể gần như chỉ có mấy câu đối thoại thế này –

“Ha ha ha! Kỉ tiểu thư! Bức tranh này tôi biết! Đây là tác phẩm [The Starry Night] của danh họa người Hà Lan! Van có tính sáng tạo rất cao!” [1]

“Không phải..... Tranh này không phải vẽ bầu trời, là bí đỏ”

“.....”

“Hơn nữa, bảo tàng nghệ thuật hiện đại ở New York mới có tác phẩm nổi tiếng [The Starry Night] này được, chúng ta ở đây làm sao có thể có được nhỉ.....”

“.....” Khiêm Nhân vuốt cằm tâm trạng thâm trầm: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở, tôi nhớ ra rồi, đây chính là trường phái ấn tượng trong truyền thuyết!”

“Không phải..... Đây rõ ràng chính là trường phái hiện thực bình thường mà.....”

“.....”

Các bạn, không cần cười, vui lòng không cần cười nhạo, thân là một kẻ thất học về nghệ thuật, đã cố gắng lắng nghe mấy thứ về nghệ thuật như vịt nghe sấm thế này đã là rất kiên nhẫn rồi.....

Khiêm Nhân lập tức mất bò mới lo làm chuồng, tích cực ca ngợi: “Kỉ tiểu thư, cô thật sự là bác học đa tài!”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh ho một tiếng, xấu hổ nói với anh: “Đó không phải là bác học, đây là thưởng thức cơ bản mà.....”

Khiêm Nhân: “.....”

Ngày đầu tiên đồng chí Khiêm Nhân đến với con đường văn nghệ cứ như vậy mà thất bại, Kỉ Dĩ Ninh ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi anh ta rời đi còn dựa trên tinh thần chúc nghiệp vội vàng nói ‘Hoan nghênh lần sau lại đến’.

Vì thế, ngày hôm sau, anh ta quả nhiên lại đến!

Kỉ Dĩ Ninh trừng lớn ánh mắt nhìn thân ảnh Doãn Khiêm Nhân lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, trong lòng lại đổ mồ hôi.....

Bạn à, hôm qua tôi nói với anh là hoan nghênh lần sau lại đến chỉ là nói có lệ thôi mà.....

Cũng không biết là anh ta thật sự không thấy hay là cố tình không thấy, dù sao anh ta vẫn quyết tâm cùng cô nói chuyện về văn nghệ.

Được rồi, nói thì nói đi, dựa vào sự kiên nhẫn của Kỉ Dĩ Ninh thì cũng không phải là vấn đề lớn gì, nhưng thật sự không nghĩ tới vài ngày sau đó, một vấn đề khác lại đến.

Công việc của Kỉ Dĩ Ninh chính là giống ngành dịch vụ, khách hàng là quan trọng nhất, hơn nữa cách thưởng thức nghệ thuật từ trước tới nay luôn theo ý kiến cá nhân, có ý kiến bất đồng tuyệt đối là chuyện bình thường thôi, gặp được người cùng sở thích mà tranh luận thì quả thực là điều thú vị trong cuộc đời.

Nhưng trong mắt Khiêm Nhân thì chuyện đó lại không phải như vậy.

Có làm hay không? Con mẹ nó, các người chán sống rồi sao?! Người của Dịch thiếu nhà chúng ta tự mình đến giảng giải cho các người mà các người còn dám có ý kiến?! Điều này chẳng phải là không đem Đường gia nhà chúng ta để vào mắt sao?! Các người nghe rõ chưa!!!

.....

Lực nhẫn nại của Kỉ Dĩ Ninh rốt cục đã đến cực hạn.

Một phen kéo áo Khiêm Nhân đi ra ngoài.

“Anh –”

Vừa định giáo huấn anh ta, lại thấy Khiêm Nhân lộ ra bộ mặt khổ sở, Kỉ Dĩ Ninh lập tức lại mềm lòng.

Khiêm Nhân vì mình kêu oan: “Tôi đã thực cố gắng rồi, tuần này đã đến chỗ nhị thiếu gia mượn hơn một trăm quyển sách về nghệ thuật, đêm nào cũng mang ra ngâm nga”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh nghĩ, người của Đường gia có phải đều là..... Thần kỳ như vậy không? Trước kia cô thấy Tô Tiểu Miêu mỗi ngày đều lấy danh ngôn của Mao chủ tịch từ trong túi ra ngâm nga một chút, Kỉ Dĩ Ninh đã cảm thấy thực thần kỳ rồi, không nghĩ tới còn có người so với Tô Tiểu Miêu càng thần kỳ hơn.

“Mấy ngày nay anh đến đây..... Làm gì vậy?”

“Vì muốn cùng cô nói chuyện phiếm thôi.” Cô cảm thấy anh ta thần kỳ, anh ta còn cảm thấy cô càng thần kỳ hơn. Một cô gái sống ở thế kỷ hai mươi mốt, tại sao lại không có chút ham muốn nào trong thế kỷ mới chứ, rất giống người xuyên qua từ thời Trung Cổ đến, nói chuyện với cô gái nữ tính thế này thật sự là khổ chết anh rồi.....

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh rốt cuộc không ngu ngốc, ngay lập tức đổi đề tài: “Anh có việc tìm tôi sao? Nếu có thì cứ trực tiếp nói với tôi đi.” Không cần lại tiếp tục đi xúc phạm đến nghệ thuật

Khiêm Nhân lập tức khóc ròng.

Anh không còn biện pháp nào nữa mới đến tìm cô, trước đó anh đã đi tìm Đường Kính và Thiệu Kỳ Hiên, không nghĩ tới, hai người kia chưa từng trên một mặt trận thống nhất ý kiến, vậy mà bây giờ cả hai lại không thêm đếm xỉa đến anh.

Việc tư của Đường Dịch, bo bo giữ mình, mới là thượng sách.

Khiêm Nhân lôi kéo tay của Kỷ Dĩ Ninh.

“Kỉ tiểu thư, tôi biết sai lầm rồi..... Cô có thể tha thứ cho tôi không? Có thể giúp tôi nói với Dịch thiếu vài câu được không.....”

“..... Anh ấy làm gì anh thế?”

“Anh ấy muốn tôi đi cải tạo lao động, còn muốn tôi ở trên cái đảo hoang kia học tất cả những chương trình học về văn nghệ mà cô đã từng học.....”

“.....”

Khiêm Nhân thành thực khóc ròng sám hối: “Cải tạo lao động còn chưa tính, nhưng là anh ấy muốn một người học sửa chữa vũ khí như tôi đi tu luyện văn nghệ, tôi thật sự bị rào cản tâm lý rất lớn a.....”

[1] Bức tranh nổi tiếng Đêm Đầy Sao (The Starry Night) của danh họa người Hà Lan Vincent van Gogh. The Starry Night có kích thước 73×92 cm, được vẽ theo trường phái hậu ấn tượng (post-impressionism). Van Gogh vẽ bức tranh này vào năm 1889, tại một vùng thuộc miền nam nước Pháp. Bầu trời đêm đầy sao trở lên sống động hơn với những nét vẽ hình vặn xoắn. Mặc dù van Gogh hay vẽ cảnh thực nhưng các nhà nghiên cứu vẫn chưa xác định được chính xác các chòm sao hoặc hành tinh được vẽ trong bức tranh Starry Night.

Bản gốc của The Starry Night được trưng bày tại Bảo tàng Nghệ Thuật Hiện Đại (Museum of Modern Art), New York, USA.

[2] Ấn tượng (tiếng Pháp: Impressionnisme; tiếng Anh: Impressionism) là một trào lưu nghệ thuật bắt đầu tại Paris (Pháp) vào cuối thế kỷ 19.

Trường phái ấn tượng đánh dấu một bước tiến quan trọng của hội họa. Cái tên “ấn tượng” do các nhà phê bình gọi theo một bức tranh nổi tiếng của Claude Monet: Impression, soleil levant (Ấn tượng mặt trời mọc).

Trường phái ấn tượng hình thành từ Paris hiện đại. Đó là chất xúc tác, là nơi xuất phát và là chủ đề của trường phái ấn tượng. Trong thập niên 1850, Paris vẫn còn là một thành phố thời Trung cổ với những con đường quanh co, nhỏ hẹp, thiếu vệ sinh và thiếu cả ánh sáng. Vào khoảng thập niên 1870, thời hoàng kim của trường phái ấn tượng, thành phố cũ già nua này đã bị phá bỏ thành bình địa để từ đó xây dựng lại một thủ đô với những đại lộ dài, với hàng dãy tiệm cà phê, nhà hàng, và nhà hát.

Đặc điểm của trường phái

Những bức tranh thuộc trường phái ấn tượng được vẽ bằng những nét cọ có thể nhìn thấy được, sự pha trộn không hạn chế giữa các màu với nhau và nhấn mạnh đến sự thay đổi và chất lượng của độ sáng trong tranh.

2 ý tưởng đáng chú ý trong trường phái này là: Bức tranh được vẽ rất nhanh với mục đích là ghi lại một cách chính xác tổng quan của khung cảnh. Tiếp theo sau là thể hiện một cái nhìn mới, nhanh và không định kiến; khác với trường phái hiện thực, tự nhiên.

10. Chương 10

Chương 10: Đồng quy

Vào đêm, sắc trời nhập vào một mảnh âm u huyền ảo.

Đêm nay ánh trăng thực sáng, khi Kỉ Dĩ Ninh bước đi chậm rãi trên sân bên ngoài bệnh viện, nhìn thấy ánh trăng chiếu vào hoa trên cây, bóng dáng thực thanh tịch, khiến lòng cô dâng lên chút bình yên và vui mừng.

Gần đây không biết vì sao, hết thấy mọi chi tiết trên thế gian này đều làm cho cô nhớ tới anh.

Nhớ rõ lần đó, Đường Dịch không vui khi thấy cô đi dạo trong hoa viên vào đêm khuya, bởi vì cảm giác mát lạnh, quấy nhiễu thân thể. Anh không thích, lại không nói rõ nguyên nhân, chỉ biết gặp một lần lại một lần nắm tay cô đi vào phòng, động tác cường ngạnh, không cho phép phản kháng, khiến cô đem toàn bộ ủy khuất viết lên trên mặt, anh cũng không biện giải, chỉ là sau khi về phòng cũng không quên đặt vào tay cô một cốc ca cao nóng, bao bọc lấy hai bàn tay cô bằng lòng bàn tay mình, làm cô không thể phân rõ được người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là bạc tình hay là thâm tình.

À, trên đời có một loại đàn ông nhất định sẽ bị người ta hiểu lầm, tình cảm với người khác, biểu hiện ra ngoài luôn luôn ít hơn so với thực tế. Nhu tình tuy là ngập đầy cõi lòng cũng chỉ giữ lại trong người, không thể nhìn ra được.

Dùng phương thức biểu lộ tình cảm như vậy, nếu như cô không hiểu, cũng thực đáng thương người.

Hoàn hảo, hoàn hảo, bắt đầu từ hôm nay, đối với Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh rốt cục đã hiểu thêm bảy phần.

Đêm đã khuya, Kỉ Dĩ Ninh đi vòng vèo rồi cũng trở lại phòng bệnh, không đi thang máy mà cô thong thả bước chân trên cầu thang bộ, một tầng lại một tầng, chậm rãi lên tầng tám.

Gần đây cô luôn muốn gặp anh, nhưng càng muốn lại càng không dám dễ dàng tới gần. Gặp anh sẽ động tình, tất cả tư duy và động tác đều bị anh không chế.

Vì thế, mấy ngày sau khi anh tỉnh lại, cô cũng không chính thức ở một chỗ cùng anh nhiều, mà ban ngày anh lại bề bộn nhiều việc, cũng không có thời gian dành cho cô. Đến ban đêm, trong thuốc của anh luôn có thêm thành phần của thuốc ngủ, tuy rằng ngay cả thuốc phiện anh cũng từng chơi đùa rồi, thuốc ngủ này căn bản là không có tác dụng gì với anh. Có thể là thấy trên mặt cô tràn đầy cảm giác chịu tội, anh mới hiểu mà phối hợp, tắt đèn đi vào giấc ngủ, cô nắm tay anh, cả đêm ở bên anh. Vì thế, mỗi một ngày, chỉ sau khi anh đã đi vào giấc ngủ, cô mới chính thức cùng anh ở một chỗ.

Hôm nay, anh rốt cục quyết định đánh vỡ trầm mặc.

Ở bên kia đầu dây điện thoại anh lặng lẽ hỏi cô: “Kỉ Dĩ Ninh, là em không dám gặp anh, hay là không muốn gặp anh?”

Đúng rồi, đây mới là tác phong của Đường Dịch. Tuyệt đối sẽ không vĩnh viễn tình nguyện trầm mặc, đánh gãy điểm mấu chốt, anh sẽ tiến công.

Không đợi cô đáp lời, anh cho cô lựa chọn: “Nếu là em không dám gặp anh, tối hôm nay anh sẽ phái người đem em buộc lại trước mặt anh; nếu là em không muốn gặp anh, ngay bây giờ anh sẽ phái người đem em buộc lại đây.”

“.....”

Cô nghe thấy thế thực không còn gì để nói nữa, người đàn ông này quả thực là không có nói đạo lý gì tốt đẹp cả.

“Đêm nay đi,” Cô nói: “Em..... Vẫn muốn gặp anh.”

.....

Đến cửa phòng bệnh, Kỉ Dĩ Ninh nâng tay gõ gõ cửa.

“Em có thể tiến vào không?”

Trong cửa không có thanh âm.

Cô lặng lẽ chờ, trái tim dường như đang khê dao động.

Bỗng nhiên, cửa phòng bật mở, một cánh tay phải thon dài nam tính đột nhiên nắm chặt lấy vai trái của cô, lấy tốc độ cực nhanh kéo cô vào phòng, tiếng đóng cửa thật lớn từ phía sau cô truyền đến, cô trợn mắt kinh ngạc, cả người đã bị anh bao bọc.

Anh vòng cô vào một góc, Đường Dịch nhìn xuống cô từ trên cao.

“Em đối với mọi người có phải đều là như vậy không?”

Rõ ràng biết anh đang đợi cô, cô cũng vĩnh viễn không dùng một tư thái vội vã xuất hiện trước mặt anh, không nhanh không chậm, bình tĩnh thông thả, trước khi tiến vào còn không quên gõ cửa hỏi, nho nhã lịch sự, nhưng cũng mang theo một tia lễ phép mới lạ.

Anh cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc: “Nghĩ lễ quý tộc của các tiểu thư, từ nhỏ đã được dạy dỗ, hay là chỉ đối với anh mới như vậy? Anh đã từng nói với em, con người anh luôn luôn không được kiên nhẫn lắm.....”

Cô bất đắc dĩ nở nụ cười, vì anh cố tình gây sự.

“Em đã thấy có người không hiểu lễ phép mà bị răn dạy, còn có người chưa bao giờ biết lễ phép cũng sẽ bị răn dạy,” Cô nhìn vào ánh mắt anh, dùng tư thái dịu dàng để cảm hóa khí thế bức người trong ánh mắt anh, “Anh biết quý tộc chân chính là như thế nào không? Tuyệt đối không phải giống như em thế này, mà hẳn là giống Hiệp sĩ Mary • Anton, cho dù giây phút bị đưa lên đoạn đầu đài hành hình, các hành quyết đã chạm đến chân rồi, còn không quên nói một câu ‘Thực xin lỗi, không phải tôi cố ý.’”

Đường Dịch đứng thẳng người lên.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật may mắn, anh buông tha cho cô

Giây tiếp theo, bạc môi anh liền đi xuống ỨC HIẾP.

Cô trừng lớn mắt, trực giác muốn đẩy anh ra.

“Đừng nhúc nhích,” Anh phi thường hiểu biết nhược điểm của cô là gì, hơn nữa không chỉ am hiểu mà còn biết tận dụng: “Trên người anh còn có vết thương mà.....”

Cô không thể không thừa nhận, trong dự vọng mê người này, anh thật là cao thủ. Mặc dù không hề có động tác gì, chính là chỉ cần cùng anh hôn môi, Kỉ Dĩ Ninh cũng không thể không thừa nhận chính mình đối với anh là có dự vọng. Gặp được Đường Dịch, cho dù có là một cô gái tâm không loạn, cũng dần dần sẽ có loại cảm giác ỨC HIẾP tình mê.

Đường Dịch bỗng nhiên dừng động tác, từng chút một hôn lên cổ cô, trong giọng nói không thể nghe ra cảm xúc: “..... Không phản kháng?”

Một chút phản kháng đều không có, thật sự không giống bản năng của Kỉ Dĩ Ninh.

“.....”

Tuy rằng không biết anh nhìn ra cái gì, nhưng trong lòng Kỉ Dĩ Ninh vẫn đang bối rối một chút. Hôm nay cô thật sự rất yên tâm với anh, dù sao anh vẫn có vết thương trên người, không xứng bậy được.....

“Không phản kháng.”

“Ồ.....”

Đường Dịch từ từ lên tiếng, vuốt ve mặt cô, hơi thở khê phả vào mặt cô, cô thấy anh lại cúi đầu xuống, nghĩ đến anh muốn hôn cô, đang chuẩn bị nhắm mắt vào, lại thỉnh thoảng nghe được giọng nói của anh, nháy mắt liền nhiễm sắc thái tình dục.

“Anh đã cho em cơ hội đó, là chính em nói, không phản kháng.....”

“.....”

Nụ cười của cô đóng băng trên mặt, biểu tình vô thức.

Đường Dịch cúi đầu nở nụ cười, “..... Em cho là anh đang có thương tích trong người nên không thể xằng bậy với em, phải không?”

“.....”

Cô nhìn anh, đáy mắt có điểm bối rối.

“Rất đơn thuần nhé.....” Đường Dịch cười sờ sờ mặt cô, chuyển đề tài:“..... Chỉ có điều anh thích.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, anh nâng tay gạt đi những sợi tóc phân tán trên trán cô, sau đó hôn xuống, in trên khóe mắt cô, từng chỗ từng chỗ một, thiết lập nên dự hoặc, làm cô không thể có sức chống cự anh. Cô cảm thấy tay anh tiến vào trong váy cô, thấy anh nhanh chóng chuyển ra phía sau, ngay sau đó chợt nghe thấy tiếng khóa kéo của váy liền bị anh dùng răng nanh kéo xuống dưới, cô nghe thấy anh nói, thật là lạnh, sau đó anh dùng nhiệt độ cơ thể mình bao bọc cô, ấm áp như suối nước nóng. Mỗi anh trượt trên lưng cô, cắn xuống, nghe thấy cô khẽ gọi ra một tiếng ‘Đường Dịch.....’.

Trước khi không khống chế được cô xoay người sang chỗ khác đối mặt với anh, không quên chịu người khác nhờ vả, “Khiêm Nhân anh ấy.....”

Loại thời điểm này, Đường Dịch làm sao còn quan đến chuyện của anh ta chứ, không đợi cô nói xong, cúi người che miệng cô lại, khàn khàn đáp một câu:“Anh có đúng mực.....” Trong tay dùng sức, liền đem cô hướng đến sofa.

Tay anh vòng bên eo cô, cả người cô bị anh làm cho nóng lên, cô chỉ nghe thấy anh gọi cô một tiếng ‘Dĩ Ninh’, thanh âm mất tiếng, tiếp theo cô liền thừa nhận toàn bộ tình cảm của anh.

.....

Nói là dục luyện cũng tốt, trên thực tế, thân thể cùng thân thể quan hệ, xác thực có thể mềm mại mà thâm thúy.

Giây phút cuối cùng kia, cô không dám nhìn mặt anh, kinh nghiệm trước đó đã nói cho cô, giây phút cuối cùng đó anh luôn hiểu thế nào để dụ hoặc cô, nó khiến cô cảm thấy mình sẽ bị anh bẻ gãy.

Mưa tạnh mây tan, Đường Dịch ôm cô ở khuỷu tay, cầm một khối ngọc thạch trên cổ cô.

Ngọc thạch màu nâu sẫm, hình dạng không rõ, tinh xảo, rất nhỏ, đặt ở trong tay anh, dường như không cảm thụ được sức nặng, đây cũng là đồ trang sức duy nhất cô mang trên người.

Bắt đầu từ ngày họ gặp nhau, anh luôn mua rất nhiều thứ cho cô, nhưng cũng không thấy cô mang một thứ gì bên mình, hỏi cô thích cái gì, cô chỉ nói không quan trọng, lâu ngày anh cũng không để ý, dù sao vô luận là anh mua cho cô cái gì, cô đều tiếp nhận theo ý anh, nhưng không bao giờ dùng.

Chỉ có khối ngọc thạch này, bắt đầu từ khi anh đưa nó cho cô, cô vẫn luôn đeo nó, tơ hồng tinh tế, quấn quanh trên cái cổ trắng nõn của cô, như muốn đi cùng thời gian dài đằng đẵng.

Có ai biết được, khối ngọc thạch này vốn là của anh, mẹ anh đã đeo nó trên người anh ngay từ khi anh còn nhỏ, rất nhiều năm sau anh gặp được cô, cô không nghe lời ra khỏi cửa, thiếu chút nữa xảy ra chuyện, anh đem cô về và đã đoạt lấy đêm đầu tiên của cô, làm cô sốt cao. Anh cũng không giải thích, mà chỉ đứng trên ban công hút thuốc cả đêm (Ở chương bề gãy cánh đó!). Khi trời dần sáng lên, anh tháo xuống dây tơ hồng gắn khối ngọc thạch trên cổ mà bao năm nay anh luôn mang bên người, đi vào phòng, nắm lấy bàn tay cô khi cô đang say ngủ, đem khối ngọc thạch nhỏ màu nâu sẫm này đặt trong lòng bàn tay cô, làm cho cô nắm chặt. Anh không ôm hy vọng cô có thể biết, thậm chí anh còn không đánh thức cô, cái gì cũng không nói, anh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng, trời không phụ lòng anh, cô có thể biết được.

Tuy rằng không biết cô đoán được cái gì, nghĩ đến cái gì, cho tới bây giờ cô cũng không hỏi qua anh, anh cũng chưa bao giờ để ý, dù sao ngay từ đầu, anh cũng không ôm hy vọng cô có thể biết.

Mà cô, không để cho anh thất vọng. Anh vẫn nhớ rõ, mỗi ngày khi thấy cô tắm, dây tơ hồng kia vẫn hiện rõ trên cổ cô, anh yên lặng nhìn cô thật lâu, cuối cùng chỉ thấy cô khẽ cười với anh, sờ khối ngọc thạch trên cổ, nói, là anh cho em sao? Em thật thích nó.

Khi đó anh sẽ đi đến, nâng cầm cô lên hôn cô thật sâu.

Kỉ Dĩ Ninh, cô gái này, thật sự rất biết dùng chi tiết nào để xâm chiếm trái tim một người đàn ông.

.....

Nghỉ ngơi một lát, Kỉ Dĩ Ninh điều chỉnh hơi thở, cô lấy ra hai bức tranh mà mình mang đến, đưa cho anh.

Đường Dịch nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Lời xin lỗi của em.”

Đường Dịch hiếm khi lộ ra biểu tình kinh ngạc, cúi đầu nhìn bức tranh, thật sự cũng chỉ có Kỉ Dĩ Ninh, mới có phương thức xin lỗi nho nhã này.

“Khi còn học tập tại Cambridge, thầy giáo mỹ thuật tạo hình đã dạy em, nếu có một ngày, một người có điều gì đó không thể nói ra lời, hơn nữa từ ngữ không thể nói lên tâm tình, như vậy, cũng chỉ còn lại cách vẽ này là con đường cuối cùng.”

Đường Dịch cười cười, “Nếu người xem bức tranh này không hiểu thì sao?”

“Sẽ không.”

Bỗng nhiên cô để sát vào môi anh, khẽ hôn xuống đôi môi anh.

“..... Anh hiểu, Đường Dịch, em biết anh sẽ hiểu.”

Cô cho anh, không phải là bức sơn dầu quý tộc mang hơi thở nồng hậu, cũng không phải bức tranh màu nước tình ý thâm sâu, mà là hai bức tranh vẽ bằng bút chì vô cùng đơn giản.

Đường cong sạch sẽ, sắc thái mộc mạc, toàn bộ hình ảnh đều hiện ra một hơi thở trong suốt bình thản. Đường Dịch không nhận được nghĩ đến bộ dáng khi cô vẽ, anh biết cô thích vẽ vào một đêm dài yên tĩnh, dưới ánh đèn bàn màu da cam nhu hòa, cô ngồi trước bàn vẽ, trong tay cầm một cây bút chì gỗ đơn giản nhất, toàn bộ không gian chỉ có tiếng than chì lướt trên mặt giấy.

Bức vẽ đầu tiên của cô là một lần gặp nhau.

Không phải lần đầu gặp nhau dưới bầu trời đêm đầy sao, mà là một buổi sáng, cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy là anh: Anh ngồi đối diện cô, nghiêng ngả nhìn cô.

“Khi em mới biết anh, vẫn có ý muốn đi tìm một loại phương thức, có thể nhìn thấu con người thật sự của anh, sau đó em lại phát hiện, điều này quá khó khăn, cho nên em không tiếp tục nữa, em buông tha nó”

Căn bản không có cách nào có thể miêu tả rung động mà anh mang đến cho cô, cô vừa nhớ rõ ràng vừa nhận thức toàn bộ con người anh, mỗi một chi tiết, mỗi một cử chỉ, tất cả đều khắc sâu trong trí nhớ của cô, vĩnh viễn không phai mờ, tuy nhiên, cô vẫn không hiểu anh.

“Đường Dịch,” Cô xoa lên khuôn mặt đẹp của anh: “Em thật có lỗi.”

Anh khẽ cười.

“Em thật có lỗi cái gì?”

“Em thật có lỗi, bắt đầu từ ngày quyết định gả cho anh, làm vợ của anh, em vẫn không từ bỏ, đi giải đáp còn người anh.”

.....

Cô nên sớm hiểu được.

Nếu cô biết được, cũng sẽ không làm anh bị thương thế này.

Đáng tiếc lúc đó Kỉ Dĩ Ninh chưa học được cách yêu một người.

Nhớ rõ ngày hôm đó, cô vừa tỉnh, chống tay trái muốn ngồi dậy, vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy anh.

Đẹp quá.

Đó là ấn tượng đầu tiên của cô với anh. Thật sự, anh thật sự xinh đẹp, tựa như một cổ ngữ của Hồi giáo, Zahir Shah [1], ngay tại trước mắt, không thể bị bỏ qua, dễ dàng chiếm cứ được linh hồn của sự vật.

Cô thấy anh ngồi xuống một cái sofa gần đó, tư thái thanh thản, biểu tình lười biếng, trong tay cầm một ly nước trong suốt, không nhanh không chậm uống nước, thấy cô tỉnh lại, anh liền cười một cái, khoe môi gợi lên, rất mê hoặc, dùng âm sắc hoa lệ hỏi một câu: “Tỉnh?”

Cô gật đầu một cái, muốn hỏi anh là ai, tôi đang ở nơi nào, nơi này là địa phương nào, vân vân.....

Không cho cô mở miệng, anh liền đoạt lấy quyền chủ động.

“Kỉ Dĩ Ninh đúng không?”

Nghe thấy tên mình bị gọi lên trong miệng một người đàn ông xa lạ, cô chỉ cảm thấy kinh hãi.

Anh lẳng lặng thưởng thức biểu tình đơn thuần trên mặt cô, vài phút sau, như là không chút để ý nào, anh đặt ly nước lên bàn và lấy ra một tập tài liệu dày, giọng nói không nhanh không chậm vang lên.

“Kỉ Dĩ Ninh, hai mươi ba tuổi, con gái một của Kỉ gia, học ở Cambridge vương quốc Anh, chuyên ngành văn học châu Âu, đồng thời học thêm triết học phương Tây, thành tích xuất sắc được trường đào tạo sâu hơn, nhưng gia đình xảy ra chuyện đành bỏ qua cơ hội học sâu hơn này, về phương diện sinh hoạt cá nhân.....” Anh lật qua một tờ, giọng điệu thật nghiêm ngặt: “Không hút thuốc, không uống rượu, không có câu lạc bộ đêm nào ghi lại, không có kinh nghiệm tình dục, kết giao với người khác phải đường như không có.”

Cuối cùng, có lẽ anh cho rằng đã đủ rồi, có hưng trí đánh giá một câu: “Tín đồ Plato [2], phải không? Trong vòng luẩn quẩn lớn thế này thật sự ngay cả kinh nghiệm tình dục cũng không có à, cũng coi như là sinh vật hi hữu.”

Anh điều tra cô, ở trong khoảng thời gian ngắn, điều tra đầy đủ như thế, quang minh chính đại như thế, càng làm cô kinh hãi là, người đàn ông này có động cơ và mục đích gì.

“Anh.....”

Cô mở to hai mắt, không hiểu ý anh muốn gì.

Anh buông tư liệu điều tra cô ra, ánh mắt nhìn cô chăm chú, cô nhìn không rõ đáy mắt anh rốt cuộc là đen hay trắng.

Anh cười một cái, nói thẳng: “Nói đơn giản, tôi đối với em có hứng thú.”

“..... Có, có hứng thú?!”

Cô có chút sợ hãi, người đàn ông này có ý tứ gì?

Anh rất kiên nhẫn giải thích nghi hoặc của cô, “Tôi đối với em có hứng thú chính là có ý, tôi có thể thay em trả nợ, thay em giải quyết tất cả những chuyện phiền toái của nhà em.”

Cô lập tức phản ứng lại, trực giác liền lắc đầu: “Thực xin lỗi, tôi không ra bán chính mình.”

Anh đột nhiên nở nụ cười.

“Bán đi?” Anh thấy thú vị: “Không phải em cho rằng tôi có hứng thú với thân thể này của em chứ?”

“.....”

Cô không nói nên lời.

Chỉ thấy anh chậm rãi đánh giá thân thể cô từ trên xuống dưới, ánh mắt tuyệt đối là khủng bố, sau đó, cô nghe thấy giọng nói của anh chậm rãi vang lên: “Tuy rằng nói như vậy, đối với một cô gái có chút thất lễ, nhưng tôi nghĩ trực tiếp nói cho em cũng tốt..... Chỉ bằng khối thân thể thường thường đơn giản này của em, lại không biết thủ đoạn khơi gợi dục vọng của đàn ông, tôi đối với chuyện lên giường cùng em này, hứng thú không lớn.....”

Cô càng hoang mang hơn, “Vậy anh.....”

Anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Anh mỉm cười, công bố đáp án: “Tôi đối với thân thể này của em không có hứng thú, tuy nhiên, tôi đối với con người em, rất có hứng thú.”

“.....”

“Đúng, điều tôi muốn là, con người của Kỉ Dĩ Ninh này.”

Vừa dứt lời, ngón tay thon dài của anh giơ lên một tờ giấy mỏng manh, giấy trắng mực đen, đẩy trên bàn, dừng lại trước mặt cô, cô cúi đầu nhìn, nhất thời bị dọa cho sợ hãi.

“Anh -?!”

Anh không hề vô nghĩa, “Cùng tôi kết hôn, những phiền toái bố mẹ em để lại cho em, tôi đến giải quyết.”

Cô chỉ nghe anh nói: “Tôi không có hứng thú với chuyện nuôi dưỡng tình nhân, tôi muốn em ở lại bên người tôi, làm người phụ nữ của tôi, cũng chỉ có duy nhất một phương pháp,..... Trở thành cô dâu của Đường gia.”

Thẳng đến khi anh đứng dậy rời đi, cô vẫn đang bị khiếp sợ bao vây, chưa thể hoàn hồn.

Anh mở cửa phòng đi ra ngoài, phút cuối cùng, không quên xoay người nói: “Nếu em muốn chạy trốn, cứ tự nhiên. Có điều, tôi nhắc nhở em một chút, tôi muốn bắt một người trở về, không phải là một việc khó. Tôi đã nói rồi, tôi có hứng thú với em, không phải tôi nói đùa.”

Cô dường như không thể tin được nhìn anh, “Anh, anh rốt cuộc là.....” Ai?

Anh nở nụ cười, không phân rõ là thật tình hay là thực lòng, cô chỉ thấy anh như đang đứng giữa ánh hòa quang, huyền hoặc chói mắt.

Nghe thấy câu hỏi của cô, trong giọng nói hàm chứa một tia run sợ, anh chợt thấy mềm lòng, đứng ở cửa yên lặng nhìn cô trong chốc lát, sau đó đi vòng vào phòng, chậm rãi đi đến trước mặt cô, quỳ một gối trước mặt cô, anh nâng tay sờ lên mặt cô, trong mắt lấp lánh chút dịu dàng, coi như yêu chiều.

“Đường Dịch,” Anh nói cho cô: “..... Anh là Đường Dịch.”

.....

“..... Khi đó em không hiểu, hôn nhân cả đời chỉ có một lần, tại sao anh có thể quyết định đồng hành cùng em, em nghĩ anh đang đùa, hoặc là, anh căn bản không thèm để ý, sau đó em mới chậm rãi phát giác, em không phải loại người như vậy.....”

“Em không hiểu hai năm trước tại sao anh lại có dũng khí đó, chỉ mới gặp nhau mà đã dám nhận định một cô gái, tựa như hai năm sau, em không thể hiểu được anh,” Cô nhìn anh, nhìn vào đáy mắt anh: “Em thừa nhận đạo đức của em và anh có khác biệt, tuy nhiên chúng ta có thể nói chuyện. Về sau, anh không cần cực đoan đối với mình như thế, được không, hả?”

Đường Dịch khẽ cười ra tiếng.

Hồn nhiên lơ đãng, anh nhìn cô, tựa như nhìn một đứa trẻ, cô rất đơn thuần, xa xa không biết hết thấy về anh, chờ cô hiểu biết, sẽ không nói như vậy, cô có thể chứ, thoát được càng xa càng tốt.

“Anh sẽ không nói chuyện với em.”

Kỉ Dĩ Ninh có chút bất đắc dĩ: “Đường Dịch.....”

Cô vừa muốn nói gì, lại nghe thấy giọng nói thản nhiên vang lên.

“..... Làm thế nào để những làn gió mát, không nhiễm bụi trần?”

Kỉ Dĩ Ninh giặt mình.

Cô là gió lạnh mát mẻ, anh lại là một thân nhiễm cát bụi bạo lực, Đường Dịch cười cười, “Em nói cho anh biết, chúng ta nên nói chuyện thế nào đây?”

Anh bỗng nhiên vòng lấy cô, cúi đầu nói bên tai cô.

“Anh biết,” Anh biết, anh đã rất rõ ràng: “..... Không cực đoan, anh không thể giữ em lại được.”

Thời gian trôi qua hai năm, cho tới hôm nay, thẳng đến giờ phút này, Kỉ Dĩ Ninh mới biết, thì ra, trái tim của một người thật sự có thể chết đi để lưu lại cho người khác.

Đường Dịch, người đàn ông này, vì giữ cô lại, lần đầu tiên là đánh đổ bằng hôn nhân, lần thứ hai, liền đánh đổ bằng tính mạng.

Anh đã nghĩ kĩ như vậy, hẳn là sáng sớm nên nói cái gì anh đều đã biết.

Chỉ là anh không nói.

Anh thậm chí biết được, đối với cô, mắc kẹt lại một phần, cô lại càng không tự nguyện.

Nhưng anh vẫn mắc kẹt trong đó, thậm chí ngay cả giấy giữa anh cũng không thiết.

Nhìn anh, cô sẽ thấy khổ sở, một Đường Dịch như vậy, Kỉ Dĩ Ninh trốn không thoát, có phải hay không?

Khi ai đó đang động tâm hết mình, có thể làm ra được những chuyện không thể tưởng tượng, mặc kệ thời gian địa điểm, không hỏi nguyên nhân lý do.

Đường Dịch cũng không phải ngoại lệ.

Chỉ có điều Kỉ Dĩ Ninh vẫn không dám tin tưởng.

Một câu của anh là ước hẹn cùng gió lạnh như thế nào, làm cho cô thất thần thật lâu.

Ngọn đèn vẫn tỏa ánh sáng màu da cam như thế, nhuộm đầm không khí ấm áp, nó khiến cho cái đêm đầu mùa xuân này, rốt cục thoát khỏi sự quấy nhiễu của cái lạnh.

Kỉ Dĩ Ninh tựa vào lòng anh, ánh mắt có chút chùng xuống, không có tiêu điểm, cô lâm vào trầm tư, thật lâu thật lâu sau, nhin không được thấp giọng gọi anh một tiếng.

“Đường Dịch.”

“Ừ?”

“Em đối với ánh mắt chọn nữ nhân của anh, thật sự là không dám khen tặng.....”

Đường Dịch nở nụ cười.

Kỉ Dĩ Ninh nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Em nói thật đó.”

Đường Dịch từ chối cho ý kiến, anh ôm lấy cô, xoay người cô lại, để cô đối mặt với mình.

“Tiểu thư, anh hiể khi mới chân thành như vậy, em lại còn có thể phủ định anh hả, cũng phải cho anh một lý do chứ?”

“Bởi vì Tiểu Miêu.”

Biểu hiện của Đường Dịch có một chút kinh ngạc khó hiểu:“..... Sao?”

“Bởi vì Tiểu Miêu,” Cô lập lại một lần nữa, cười với anh:“Ở Đường gia đã có Tô Tiểu Miêu là điều kiện về nữ tính tiên quyết rồi, thế nhưng anh còn có thể chấp nhận Kỉ Dĩ Ninh sao, theo mức độ nào đó mà nói, em thật sự bội phục anh.....”

Cô gái kia, mới là chân chính huyền hoặc, cô ấy có một sức sống lạ thường, xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong linh hồn mỗi người, làm cho người ta không có cách nào từ chối cô.

Kỉ Dĩ Ninh vẫn nhớ rõ, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy Tô Tiểu Miêu.

Đó là vào một mùa đông, cô ở nhà Đường Kính làm khách, Đường Dịch đã đem đến cho cô đầy bụng tâm sự, tuy rằng cô chưa bao giờ nói ra, nhưng bằng năng lực sát ngôn quan sắc của Đường Kính, tự nhiên có thể nhìn ra rõ ràng. Đường Kính cũng có điểm đồng tình với cô, cũng có chút thương tiếc, vì thế liền cùng cô nói chuyện lúc chạng vạng.

Ban đêm, bởi vì thay đổi hoàn cảnh, cô không có thói quen, thủy chung không thể ngủ được. Cuối cùng đơn giản là cô buông tha cho giấc ngủ, ngâm một tách trà nóng ỉnh, tựa vào cửa sổ bên phòng ngủ, lặng lẽ nhìn tuyết rơi qua cửa sổ cả một đêm.

Kỉ Dĩ Ninh luôn cảm thấy, thứ hạ xuống trần gian đẹp nhất chính là tuyết, đơn giản trực tiếp, lại dễ dàng tác động vào lòng người. Cảnh tượng như vậy, rất đáng giá để đi chân trần trên tuyết một vòng mới là dễ chịu.

Trời không phụ cô, hạ xuống cả một đêm tuyết rơi dày đặc cho cô xem. Mà cô lại phụ chính mình, chẳng đến hừng đông, cũng thủy chung không có người nào xuống lầu gần với tuyết.

Ngay lúc đó, lại có một người làm được.

Ở phía chân trời kia đang hé ra những tia nắng sớm, Kỉ Dĩ Ninh chỉ nghe thấy dưới lầu có người phát ra ‘Oa –!’ một tiếng tán thưởng, sau đó cô liền thấy, có một bóng người nhỏ nhắn chạy ra khỏi phòng.

Là một cô gái.

Hiển nhiên là bộ dáng vừa tỉnh ngủ, chỉ mặc một cái áo ngủ đơn giản, cảm xúc dào dạt, mềm mại như tuyết, tóc dài rối tung xõa trên bờ vai cô, mang theo một đôi mắt còn nhập nhèm, còn có vài phần buồn ngủ, tâm trạng cô ấy thật tốt, tuyết rơi nhiều như vậy mà cũng không sợ lạnh, hai chân trần, dẫm nát trên nền tuyết, mỗi khi bước xuống lại tạo ra những âm thanh sắc nét của tuyết, lưu lại một chuỗi dấu chân.

Kỉ Dĩ Ninh vừa định đánh giá, thật là một cô gái không rành thế tục, dám lấy diện mạo như thế của mình lộ ra trước màn ảnh.

Nhưng mà ngay giây sau đó, cô thấy cô ấy lấy một ít tuyết dưới nhành mai vàng, rồi lại lấy một đóa hoa mai để vào lòng bàn tay, sau đó cùng bỏ chúng vào miệng, ăn một miếng lớn, Kỉ Dĩ Ninh chỉ nhìn thấy bên môi cô ấy còn dính lại bông tuyết trắng, cô ấy vươn cái lưỡi hồng nhợt ra liếm, lóe ra tuyết trắng trong suốt.

Nhàn hạ thoải mái.

Đây mới chân chính là hương vị thanh nhàn vui vẻ của nhân gian.

Chỉ với một động tác này, Kỉ Dĩ Ninh không thể không thích cô ấy.

Cô nhìn cô gái dưới tầng, không nhận được mà khẽ cong khóe môi, dành cho cô ấy những lời ca ngợi từ trong lòng mình.

Thử hỏi thế gian, có mấy người có thể có tâm trạng thoải mái như vậy? Phẩm tuyết thưởng hoa, uống sương uống mưa, những việc thế này, nếu không có chút bản tính trời cho thì không thể làm được.

Thế gian này cũng không có nhiều ước định lắm, khi chúng ta còn chưa trưởng thành, đã bị thế tục trói buộc, dần dần quên mất cái gì gọi là thanh nhàn trong cuộc sống.

Kỉ Dĩ Ninh buông chén trà trong tay xuống, không nhận được muốn xuống tầng, muốn trò chuyện cùng cô ấy, cô là ai?

Không đợi cô rời bước, bởi vì đã có người giải đáp giúp cô.

Cô nhìn thấy Đường Kính đi ra từ trong phòng, bước chân có chút vội vàng, trên tay cầm một cái áo khoác dày. Anh chắc cũng vừa mới tỉnh, cảm giác mơ màng của ban đêm còn chưa tán đi, không thấy người bên cạnh, anh liền nhanh chóng đi tìm. Đường Kính buổi sáng hay bị huyết áp thấp, thực không dễ dàng tỉnh táo, nhưng anh vẫn đang đuổi tới. Nhìn thân ảnh của anh, Kỉ Dĩ Ninh mỉm cười, cô nghĩ mình đã biết được vị tiểu thư dưới tầng kia là ai, là người nào ở Đường gia.

Đường Kính vội vàng mặc áo vào cho Tiểu Miêu, lại cầm một đôi dép lên bảo cô ấy đi vào, anh vừa cúi người xoa xoa đôi tay đỏ bồng của cô ấy, vừa quở trách: Em là cô ngốc hả? Khuya khoắt mới trở về ngủ, trời còn chưa sáng đã tỉnh rồi, tỉnh dậy lại bỏ chạy ra ngoài này chịu lạnh, lạnh như vậy lại còn không đi giày, đúng là một tể bào, rốt cuộc có phải là người lớn không hả?.....

Tiểu Miêu nghiêm trang sửa đúng lời anh: Em không phải hình thành từ một tể bào, em hình thành từ các phân bào.....

Đường Kính không nói gì, khoé mắt nhìn vào đôi môi đỏ bừng của cô, anh nhú mào: Vừa rồi em ăn cái gì? Tiểu Miêu cười cười, nắm một nắm tuyết đưa cho anh, ngẩng lên thấy còn chưa đủ, lại hái thêm hai đoá mai vàng đặt lên trên cho đẹp, cười với một vẻ mặt vô hại, hỏi: Anh có muốn ăn không?

Đường Kính hít sâu một hơi, nhu nhu huyết thái dương.

Trước kia ở trong nhà, anh có một người anh trai thích đem thuốc phiện làm đồ chơi mà đùa nghịch; hiện tại ở trong nhà, anh có một bà xã, thật không thể tưởng tượng có thể ăn được cái gì.....

Đường Kính nhìn cô, thấy khoé môi cô còn dính một cánh hoa mai vàng, cô vươn đầu lưỡi ra muốn liếm nó vào miệng ăn luôn, hình ảnh này bỗng nhiên khiến cho Đường Kính động tâm, vì thế anh đột ngột giữ lấy gáy cô, cúi đầu liền hôn cô thật sâu, động tác yêu thương lại cường ngạnh, giống như muốn dùng nụ hôn của mình tán đi hơi lạnh quanh người cô.

Kỉ Dĩ Ninh mỉm cười, biết điều rời đi, không quấy rầy khoảnh khắc yên tĩnh tốt đẹp của hai người dưới tầng.

.....

“Đường Kính có ánh mắt tốt, biết được khi nào có thể ra tay đem Tô Tiểu Miêu vòng định bên người, từ nay về sau cuộc sống tràn ngập lạc thú, sinh mệnh không hề cô tịch.”

Đường Dịch cúi đầu, hôn hôn trán cô, trong thanh âm nghe không ra cảm xúc, “..... Em cảm thấy mình không tốt?”

Kỉ Dĩ Ninh không trả lời ngay.

“Trong [Hồng Lâu Mộng] có giảng, nếu ai bẩm thụ khí ấy mà sinh ra, dù trai hay gái, trên không làm được bậc chân nhân quân tử, mà dưới cũng không làm nổi hạng đại hung đại ác. Đem hạng người đó đặt vào trong ngàn vạn người, thì khí thông minh tuần tú sẽ ở trên ngàn vạn người, mà cái lối bướng bỉnh càn rỡ cũng lại ở dưới ngàn vạn người. Nếu sinh vào nhà công hầu phú quý, thì là hạng người tình si tình chũng; sinh vào nhà thi thư thanh bạch thì là dật sĩ cao nhân; dù có sinh vào những nhà hèn hạ thì cũng là đào kép danh tiếng, chứ không đến nỗi làm tôi đòi cam chịu sai khiến.”

Cô cười, nói: “Ý tứ Tào tiên sinh là, một sinh mệnh linh động, vô luận ở nơi nào, đều đã phấn khích vạn phần. Mà anh, Đường Kính, Tô Tiểu Miêu, có chỗ nào không phải là một sinh mệnh như vậy..... Chỉ có em là không phải.” (Tào tiên sinh là Tào Tuyết Cần, tác giả của Hồng Lâu Mộng)

Đường Dịch ôm chặt lấy cô, thản nhiên hỏi lại: “..... Ồ?”

“Em không phải,” Cô thành khẩn nói cho anh: “Em hiểu rõ mình, hiểu rõ rằng mình là người thế nào. Với những người như em, làm bạn thì không khó, nhưng nếu ở cùng em cả đời, có thể không phải là một chuyện hạnh phúc.”

Đường Dịch nhìn cô, ánh mắt có điểm phức tạp, thâm thúy nhìn không tới một tia ánh sáng.

Cô thản nhiên kể cho anh nghe một chuyện cũ: “Nhớ rõ năm đó, sau khi bố em gặp chuyện không may, bỏ lại em và mẹ mà đi, hai mẹ con em đem hồi môn năm trăm ngàn đi trả nợ, kết quả có một chú vào buổi tối trước ngày hôm đó đến vay tiền mẹ con em, chú ấy bị bố làm liên lụy, nợ xã hội đen năm mươi ngàn, mẹ em đã từ chối, bởi vì nhà em nợ những hai triệu, tự thân mình cũng khó bảo toàn. Sau đó em đã vụng trộm cầm năm mươi ngàn đưa cho chú ấy, khi tiền người thì bị mẹ phát hiện, mẹ lập tức tát em một cái.....”

“..... Là mẹ đánh em, nhưng người khóc cũng là mẹ, có lẽ tính cách của em như vậy khiến mẹ quá thất vọng, vì thế em cũng không giải thích cái gì. Thật ra em nghĩ rất đơn giản, nhà em đã nợ hai triệu, trả thiếu năm mươi ngàn nữa cũng có sao đâu, dù sao vẫn là nợ, nhưng nhà chú ấy thì không như thế, nhà chú chỉ thiếu năm mươi ngàn, chỉ cần trả nợ là có thể chấm dứt tai bay vạ gió này. Đáng tiếc điều đó giải thích, không phải mỗi người đều có thể chấp nhận được.”

“..... Còn có một lần, em hỏi Tiểu Miêu, nếu ở trong tay người khác có thứ mà cô rất muốn, cô sẽ làm thế nào? Tiểu Miêu nói, cô ấy có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền, sau đó mua lại nó, nếu đối phương không chịu bán, cô ấy sẽ nghĩ biện pháp lừa gạt để có được nó. Mà biện pháp của em thì có vẻ tiêu cực, em sẽ làm bộ

như không thích, hoặc nói rõ với mình là hãy quên chuyện này đi. Đường Dịch, anh thấy đó, đây bất đồng của em và Tiểu Miêu.....”

“Đó thật ra là một bài trắc nghiệm tâm lý, thử nghiệm đã cho thấy em là người có vẻ tiêu cực trong cuộc sống, mà Tiểu Miêu là một cô gái có cuộc sống tích cực, như vậy mới tốt.”

“Em không có được sức sống mãnh liệt như Tiểu Miêu, cũng không có được sự hòa hợp giữa ôn nhu và cứng rắn như Đường Kính, càng không có được sáng lạn dự hoặc như anh. Anh và em ở cùng một chỗ, trong cuộc sống lâu dài, không có nhiều ngạc nhiên, cũng sẽ không có nhiều niềm vui bất ngờ.....”

“..... Vậy nên, Đường Dịch, em vẫn phải xin lỗi anh,” Giọng nói của cô thật thản nhiên, ánh mắt chứa sự cô đơn:“..... Trên thế giới này, có rất nhiều cô gái thông minh năng động, mà Đường Dịch anh, lại đánh bạc với tính mạng của mình, chỉ cần một Kỉ Dĩ Ninh bình thản nhất.”

Khi Kỉ Dĩ Ninh nói xong một câu cuối cùng, một chữ cuối cùng đó, toàn bộ không gian giống như bị đình trệ lặng im một giây.

Cô cúi đầu, tựa vào lòng anh, để anh không nhìn thấy vẻ mặt mình, mà cô cũng không muốn nhìn, bởi vì không có dũng khí.

Ngay sau đó, cả người cô bỗng nhiên bị người nào đó ôm lấy rồi nhấc lên, khi cô mở mắt nhìn, ngay lập tức hai người đối mặt nhau, cô nhìn Đường Dịch đang mang vẻ mặt hứng thú nhìn mình, biểu tình thông dong như thế, cô cũng từng thấy qua rồi.

Cô nghe thấy anh chậm rãi mở miệng, chậm rãi lên tiếng:“..... Ở trước mặt anh em phủ định toàn bộ mình như thế, em đang sợ cái gì?”

Quả nhiên, anh đã nhìn thấu cô. Ngay cả khi cô đã tìm nhiều lý do quanh co lòng vòng như thế, nhưng đối với anh mà nói, anh đã nhìn thấu dưới những lý do thoái thác kia có nỗi lòng của cô, đó không phải chuyện khó với anh.

Kỉ Dĩ Ninh không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt anh.

Bỗng nhiên cô nghiêng người ôm chặt lấy anh, nâng tay vòng lên cổ anh, vùi đầu xuống cổ anh, trước nay cô chưa từng chủ động thể này, lộ ra bối rối rõ ràng, như con thú nhỏ sợ hãi.

Đường Dịch lặng im một giây, như là không đành lòng, anh nâng tay vỗ nhẹ lên lưng cô, ôn nhu an ủi:“Dĩ Ninh.....”

“Anh đừng nói gì, để em nói hết đã.....” Cô đột nhiên lên tiếng ngắt lời anh, ngay cả giọng nói cũng rõ ràng nhuộm đậm lo âu:“..... Trước kia em cực kỳ không thích một câu chuyện xưa. Trong thần thoại Hy Lạp, có một người chịu hình phạt, ông ta bị chìm trong nước, nước đến bên môi vẫn phải chịu cơn khát khô cổ, mà một khi ông ta cúi đầu uống nước, nước liền rút đi, sau đó tiếp tục đẩy lên, rồi lại rút đi, cứ lặp lại như vậy, ông ta có thể nhìn thấy, nhưng vĩnh viễn không thể.....”

Đường Dịch hiểu rõ, thay cô nói tiếp,“Tantalus [3], bị các vị thần trừng phạt. Muốn tìm nhiều lắm, tham luyến cũng rất nhiều, cuối cùng khiến các vị thần nổi cơn thịnh nộ.”

Kỉ Dĩ Ninh không nhận được dùng sức trên đầu ngón tay, cùng da thịt anh gắt gao chạm vào, cô ôm chặt lấy anh, dường như muốn làm anh đau.

“Đường Dịch.....” Giọng cô có chút mệt mỏi, không thể nói rõ là sợ hãi nhiều hơn, hay là làm nũng nhiều hơn:“Em không thích câu chuyện này, anh có hiểu không? Em không thích.....”

Tantalus, ông ta tham lam, là có khát vọng, là có ý đồ.

Nhưng ông ta vĩnh viễn không thể cầu được.

Tựa như Kỉ Dĩ Ninh hiện tại tham luyến Đường Dịch. Cô có thể nhìn thấy anh, lại không biết có thể chạm tới anh hay không.

Cô không muốn trở thành người cầu mà không được như Tantalus.

Cô nằm trên đầu vai anh, giọng nói nhu nhược mà bất lực: “Em phủ định chính mình, bởi vì em không muốn tương lai bị anh phủ định..... Em không muốn có một ngày, Đường Dịch bỗng nhiên hối hận, hối hận Kỉ Dĩ Ninh không đáng để mình đánh đổ hôn nhân và tính mạng.”

Anh chính là toàn bộ sự ích kỉ của cô, là tất cả tham luyến trong cuộc đời này của cô, là khát vọng, là có ý đồ, toàn bộ đều từ anh mà ra.

Anh rất hoàn mỹ, dường như không chê vào đâu được. Đối với anh, cô có một loại cảm tình không thể nói nên lời, không thể từ bất luận kẻ nào đến chia sẻ anh, cô thầm nghĩ độc chiếm.

Trong tình yêu say đắm của con người, có thể khai quật ra nhân cách bất đồng, cô trốn không thoát quy luật của số mệnh này. Cô dần dần phát hiện, ở sâu trong nội tâm mình tồn tại một Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn bất đồng, không có tình yêu, không có vị tha, không có đạo đức, thậm chí không có khoan dung, chỉ có ích kỉ, chỉ có ích kỉ một mình độc chiếm Đường Dịch.

Điều này luôn là một bí ẩn, nhưng lại chân thật tồn tại, cho nên khi nghe được Khiêm Nhân phủ định vị trí của cô bên cạnh Đường Dịch, cô mới khổ sở như thế; cho nên khi nghe thấy anh ấy nói những cô gái thích hợp ở bên Đường Dịch có khối người, cô mới kinh hoàng như thế.

Nếu tương lai có một ngày, Kỉ Dĩ Ninh mất đi Đường Dịch, như vậy, Kỉ Dĩ Ninh sẽ mất đi, không chỉ là Đường Dịch, mà còn có một thứ tồn tại sâu trong nội tâm kia, chỉ vì Đường Dịch mà tồn tại.

Nói cách khác, tình yêu của cô mất đi cũng tương đương với một lần chết đi.

.....

Khi cô nói xong, là sự lặng im kéo dài, cô chỉ biết ôm anh thật chặt.

Trước kia Đường Dịch từng đánh giá Kỉ Dĩ Ninh, không biết thủ đoạn quyến rũ đàn ông nào, thật quá ngốc nghếch đơn thuần. Thời gian trôi qua đã hai năm, mà cô một chút cũng không thay đổi, không biết hứa hẹn với anh, cũng không biết bảo hộ chính mình. Chỉ biết đem toàn bộ con người mình mở ra cho anh xem, một chút tâm cơ cũng không có, hoàn toàn không hiểu được, trong tình cảm, một khi người đàn ông đã nắm bắt được nhược điểm của người phụ nữ, cô liền bị đánh bại.

May mắn, người Kỉ Dĩ Ninh gặp được là Đường Dịch.

Đường Dịch ôm cô, sau đó bỗng nhiên đặt cô xuống.

Anh đứng lên, mặc áo sơ mi, đóng hai ba cúc áo vào. Tiếp đó nhặt lên quần áo của cô vừa rồi phân tán trên mặt đất, từng cái từng cái mặc vào cho cô. Anh từ từ kéo khóa chiếc váy của cô lên, rồi lập tức nâng tay, mơn trớn khuôn mặt cô.

“.....”

Cô nhìn anh, không hiểu anh muốn làm gì.

Đường Dịch khẽ mỉm cười: “Em đã nhìn thấy rồi?”

“..... Cái gì?”

“Nội dung trên bức tranh thứ hai của em.”

Mặt Kỉ Dĩ Ninh lập tức ửng đỏ lên, gật đầu một cái thừa nhận, “Lặng lẽ nhìn thấy một lần, anh ở thư phòng, một mình nhảy điệu Latin trong đêm khuya.....”

Chỉ thấy được một lần, nhưng sẽ không bao giờ biến mất trong trí nhớ cô. Cô vẽ nó xuống, khi vẽ thậm chí còn có thể cảm thấy nhịp điệu rung động lòng người đó.

Bỗng nhiên anh nói: “Về sau, em không nên nhìn.”

Cô gật mình.

Đường Dịch khẽ cười, vươn tay phải, làm ra một tư thế mời.

“Quên nó đi, anh đưa em vào điệu nhảy một lần.”

Dự hoặc như thế, làm sao có khả năng thoát được.

Cô không kịp suy nghĩ sâu xa ý tứ trong lời nói của anh, đã tự giác nâng tay trái lên khoát lấy tay phải của anh.

Đường Dịch nở nụ cười, lòng bàn tay đóng lại, nắm chặt tay trái cô, hơi dùng sức, cô liền rơi vào vòng ôm ấp của anh.

Đêm khuya. Trong phòng. Hai người nhảy múa.

Không có âm nhạc, không có người xem, không có vỗ tay, chỉ có hai người anh và cô. Kỉ Dĩ Ninh không thể không thừa nhận, người trước mắt này mười phần là tư tưởng cao thủ, một người, cũng có thể làm cho không gian không người này không hề thua kém sàn nhảy sáng lạn.

Chuyển chuyển xoay tròn, giống như muốn khiêu vũ thật lâu cùng với thời gian. Điệu nhảy như trong câu chuyện cổ tích trên thế giới, là điệu Valse thông thường nhất.

Cô dán vào ngực anh, nói: “Em nghĩ anh sẽ cùng em nhảy điệu Latin.”

Đường Dịch lắc đầu, “Điệu Latin của anh không thích hợp với em.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó không hạnh phúc.”

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có điều không hiểu. Anh cũng không giải thích, Kỉ Dĩ Ninh chỉ có thể ngây thơ cúi đầu, nhớ lại, cô nhớ đến lời của Đường Kính từng nói cho cô –

“Em đã nhìn thấy Đường Dịch khiêu vũ?”

“Vụng trộm nhìn thấy Anh ấy nhảy khá đẹp.”

“À, Dĩ Ninh, nếu sau này, em có nhìn thấy Đường Dịch một mình nhảy điệu Latin, hãy cách xa anh ấy một chút, không cần tới gần anh ấy vào lúc đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nguy hiểm.”

“Đường Kính.....” Cô thực hoang mang, cũng có chút sợ hãi: “Em không hiểu.....”

Đường Kính không nói gì thêm, giống như đây là một điều cấm kỵ, ngay cả Đường Kính cũng kiêng dè, không dám nói chuyện nhiều.

“Lấy một ví dụ nhé,” Anh thấp giọng nói cho cô: “Đường Dịch nhảy điệu Latin gần đây nhất là vào năm bố bạn anh bị người ta hại chết, anh ấy nhảy cả một đêm. Ngày hôm sau đó, anh ấy liền đại mở sát giới.....”

Nó là tín hiệu, là tín hiệu mở ra điểm mấu chốt của Đường Dịch. Sau mỗi một điệu Latin, đều là máu, đều là bi thương.

Tựa như câu hát trong điệu Latin vậy, Dance me to the end of life.

.....

Đường Dịch bỗng nhiên ôm eo cô, dán vào tai cô nói từng từ.

“Trước kia anh nghĩ, trên thế giới này, có thể có một người như vậy hay không, cô ấy và anh là hai cực đối lập nhau, không hiểu thủ đoạn gì, cũng không có vọng tưởng điều gì, cho dù toàn thế giới âm thầm sụp đổ trước mặt cô ấy, cô ấy vẫn không ôm oán hận gì mà tiếp tục bước đi, trong tình cảm cũng là như vậy, không biết nguy trang chính mình, chỉ biết bại lộ nhược điểm, không hề biết được những điều đó làm cho những người thân yêu của cô ấy có thể dễ dàng công hãm..... Người như vậy, giống như chỉ tồn tại trong câu chuyện cổ tích, mà đã lớn lên trong thế giới này, anh không ôm hy vọng có thể gặp được.”

“Nhưng cuối cùng anh đã gặp được em, gặp được Kỉ Dĩ Ninh.....”

Anh nở nụ cười, có loại vui sướng ở trong đó.

“Dĩ Ninh, em sẽ không trở thành người vì tham luyện mà chịu tội như Tantalus, sẽ không vì mất đi tình yêu mà phải chết, lại càng không thể có một ngày, em bị anh phủ định.....”

Bởi vì –

“..... Em là một chi tiết cuối cùng trong câu chuyện cổ tích của đời anh.”

Từ nay về sau, một người một mình nhảy điệu Latin đã bị màn che hạ xuống, và một màn khiêu vũ trong câu chuyện cổ tích sẽ được dựng lên.

Những ngày sau đó cứ dần dần lẳng lặng trôi đi.

Đây là lần đầu tiên trong đời Đường Dịch bị thương do đạn bắn, làm cho Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn kiến thức được địa vị của vị thiếu gia này ở Đường gia rốt cuộc có bao nhiêu quý giá. Mọi người lớn bé ở Đường gia đều hầu hạ anh cẩn thận, Đường Dịch cơ bản là không cần nói nhiều lời, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, mỗi thủ hạ đều ngầm hiểu được, chưa một ai có thể nói chữ không với anh. Trường hợp kia, khí thế kia, thực sự chúng ta chưa thấy qua trường hợp nào hiểm lạ như của bạn Kỉ Dĩ Ninh.

Kỉ Dĩ Ninh lá gan vốn không lớn, mỗi lần nhìn thấy một đám cấp dưới của Đường gia mặc nguyên một bộ tây trang đen, ánh mắt chạm đến khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo như sắt thủ của bọn họ, trong lòng cô liền nhin không được mà thoát ra một nỗi sợ hãi. Tuy nhiên khi gặp bộ dáng bọn họ ở trước mặt Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh lại càng thêm khó hiểu.

Đối với Đường Dịch, bọn họ có thể phục tùng như vậy.

Không phải cô chưa thấy qua trường hợp người này phục tùng người khác, nhớ rõ trước kia, khi Kỉ gia vẫn còn phồn thịnh, cô đã gặp qua rất nhiều người cúi đầu trước bố mình, nhưng Kỉ Dĩ Ninh hiểu được, cung kính đó, phục tùng đó, thuận theo đó, tất cả đều là giả, tất cả chỉ như gương hoa thủy nguyệt, khi bố thất bại, Kỉ gia tiêu vong, toàn bộ đều biến mất.

Quan hệ giữa người với người lúc đó thật thờ ơ, lạnh bạc khiến cô cũng không biết trách ai đây?

Từ đó về sau, cô vẫn cho rằng, trên thế giới phàm là những người quyền thế từ quan hệ gia đình, đều phải tuân theo định luật giữa người với người này, lại chưa từng dự đoán được, nhiều năm sau, cô gặp được Đường gia, một nơi gần như hoàn toàn chỉ có màu đen, lại có thể đem đến cho cô một đáp án hoàn toàn phủ định như thế.

Kỉ Dĩ Ninh đã nhìn thấy vết thương trên người Khiêm Nhân. Ở bụng, một vết thương do đạn bắn, nhìn thấy thật ghê người. Cô mơ hồ nghe được Đường Kính từng nhắc tới, vào năm Đường gia bị hại, Đường Dịch đã ở hiện trường, Khiêm Nhân đứng bên cạnh Đường Dịch, hai viên đạn bắn ra cùng lúc hướng về hai bố con bọn họ, kết quả Khiêm Nhân đã lựa chọn không theo ý thức, ôm lấy Đường Dịch chắn trước mặt anh.

Kết cục chính là, bố anh chết, Đường Dịch sống.

Kỉ Dĩ Ninh suy nghĩ thật lâu, đến tận cùng có phải Đường Dịch có nhiều lực mê hoặc hay không, mới có thể làm cho Khiêm Nhân lựa chọn theo bản năng như vậy.

Mấy ngày nay, cô cũng thấy bộ dáng tức giận của Đường Dịch đối với bọn họ.

Không gian yên tĩnh không tiếng động.

Đường Dịch ngồi dựa vào đầu giường, ném tập văn kiện trong tay xuống, nó rơi xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề bèn nhọn. Anh không nói câu nào, ngay cả một chút biểu tình cũng không thấy, khiến cho người nhân viên đang đứng trong phòng anh báo cáo công việc kia lập tức ngậm miệng, anh ta cúi đầu thừa nhận sai lầm, tuân theo anh như thế, một chút cãi lại cũng không có.

Một người đàn ông không kiên nhẫn gì như vậy, thật sự là không có ai dám chống lại anh sao.

Kỉ Dĩ Ninh mỗi lần nhìn thấy tình huống thế này, trong đêm dài yên tĩnh chỉ có anh và cô, cô sẽ không nhin được thấp giọng quả trách anh: “Thật không biết nói đạo lý gì.....”

Anh cười rộ lên, kéo cô vào trong lòng, không chỗ nào có ký: “Anh luôn luôn không nói đạo lý như vậy đấy, em không biết sao?” Nói còn chưa xong, anh liền cúi đầu hôn cô.

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu lên, thở hổn hển khuyên anh: “Anh mà tức giận thì thật hung dữ, cẩn thận về sau mọi người đều không chịu nổi anh.....”

Nghe thấy câu nói của cô, anh lại như đang nghe một truyện cười, bàn tay chống lấy cằm rồi cười rộ lên.

Cô bị anh cười đến buồn bực, rõ ràng là cô lo lắng cho anh, mà anh lại chẳng thèm quan tâm chút nào. Không chỉ là không có, đối với sự lo lắng của cô, anh thậm chí chỉ có cảm thấy thú vị mà thôi.

Kết quả là ngày nào đó, có lẽ bởi cô đơn thuần vì anh mà lo lắng, trong mắt anh thì ý tưởng đơn thuần này của cô lại một lần nữa dấy lên dục vọng của anh, anh cởi váy ngủ của cô ra, tinh tế hôn cô, cô nghe thấy anh nói bên tai mình, Dĩ Ninh, thật lương thiện, sau khi nói xong, anh liền nâng chân cô lên, chậm rãi tiến vào, cướp đi thân thể cô, cũng cướp đi sức lực hỏi thêm bất cứ câu gì đó của cô.

Kết quả cuối cùng của ngày hôm đó là Kỉ Dĩ Ninh vẫn chưa khuyên anh được cái gì, Đường Dịch thì vẫn cứ làm theo ý mình không kiêng nể gì, thản nhiên kiêu ngạo không thèm lo lắng gì, hành vi vẫn không có đạo lý như thế.

Có một ngày, Kỉ Dĩ Ninh nói chuyện với Đường Kính. Cô nói với Đường Kính về chuyện đó, giọng điệu thật bối rối, “Anh ấy không có đạo lý như vậy, không sợ có một ngày tất cả mọi người đều không chịu nổi mà rời bỏ anh ấy sao.....”

“Sẽ không,” Đường Kính nhất thời bật cười: “Chuyện này vĩnh viễn sẽ không xảy ra.....”

Kỉ Dĩ Ninh kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Đường Kính thản nhiên hỏi cô: “..... Em có biết Đường Dịch có ý nghĩa thế nào với người ở Đường gia không?”

Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Đường Kính xoay người, nhìn cô, khoe môi cong lên, nói cho cô: “Tín ngưỡng.”

Trong lòng Kỉ Dĩ Ninh đang run lên, cô cố gắng hiểu nó, nhưng vẫn cảm thấy mờ mịt như bị một lớp sương mù chắn ở phía trước. Cuối cùng, cô chỉ có thể thành thật nói ra cảm giác của mình: “Em thấy rất khó hiểu.....”

Đường Kính khẽ cười: “Anh hiểu được, Dĩ Ninh, anh hiểu cái cảm giác khó hiểu trong lòng em.”

Cô cảm thấy kinh ngạc: “Anh hiểu sao?”

“Đúng, anh hiểu,” Đường Kính gật đầu một cái, thẳng thắn thành khẩn nói: “Năm anh tám tuổi, lần đầu tiên bước chân vào Đường gia, lúc ấy bố nói cho anh biết, anh có một người anh trai, nếu anh muốn sống tốt ở Đường gia này, thì tuyệt đối không thể đứng ở phía đối lập với anh trai, nếu không, người thất bại nhất định là anh.”

Kỉ Dĩ Ninh có chút ngỡ ngàng: “Đường Kính.....”

“Em cũng cho rằng bố anh thực bất công đúng không?” Anh cười khẽ, không có một tia tức giận nào, chỉ có bình thản đắm chìm trong những kỉ niệm: “Khi đó anh cũng nghĩ như vậy, anh cho rằng bố đã ỉn một người anh trai thật bất công, hy vọng anh phải nghe theo anh ấy, cho nên mới có thể nói với anh như vậy. Sau này anh mới biết được, không phải, không phải như anh nghĩ..... Sau khi anh bước vào Đường gia, trong khoảng thời gian ngắn, anh liền rõ ràng, vì sao bố lại có thể nói với anh những lời đó. Thì ra, không phải bởi vì bố chỉ biết nghĩ đến anh trai, mà là bởi vì, tất cả những người ở Đường gia đều bị anh trai anh thu phục.”

Kỉ Dĩ Ninh tròn to mắt, biểu tình hoài nghi.

“Thực khó tin đúng không?”

Đường Kính khẽ chạm lên mặt cô, giống như rất quen thuộc với biểu tình này của cô, bởi vì anh cũng đã từng không thể tin được như thế.

“Nhưng đây chính là sự thật mà anh đã thấy, anh nhìn thấy mỗi người ở Đường gia đều phục tùng Đường Dịch, mỗi câu anh ấy nói đều không ai có thể phản kháng, lúc đó anh đã nghĩ, đến tột cùng là anh ấy đã làm thế nào..... Sau đó rốt cục anh đã hiểu được, Đường Dịch có toàn bộ lợi thế, anh ấy nắm chắc lòng người, anh ấy nhìn thấu nhược điểm của những người xung quanh, sau đó anh ấy liền xuống tay với bọn họ, bị anh ấy bắt được nhược điểm, vốn không có người nào có thể thoát được.”

Kỉ Dĩ Ninh nhẹ nhàng lắc đầu:“Em không tin anh có nhược điểm bị anh ấy nắm trên tay.....”

Đường Kính là người ôn hòa, cũng luôn bình thản, lại càng không dễ dàng bại lộ nhược điểm của mình, mượt mà tựa như ngọc, nắm trong tay sẽ không không thấy góc cạnh.

Đường Kính nở nụ cười, “Ồ, Dĩ Ninh, đây chính là điểm bất đồng giữa em và Đường Dịch. Anh ấy có thể nhìn thấy những điều em không thể nhìn thấy, thực sự là anh ấy đã bắt anh..... Rất khó tưởng tượng được không, nắm đó anh ấy chỉ dùng một câu, khiến cho anh không có biện pháp nào phản kháng anh ấy.”

“..... Câu gì vậy?”

Đường Kính cúi đầu, giọng nói thản nhiên vang lên.

“Năm đó, mặc dù khi Đường phu nhân đã qua đời, bố anh mới đưa mẹ con anh về Đường gia, nhưng vì thân phận và danh tiếng của ông ấy, ở trước mặt mọi người ông ấy chưa từng thừa nhận mẹ con anh, mãi đến một lần.....”

Anh chậm rãi mở miệng, trong mắt hiện lên một lớp sương mù:“..... Mãi đến một lần, trong một bữa tiệc tối của Đường gia, Đường Dịch khiêu vũ, anh ấy bỗng nhiên đi đến trước mặt mẹ anh, xoay người làm ra một tư thế mời hoàn mỹ, tất cả mọi người đều nghe thấy anh ấy nói, Đường phu nhân, có thể mời bà nhảy điệu đầu tiên của đêm nay không?.....”

Kỉ Dĩ Ninh sửng sốt.

Đường Kính cười rộ lên, “Không nghĩ tới đúng không? Lúc ấy anh cũng hoàn toàn không thể ngờ được anh ấy có thể làm chuyện đó, anh ấy là thiếu gia của Đường gia, miệng lại nói lên ba chữ Đường phu nhân, chẳng khác nào tuyên cáo với mọi người một chuyện: Anh, Đường Dịch, thừa nhận sự tồn tại của mẹ anh..... Ngay cả bố anh cũng chưa ẹ anh một thân phận, mà Đường Dịch lại cho. Anh không biết vì sao anh ấy phải làm như vậy, anh chỉ biết, sau khi anh ấy làm như vậy, cả đời này anh đều không thể có cách nào chống lại anh ấy.....”

“..... Từ nay về sau, anh trai đối với anh, chính là người so với chính anh còn quan trọng hơn.”

.....

Sau này cô và Đường Kính không bao giờ nhắc lại chuyện đấy nữa, Kỉ Dĩ Ninh yên tĩnh trầm tư vài ngày sau đó.

Rốt cục, có một ngày, vết thương của Đường Dịch gần như hoàn toàn phục hồi nên anh rời khỏi bệnh viện mà về nhà tĩnh dưỡng, buổi tối hôm đó, Kỉ Dĩ Ninh đã nói chuyện với anh.

Không có quanh co lòng vòng, cô bình tĩnh nói cho anh:“Về sau, em không cho phép anh làm những chuyện như thế này với mình nữa.”

Đường Dịch nhìn cô, không nói gì.

Kỉ Dĩ Ninh nhìn thẳng vào mắt anh, cho anh thấy rõ sự nghiêm túc của mình.

“Đường Dịch, em sẽ không đi, em sẽ không rời bỏ anh, trừ phi tương lai có một ngày, anh là người buông tha em trước.”

Cô nói với anh:“..... Mấy ngày qua, em hiểu được, thế giới này không phải chỉ có một màu như em tưởng tượng, mà là có hai màu, màu trắng và màu đen. Anh có quy tắc của thế giới kia, em không hiểu, em cũng không chuẩn bị tham gia, cũng không chuẩn bị tiến vào. Điều em có thể làm được chính là, em sẽ không can thiệp, em sẽ không dùng những đạo đức mà em học tập được ở thế giới màu trắng của em mà nhìn vào, để ràng buộc tất cả mọi thứ trong thế giới màu đen của anh. Những điều coi trọng, em với anh phân biệt

rõ ràng, đều tự tuân thủ chuẩn tắc trong thế giới của mình, không vi phạm lẫn nhau;..... Nhưng trên tình cảm, em và anh đồng quy.” (^)

Điều này là điều quan trọng nhất và cũng là thỏa hiệp cuối cùng của cô.

Cô cho Đường Dịch thấy được một người, một Kỉ Dĩ Ninh có nguyên tắc cũng có tình cảm.

Đường Dịch bỗng nhiên ôm chặt lấy cô, vùi đầu xuống cổ cô, cũng không nói một chữ nào.

Anh biết, anh rất hiểu, dựa trên tư tưởng đạo đức của cô, phải làm ra một quyết định như vậy, đã trải qua nhiều day dứt thế nào.

Kỉ Dĩ Ninh nâng tay ôm lấy anh, cô nói cho anh:“..... Đường Dịch, anh cũng không biết, anh là tín ngưỡng của bao nhiêu người đâu. Khiêm Nhân, Đường Kính, nhiều người ở gia như Đường vậy, sau này còn có, Kỉ Dĩ Ninh”

Một người phải rời khỏi tín ngưỡng của mình, cần thời gian bao lâu?

Ồ, vĩnh không.

Now and forever.

Giờ phút này cho đến vĩnh viễn, vĩnh viễn không rời đi.

Đây là cách làm người của Kỉ Dĩ Ninh, hoàn toàn rõ ràng như thế, vô luận là đối với Đường Dịch, hay là đối với chính bản thân cô, cô cũng không nói dối.

Tín ngưỡng đầu tiên, quyết định toàn bộ tín ngưỡng trong tương lai.

Tình yêu đầu tiên, quyết định toàn bộ tình yêu trong tương lai.

Chú thích: Tín ngưỡng là hệ thống các niềm tin mà con người tin vào để giải thích thế giới và để mang lại sự bình an cho cá nhân và cộng đồng.

Chú thích:

[1] Mohammad Zahir Shah, vị vua cuối cùng của Afghanistan (trở về nước sau 3 thập niên sống lưu vong, đã qua đời hôm 23/7/2007, thọ 93 tuổi. Trong suốt 40 năm trị vì đất nước, Zahir Shah là biểu tượng của lòng khát khao hòa bình và thống nhất trong một quốc gia diễn ra xung đột quân sự triền miên.

[2] PLATO (427-347 TCN)

Triết gia Hi Lạp, sở hữu tên Plato do bởi có lần đoạt giải vô địch trong một đại hội điền kinh cấp quốc gia.

Ông xuất thân từ một gia đình đại quý tộc, cháu ngoại của Solon, một trong bảy vị hiền triết Hi Lạp và là nhà lập pháp, còn bên nội ông lại thuộc dòng dõi của vị vua Athens cuối cùng là Codrus.

Người ta biết rất ít về thời trẻ của ông ngoài việc từ năm 20 tuổi, ông là một môn đệ tận tụy của Socrates. Sau khi sư phụ qua đời, Plato du hành tới rất nhiều nơi. Từ Mega, Plato du hành sang Cyrene, Ai Cập và Ý. Tại đó, ông đi lại với giáo đoàn Pythagoras và tiếp nhận học thuyết của họ.

Năm 388, Plato rời Athens sang sống một thời gian trong triều đình của bạo chúa Dionysus Cả ở Syracuse. Bị vị vua ấy ngược đãi, đem bán cho nô lệ, may nhờ nhà hiền triết Annikeris ở Cyrenaique chuộc với giá 20 đồng mines và giải phóng ông.

Tới năm 367, ông thành lập trường Academy, với câu châm ngôn treo trước cửa ‘Kẻ nào không thông suốt hình học thì xin chớ vào đây’. Tại đó, ông dạy toán học và triết học cho tới ngày qua đời. Việc dạy học của ông có bị gián đoạn hai lần vì đến thăm Syracuse — vào năm 368 và năm 361 — với vị vua mới và hoà bảo vô vọng thực hiện các lý tưởng chính trị của mình ở đảo quốc Sicily.

Plato luôn luôn quan tâm tới một vấn đề nền tảng của triết học, đó là đề ra tỉ mỉ lý thuyết về nghệ thuật sống và hiểu biết. Giống như vị đại sư phụ kính yêu, Plato bắt đầu với niềm xác tín vào cấu trúc hòa điệu một cách tối hậu của vũ trụ, nhưng ông đi xa hơn trong nỗ lực thiết lập một lược đồ triết học tổng hợp. Mục tiêu của Plato là trình bày mối tương quan hợp lý giữa linh hồn, quốc gia và vũ trụ. Đó là chủ đề bao

quát của Republic, Phaedo, Symposium, Theaetus, Phaedrus, Timaeus và Philebus, những đối thoại quy mô được ông viết ra trong tuổi trung niên

Những lời giảng của Plato về học thuyết lý tưởng của ông ở trong số những tư tưởng có ảnh hưởng nhất trong lịch sử văn minh phương Tây. Suốt hơn hai ngàn năm qua, trong các đối thoại muôn hình muôn vẻ, ông chạm tới hầu hết các vấn đề chiếm lĩnh tâm trí các triết gia đi sau ông, đặc biệt trong thần học Kitô giáo thiên niên kỷ thứ nhất. Plato cũng là một nghệ sĩ vĩ đại; các tác phẩm đầy thi vị và tráng lệ của ông là có chỗ đứng long lẫy trong kho tàng văn học thế giới.

[3] Tantalus là một vị vua Hi Lạp; ông khá nổi tiếng vì ý định lừa gạt các vị thần trên đỉnh Olympia. Nhằm kiểm tra khả năng của các vị thần, hắn đã ra lệnh cho đầu bếp dùng chính con trai mình làm món thịt hầm đãi họ. Các vị thần biết rõ được hành động của tên vua sau khi hắn sai người phục vụ món thịt cho họ. Thần Zeus nổi giận trừng phạt hắn và hồi sinh lại chàng hoàng tử đáng thương.

Để trừng phạt cho tội ác của chính mình, Tantalus bị đưa xuống địa ngục, tại một biển nước cao đến thất lưng với một quả trái cây luôn lơ lửng trên đầu. Mỗi khi Tantalus quỳ uống để uống, nước sẽ rút dần; còn mỗi lần hắn có ý rướn người lên ăn lấy trái cây, cành cây sẽ vươn lên trên. Nguồn gốc của từ tantalize cũng bắt nguồn từ câu chuyện này.

11. Chương 11

Chương 11: Cô ấy là kiểm sát trưởng

Dưới sự chăm sóc như chúng sinh phủng nguyệt [1] của mọi người, thiếu gia Đường Dịch của chúng ta rốt cục cũng hoàn toàn khỏi hẳn.

Thấy anh không có việc gì, nỗi lòng của Kỉ Dĩ Ninh cũng nhẹ nhàng đi không ít. Có điều, Kỉ Dĩ Ninh vẫn là Kỉ Dĩ Ninh, tâm tư luôn chu đáo, trong lòng vẫn không thể quên được một chuyện.

Cô đã chọn một ngày tốt, hôm nay là sinh nhật cô, Kỉ Dĩ Ninh nói một yêu cầu với Đường Dịch.

“À?”

Đường Dịch vừa sáng sớm đã nghe thấy cô nằm ở khuỷu tay mình nói đến chuyện gì đó, anh lập tức tỉnh táo.

“Hôm nay em muốn mời Đường Kính đến ăn cơm?”

“Vâng,” Cô gật gật đầu, nằm trên khuỷu tay ấm áp của anh, cô ôm anh nói: “Em nghĩ mời Đường Kính ăn một bữa cơm, ngày hôm nay mời anh ấy đến nhà thì sao.....”

Đường Dịch thông minh như thế tất nhiên hiểu được ý của cô, tính tình của đại thiếu gia nhất thời tốt lên.

Một cái xoay người áp lấy cô, ý vị thâm sâu hỏi: “..... Vì sao sinh nhật em lại muốn anh mời Đường Kính đến đây ăn cơm?”

Kỉ Dĩ Ninh này thật giống như khúc gỗ mục, hoàn toàn không hiểu được lời cảnh cáo và ý tứ sâu xa trong lời nói của thiếu gia Đường Dịch, mà chỉ nghĩ đến điều mình muốn trong lòng: “Chính là hôm nay mới tốt, không khí mới thân mật mà.”

Có quỷ mới thân mật ấy, Đường Dịch ngay từ yêu cầu đầu tiên đã không đáp ứng.

Cứng rắn ném ra một câu: “Không cho phép.”

Kỉ Dĩ Ninh không nghĩ tới anh có thể không đáp ứng, lập tức kinh ngạc nhìn anh: “Vì sao không được phép?”

Làm sao mà có nhiều lý do như vậy chứ? Anh không cho phép chính là không cho phép thôi.

Đường Dịch thuận miệng ném ra một lý do: “Đường Kính không phải không có chỗ để ăn cơm.” Tại sao lại phải đến đây ăn cơm cùng Kỉ Dĩ Ninh chứ.

Kỉ Dĩ Ninh mỉm cười, ôm cổ anh, cô kiên nhẫn giải thích với anh: “Em cũng thật có lỗi với anh ấy, chuyện ngày đó, em đã kéo anh ấy vào..... Anh ấy không chỉ không có trách em, ngược lại còn an ủi em, dựa cả về tình và lý, em đều phải nói một tiếng cảm ơn với Đường Kính.”

.....

Sau đó cứ như vậy, Đường Dịch chỉ có thể nuốt nghẹn mà tùy cô thôi.

Giữa trưa, dưới sự phối hợp chậm chạp từ đầu tới đuôi của Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh rốt cục cũng cùng anh đi đến nhà Đường Kính.

Vừa xuống xe, chợt nghe thấy trong phòng khách nhà Đường Kính truyền đến một trận gào khóc thảm thiết, khí thế mạnh, âm lượng lớn, cũng đủ rung động lòng người.

Kỉ Dĩ Ninh lập tức lo lắng: nhà Đường Kính có trộm ư? Bị cướp? Bên trong đang đánh nhau sao?

Đường Dịch đóng cửa xe xong nghe thấy âm thanh đó, nhất thời nở nụ cười.

Đi đến ôm chầm lấy thắt lưng của Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch cười đến nghiêng ngả.

“Em may mắn, hôm nay có thể cho em nhìn thấy một lần, Đường Kính nhà chúng ta trăm năm khó gặp về mặt âm u.....”

Hai người đi tới cửa, Kỉ Dĩ Ninh nhất thời bị cảnh trong phòng khách làm rung động.....

..... Tiểu Miêu.....

..... Đang bị đánh.....

Dám đánh Tô Tiểu Miêu, hơn nữa được đánh Tô Tiểu Miêu, đương nhiên cũng chỉ có Đường Kính.

Trước kia Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy vợ chồng mà bất hòa dẫn đến đánh nhau thì đó quả là một vấn đề lớn! Tuy nhiên giờ phút này, Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy cuộc hôn nhân của mình lại bị đứng trước thử thách nghiêm trọng.....

Hôm nay, nguyên nhân Tiểu Miêu bị đánh chính là dạy mãi mà cô ấy vẫn không bỏ được cái tính trộm cắp. Mấy ngày trước ra ngoài cần đến tiền, cô ấy đã vụng trộm cầm trang sức cổ vô cùng quý giá mà Đường Kính cho cô, để nếu có không may mắn cô có thể đưa ra làm đồ hối lộ.

Tuy nhiên tránh được lần đầu chứ không thể tránh được lần thứ mười lăm, rốt cục cũng có thông tin báo lại, thế nên phóng viên Tô Tiểu Miêu của chúng ta bị Đường Kính bắt về, không nói hai lời liền đẩy ngã cô xuống sô pha trong phòng khách, ấn cô xuống không cho giãy giụa, sau đó đánh vào mông cô một trận.

Mới đầu Tiểu Miêu bị đánh còn hi vọng mình có may mắn. Không khóc cũng không nháo, nghĩ rằng anh cũng chẳng đánh được bao lâu, có câu kẻ trộm cũng có đạo lý của trộm, cô trộm cắp bị anh bắt được, bị đánh cũng đáng thôi.

Nhưng chẳng được bao lâu, Tiểu Miêu đã phát hiện ra mình hoàn toàn sai rồi.

Chúng ta đều biết một chân lý, người nào bình thường càng ôn hòa, một khi đã tức giận lên thì lại càng đáng sợ.

Là thế đó. Mà Đường Kính thì sao, chính là điển hình của loại người này.

Những chuyện nhỏ nhặt bình thường thì Đường Kính luôn bỏ qua cho Tô Tiểu Miêu, tuy nhiên ngày tháng tích lũy, cô không thể không chạm phải hổ bom của Đường Kính, hôm nay rốt cục Đường Kính cũng bùng nổ nên đã đánh cô.

Tiểu Miêu cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi: Mẹ ơi, nếu anh ta cứ đánh tiếp như thế, chẳng nhẽ anh ta đang muốn đánh chết mình sao?!

Không thể phủ nhận, mấy năm qua, đồng chí Tô Tiểu Miêu sống an nhàn sung sướng quá lâu, lâu không bị đánh, da cũng mềm.....

Lập tức một lần nữa từ chủ nghĩa xã hội tư bản bị đẩy xuống xã hội nô lệ, Tiểu Miêu hoảng sợ.....

Tiểu Miêu rốt cục bật khóc.

Khóc đến trời đất u ám cát bay đá chạy lục cung phần đại vô nhan sắc.

Về mặt Đường Kính vô cùng âm u, hoàn toàn hóa đen: “Câm miệng! Không được khóc!”

Đúng lúc Đường Kính đang chuẩn bị giơ tay đánh Tiểu Miêu một trận nữa, mọi người xung quanh đã tiến lên nói đỡ.

Người quản gia nói: “Tiểu Miêu còn nhỏ, thiếu gia lại đánh cô ấy như vậy, vạn nhất đánh hỏng cô ấy thì làm sao bây giờ.....”

Người làm vườn nói: “Tiểu Miêu hình như phát dục chậm, thời kì nổi loạn cũng sắp qua rồi, đánh cô ấy thì thật tàn nhẫn quá.....”

Người đầu bếp nói: “Tiểu Miêu gặp được thiếu gia như gặp được hiệp sĩ áo trắng, nhà mẹ đẻ cô ấy lại không còn ai, nếu thiếu gia cứ tiếp tục đánh cô ấy, không phải cô ấy rất đáng thương sao.....”

Kỉ Dĩ Ninh rõ ràng phát hiện, những người quản gia và người làm vườn này ngày thường không biết ăn nói gì, vậy mà đến lúc này, lời khuyên Đường Kính đều là những lời nói có học có đạo lý.

Đến chân Kỉ Dĩ Ninh cũng mềm đi, ngay cả ý nghĩ muốn đến ngăn cản Đường Kính cũng quên. Bây giờ rốt cục cô cũng nhớ tới, vội vàng lên tiếng nói: “Này –”

Tiểu Miêu chính là Tiểu Miêu, lúc bị đánh mà còn có thể mắt nhìn khắp nẻo tai nghe tám hướng, vừa nhìn thấy bóng dáng Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh cùng xuất hiện ở cửa, lập tức bày ra kế bãi binh hướng về phía Đường Dịch gào thét: “Anh trai! Anh trai!.....”

Tiểu Miêu gọi vô cùng thân thiết, giống như Đường Dịch thật sự là anh em ruột thịt của cô ấy.....

Nghe thấy cô gào thét, Đường Kính lúc này mới xoay người nhìn thấy Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh, anh cũng không có tâm trạng quan tâm đến hai người này đến nhà mình có việc gì, trước mắt anh chỉ có Tô Tiểu Miêu đang ở trong lòng này, vì thế Đường Kính mặt không đổi sắc lập tức hướng ra phía cửa nói với hai người đó: “Nghe cho rõ đây, không được chõ mõm vào.”

Âm u như thế, có thể thấy được thật sự đã bị chọc giận rồi.

Đường Dịch cười cười, xoa tay: “Em cứ tiếp tục, anh không nhúng tay.”

Kỉ Dĩ Ninh quay đầu, nhìn Đường Dịch cứ như nhìn thấy quỷ.

Đường Kính nhíu mày: “Vậy còn không đi?” Đường Dịch ở trong này, khí thế quá lớn, Đường Kính cảm thấy không thoải mái.....

Đường Dịch thong thả đi đến, “Đánh nhiều cũng vất vả, muốn giải quyết thôi mà, anh giúp em nhé.....”

Đường Kính lập tức khó hiểu: “Sao?”

Chỉ thấy Đường Dịch từ từ lấy một khẩu súng trong túi ra, giọng nói chậm rãi vang lên: “..... Cho cô ấy một vết thương, để xem về sau cô ấy còn dám xằng bậy không.”

Tiểu Miêu và Kỉ Dĩ Ninh nhất thời đã bị dọa đến choáng váng.

Đường Dịch thực sự có thể nổ súng! Thực sự có thể bắn chết cô! Người này ngay cả chính mình còn dám bắn! Còn có ai là anh ấy không dám bắn chứ?!

Đường Dịch bỗng nhiên giơ súng lên nhắm thẳng vào ngực Tiểu Miêu.

Sắc mặt Đường Kính tái nhợt, vội vàng nắm lấy đầu súng, cả người đều tỉnh táo.

“Đường Dịch! Anh mà dám động vào cô ấy tôi sẽ trở mặt với anh!”

.....

Đường Dịch nở nụ cười, trừng mắt nhìn Tiểu Miêu.

Tô Tiểu Miêu ngay lập tức hiểu được, lập tức bình tĩnh đại ngộ, kích động ôm chầm lấy Đường Kính, cọt cọt lên người anh: “Đường Kính Đường Kính

”

“.....”

Đường Kính vô cùng đau đớn.

Lập trường của anh sao lại không kiên định như vậy chứ?! Tại sao anh lại có thể bị loại tiểu xảo nội ứng ngoại hợp này lừa được chứ?! Tại sao anh lại không thể tàn khốc được với Tô Tiểu Miêu mà chỉ như đồng lá vàng mùa thu, chỉ cần một trận gió là thổi bay tất cả, mũi tên trong mắt lại chỉ có thể bắn lén mà thôi?!

Đường Kính ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua Đường Dịch.

Đường Dịch buông tay, cười thật âm nhu: “Em nói đi, sao anh lại có người em trai đơn thuần như em chứ.....”

Đường Kính: “.....”

Vì thế ngày đó, Đường Kính và Tô Tiểu Miêu đóng cửa phòng ngủ giải quyết chuyện vợ chồng của bọn họ.

Tâm tình Đường Dịch rất tốt, anh và Kỉ Dĩ Ninh cùng đi ăn tối.

Trong nhà hàng, Đường Dịch cười cười, “Nhìn thấy vẻ mặt u ám của Đường Kính chứ? Em có cảm tưởng gì?”

“À.....” Kỉ Dĩ Ninh không khỏi lúng túng: “Ấn tượng khắc sâu.....”

“Hôm nay còn chưa phải nghiêm trọng nhất đâu,” Đường Dịch lại cười, gấp cho cô một ít thức ăn, rất hứng thú nói: “Đường Kính mà thật sự tức giận, sẽ không chỉ như vậy đâu.....”

Kỉ Dĩ Ninh kinh hãi: “Anh ấy cũng sẽ tức giận.....?”

Đường Dịch không nói nhiều, chỉ trích dẫn một ví dụ, “Em có nghe nói đến công ty Franki không?”

“Vâng, em biết,” Cô gật gật đầu: “Trước kia là một công ty đầu tư rất nổi tiếng, đáng tiếc hai năm trước đột nhiên phá sản đóng cửa.....”

Dừng một chút, Kỉ Dĩ Ninh thực sự vì nó tiếc hận: “Thị trường tư bản, có quá nhiều bất trắc.....”

“Thị trường tư bản?” Đường Dịch nở nụ cười: “Nếu sau lưng không ai thao túng, nó còn giống như vật chết sao?”

“.....”

“Trong một cuộc họp báo ông chủ của Franki coi trọng vấn đề mà phóng viên Tô Tiểu Miêu đặt ra, ông ta thật là không may mắn, thời gian đó Đường Kính và Tiểu Miêu đang có chiến tranh lạnh, Tô Tiểu Miêu lại có vẻ ngốc, nhận được cuộc phỏng vấn thì cũng đi, cả ngày ngồi cùng ông ta, kết quả Đường Kính đã bị chọc giận.....”

Kỉ Dĩ Ninh nghe thấy vậy lập tức bị dọa.

Đường Dịch sờ sờ mặt cô, nói với cô: “Cho nên nói Đường Kính không phải là người thuần lương như em tưởng tượng.....”

Kỉ Dĩ Ninh trong lòng run sợ nghĩ: Ngay cả Đường Kính cũng không thuần lương như vậy mà còn coi Đường Dịch trở thành tín ngưỡng, vậy thì vị thiếu gia Đường Dịch..... Rốt cuộc sẽ không thuần lương đến loại cảnh giới nào đây.....

Chạng vạng, hai người ăn cơm xong, rời khỏi nhà hàng.

Có mấy bóng người lập tức xuất hiện trước mặt Đường Dịch, trên mặt người nào cũng lo lắng như muốn cầu xin việc gì đó.

Nhìn thấy người tới, ánh mắt Đường Dịch trở nên lạnh lùng, Khiêm Nhân vội vàng tiến lên, thấp giọng giải thích nói: “..... Dịch thiếu, bọn họ đợi ngài cả đêm, chúng tôi không ngăn được bọn họ.”

Đường Dịch không có biểu tình gì.

Kỉ Dĩ Ninh cũng là người hiểu biết, hiểu được mình nên lắng tránh, cô xoay người nói với anh: “Em chờ anh ở trong xe.”

Đường Dịch vỗ nhẹ lên vai cô, gật đầu với cô.

Cô vừa rời khỏi, cả người Đường Dịch lập tức đều trở nên lạnh lẽo, hơi giật giật môi, lời nói ra sắc bén vô cùng.

“Chuyện giao tiếp với những người làm quan các người, tôi không có hứng thú.”

Mấy vị trước mặt này chính là kiểm sát viên hàng đầu. Khi có việc cần người giúp đỡ, ngay cả bọn họ cũng không thể không đến tìm Đường Dịch.

Một người lớn tuổi hơn tiến lên, nói với Đường Dịch.

“Dịch thiếu, chúng tôi biết đường mòn cũng có quy tắc riêng, nhưng ở bên này, chúng tôi nếu không có lý do và bằng chứng chính đáng, một khi đã vượt rào, chỉ có thể dùng quy tắc để giải quyết”

Đường Dịch không có hứng thú nghe hết, đi trước.

“Dịch thiếu!.....” Ông ta gọi Đường Dịch lại, xúc động cầu anh: “Giản Tiệp là kiểm sát trưởng, cô ấy đặc tội với một người, hy vọng Dịch thiếu ngài!..... Có thể ra tay cứu cô ấy một lần!.....”

Kỉ Dĩ Ninh ngồi ở ghế phụ lái trong xe thể thao của Đường Dịch, nhìn ra ngoài qua cửa kính, màn đêm đã buông xuống, cả thành phố cũng bị chìm trong biển đêm đen kịt.

Bên trong xe cô không bật đèn, cũng không có mở hệ thống sưởi ấm, mà chỉ im lặng ngồi một mình. Người có tình cảm, chờ đợi một người cũng trở thành một chuyện ấm áp.

Hôm nay là ngày sinh nhật mỗi năm một lần của cô. Nghĩ đến điều này, trong lòng Kỉ Dĩ Ninh lại dâng lên một chút vui mừng và hạnh phúc.

Cô ở bên anh hai năm, nhưng trong hai năm này, cô đều không thực sự chúc mừng sinh nhật cùng anh. Đương nhiên, trên hình thức thì có, hai lần sinh nhật trước, anh cũng không quên, bánh ngọt, hoa tươi, quà, ôm ấp, anh cho cô không thiếu thứ gì, mà chỉ thiếu duy nhất sự đáp lại của cô.

Lúc đó Kỉ Dĩ Ninh chưa biết đến tình yêu, đối với Đường Dịch, bắt đầu từ khi cô gặp được anh, mỗi lần ở bên anh cô đều sợ hãi, sinh nhật cũng không phải ngoại lệ.

Cô nhớ tới hai năm trước anh tổ chức sinh nhật cho cô, tắt cả đèn trong phòng đều tắt, chỉ chừa lại ánh nến trên bàn ăn. Anh rất vui vẻ, ôm cô đến bên bàn ăn, hai người nhìn nhau, hai tay anh đặt bên người cô cùng cô nói cười, nhưng cô trời sinh đã ngốc nghếch về mặt tình cảm nên chỉ ngơ ngác nhìn anh, không biết nên làm thế nào để đối mặt với anh, thậm chí không biết làm ra biểu tình quyến rũ nào để anh vui, mà anh lại rất kiên nhẫn, vẫn cứ ôm cô và nhìn cô như thế, đặt môi mình lên môi cô gọi cô Dĩ Ninh, cả gian phòng đều được lây dính tình cảm của anh.

Vì thế bây giờ nhớ lại, Kỉ Dĩ Ninh mới chính thức biết được, người đàn ông tên Đường Dịch kia, hóa ra đúng là có ẩn nhẫn ôm ấp tình cảm như vậy.

.....

“Tại sao không bật hệ thống sưởi lên?”

Suy nghĩ bị người nào đó cắt ngang, cửa xe bên phải bị mở ra, người còn chưa tiến vào mà đã lớn tiếng dọa người.

Đường Dịch ngồi vào trong xe, bật đèn trong xe lên. Ánh đèn màu da cam nhu hòa vây quanh, anh xoay người liền vòng tay ôm eo cô kéo cô lại gần mình.

Cô cũng không phản kháng, dựa vào người anh, thản nhiên hỏi: “Vừa rồi có nhiều người tìm anh như vậy,..... Đêm nay anh có việc à?”

“Không có.”

Đường Dịch bao bọc hai bàn tay cô, chuyên tâm mang đến ấm áp cho cô, đối với chuyện vừa rồi nửa chữ cũng không nói tới, thái độ hồ hững như nó không liên quan gì đến anh.

Kỉ Dĩ Ninh nhu thuận gật đầu một cái, cũng không hỏi thêm gì nữa, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có chứa sự chờ mong rõ ràng, “Có nghĩa là, đêm nay anh có thể ở cùng em?”

“Nếu không thì sao?” Đường Dịch nở nụ cười, “Em nghĩ rằng anh và em sẽ đi đâu?”

Khởi động động cơ, chiếc xe Spyker màu đen như lướt nước vững vàng tiến vào bóng đêm.

Hoàn toàn bỏ mặc tiếng cầu xin của những người ở phía sau.

“Dịch thiếu!”

Kiểm sát viên cao cấp trở mắt nhìn xe của Đường Dịch rời đi mà vẫn chưa từ bỏ ý định gọi anh.

Khiêm Nhân và mấy thuộc hạ của Đường gia tiến lên ngăn bọn họ lại, thái độ dừng đứng: “Xin lỗi, mời các vị trở về đi.”

“Doãn tiên sinh!” Trong đó có một người quay mặt về phía Khiêm Nhân, thần sắc lo lắng: “Anh nên biết, nhiều năm qua, cô ấy đã vì Đường gia chịu không ít ủy khuất, cô ấy là kiểm sát trưởng, nhưng rất nhiều chuyện đen trắng, đúng sai không rõ cô ấy vẫn giúp đỡ Đường gia, dựa vào tình cảm ấy, anh có thể làm cho Đường Dịch cứu cô ấy một lần này được không?”

“Thực xin lỗi, không phải tôi không muốn giúp,” Khiêm Nhân ăn ngay nói thật: “Quyết định của Dịch thiếu, không ai trong chúng tôi có thể thay đổi được.”

.....

Xe đi thẳng một đường vững vàng trở về nhà, vừa đến cửa vào hoa viên trước biệt thự, Đường Dịch liền thấy trong hoa viên đã có một chiếc xe.

Rolls-Royce Phantom sang trọng cổ điển, màu vàng nữ thần độc nhất vô nhị dưới ánh đèn đường chiếu rọi trong hoa viên, vẫn rực rỡ sáng bóng.

Một chiếc xe quá quen thuộc, xe của Đường Kính.

Đường Kính đứng dựa lưng vào cửa xe, thậm chí không vào nhà, thân ảnh cô độc đứng ở đó, trong tay cầm một chén trà, nhàn nhã uống, ánh đèn đường chiếu xuống đất một bóng dáng thật dài.

Quản gia bưng một chén trà nóng đi ra từ trong phòng, đổi chén trà kia cho Đường Kính, lại nói một lần nữa: “Nhị thiếu gia, nơi này gió lớn, hay là vào nhà đợi lát nữa đi?”

“Không cần,” Anh thản nhiên từ chối lòng tốt, nâng cổ tay lên nhìn qua thời gian, “Tôi ở đây chờ cũng được.”

Đang nói, bỗng nhiên có một ánh đèn chói mắt chiếu đến, Đường Kính nâng tay che mắt, sau đó chiếc xe Spyker màu đen quen thuộc rơi vào đáy mắt anh, Đường Kính buông chén trà trong tay, hơi hơi nghiêng người, làm ra một tư thế chờ đợi.

Đường Dịch ngồi ở trong xe, không xuống.

Bên trong xe không bật đèn, bên ngoài ánh đèn trong hoa viên cũng không sáng rõ, vì thế Kỉ Dĩ Ninh không thấy rõ người bên ngoài kia đến tới cùng đang mang biểu tình lạnh lùng như thế nào.

“Đường Kính đến đây,” Kỉ Dĩ Ninh vội vàng cởi bỏ dây an toàn, xoay người nhìn Đường Dịch, có chút khó hiểu: “Anh không xuống xe sao?”

Người đàn ông tuổi trẻ đó nhắm mắt lại, thu hồi thô bạo không nên có trong mắt, nâng tay tắt động cơ, mở cửa xe, chậm rãi xuống xe.

Kỉ Dĩ Ninh cũng là người tình ý, vừa thấy bộ dáng lo lắng chờ đợi của Đường Kính, lại nghĩ muộn như vậy mà anh ấy còn đến đây, nhất định là có chuyện quan trọng muốn tìm Đường Dịch.

Vì thế Kỉ Dĩ Ninh cười yếu ớt chào Đường Kính một tiếng, sau đó nói với Đường Dịch một câu ‘Em đi vào trước’, rồi đi luôn vào nhà không quay rầy bọn họ nói chuyện.

Khác với Đường Kính, vẻ mặt của Đường Dịch không có một tia lo lắng nào, một tay đóng sầm cửa xe, cũng không nói gì, bước chân thong thả chậm rãi đi đến đó.

Đường Kính thấy anh rút cục cũng lại đây, vừa định mở miệng nói cái gì, cũng không ngờ được Đường Dịch bỗng nhiên nâng tay lên, đầu ngón tay dùng sức, giặt tung cổ áo sơ mi của anh.

Áo sơ mi mở ra, chỗ xương quai xanh của Đường Kính còn in đậm dấu hôn.

Nhìn không xót một dấu nào, dấu ấn đó rõ ràng là vô cùng ái muội, nhờ động tác của Đường Dịch mà lộ ra ngay trước mắt anh, tuyên cáo hôm nay chủ nhân của khối thân thể này đã trải qua một hồi cảm tình hoan ái như thế nào.

“Chắc chắc chắc chắc.....” Đường Dịch nhất thời liền phát ra một tràng cảm thán ái muội không rõ, khuôn mặt gợi cảm, “Ban ngày vừa đánh Tô Tiểu Miêu một trận xong, bây giờ trên người đã biến thành như vậy rồi, Đường Kính, cuộc sống của em thật đúng là không phải dễ chịu bình thường đâu nhé.....”

“.....”

Không nghĩ tới người này vừa mở miệng đã trêu đùa mình như thế, Đường Kính cũng thật bối rối, ngay cả trên mặt cũng không nhìn được mà nóng bừng. Đường Kính dù sao cũng không phải Đường Dịch, còn xa mới có được bộ dáng dụ hoặc như Đường Dịch.

Đường Kính không khách khí xua đi bàn tay đang vuốt ve áo sơ mi mình của Đường Dịch, ho một tiếng mắng: “Anh thần kinh.....”

Đường Dịch cười cười, thu lại bàn tay trong không khí, “Nói đi, muốn anh làm gì.”

Nhắc tới việc này, vẻ mặt Đường Kính lại bất đắc dĩ, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt Đường Dịch. “Anh nghĩ là em muốn sao?” Đường Kính hơi hơi thở dài: “Người của Giản gia muốn khủng bố điện thoại của em.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Đường Dịch lập tức biến mất.

Đường Kính biết anh có tâm tình riêng, nhưng anh cũng không quản được, bất đắc dĩ mở miệng: “Em và Giản gia có nhiều chuyện làm ăn với nhau, vị tiểu thư kia của nhà họ lại cố tình không an phận làm danh môn thực nữ, vì làm kiểm sát trưởng mà thiếu chút nữa đắc tội với toàn bộ người ở Giản gia, bây giờ Giản gia mở miệng nhờ em giúp đỡ, em có thể không để ý sao? Ngày hôm qua tra án đắc tội với chú Tam, quy của của chú Tam anh biết đó, người nào không biết đúng mực trong phạm vi của mình sẽ giết không tha, Giản Tiệp lại không biết cầu xin tha thứ, mặc kệ người khác lời đi, bị đánh cũng cứ chịu đựng.....”

Đường Dịch chỉ nghe, không đáp, trên mặt không có một chút biểu tình nào, giống như chuyện này không có quan hệ gì với anh.

“Anh có biết không, Giản Tiệp cô ấy..... không phải người xấu,” Đường Kính thần nhiên nói với anh: “Cô gái này có tức giận cũng chỉ để cho vui thôi, thật giống như cô ấy luôn liêu mạng kêu gào ‘Uống rượu uống rượu’, tiếp theo lại lôi chai bia ra, sau đó thì sao, sau đó uống hai ngụm liền hôn mê.....”

Ồ, đây là Giản Tiệp.

“..... Cô ấy thật tâm đối tốt với Đường gia. Lần này cho dù anh đi cứu cô ấy, cũng là lấy danh nghĩa của Đường gia mà cứu. Chú Tam sẽ thả người, chắc chắn sẽ nể mặt anh. Cho nên, cuối cùng em vẫn phải nói với anh một tiếng mới được.”

Đường Kính xoay người, nhìn Đường Dịch, “..... Anh thật sự, không quan tâm gì đến cô ấy nữa?”

“Đường Kính.”

Đường Dịch rút cục lên tiếng, mở miệng không mang cảm xúc gì, “Anh cần phải chịu trách nhiệm với việc cô ấy làm hả?”

“..... Đúng?”

“Anh luôn ăn nói rất thẳng thắn,” Đường Dịch hướng mắt về phía Đường Kính, trong mắt có chút thờ ơ: “Anh đã từng nói với cô ấy là mình sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy à? Nếu có, anh sẽ làm.”

“Đường Dịch.....”

Anh như không có kiên nhẫn, cắt ngang lời nói của Đường Kính, “Anh biết bản tính của cô ấy không xấu, cho nên mấy năm qua anh đã cứu cô ấy rất nhiều lần, chẳng lẽ anh nên tiếp tục làm như vậy sao? Anh có thể bảo vệ cô ấy cả đời, nhưng với lý do gì đây?..... Làm như vậy, có công bằng với Dĩ Ninh không?”

Đường Kính đã hiểu, buông tay xuống, tỏ vẻ hiểu được và chấp nhận.

“Được rồi,” Đường Kính gật gật đầu: “Em đi.”

Đường Dịch không có động tác gì, ngay cả một biểu tình cũng không có.

Đường Kính lấy chìa khóa xe ra, đi đến bên ghế lái, khi đi sát qua người Đường Dịch, tay phải bất ngờ bị người khác bắt lấy.

“.....?” Đường Kính khó hiểu, quay đầu nhìn Đường Dịch.

Đường Dịch liếc anh một cái, không có cảm xúc gì, “Em đã rời khỏi Đường gia rồi, gặp phải những chuyện này lại cứ bị người ta khóa chặt vào người, về sau làm sao bây giờ?”

Đường Kính mở miệng biện bạch: “Không có việc gì, em không sao”

“Em về nhà.”

“Sao?”

“Anh bảo là em về nhà,” Đường Dịch lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi ra, một lần nữa mở ra cửa xe màu đen Spyker: “Một lần cuối cùng, coi như nể mặt em, anh sẽ cứu cô ấy một lần cuối cùng.”

[1] Chúng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng. Ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy xum xoe, như mình là cái rốn của vũ trụ.

12. Chương 12

Chương 12: Nhỡ hẹn

Một tay Đường Dịch khoát lên cửa xe, đang muốn ngồi lên xe, hình như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, động tác dừng một chút, xoay người nhìn lướt qua Đường Kính, bạc môi giật giật, giọng điệu lạnh lẽo hơn ba phần.

“Chọn ngay ngày hôm nay à, em thật đúng là biết mang phiền toái đến cho anh đó.”

“..... Sao?”

Đường Kính giương mắt nhìn anh, không hiểu ý anh.

Đang lúc Đường Kính hoang mang, Kỉ Dĩ Ninh đi ra từ trong phòng, thân ảnh từ xa tới dần dần rõ ràng hơn.

Trong tay cô, bưng một chiếc bánh ngọt sinh nhật nhỏ tinh xảo.

“Đường Kính.”

Kỉ Dĩ Ninh khẽ gọi anh một tiếng, sau đó đem bánh ngọt đặt vào trong tay anh, còn cẩn thận đặt thêm một con dao nhỏ và đĩa.

“Anh đã đến rồi sao không vào nhà ngồi một chút, em chỉ có thể mang vội ra cho anh, không biết anh có thích ăn không, là em làm đó.”

Đường Kính lập tức hiểu, mở to hai mắt có chút kinh ngạc hỏi: “Hôm nay là sinh nhật em sao?”

“Đúng vậy,” Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, “Vốn muốn mời anh và Tiểu Miêu cùng nhau tới đây chúc mừng, kết quả bọn anh có việc.....”

Đường Kính biết vậy nên cảm thấy hổ thẹn, khụ một tiếng vội vàng nói: “Cái đó.....”

“Không quan trọng,” Kỉ Dĩ Ninh cũng biết đổi chủ đề không nên làm khó người khác, biết rõ lúc này thái độ đầu tiên của cô phải là không quan trọng mới đúng. Vì thế, cô vội vàng mở miệng nói an ủi Đường Kính: “Không quan trọng đâu, buổi tối hôm nay còn có Đường Dịch có thể ở cùng em.....”

Cô còn chưa dứt lời, cô nói như vậy, Đường Kính càng cảm thấy toàn bộ linh hồn mình đều đang run rẩy.

Không thể trách anh, làm chuyện đui lý với mọi người như vậy, bản năng chốt dạ.....

Anh không chỉ không nhận bánh sinh nhật cô đưa, bây giờ thật sự còn bắt cóc Đường Dịch.....

Vừa nghĩ đến đó, Đường Kính nhất thời cảm thấy miếng bánh ngọt trên tay này bỗng rất vô cùng, khiến cho lòng bàn tay anh đều là mồ hôi lạnh.

Bóng đêm dày đặc, Kỉ Dĩ Ninh không có thấy biểu tình trên mặt vừa chốt dạ vừa hổ thẹn của Đường Kính, sau khi đưa bánh ngọt cho anh, tự biên tự diễn nói: “Em cũng làm vài cái, là cho Tiểu Miêu, em đi lấy cho anh nhé.....”

“Này, Dĩ Ninh –” Đường Kính vội vàng nói: “Không cần.....” Anh sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, bây giờ anh chốt dạ đến độ ngượng ngùng nhìn cô.

Đường Kính gọi cô lại, thuận miệng nói: “Thật sự không cần, loại người hoang dã như Tiểu Miêu này, không hiểu bánh ngọt có chứa hữu tình gì đó đâu, một cái bánh bao nhân thịt heo cũng có thể khiến cô ấy hạnh phúc đến chết rồi.....”

Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, không nghĩ anh lại có ý từ chối, cô chỉ nghĩ đến Đường Kính đang khách khí, xoay người lại muốn vào trong phòng lấy bánh ngọt.

Tay phải bỗng nhiên bị người nào đó giữ chặt.

Kỉ Dĩ Ninh nghi hoặc quay đầu, chỉ nhìn thấy hé ra một khuôn mặt thật tĩnh lặng.

Đường Dịch nhìn cô không mang biểu tình gì, bạc môi hé ra lại khép vào, nói với cô một câu.

“Đêm nay anh phải ra ngoài cùng Đường Kính.”

.....

Kỉ Dĩ Ninh sững sốt ba phút.

Như là không nghe rõ lời nói của anh, hay là không tin lời nói đó, cô có chút bối rối lặp lại một lần: “..... Muốn đi ra ngoài?”

“Đúng.”

Một chữ, Đường Dịch cho cô đáp án rõ ràng. Một khi đưa ra quyết định, anh sẽ không dễ thay đổi như người bình thường. Thu hồi vẻ lười biếng, cả người sắc bén vô cùng.

Trong nháy mắt, hốc mắt Kỉ Dĩ Ninh đã nóng lên. Cô là người đa tình mẫn cảm, đối với cảm tình nhiều khi có sự cố chấp vượt xa người thường. Anh nói rõ ràng như vậy, làm cho cô không thể không cảm thấy một tia khổ sở và thất vọng.

Cô muốn nói, ‘Anh đã nói đêm nay anh không đi’, hoặc là, ‘Hôm nay là sinh nhật em mà.....’, hay là, xoay người rời đi không hề để ý đến anh.

Tuy nhiên cuối cùng, cái gì Kỉ Dĩ Ninh cũng không nói, thậm chí không hỏi một câu nguyên nhân anh rời đi.

Cô chỉ cúi đầu trầm mặc vài phút, môi mím chặt, sau đó ngẩng đầu lên đã không nhìn thấy khổ sở vừa rồi trong ánh mắt, cô tiến lên nâng tay sửa lại áo sơ mi cho anh, cười khẽ với anh, nói một câu: “Ồ bên ngoài phải cẩn thận nhé.....”

Thậm chí cô còn không đưa ra yêu cầu anh phải về nhà sớm một chút.

Ôn nhu uyển mị, cô gái này không khiến người ta lóa mắt nhưng thật sự chính là pháo hoa rực rỡ đẹp nhất của nhân gian, ngay cả cách giơ tay nhắc chân cũng đúng mực khi thấy người khác lúng túng, quả nhiên là người làm cho người ta động tâm.

Khuôn mặt cô thanh tú, cái cổ trắng nõn, tóc dài mềm mại, giọng nói nhu hòa cùng với tư thái ôn tồn và biểu tình ẩn nhẫn, chiếc váy màu tối của cô, đầu lòng mím chặt môi, thu hồi ỷ khuất đằng sau nụ cười, động tác cô nâng tay vì chồng sửa sang lại áo tự nhiên như thế, đến cả lời từ biệt với anh cũng có chừng mực –

Mỗi một chi tiết đều nói lên, đây chân chính là một người vợ tốt.

Đường Dịch bỗng nhiên vòng tay khóa chặt lấy eo cô, dùng sức kéo cô vào lòng mình, cúi đầu liền cuốn lấy môi cô.

Nghiền xoay chuyển lặp lại, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Nâng gáy cô lên, cô bị bắt thừa nhận toàn bộ của anh, lửa nóng triền miên, có tư thái cường ngạnh của riêng Đường Dịch.

Kỉ Dĩ Ninh vừa mới bắt đầu còn cố kỵ Đường Kính đang đứng bên kia, thở phì phò muốn đẩy anh ra, lại thấy Đường Kính biết điều phi lễ chớ nhìn ngời vào trong xe của mình, mặt Kỉ Dĩ Ninh lại nóng bừng lên.

Hơi thở của cô hoàn toàn rối loạn, thở hổn hển nói với anh: “Đường Kính đang nhìn a –”

Đường Dịch làm sao có thể quan tâm đến người khác, người nào trong mắt Đường Dịch cũng bị xem nhẹ, loại thời điểm thế này ngay cả Đường Kính cũng không phải ngoại lệ.

“Vừa rồi em có thể tức giận,” Anh để trên môi cô nói với cô: “Em có thể tức giận, có thể mất hứng, có thể phát giận với anh”

Lời còn chưa dứt, anh lại cúi đầu hôn cô, mở ra hàm răng cô và tiến vào, cắn đầu lưỡi cô không tha, cùng cô dây dưa một chỗ anh mới cảm thấy một tia an tâm.

Cô quá tĩnh lặng, luôn mềm mại đối với anh, thậm chí có khi Đường Dịch cảm thấy, cho dù có một ngày anh ở trên chiến trường của tình yêu giơ tay lên chém cô một đao, cô cũng không biết cần phải trả thù lại.

Không biết như thế này có tính là đau lòng không, nhưng mỗi lúc thế này Đường Dịch luôn tự hỏi, cả đời này của anh, thật ra đến tận cùng có thể thu được bao nhiêu ôn nhu như vậy?

Kỉ Dĩ Ninh chỉ có một, trời không phụ anh, làm ột cô gái tốt đẹp nhất trở thành vợ của mình.

Buổi tối, Kỉ Dĩ Ninh tắm rửa xong, lau khô tóc rồi đi vào phòng ngủ, nhìn đồng hồ trên tường, mới chín giờ.

Vẫn sớm như vậy sao? Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười.

Mình bây giờ, đã hoàn toàn bị Đường Dịch một tay dạy nên rồi.

Cô vốn là người có tính chậm chạp, ở nhà làm việc gì cũng thông thả về mặt thời gian, thường thường tắm rửa xong cũng đã muộn, Đường Dịch không chỉ một lần nhìn thấy bộ dáng ôn nguội của cô, thường thì ngay khi cô mới tắm rửa được một nửa đã đi vào phòng tắm ôm cô ra mà bắt đầu..., động tác cường ngạnh mặc kệ cô kinh ngạc hay là kêu lên sợ hãi, giúp cô tắm xong liền trực tiếp ôn cô đặt lên giường, chân anh quỳ bên mép giường bao lấy cô, mặt không chút biểu tình vung ra một câu: nhớ kỹ, về sau không được chậm như vậy, anh là người không kiên nhẫn lắm, nhất là lúc đang đợi em ở trên giường.

Khi đó cô còn không hiểu bản tính của anh, gật gật đầu nói đã biết, thế nhưng sau đó lại phạm sai lầm, dù sao cũng là thói quen sinh hoạt hơn hai mươi năm rồi, làm sao có thể bởi vì một câu khuyên bảo của anh mà sửa được chứ.

Vì vậy anh rốt cục không thể nhịn được nữa, chọn một buổi tối ở trên giường tra tấn cô, đối với người hiểu biết về chuyện vợ chồng chỉ là tờ giấy trắng như cô, anh thật sự có quá nhiều kỹ xảo cho cô kiến thức. Người đàn ông này có chấp niệm kinh người, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, mỗi lần đều chọn lúc đem cô tiến vào chỗ sâu nhất trong tình dục, anh mới dừng lại, hỏi một câu: ‘Nhớ được chưa?’. Cô bị anh làm ất đi thần trí, không kịp trả lời, anh lại tiếp tục, không tiến không lùi, chỉ dùng ngón tay và môi lưỡi của mình

khơi mào dự niệm trong cô, để cô một mình trầm luân tiến vào vòng xoáy của dự vọng, anh cũng không cứu, đến khi cô mở miệng đáp một câu ‘Về sau em sẽ không. . .’ anh mới cười chụp lên cô, nói bên tai cô một câu tốt, biết nghe lời, sau đó quần lẩy toàn bộ thân thể cô, yêu cô.

Nhớ tới chuyện cũ, trong lòng Kỉ Dĩ Ninh lại dâng lên nhiều cảm xúc, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong cuộc sống tình tế như nước chảy, giữa lúc đó cô và Đường Dịch, hóa ra đã có nhiều kỷ niệm để chia sẻ như vậy, thân thể đầy, trong nội tâm đầy, quần giao cùng một chỗ, không thể so sánh phân rõ cái nào nhiều hơn cái nào.

Mở một góc chăn ra, cô đi vào ngủ, ngồi gần đầu giường, cô cầm một quyển sách của anh lên xem. Một bản “luật pháp quốc tế” dày cộp, bên trên không có một vết tích, một dấu ấn nào, mới tinh giống như chưa có người đọc. Nếu không phải có một lần nào đó cô vô tình nhìn thấy Đường Dịch nói chuyện tại thư phòng trong công ty, cô trông thấy anh tức giận, tiện tay cầm bộ sách này đặt ở trên bàn ném qua, vung ra một câu: ‘Trang hai trăm mười ba điều thứ ba mươi hai! Giấy trắng mực đen xem không hiểu có phải hay không? !’ thì chỉ sợ đến nay cô mới biết, hóa ra, anh là cao thủ.

Đường Kính đã từng nói qua, nếu như không phải cao thủ đùa bỡn với pháp luật, với thân phận đó, trong thế giới màu đen này làm sao tồn tại được.

Trong nội tâm Kỉ Dĩ Ninh có chút chua xót.

Đối với Đường gia, đối với trách nhiệm, đối với thân phận, đối với gia thế bối cảnh khổng lồ phức tạp sau lưng, Đường Dịch chưa bao giờ đánh giá nửa chữ. Coi như hoàn toàn không có phản kháng, dù tốt hay xấu, anh đều tiếp nhận toàn bộ.

Kỉ Dĩ Ninh không đành lòng đối với sự thuận theo vận mệnh thế này. Nếu không phải là một người đủ mạnh mẽ thuyết phục chính mình tiếp nhận vận mệnh đi trên con đường trải đầy mưu trí đó, chắc chắn không có dũng khí quyết tuyệt chấp nhận như vậy.

Đối với thế giới đó của anh, cô tuyệt đối không muốn tham gia; nhưng đối với con người anh, cô lại muốn tham gia.

Vì vậy cô bắt đầu đọc những cuốn sách anh đã đọc, thậm chí có thể nói chuyện với anh lúc anh cần, cô có thể theo kịp tiết tấu của anh.

Đọc sách là một điều vất vả, người im lặng và quyết tâm như Kỉ Dĩ Ninh cũng không phải ngoại lệ, chỉ cảm thấy mình vừa đọc được một vài phần mà thời gian đã trôi qua mười hai giờ đêm rồi.

Buông sách, Kỉ Dĩ Ninh nhận không được cầm lấy điện thoại đặt bên đầu giường. Nắm lấy rồi lại buông, buông ra rồi lại nắm lấy.

Gọi cho anh làm gì đây? Gọi cho anh lại có thể nói cái gì đây?

Cô chưa bao giờ là một người nói nhiều, mặt đối mặt cũng có nhiều lời khó nói, càng không nói đến là ở trong điện thoại. Một Kỉ Dĩ Ninh như vậy, chỉ có người đàn ông ôm ấp tình cảm như Đường Dịch mới hiểu được, mới có thể chịu đựng.

Đúng là vẫn còn nhớ anh, lắng nghe giọng nói của anh nói chúc ngủ ngon cũng tốt rồi. Vì vậy, cô nhấc từng con số một, tốc độ của nhịp đập con tim cũng biến đổi cùng tần suất với động tác.

Điện thoại kết nối, chuông vang lên rất lâu, vẫn không có người tiếp.

Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy thấy tim mình đang từng chút từng chút một bị chìm xuống.

Lần đó vào đêm sinh nhật cô, Đường Dịch ôn nhu ở cùng cô suốt cả đêm. Thậm chí anh có thể cùng cô chơi ghép tranh, nằm một nửa bên người cô, nhìn cô ngồi lên chiếc thảm nhung, ghép lại từng miếng một lên bức tranh lớn. Lúc cô mê mang ghép sai, anh lại lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô, bên môi mang theo một nụ cười vui vẻ, thẳng đến khi cô bị anh cười đến đỏ mặt, anh mới ra tay giúp cô. Anh cũng không nói chuyện, chỉ là không nhanh không chậm nắm tay cô, dùng động tác im lặng chỉ cho cô phải đem miếng ghép đó để ở đâu, sau đó cô liền nói cảm ơn với anh, nhưng không ngờ anh lại trực tiếp kéo cô xuống đè lên người cô, dùng hàm răng cắn vào cái khóa mở ra quần áo của cô, cười cười nói ‘Muốn thu tiền lãi’.

Còn lần này, anh lại lỡ hẹn.

Không ở bên cô, để lại cô một mình đối mặt với bóng đêm.

Cô biết rõ anh và cô là người của hai thế giới, nếu như không phải anh một mực tới gần cô, cô căn bản sẽ không gặp được anh.

Thời gian cùng sự thật giao thoa đã tạo nên chênh lệch thật lớn, Kỉ Dĩ Ninh mím chặt môi mình, kinh hoàng.

Ngay khi cô đang thất thần, điện thoại rốt cục cũng có người nghe.

Giọng nói của Đường Dịch, là âm thanh cô vô cùng quen thuộc: “Muộn như vậy còn chưa ngủ?”

Kỉ Dĩ Ninh ngay lập tức hoàn hồn, nói quanh co đáp một câu: “Muốn ngủ...” Cuối cùng, cô lại nhịn không được hỏi, “Anh đang ở đâu?”

“Công ty, ” anh trả lời rất ổn định, vẫn là cách nói chuyện thông thường của anh: “Hôm nay nhờ hẹn sinh nhật của em, anh sẽ nhớ rõ.”

Kỉ Dĩ Ninh không nói. Chỉ một câu nói đơn giản ‘Anh sẽ nhớ rõ’ của anh đã khiến toàn bộ ủy khuất và kinh hoàng của cô biến mất không thấy.

Nói với anh ngủ ngon, Kỉ Dĩ Ninh cúp điện thoại. Khả năng thật là cô đã lừa gạt mình rồi, cô quá tin nhiệm Đường Dịch, anh nói cái gì cô đều tin tưởng.

Tắt đèn chìm vào giấc ngủ, nằm ở phía bên phải chiếc giường đôi, cô gái thiện lương nhìn sang chỗ vắng vẻ bên cạnh, rốt cục nói với chỗ không người đó từ trong đáy lòng mình: “Em rất nhớ anh. . .”

. . .

Cùng lúc đó, một nơi khác trong thành phố.

Trong phòng bệnh của một bệnh viện tư nhân, trước cửa sổ sát đất ngoài phòng khách, một người đàn ông đứng đó mặt hướng ra ngoài cửa sổ, cầm trong tay chiếc điện thoại di động.

Thiệu Kỳ Hiên mặc áo bác sĩ màu trắng đi ra từ phòng bệnh, nghe thấy lời Đường Dịch vừa rồi nói trong điện thoại, không nhịn được trêu chọc: “Ồ công ty? Thật sao? Đối với người như Tô Tiểu Miêu mà lừa gạt cũng thấy cảm giác có tội, còn Kỉ Dĩ Ninh thì sao, người bình thường thật đúng là không nỡ lừa gạt cô ấy. . .”

Đường Dịch quay người, lạnh lùng quét mắt liếc anh.

Thiệu Kỳ Hiên cười thật mập mờ, “Nhưng cũng đúng thôi, đêm hôm khuya khoắt anh ra tay làm cái việc anh hùng cứu mỹ nhân thế này, gạt Dĩ Ninh vẫn tốt hơn.”

“Anh còn dám nói tiếp thử xem.”

Kỳ Hiên vội vàng nhấc tay đầu hàng, “OK, tôi không nói, tôi không nói ah ~”

Đường Dịch buông tay cầm điện thoại di động xuống, lãnh đạm hỏi: “Cô ấy thế nào?”

“Anh ôm cô ấy trở về mà không phát hiện à?”

Thiệu Kỳ Hiên vừa rót ừng một cốc nước vừa nói: “Trên người cô ấy bị thương không ít, cũng may đều là bị thương ngoài da, ăn chút đau thôi,” Thiệu Kỳ Hiên có lòng cảm khái nói: “Trên đời này tôi gặp qua cô gái vừa có thể gây chuyện lại vừa có thể bảo vệ mình, có lẽ thật sự chỉ có vị kia nhà Đường Kính thôi, biết rõ đánh thắng được mới đánh, đánh không lại sẽ trốn, trốn không thoát sẽ lừa gạt, dù sao thế nào cũng sẽ không để mình chịu chút thiệt hại nào, Tiểu Miêu thật sự là đáng khâm phục nhé ~”

“Đây là một loại thiên phú, bẩm sinh đấy,” Đường Dịch nhìn thoáng qua người trong phòng bệnh, mở miệng không mang cảm xúc gì: “Tôi thấy cô ấy không giống người có loại thiên phú này.”

“Không có thiên phú còn chưa tính, tôi thấy điều xui xẻo nhất của cô ấy chính là gặp được anh,” Kỳ Hiên rất là cảm khái, không có tâm tư nào tiếp tục nói: “Năm đó trong lúc vô tình anh cứu cô ấy, cô ấy mới chỉ

có 17 tuổi, anh cũng không phải không biết chính mình rất xinh đẹp, vào thời kì trưởng thành nhất của tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi này, đang đi vòng quanh Quỷ Môn quan rồi lại thấy được một thanh niên anh tuấn như vậy cứu mình, cô ấy làm sao có thể chống cự được chứ, nếu tôi mà là một cô gái khẳng định tôi cũng muốn đập đổ anh đó...”

13. Chương 13

Chương 13: Yêu và giết

Thời gian lặng lẽ trôi đi, tác dụng của thuốc ngủ dần dần tiêu tán, cô gái nằm trên giường bệnh không nhận được di chuyển.

Vốn không phải là người có thói quen ngủ sâu, mà do tác dụng của thuốc quá mạnh, tinh thần cảnh giác được nhiều năm dưỡng thành khiến cô dần tỉnh táo, ý thức đã trở lại.

Mở mắt ra, chống tay trái muốn ngồi dậy, dùng một chút lực, miệng vết thương chỗ cổ tay bị xé mở, cảm giác đau đớn không nhận nổi mà kêu lên một tiếng.

Nhưng rốt cuộc cũng không phải một cô gái nhu nhược yếu đuối, chuyện này đối với cô mà nói quả thực quá mức bình thường, vì thế cô cũng chỉ kêu rên một tiếng rồi xoay người xuống giường, tìm băng gạc ở một bên, tự mình động tay một lần nữa băng bó miệng vết thương.

Nhìn qua thân thể mình, lúc này cô mới chú ý tới mình đang ở nơi nào.

Phòng bệnh tư nhân sạch sẽ sang trọng, mỗi một chi tiết đều nói lên nó không hề bình thường, cô đối nơi này rất quen thuộc, mấy năm nay cũng vào đây vài lần rồi, coi như có quen biết.

Nói như vậy, lại là anh cứu cô?

Giản Tiệp chỉnh lại mái tóc rối của mình, cảm xúc không rõ có chút buồn phiền, lảo đảo mở ra cửa phòng ngủ của phòng bệnh này rồi đi ra ngoài.

“Tỉnh?”

Trong phòng khách, giọng nói của một người đàn ông đột ngột vang lên.

Âm sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hoa lệ, dù chỉ là tùy ý, cũng không dấu được một tia khiêu gợi.

Giọng nói như vậy, thái độ như vậy, Đường Dịch, tự nhiên sẽ chỉ là Đường Dịch.

Giản Tiệp hít sâu một hơi.

Đến tận cùng là hạnh phúc hay bất hạnh? Nếu năm đó cô không gặp được Đường Dịch, cô chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ; tuy nhiên năm đó cô gặp được Đường Dịch, vì thế cô bây giờ so với chết còn tội tệ hơn.

“À,” Cô cào cào tóc, chỉnh mái tóc dài vốn rối tung thành một cái tổ chim nhỏ, “Xin lỗi, lần này lại phiền toái anh.”

Đường Dịch cười khê, “Cô cũng biết mình mang đến phiền toái cho tôi?”

Giọng nói thấy rõ anh không kiên nhẫn và đang tức giận, Giản Tiệp trầm mặc đi đến bên một quầy bar, tự rót ỉnh một ly tequila [1], mặc kệ trên người còn có nhiều miệng vết thương mà không thể uống rượu, cô ngẩng đầu lên liền một ngụm uống cạn.

Lửa cháy bỏng rát, giống như chỉ thế này mới có dũng khí nói chuyện cùng anh.

“Anh không muốn quản em thì có thể mặc kệ em mà.”

Quả nhiên, rượu, thật sự là một chất xúc tác thần kỳ.....

Vừa uống rượu, điều vô liêm sỉ thế nào cũng dám nói

Nghe vậy, Đường Dịch ‘Ba’ một tiếng khép lại tập tài liệu đang lật mở trong tay, ném nó sang một bên để nó phân tán. Anh bỗng nhiên đứng lên, sải bước đi về phía cô, khi cô thấy gương mặt anh đã đến gần mình,

chỉ cảm thấy hai tay đột nhiên bị anh trói ra sau lưng, anh không để ý chút nào đến vết thương trên người cô, giữ chặt thắt lưng cô liền đem thân thể cô áp chặt bên quầy bar.

“Mặc kệ cô? Sao?”

Anh nâng cằm cô lên, niết mạnh khiến cô đau, tức giận lộ ra rõ ràng trong mắt anh.

“Sau đó thì sao? Lại cho bố cô đi nhờ Đường Kính cứu cô?” Đường Dịch giận dữ, đầu ngón tay dùng sức, cái cằm tinh xảo của cô bị anh làm đau: “Cô rõ ràng biết, với tính cách của Đường Kính không có khả năng thấy chết mà không cứu, cô rõ ràng cũng biết được, với thân phận bây giờ của Đường Kính mà bị chuyện như thế này cuốn lấy thì tuyệt đối không có lợi, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, không cần tiếp tục có quan hệ gì với Đường gia, cô đem lời nói của tôi vào tai này ra tai kia có phải không?!”

Cô trầm mặc.

Một lúc lâu sau, cô mới nhàn nhạt mở miệng: “Không cần quan hệ gì với Đường gia? Vậy năm đó anh không cần cứu em không phải được rồi.....”

Ánh mắt Đường Dịch tối tăm nhìn cô

Giản Tiệp nhún vai, cười với anh, dùng thái độ tiêu sái để che đi nội tâm đang âm ỉ đau xót, “Anh nói xem em có may mắn không, còn không được hưởng qua hương vị ôn nhu ôn hòa như ngọc [2], mà đã rơi vào trong tay anh.”

.....

Làm sao có thể hình dung được lần gặp nhau năm đó chứ?

Nếu cứ rần muốn nói là ‘Vận mệnh’ không khỏi quá mức miễn cưỡng, tuy nhiên, không phải vận mệnh thì vì cái gì đây? Chẳng qua, không giống như câu chuyện cổ tích, khi gặp nhau là lúc cô bắt đầu động tình, còn anh chỉ coi cô như một bản nhạc đệm trong cuộc sống của mình, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Dịch, bộ dáng của anh là như thế nào, cô đã không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ người thanh niên xuất hiện trước mặt cô đó thật khá, vẻ mặt anh ấy rất nhu hòa, mặc một bộ âu phục tối màu, đang bước từng bước một trên bậc thang đi xuống núi, đi đến trước mặt cô, xoay người quỳ một gối xuống đối diện với cô.

Người đuổi giết cô đứng ở một bên kêu gào: “Đem cô gái đó giao ra đây! Nhà chúng tao sẽ xem xét, cô ta thấy được bí mật ở sông bạc của chúng tao, nhất định phải giết!”

Anh cười một chút, hoàn toàn không thèm để ý đến loại uy hiếp này, thậm chí ngay cả mắt cũng không có nâng, khẽ mở bạc môi, thản nhiên nói với đám người kia một chữ: “Cút.”

Người tới giận dữ, vừa muốn đánh, đã thấy hai hàng người đứng bên bậc thang rảnh tay giờ súng lên, chỉ cần người thanh niên đang đứng trên bậc thang kia ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể lập tức ra tay.

Trận thế như vậy, người nào có mắt đều nhìn thấy, tuyệt đối không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể huấn luyện được, khí thế quả quyết như vậy, không phải một người bình thường có thể làm được.

Bọn họ có chút hoảng loạn, nhịn không được hỏi: “Mày, mày là -?”

Người thanh niên đó không trả lời.

Doãn Khiêm Nhân đứng cuối bậc thang thay anh trả lời vấn đề này, chỉ dùng bốn chữ.

“Đường gia, Dịch thiếu.”

Đường Dịch, thì ra, anh ấy chính là Đường Dịch.

Cô ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn anh.

Nghe đồn rằng, vị thiếu gia kia của Đường gia bụng dạ độc ác, không có nửa lòng trắc ẩn nào, nhìn quen cảnh đâm máu và giết chóc, khi giờ tay giết người, trong mắt không dấu vết.

Tuy nhiên Đường Dịch trước mắt này, lại nhẵn nhụi ôn nhu như trong mơ.

Anh nhìn những vết thương trên người cô, thấy quần áo cô bị người ta xé rách, anh yên lặng nhìn cô trong chốc lát, sau đó cởi ra áo khoác âu phục của mình, che lên người cô, ngay lúc cô còn đang giật mình, anh nâng tay sờ lên mặt cô, ôn nhu nói với cô: “Thân thể của mình, nếu chính mình cũng không biết bảo vệ, người khác có cứu cô thể nào cũng vô dụng.....”

Cô nghe thấy anh nói với cô: “..... Cô gái trên người có thương tích, thủy chung không tốt.”

Một người thích thời cơ của một người khác, thật sự rất khó nói.

Vào năm cô mười bảy tuổi đó, vì kì thi, vì tương lai làm kiểm sát trưởng, cô đã phải xích mích đến long trời lở đất với toàn bộ gia tộc khổng lồ, bố mẹ cô, người thân của cô, trừ bỏ phản đối, chưa ai từng nói với cô một câu quan tâm.

Không thể ngờ được, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ khiến cô động tình động tâm như vậy, lại thật sự từ trong miệng một chàng trai xa lạ nói ra.

Nhớ rõ lúc đó cô là một cô gái mãnh liệt thế nào, nhưng mà có mãnh liệt đến đâu, cũng không thể vượt qua hai chữ nhu yếu.

Đông đến xơ xác tiêu điều, trận gió đột nhiên thổi tới, như muốn thay đổi số phận, nói rằng từ nay về sau, Đường Dịch này sẽ làm cạn kiệt hơn mười năm tình cảm của cô.

Đối với Đường Dịch, cô có cảm tình, nhưng cũng có chừng mực, bởi vì khi anh cứu cô, căn bản không có dụng tâm.

Sau đó chính Đường Kính đã nói cho cô sự thật tàn khốc này.

“Giản Tiệp, không cần dùng tình với Đường Dịch,” Đường Kính khuyên cô: “Đường Dịch mà yêu một cô gái, có thể rất cực đoan; nếu anh ấy không yêu, cũng trở nên cực đoan.”

Nhìn ánh mắt bi thương của cô, anh nói cho cô sự thật: “Có biết ngày đó, vì sao Đường Dịch lại có thể làm thế không? Bởi vì ngày đó, là ngày giỗ mẹ anh ấy, anh ấy không thích vào ngày giỗ của mẹ mình lại phải dính máu, vì thế, anh ấy mới có thể cứu em. Cũng là vì vậy, khi anh ấy cứu em, cũng chỉ nói bọn họ cút, mà không hề động tay bắn chết những người đó.....”

À, đúng rồi, đây mới là nguyên nhân chân chính.

Khó trách ngày đó, anh lại xuất hiện trên bậc thang giữa núi rừng, nơi đó có mẹ anh đã bị chôn vùi dưới đất; Cũng khó trách ngày đó, anh có thể bình thường không mang bụng dạ độc ác, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ với cô, anh vẫn chưa hoàn hồn trong tưởng niệm.

Cô lắc đầu, chỉ có điều cô không rõ: “Tạo sao một người đàn ông không có tình yêu, mà lại có thể ôn nhu như vậy?.....”

.....

Thời gian trôi đi.

Giản Tiệp bị anh ép chặt bên quầy bar, lồng ngực chịu lực, cô thở hổn hển, bỗng nhiên chậm rãi mở miệng.

“Có một vấn đề, em muốn hỏi anh từ rất lâu rồi.”

Mặt Đường Dịch vẫn không chút thay đổi nhìn cô: “Nói.”

“Hai năm trước, có một thế lực không lớn không nhỏ, họ Lương, lập nghiệp bằng tiền cho vay nặng lãi và bực tiền lương, không có lương tâm, nhưng cũng có thể dần dần lớn mạnh, trên đường dám công khai gây rối với không ít người. Tuy nhiên vào một ngày nào đó, chỉ trong một đêm thế lực đó đã bị diệt khẩu toàn bộ, trụ sở chính bị một đám cháy lớn thiêu đốt hầu như không còn..... Lúc đó đã không có ai điều tra ra, chuyện đâm máu như vậy đến tột cùng là do ai làm.”

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Đường Dịch trở nên nghiền ngẫm, ánh mắt sâu xa khó hiểu.

Giản Tiệp nhìn anh, “Sau đó trong lúc vô tình em đã biết một chuyện, trong số những gia đình bị Lương gia hãm hại nhà tan cửa nát năm đó, bao gồm có Kỉ gia..... con gái một của Kỉ gia, cũng từng bởi vậy mà

bắt buộc phải tiến vào chốn phong trần. Cô ấy là một người tài tình thanh thuần, được ông chủ quán ăn đêm thương tiếc, mới có thể bảo toàn tấm thân trong sạch, lấy cường bức lao động để đền đáp. Mà ông chủ quán ăn đêm này lại lệ thuộc vào thế lực của Lương gia, cũng là nơi duy nhất có thể lưu trữ hàng của Lương gia..... Em cũng nhớ rất rõ ràng, ngày Lương gia bị giết hại diệt khẩu đó, đúng là ngày giỗ của mẹ anh.”

Cô giương mắt nhìn anh: “Tuy rằng em không có chứng cứ, nhưng”

“..... Em biết đó là anh, Đường Dịch, tuyệt đối là anh,” Trong giọng nói của cô có mười hai vạn phần khẳng định: “..... Chỉ trong một đêm có thể diệt trừ toàn bộ Lương gia, trừ anh ra, không ai có thể có thủ đoạn và bạo lực như thế.”

Giản Tiệp đứng thẳng lên, đối diện với anh.

“..... Nguyên tắc của anh là, trong ngày giỗ mẹ không muốn thấy máu. Tuy nhiên vì một Kỉ Dĩ Ninh, anh lại làm một chuyện mình không bao giờ làm. Tại sao..... Kỉ Dĩ Ninh đáng giá để anh làm vậy sao?”

Đường Dịch buông cô ra, đứng thẳng dậy, không chút để ý mỉm cười.

“Bí mật.”

Giản Tiệp cắn răng, giữa môi bật ra năm chữ: “Anh quả thực điên rồi –!”

Nghe vậy, Đường Dịch bỗng nhiên nghiêng người về phía trước. Anh đem cô vòng chết trong phạm vi không chế của mình, hai tay chống bên cạnh người cô, nhìn thẳng vào cô. Biểu tình trên mặt anh trong phút chốc khôu gọi đến tận xương, giống như tán tỉnh, mà cũng giống như đang uy hiếp. Cô chỉ thấy có âm u trong mắt anh, sâu không thấy đáy.

“Là bọn chúng đáng chết.....”

Anh chậm rãi mở miệng, lời nói nhỏ nhẹ xem thường, giọng điệu rất ôn nhu, nhưng từ nào nói ra cũng chứa đầy bạo lực: “..... Thiếu chút nữa thôi, Dĩ Ninh quan trọng nhất của tôi, đã bị hủy trên tay bọn chúng. Cho nên, những tên dám đụng đến cô ấy đó, một tên tôi cũng không muốn lưu.....”

[1] Tequila là rượu của Mexico, chưng cất có độ cồn cao truyền thống từ hạt quả một loại Xương rồng (cây Thùa – giống cây lô hội). Tên gọi của thứ rượu này nguyên là tên gọi của địa phương có sản lượng lớn (Tequila – bang Jalisco của Mexico)

Tequila lần đầu tiên được sản xuất vào thế kỷ thứ 16 tại khu vực thuộc thành phố tên là Tequila (nay là phía bắc của Guadalajara Mehico). Cho đến hiện nay, tequila được sản xuất đại trà từ đầu những năm 1800 tại Guadalajara, Mexico! [2] Ôn hương nhuyễn ngọc: thân hình mềm mại, hương thơm dễ chịu.

14. Chương 14

Chương 14: Nguyên tội

Nguyên tội: nguồn gốc của tội lỗi.

Ngày hôm sau, Kỉ Dĩ Ninh thức dậy từ rất sớm.

Sáng sớm, chưa tới năm giờ, còn chưa đến bình minh, cô đã mặc quần áo rời khỏi giường. Gần đây cô ngủ không nhiều, đặc biệt là đêm qua, nửa mê nửa tỉnh, cô hoảng hốt cả đêm, còn không kịp ngủ say mà trời đã sáng rồi.

Cầm lấy quần áo ở bên cạnh cẩn thận mặc vào, khi đóng các cúc áo, Kỉ Dĩ Ninh không nhận được nhìn sang chỗ bên cạnh. Trống rỗng, quả nhiên anh còn chưa trở về. Kỉ Dĩ Ninh lặng lẽ cúi đầu, một động tác rất nhỏ, cũng thể hiện được sự mất mát của cô.

Không biết tại sao cô lại nhớ tới nhiều kỷ niệm đã qua trong cuộc sống này, có bộ dáng Đường Dịch ôm cô vào sáng sớm. Plato nói, tình yêu của đàn ông đối với phụ nữ không phải là những biểu hiện trong quá trình làm tình, mà là sau khi dục vọng đã nở rộ. Vì vậy mỗi sáng sớm khi cô tỉnh lại, trông thấy anh cả đêm khom người ôm cô không cho rời đi, đáy lòng Kỉ Dĩ Ninh lại có quyền luyến nói không nên lời.

Đường Dịch rất thích lẳng lặng nhìn cô lúc cô ngủ say, vì vậy mỗi sáng sớm khi cô tỉnh lại, mở to mắt liền nhìn thấy một đôi mắt đẹp, như hoa đào muốn nở mà không được nở ra, trong nháy mắt có một tình cảm nào đó ùn ùn kéo tới, khó nắm khó giữ.

Có khi anh cứ nhìn cô như vậy, có khi anh sẽ trực tiếp chụp lên môi cô, không nói gì, chỉ cần khời mào bằng một âm cuối, một ngón tay bắt đầu quăn rữ xâm nhập vào áo ngủ của cô. Cô chưa tỉnh táo cũng sẽ ở dưới người anh rên rỉ một câu: ‘Em vừa mới tỉnh mà. . .’ anh sẽ cười một chút, dùng âm mưu chính là giọng nói ngọt ngào nói cho cô: ‘Vừa tỉnh mới tốt, bây giờ Magic Hour mới là của chúng ta. . .’

Thời gian luân chuyển giữa danh giới của ngày và đêm, Đường Dịch luôn dùng cách triền miên suốt hai năm nay, làm cho cô hoàn toàn yêu cái Magic Hour mà anh đã ỉnh này.

Không hiểu cái đó có tính là đả mình không, nhưng thật sự là anh đã thành công rồi, làm cho cô cam tâm tình nguyện rơi vào.

Kỉ Dĩ Ninh gấp chăn, quan sát vị trí vắng vẻ bởi vì một đêm anh không trở về, thở dài, tự an ủi mình trong chốc lát, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong cô đi xuống tầng, Kỉ Dĩ Ninh đi vào phòng bếp, hướng về phía quần gia đang bận rộn làm bữa sáng và những người khác nói một câu chúc buổi sáng tốt lành.

“Chào buổi sáng mọi người.”

Trông thấy thân ảnh cô, mọi người trong phòng bếp đều có chút kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, dậy sớm vậy sao?”

“Ừm, dù sao tỉnh rồi nên cũng đứng dậy luôn.” Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, đi đến chỗ bọn họ cùng bắt tay vào làm việc.

Quần gia hỏi một câu ý tứ sâu xa: “. . . Tối hôm qua Dịch thiếu gia không về nhà nên mất ngủ?”

“ . . . ”

Kỉ Dĩ Ninh không nhận được hơi đỏ mặt, “Không phải. . .”

Đoán là cô không biết nói dối, Đường Dịch lại không ở đây, nên tất cả mọi người dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô, dùng ánh mắt tiến hành một cuộc tra hỏi cô.

Sự thật chứng minh ánh mắt quần chúng quả nhiên rất sáng suốt, dưới sự tấn công của đội du kích người này một câu người kia một câu đó, Kỉ Dĩ Ninh chỉ có thể gật đầu một cái thừa nhận: “Có một chút. . .”

Nghe vậy, mọi người đồng loạt bật lên tiếng cười thiện ý.

Ô. . .

Đường Dịch không ở đây, cô đã bị biến thành đối tượng giải trí cho người khác. . .

“Ai dè Dĩ Ninh không cần ngại đâu.” Lão quần gia cười tùm tùm nhìn cô: “Vợ chồng phải như vậy mới đúng mà, cô ngàn vạn lần không được học theo Tô tiểu thư nhà Kính thiếu gia nhé, có thể ra ngoài một hai tháng cũng không về nhà, khiến cho Kính thiếu gia tâm hỏa tràn đầy đến độ đau cả răng. . .”

Giải trí thì giải trí thôi, đối với Kỉ Dĩ Ninh, mọi người lớn nhỏ ở Đường gia này đều che chở cho cô. Sáng sớm hôm nay, Kỉ Dĩ Ninh nói muốn làm điểm tâm, vì vậy tất cả mọi người đều nhất trí giúp cô một tay.

Điểm tâm này không phải làm cho Đường Dịch, cũng không phải làm cho Đường Kính và Tô Tiểu Miêu, mà là cho Thiệu Kỳ Hiên.

Khi Đường Dịch bị thương phải nằm viện, Kỉ Dĩ Ninh mỗi ngày đều làm điểm tâm cho anh, đây chỉ là một hành động nhỏ do cô cảm thấy có tội, vốn chỉ muốn hấp dẫn Đường Dịch, nhưng không ngờ món điểm tâm tinh xảo của cô lại không hấp dẫn được Đường Dịch mà lại hấp dẫn được phần lớn những người xung quanh.

Ví dụ như bác sĩ Thiệu của chúng ta.

So với người quen được chăm sóc như Đường Dịch, Thiệu Kỳ Hiên thật sự có thể nói là loại người dễ nuôi sống, nếu dùng phương thức đo đếm của toàn học thì... trình độ dễ nuôi sống của Đường Dịch so với Thiệu Kỳ Hiên chỉ bằng căn bậc hai của một phần mười mà thôi, tương đương với một con số rất nhỏ bé.

Vì vậy khi đó, món điểm tâm độc nhất vô nhị mà Kỉ Dĩ Ninh chế biến, bạn Thiệu chăm sóc người bị thương đã phải gờ cờ hiệu, ngày nào cũng chạy tới phòng bệnh của Đường Dịch ăn điểm tâm, vừa thấy Kỉ Dĩ Ninh mang theo điểm tâm tiến đến, bạn Thiệu đã kêu lên đặc biệt nhiệt tình: “Tiểu Kỉ Tiểu Kỉ

” giọng nói vừa ồm ồm lại vừa xộp giòn khiến Đường Dịch thầm nghĩ phải đập chết anh ta.

Có điều, bạn Thiệu đối với món điểm tâm của Kỉ Dĩ Ninh có biểu hiện bên ngoài là – yêu thương và lưu luyến, để cho Kỉ Dĩ Ninh cảm động. Mà ánh mắt Thiệu Kỳ Hiên nhìn chăm chú món điểm tâm này, khi thì nhu tình như nước, khi thì bách chuyển thiên hồi, khi thì chưa thỏa mãn dục vọng, khi thì hổ đói thêm dề, biểu hiện như một động vật ăn tạp. Hơn nữa bên cạnh còn có tài liệu giảng dạy tương phản là Đường Dịch, mỗi lần chỉ ăn mấy miếng đã nói đủ rồi, so sánh chênh lệch như vậy, lại càng làm cho Kỉ Dĩ Ninh quý mến bạn Thiệu hơn.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, trước khi đi làm, Kỉ Dĩ Ninh mang theo mới lạ: ón điểm tâm nóng hổi đi một chuyến đến bệnh viện của Thiệu gia.

...

Thời tiết hơi lạnh, có sương mù, Kỉ Dĩ Ninh mặc một chiếc áo khoác hơi dày bước ra cửa. Bây giờ vẫn còn sớm, sương mù vẫn dày đặc, không có một chút dấu hiệu tiêu tán nào, sương sớm bám vào lá cây bên đường, nhỏ xuống, trượt vào bùn đất rồi biến mất không thấy.

Khí trời như thế này làm Kỉ Dĩ Ninh nhớ tới những ngày tháng còn ở Cambridge. London không có nhiều ngày thời tiết tốt, có sương mù hơn nửa thời gian trong năm, trước kia cô cũng tựa như sương mù ở London, đơn thuần ướt át, không có chấp nhất, lại cũng không phải không tịch mịch. Mỗi lần đi qua làn mưa rơi trên sông Thames, đi trong làn sương mù dày đặc dưới ánh đèn đường kiểu dáng Victoria, cô đều hoảng hốt nghĩ: có phải cuộc đời này mình cứ sống như vậy hay không? Cứ giống như sương mù, thích ứng trong mọi tình cảnh, không có chấp niệm, không học được cách yêu một người, cũng vĩnh viễn không biết đến cảm giác được một người yêu thương.

Có lẽ ông trời đã chiếu cố cô, cuối cùng làm cho cô gặp Đường Dịch.

Không chỉ có gặp Đường Dịch, còn quen biết thêm nhiều bạn tốt bên cạnh anh, những người đó quý cô, hơn nữa thiết tình tiếp đón cô, tựa như mây bay đi rồi mặt trời mọc, làm cho cuộc sống đầy sương mù của cô tan thành mây khói.

Tâm tình không tệ, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng... mà bắt đầu, Kỉ Dĩ Ninh đi thẳng một đường đến văn phòng của Thiệu Kỳ Hiên, gõ cửa.

Cửa mở, lại không phải Thiệu Kỳ Hiên mà là một cô trợ lý của anh.

Cô ấy không biết Kỉ Dĩ Ninh, vẻ mặt kinh ngạc tiếp đãi cô: “Xin hỏi chị tìm ai?”

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng nói rõ ý muốn: “Xin chào, tôi tìm bác sĩ Thiệu.”

“Có hẹn trước không? Không có hẹn trước thì bác sĩ Thiệu sẽ không tiếp khách đâu.”

“Không có hẹn trước.” cô vội vàng nói: “Không phải tôi đến khám bệnh, tôi mang tới cho anh ấy một ít điểm tâm.”

Ah

~~Tình huống này thật sự quá thông thường rồi, Doctor Shao [] đang trong tình trạng độc thân chạm tay có thể bỏng, mỗi ngày nam nữ tìm đến anh vô số, đáng tiếc vị bác sĩ kia không có nửa điểm hứng thú với đám người đó, mà cả ngày cùng hai vị thiếu gia của Đường gia lẫn lộn cùng một chỗ.

Thế nên, cô trợ lý này không chút suy nghĩ đã đem Kỉ Dĩ Ninh phân vào đám người ‘Không có chuyện gì mà ân cần, không phải người gian xảo thì cũng là kẻ trộm’, trợ lý nói với cô: “Bác sĩ Thiệu không có ở đây, anh ấy mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, tối hôm qua khách quý của bác sĩ Thiệu đã đến, bác sĩ Thiệu bận rộn suốt cả đêm, rạng sáng mới về nhà nghỉ ngơi đấy, chị vẫn nên trở về đi.”

Kỉ Dĩ Ninh vô thức hỏi nhiều một câu: “. . . Khách quý?”

“Văn phòng kiểm sát kiểm sát trưởng Giản Tiệp.” Cô trợ lý mang vẻ mặt sùng bái, không nhịn được lại nhiều lời vài câu: “Cô ấy rất đẹp, không chỉ có sức khỏe tốt, hơn nữa còn có thể chịu đựng, mỗi lần bị đưa đến bệnh viện đến là toàn thân tổn thương, vậy mà đến giờ vẫn không kêu đau nhức.”

Giản Tiệp. . .

Cái tên này, Khiêm Nhân đã từng lấy ra làm căn cứ chối bỏ cô, Kỉ Dĩ Ninh không muốn nhớ kỹ cũng không được.

Kỉ Dĩ Ninh cố gắng bỏ đi cảm giác khác lạ nơi đáy lòng, gạt đầu cảm khái nói: “Hóa ra cô ấy là khách quý của bác sĩ Thiệu à. . .”

“Nào có, không phải rồi.”

Nữ trợ lý lập tức cười đến mặt mờ, tin đồn tin đồn, vĩnh viễn được nhiều người yêu thích.

“Người đưa Giản tiểu thư tới mới là khách quý của bác sĩ Thiệu.” cô còn nháy mắt mấy cái với Kỉ Dĩ Ninh, nhận định Kỉ Dĩ Ninh là người ngoài nghề, vì vậy vị nữ trợ lý thích buôn chuyện này khoe khoang mình là người biết rõ nội tình: “Giản tiểu thư được đưa đến đây đã hôn mê rồi, cô ấy được người khác ôm tới. Biết là ai đưa Giản tiểu thư đến không? Nửa đêm canh ba, anh hùng cứu mỹ nhân nhé, ôm cô ấy tới phòng bệnh rồi ở cùng cô ấy suốt cả đêm đó. . .”

Đối với loại chuyện thị phi thể này Kỉ Dĩ Ninh luôn không có hứng thú, vì vậy cô chỉ khẽ cười cười, không muốn quan tâm quá nhiều: “Không biết.”

“Là Dịch thiếu gia của Đường gia đó nhé. . .”

Một câu, lại có thể khiến cho nụ cười trên mặt Kỉ Dĩ Ninh đông cứng lại.

Mọi người đều biết, Đường Dịch có thân phận đặc thù và quyền lực rộng lớn, từ nhỏ đã quen biết Thiệu Kỳ Hiên, cho nên mỗi lần vị Dịch thiếu gia này xuất hiện ở bệnh viện, Thiệu Kỳ Hiên đều dặn dò mọi người phải phục vụ anh thật chu đáo.

Vì thế sáng hôm nay, từ rất sớm, trợ lý ở bệnh viện của Thiệu gia vừa thấy Giản Tiệp tỉnh, Đường Dịch vẫn còn ở đây, liền vội vàng bưng bánh ngọt và sữa vào, sợ hai vị khách quý bị đói.

“Dịch thiếu, Giản tiểu thư.” Đẩy xe mang bữa sáng vào phòng, trợ lý khoanh tay cung kính nói: “Đây là bữa sáng chuẩn bị cho hai vị, mời dùng.”

Giản Tiệp vừa đập bàn với Đường Dịch, nghe thấy tiếng của trợ lý mới im lặng.

Nhìn thoáng qua bữa sáng, Giản Tiệp thuận miệng nói: “Không cần, cảm ơn.”

Trợ lý có chút lúng túng: “Những thứ này không hợp khẩu vị của Giản tiểu thư sao?”

“Tôi là động vật ăn tạp, cái gì cũng ăn được.” Giản Tiệp hướng về phía Đường Dịch bĩu môi, “Là không hợp khẩu vị của vị thiếu gia này đây.”

“.....?”

Ánh mắt hướng về phía khuôn mặt khó hiểu của trợ lý, Giản Tiệp lại nhìn Đường Dịch, chỉ thấy người kia vẻ mặt đa dạng, một chút ý tứ giải thích cũng không có, cũng không thêm lo bộ dáng lãnh đạm này của mình có thể dọa người khác.

Giản Tiệp tốt xấu gì cũng còn ít lương tâm, vì thế quay đầu giải thích với người trợ lý đang lúng túng kia: “Anh ấy bị chứng không dung nạp lactoso[2], đối với sữa hoặc những đồ có chứa sữa anh ấy đều không đụng đến.”

Về mặt trợ lý kinh ngạc: “Nhưng trước đây Dịch thiếu ngày nào cũng ăn điểm tâm Kỉ tiểu thư làm.....” Những món đó cũng làm từ sữa.....

Nghe vậy, Giản Tiệp liền bật cười, vẻ mặt gian trá.

“Đường phu nhân làm điểm tâm anh ấy có thể không ăn sao? Khiến vợ anh ấy thương tâm thì làm sao bây giờ?” Sờ sờ cằm, Giản Tiệp cười ha ha đoán: “Ừm, em đoán, không chỉ có vị Dịch thiếu gia đây của chúng ta ngày nào cũng ăn, mà còn không cho phép bọn Thiệu Kì Hiên nói chuyện này ra..... Ai dà, em nói này, không phải mỗi ngày anh đều gọi Thiệu Kì Hiên và Đường Kính đến để giúp anh chịu chút điểm tâm chứ? Em nhớ rõ trước kia anh cứ động đến sữa là mẫn cảm mà?”

“Cô nói đủ chưa?”

Giản Tiệp cười hắc hắc nhìn Đường Dịch, biểu tình thâm sâu: “Không nhìn ra nhé, anh thật đúng là thâm tình đó.....”

Đường Dịch rút cục giương mắt, lạnh lùng trừng mắt liếc cô một cái: “Nói đủ rồi thì cầm miệng cho tôi.”

Giản Tiệp nhấc tay đầu hàng: “OK, coi như em nhiều chuyện.”

Trợ lý vội vàng đẩy bữa sáng đi, đổi chén nước và bữa ăn sáng đơn giản của Trung Quốc đến.

Nhìn chằm chằm vào mấy chén nước đó, đồng chí Giản Tiệp bỗng nhiên cười nhạt.....

Trợ lý liền suy sụp

Giản Tiệp có chút đồng tình trả lời anh: “Thực sự không được.”

Giản Tiệp thấy hứng thú, cầm lên bốn cốc thủy tinh có chứa nước, sắp xếp thành một hàng, sau đó trừng mắt nhìn anh trợ lý kia: “Bốn cốc nước này là nước tinh khiết, nước chứa khoáng chất, nước thiên nhiên và nước khoáng, anh đoán xem anh ấy có thể uống cốc nào?”

“.....”

Mấy loại nước này có gì khác nhau sao.....

Giản Tiệp cầm lấy một cốc nước lên, đưa tới trước mặt Đường Dịch, bộ dáng có chút du côn: “Uống đi, đại gia, biết ngài chỉ uống một cốc nước tinh khiết này mà.”

Đường Dịch ngồi sâu trong ghế sofa, có chút hứng thú nhìn cô.

“Điều tra tôi? Cái này xem như là bệnh nghề nghiệp của kiểm sát trưởng sao?”

“Chỉ bằng thủ đoạn của em, nếu muốn tra ra chuyện của Đường Dịch anh, quả thực rất có ý nghĩa.” Giản Tiệp nhún nhún vai, nhìn anh cười hề hề có vẻ giống lưu manh: “Tuy nhiên, làm ơn tin tưởng sự cố chấp của một cô gái. Khi em mười bảy tuổi đã gặp anh, đến bây giờ đã chín năm rồi, nếu ngay cả những chuyện này cũng không nhìn ra thì em có thể không cần lẫn lộn ở văn phòng kiểm sát nữa rồi.”

Đường Dịch không hề động đến bữa sáng.

Nói với trợ lý ‘Anh đi ra ngoài’, sau đó, tầm mắt sắc bén bắn về phía Giản Tiệp, không khách khí mở đề tài.

“Biết tại sao tôi có thể cùng cô đến bây giờ không?”

“Khẳng định không phải vì quan tâm đến em” Giản Tiệp nhún vai, “Anh yên tâm, em sẽ không tự mình đa tình đâu.”

Khóe môi Đường Dịch khẽ cong lên, giống như có tươi cười, lại lộ ra một sự lạnh bạc. Trên khuôn mặt đẹp của anh không có nhiều biểu tình, cầm lấy tập tài liệu ở bên cạnh ném qua, rơi xuống trước mặt cô.

“Có chuyện, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng với cô.” Anh nghiêng người về phía trước, giọng nói trầm thấp mà dụ hoặc: “Thật lâu trước kia tôi cũng đã nói với cô, chuyện của Đường gia chúng tôi, không quan hệ gì đến cô..... Nếu cô tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Đường gia mà bị thương, dù sống hay chết, đều không có quan hệ gì với Đường Dịch tôi. Nói cách khác, nếu chuyện đem qua mà tiếp tục xảy ra, tôi sẽ không đến cứu cô nữa.”

Dừng một chút, anh nghiêng ngẫm nhìn thẳng vào cô: “..... Tốt nhất cô nên tin tưởng lời nói của tôi, con người tôi luôn không kiên nhẫn lắm. Vì vậy những gì tôi nói nên hiểu được, có nghe hay không chính là chuyện của cô. Nếu cô không nghe khuyên bảo, tương lai xảy ra chuyện gì, tôi cũng không có cảm giác có tội với cô.”

Đường cong rõ ràng trên mặt anh không có nửa điểm thương tiếc, làm cho cô biết rõ không phải anh đang nói đùa.

Ồ, thật sự tồn tại một người đàn ông như thế, đối với người anh ta không yêu thương, đậm mạc như lưỡi dao, mỏng manh một lớp, rất dễ dàng sát thương lòng người.

Khóe môi anh trầm xuống, lơ đãng biểu lộ sự khinh miệt.

Sáng tối đan xen trên khuôn mặt xinh đẹp đó, không thể nhìn ra tâm tình.

Rõ ràng ôn nhu như thế lại có thể khiến người ta chết chìm, cố tình ôn tồn với một người, về phần những người khác, anh chỉ có bạc tình, người bên ngoài nhìn vào, quả nhiên là lãng phí rất nhiều vốn trên tay họ.

Cô quay lưng với ánh sáng, khuôn mặt cô bị chôn vùi trong bóng tối, nghe được tối hậu thư anh đưa ra ình, cô như đã sớm giác ngộ, cho nên cũng không thấy ngoài ý muốn, tuy rằng giây phút nghe được lời đó, trái tim tổn thương của cô vẫn rất đau đớn.

“Em chỉ hỏi anh một câu cuối cùng.”

Đường Dịch không nói gì, ngồi sâu trong sofa, thái độ xa cách.

Vì thế cô lăm bầm lâu bầu hỏi ra: “Năm đó anh nói với em, anh nói cô gái trên người có thương tích, thủy chung không tốt..... Lúc đó, khi anh nói với em những lời này, có một chút quan tâm thật sự nào ở bên trong không?”

“Không có.”

Vừa bước vào con đường tình yêu đó là năm tháng thúc giục, phần lớn thời gian đều là một cơn mưa buồn, đã bị bề gãy nghiền nát khi vào thu.

Hai chữ của anh, đã khiến cho tình cảm của cô vào thu.

Giờ phút này Giản Tiệp mới biết người đàn ông này thật sự là lạnh bạc.

Đến tình thế này. Đến trình độ này.

Thái độ đậm bạc như vậy, cô thật muốn hỏi, Đường Dịch, rốt cuộc anh đã học được từ đâu.

“OK, đề tài này dừng ở đây.” Thu hồi tất cả cảm xúc tiêu cực, Giản Tiệp khẽ cười, khuôn mặt một lần nữa giãn ra:

“Về sau, em biết nên làm như thế nào rồi.”

Đối thoại giữa hai người, không ai nhìn thấy, ở một góc ngoài cửa phòng bệnh, một bóng người lảng lảng rời đi.

Trong thùng rác cuối hành lang có thêm một phần điểm tâm mới mẻ tinh xảo.

.....

Kỉ Dĩ Ninh xin nghỉ một ngày, sau đó cô lại gửi một tin nhắn cho Đường Dịch, nói với anh hôm nay cô muốn cùng quán trưởng và các đồng nghiệp đến một trại trẻ mồ côi tham gia hoạt động, buổi tối sẽ về nhà muộn một chút, nói anh không cần lo lắng. Dùng từ đặt câu đều là phong cách quen thuộc của Kỉ Dĩ Ninh, không hề sơ hở.

Đường Dịch rất nhanh đã nhận lại một tin: Được, có việc gì cứ gọi cho anh, anh sẽ đón em.

Kỉ Dĩ Ninh nhìn tin nhắn của anh trong chốc lát, sau đó ấn một nút, tắt điện thoại di động.

Thời gian một ngày, ngắn cách.

Cô chỉ có thời gian một ngày, để quên đi tất cả những gì sáng sớm nay mình đã nhìn thấy, tất cả những gì mình đã nghe thấy.

Kỉ Dĩ Ninh gọi xe đi đến một vùng nông thôn ở ngoại ô. Xe đi rất lâu, hai giờ mới đến nơi.

Xuống xe, đi bộ trên con đường quê nhỏ quen thuộc, Kỉ Dĩ Ninh nhất thời cảm thấy quyết định đến nơi này của mình là đúng.

Không khí tràn đầy mùi hoa cỏ tự nhiên, hooc-môn thực vật, cô đọng, tinh tế, mang theo thái độ như gần như xa nào đó.

Bầu không khí tươi mát mang hơi thở ngọt ngào này làm bạn với cô suốt quãng đường dẫn đến nhà thờ. Cô rất quen thuộc với nơi này, nhiều năm trước đây, trước khi cô gặp được Đường Dịch, nơi này từng là nơi cô đến để nói hết mọi buồn phiền, thừa nhận tất cả những gì không thể thừa nhận trong cuộc sống.

Kỉ Dĩ Ninh đi vào trong, tất cả những chuyện ban ngày cứ ào ào chảy qua.

Cô đứng nhìn một bức tranh treo trên tường trong giáo đường, nhìn suốt hai giờ. Mắt cũng không chớp, biểu tình thực nhẹ nhàng, người bên ngoài nhìn vào cảm thấy cả người cô chỉ lộ ra chút hơi thở mơ hồ.

Trong bức tranh, một cô gái trần truồng với làn da trắng nõn, lông mi thật dài, nửa người dưới bị vùi trong đầm lầy, trên thân bị dây leo và rắn độc quấn quanh. Toàn bộ hình ảnh lấy màu xanh làm chủ, ý muốn làm người ta hoảng hốt.

Ở góc bức tranh, có ghi tên:[nguyên tội].

“Envy?”

(Envy: ghen tị, đố kỵ.)

Phía sau có giọng nói của cha xức vang lên.

Kỉ Dĩ Ninh hơi nghiêng người, khẽ cười, sửa lại cho đúng:“Jealousy.” (Jealousy: Ghen tuông.)

“Ồ,” Cha xức cười rộ lên,“Dĩ Ninh, con là cô gái mà ta thấy không có khả năng liên quan đến từ Jealousy nhất đó.”

Kỉ Dĩ Ninh áy náy, coi như thẹn với sự tín nhiệm này, xoay người lại nhìn bức tranh, giọng nói như tiếng nước chảy đi thật xa.

“Trong [Kinh thánh] có nói, ghen là nguyên tội (nguồn gốc của tội lỗi), khi một người phụ nữ phạm vào nguyên tội này, sẽ gặp một thứ giống như dây leo và rắn độc quấn quanh, không thể thoát thân. Cho nên, từ lúc con còn rất nhỏ, con đã nói với mình rằng, Kỉ Dĩ Ninh về sau không thể phạm vào tội lỗi đó, nó không tốt, con không thích mình trở thành người như vậy.” ghen.

Cha xức hiểu rõ: “Tuy nhiên hôm nay con rốt cục phát hiện, con vẫn không khống chế được chính mình?”

Cô gật đầu, bộc lộ rõ cảm xúc, không hề giấu giếm.

“Vào ngày sinh nhật mình con đã đợi một người cả đêm, nhưng anh ấy lại ở bên một người khác, thậm chí anh ấy còn nói dối con.”

“Thế nên, con thực tức giận?”

“Tức giận, thương tâm, ủy khuất, ghen tị, tất cả đều có, lúc ấy khổ sở đến mức con rất muốn khóc. Nhưng mà.....” Cô dừng một chút, chậm rãi mở miệng: “Nhưng mà, con vẫn tha thứ cho anh ấy.”

“Dĩ Ninh, con là một cô gái tốt.”

“Không phải ạ.” Cô lắc đầu: “Con tha thứ cho anh ấy, là vì sau đó, con đã nghe được một câu chuyện cũ này.”

Cha xứ cảm thấy hứng thú: “Ồ?”

Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, dùng giọng nói như của người ngoài cuộc, chậm rãi mở miệng.

Câu chuyện cũ đó là thế này –

“Có một cô gái, cô có một gia đình tốt, hoàn cảnh tốt, nhưng cô vẫn đang sống hết mình, không sợ đối lập với tất cả mọi người trong gia đình mình, cũng muốn thực hiện giấc mộng của mình.”

Cha xứ mỉm cười, đưa ra lời đánh giá: “Đó là một cô gái tốt.”

Kỉ Dĩ Ninh gật gù đầu, “Đúng vậy, một cô gái tốt như vậy, nên có một cuộc sống tươi đẹp. Đáng tiếc, bắt đầu từ năm cô mười bảy tuổi, cô đã yêu thương một người đàn ông.....”

Cha xứ cũng hiểu ngay: “Người đàn ông kia không thương cô ấy, đúng hay không?”

“Đúng ạ” Kỉ Dĩ Ninh lên tiếng trả lời, tiếp tục nói: “Anh ấy không thương cô, cô cũng không miễn cưỡng, chỉ là vẫn biết hết mọi thói quen của anh ấy. Cô ấy biết anh bị chứng không dung nạp được lactoso, biết anh uống sữa sẽ bị mất cảm, thậm chí cô ấy còn biết anh uống nước cũng có thói quen độc đáo. Việc này, ngay cả vợ của anh ấy cũng không biết, vậy mà cô lại biết. Cô hiểu anh ấy, chỉ dựa vào sự quan sát tinh tế của mình chứ không phải được ở bên anh, vậy mà vẫn nhìn thấu anh nhiều như vậy, cô biết dùng tình cảm đúng mực dành cho anh.”

Lúc ấy Kỉ Dĩ Ninh đứng ở ngoài phòng bệnh, nhìn biểu tình của Giản Tiệp, cô chỉ biết, người đó, thật sự yêu Đường Dịch.

Hoặc là, so với tưởng tượng của cô còn thương yêu anh nhiều hơn.

Nếu không, khi cô ấy đối mặt với anh, sẽ không mang sắc mặt như thế, cũng sẽ không có biểu tình như thế.

Đường Dịch cứu cô ấy, cô ấy rất vui mừng, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài; Đường Dịch nói về sau sẽ không tiếp tục cứu cô ấy nữa, cô ấy khổ sở, nhưng vẫn không dám biểu hiện ra ngoài.

Đường Dịch nắm trong tay mình toàn bộ cuộc sống tình cảm cực đoan của cô ấy, vui mừng có nhiều mà bị thương cũng nhiều, ánh sáng và bóng tối, vĩnh viễn và hư vô, yêu và giết, tin tưởng và từ chối, diễm lệ và cô đơn, tiến đến và rời đi.

Kỉ Dĩ Ninh nghĩ, một cô gái đến tận cùng phải có bao nhiêu dũng khí, mới có thể thừa nhận được Đường Dịch nhiều năm như vậy vẫn không yêu thương mình?

Cha xứ có chút kinh ngạc: “..... Những thói quen này ngay cả vợ anh ấy cũng không biết?”

“Đúng vậy.” Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, “Vợ anh ấy thực vô dụng, từ nhỏ đã không có chủ kiến, việc gì cũng nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ. Sau đó cha mẹ mất, cô ấy gặp được anh, lại có thói quen nghe theo lời anh. Tuy rằng cô nghĩ muốn giải đáp con người anh, nhưng đáng tiếc trình độ quá kém, vẫn không thể hiểu rõ anh. Vợ anh ấy cả ngày yêu thích đọc sách, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới, như vậy có tác dụng gì chứ? Cùng lắm cũng chỉ thỏa mãn giải trí cho chính mình mà thôi, không có một chút giá trị thực dụng nào. Cô luôn nghĩ mình thực yêu thương anh ấy, nhưng cũng chỉ là nói miệng mà thôi, ngay cả những thứ anh ấy không thể ăn cũng không biết, không chỉ có không biết, thậm chí khi anh không ăn có thể ở trước mặt anh mà không vui, lại còn muốn làm khó anh.”

Cha xứ đã hiểu, không nhận được xoa đầu vai cô, nhẹ nhàng an ủi: “Dĩ Ninh.....”

Cô cúi đầu, nước mắt như con thú nhỏ bé.

“Con không dám trở về.....” Cô nói: “Con như thế này, làm sao có thể trở lại bên cạnh anh ấy được đây?”

Cô ình thời gian một ngày, nghĩ rằng có thể thuyết phục được bản thân mình, nhưng cô lại phát hiện ra rằng một chút biện pháp mình cũng không có.

Anh nói dối cô, anh nhớ hẹn sinh nhật cô, thậm chí anh còn ở bên cạnh một người phụ nữ khác. Nhưng khi Kỉ Dĩ Ninh rõ ràng toàn bộ sự thật, lại phát hiện, muốn ghen tị cũng không có lý do, muốn tức giận cũng không có lý do. Khiêm Nhân nói đúng, đối với Đường Dịch, Giản Tiệp thật sự thích hợp hơn cô.

Rốt cục, Kỉ Dĩ Ninh cúi gập thắt lưng, nước mắt khổ sở lạch cách lạch cách chảy xuống.

Mặc dù rất thương tâm, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới tốt, dựa vào can đảm của Kỉ Dĩ Ninh, cho dù cô có thêm mười lá gan nữa, cũng tuyệt đối không dám làm chuyện cả đêm không về. Kỉ Dĩ Ninh từ nhỏ đã có cách sinh hoạt như chim bồ câu, khi trời tối nhất định sẽ hướng về nhà mà bay, dù muộn đến đâu cũng phải về nhà.

Cho nên kỳ thật Kỉ Dĩ Ninh nghĩ rất đơn giản, cô ình nghĩ một ngày, trốn tránh một ngày, đến khi bầu trời tối đen sẽ trở về. Cô còn mang theo một túi mỹ phẩm bên người, để nếu khóc đến sưng mắt thì khi trở về cũng không bị Đường Dịch nhìn thấy, cô muốn dùng phấn lót trang điểm một chút, như vậy cũng có thể che được mà. Thậm chí khi Kỉ Dĩ Ninh xin phép quán trưởng nghỉ làm còn đặc biệt đưa ra một yêu cầu, nếu người nhà cô hỏi cô đi đâu, hi vọng quán trưởng có thể giúp cô nói vòng vo một chút.

Người nhà này, dĩ nhiên là Đường Dịch rồi. Kỉ Dĩ Ninh suy nghĩ mọi việc đều chu đáo như vậy, cô chỉ muốn ình một ngày nghỉ thôi mà.

Điều Kỉ Dĩ Ninh không ngờ được chính là, cô hiển nhiên đánh giá thấp trình độ suy nghĩ cẩn thận của Đường Dịch.

Nhìn mặt mà nói chuyện là bản năng của Đường Dịch, xác định rõ tâm lý của đối thủ để ra đòn quyết sách chính là phong cách của Đường Dịch. Vì vậy ngày hôm nay, Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không biết, chẳng qua chỉ vì một lời nói dối của cô cũng đã chọc phải Đường Dịch, thiên hạ đại loạn rồi.

Trên thực tế, ngay khi Kỉ Dĩ Ninh vừa đón xe đi đến nông thôn ở ngoại ô không lâu, Đường Dịch liền phát hiện có gì đó không đúng.

Nguyên nhân không đúng chính là có một hương vị không nên xuất hiện.

Đường Dịch và Giản Tiệp vừa nói chuyện xong, đợi Thiệu Kỳ Hiên kiểm tra toàn bộ cho Giản Tiệp, tất cả mọi việc đều ổn thỏa, Đường Dịch mới rời khỏi bệnh viện.

Ở cuối hành lang là như thế này: trong lúc đợi thang máy, Đường Dịch bỗng nhiên bắt đầu thấy không đúng. Xác định thêm vài phút đồng hồ, Đường Dịch không có biểu lộ gì vẫn bước đi thông thả, đi đến một cái thùng rác bên cạnh thang máy thì dừng lại, cũng không nói gì, mà cứ nhìn chăm chăm vào nó.

“Anh nhìn thùng rác làm gì?” Thiệu Kỳ Hiên đổ mồ hôi nói: “Anh lại bị thần kinh rồi đúng không?”

Từ nhỏ đến lớn bộ dạng biến thái hề hề của Đường Dịch anh thấy nhiều rồi, nhưng mỗi một lần thấy được, bạn Thiệu của chúng ta vẫn thấy có áp lực tâm lý rất lớn.

Đường Dịch từ trên cao nhìn xuống cái thùng rác đó thêm vài phút đồng hồ, thang máy đã đến anh cũng không đi vào, Thiệu Kỳ Hiên vừa định kéo anh đến thang máy, lại nghe thấy Đường Dịch hỏi ra một câu không thể giải thích được: “Trong này có cái gì?”

“Đồ bỏ đi đó.” Cái vấn đề quý gì thế này, trong thùng rác ngoại trừ đồ bỏ đi thì còn có thể có cái gì?

Vốn tưởng rằng đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ về thùng rác của vị thiếu gia này thì có thể kéo anh bước vào thang máy, lại không ngờ tới Đường Dịch bỗng nhiên vung ra một câu: “Hủy đi nó.”

“ . . . ”

Bạn Thiệu thật ngỡ ngàng , thẳm mẳ Đường Dịch này thật sự là quá biến thái, mới sáng sớm mà đã gây khó dễ với một cái thùng rác nhà mình.

hình này các bạn có nhìn thấy không? Nó giống cái mặt đang cau mày đó, thường dùng để chỉ cảm xúc!^^

Nhưng mọi người ở Đường gia hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy, hiệu ứng thần tượng của Đường Dịch ở Đường gia thật sự quá lớn, bất kể anh nói cái gì, cấp dưới đều sẽ cảm giác được rất có đạo lý. Đồng chí Tô Tiểu Miêu đã từng vụng trộm đánh giá, Đường Dịch chính là một đại S, huấn luyện ra một đám đại M. . .

“S” có thể hiểu là công, “M” có thể hiểu là thụ! ^^

Hiểu theo cách khác: S là viết tắt của từ sadist là người có xu hướng đàn áp người khác. M là viết tắt của từ masochist là người có xu hướng chịu đàn áp. (cảm ơn các nàng bên tangthuvien đã giúp nhé)

Vì vậy mấy người thuộc hạ rất nhanh và gọn đã đem cái thùng rác này hủy đi triệt để. (^_^)

Bác sĩ Thiệu cảm thấy có chút đau lòng, thùng rác cũng là tài sản cố định của mình mà. . . phải dùng tiền mua đó! Có hiểu không hả? Phải dùng tiền đó!

“Anh —— “

Thiệu Kỳ Hiên vừa định mắng anh ta điên, quay người lại nhìn thấy vẻ mặt Đường Dịch đã rất âm u, cả người âm trầm không thể tưởng tượng nổi, Thiệu Kỳ Hiên bị bất ngờ và hoảng hốt ngay lập tức ngậm miệng lại.

Đường Dịch lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ấn xuống một phím, không có gì bất ngờ xảy ra khi nghe thấy người nói tiếng Trung Quốc ngọt ngào: thuê bao quý khách gọi đã tắt máy. . .

Sắc mặt của Đường Dịch hoàn toàn âm u, môi mỏng mím chặt.

Từ trước đến nay Kỷ Dĩ Ninh không bao giờ tắt máy, chưa bao giờ có thể.

Đường Dịch lại gọi một cuộc điện thoại nữa, giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái ở bên kia lập tức vang lên: “Xin chào, đây là quán mỹ thuật tạo hình TimeCity.”

“Tôi tìm Kỷ Dĩ Ninh.”

“Xin lỗi, Kỷ tiểu thư bây giờ không có ở trong quán, hôm nay cô ấy ra ngoài cùng quán trưởng rồi.”

Đường Dịch ‘ba’ một tiếng cúp điện thoại, cả người lại chìm trong âm u không thể tưởng nổi.

“Khiêm Nhân.”

“Vâng, Dịch thiếu?”

“Phân phó xuống dưới, tôi muốn tìm một người.”

Khiêm Nhân lập tức thấy căng thẳng trong lòng: “Ai?” Đường Dịch vận dụng thế lực của Đường gia, điểm danh muốn tìm một người, hẳn là có gì nghiêm trọng rồi. . .

Môi mỏng khẽ nhúc nhích, giọng nói Đường Dịch rất nhanh rất lạnh, nói ra một cái tên.

“Kỷ Dĩ Ninh, tìm ra cô ấy cho tôi.”

Mọi người kinh ngạc.

Thiệu Kỳ Hiên trừng to mắt, “Dĩ Ninh làm sao vậy?”

“Sáng sớm hôm nay cô ấy đã tới đây.”

“Hả?” Kỳ Hiên kinh ngạc nói: “Sao anh biết?”

Đường Dịch hất cằm về phía cái thùng rác đã bị hủy kia: “Bên trong có điểm tâm cô ấy ném đi. Đối với những thứ tôi dị ứng, cô ấy lại một mực làm ở nhà, cho nên tôi rất nhạy cảm với hương vị đó.”

“ . . . ”

Thiệu Kỳ Hiên cảm thấy người này quả thật là có trực giác kinh người. . .

“Bây giờ Dĩ Ninh, bây giờ ——?” Nhìn thấy Đường Dịch và Giản Tiệp nói chuyện với nhau, sẽ phải chịu một cú sốc rất lớn đó?

“Cô ấy đã đi rồi.”

“... Sao? !”

Cả người Đường Dịch tỏa ra một không khí lạnh lẽo, đáy mắt tối tăm một màu, vô cùng thâm thúy.

“Kỉ Dĩ Ninh đi rồi” anh lặp lại một lần: “Nếu tôi đoán không nhầm..., cô ấy không chỉ nói dối tôi, mà còn tìm người giúp mình che giấu.”

Vì vậy ngày hôm nay, quán mỹ thuật tạo hình đó gặp nạn rồi.

Còn chưa đến giữa trưa, cửa lớn của quán mỹ thuật tạo hình bỗng nhiên bị người ta dùng lực lớn đẩy ra, hai hàng người mặc áo đen bước vào đầy khí thế, có một người đi trước, mặc một bộ âu phục đen, người nào cũng lộ rõ sát khí trên mặt, nhìn qua đã biết rõ tuyệt đối không phải lương dân bình thường.

Khách đến quán chỉ biết hai mặt nhìn nhau, đây là... Cảnh trong một bộ phim truyền hình sao?

Nhân viên lễ tân bước lên phía trước muốn ngăn cản: “Xin hỏi các vị...”

“Không muốn chết thì đừng có nói chuyện.”

Khiêm Nhân cũng không nói nhảm, làm một động tác ý bảo những người cấp dưới ở sau: “Dọn bãi.”

Một giây sau, tất cả khách trong quán đều bị cưỡng ép ức hiếp thanh lý hết ra ngoài, mấy nhân viên đang làm việc được giữ lại cũng bị dọa đến nói năng lộn xộn. Nghe thấy tiếng động lớn như vậy, quán trưởng cuối cùng cũng đi ra.

“Xin hỏi các vị đây là...?”

“Tôi đến đây tìm một người.”

Nghe thấy câu hỏi, sau đó một người đàn ông tuấn mỹ dị thường bước lên phía trước.

Ngay cả một người thông hiểu nhiều chuyện như quán trưởng, vào giây phút nhìn thấy người đàn ông này, không thừa nhận cũng không được: trên đời này, hóa ra thật sự tồn tại một số ít đàn ông đẹp đến khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Ông nhìn người đó dạo bước đi tới, đã cảm thấy anh ta giống như lưỡi đao sắc bén, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối.

Người đàn ông đứng lại, trầm giọng mở miệng: “Quán trưởng tiên sinh, tôi cho ông thời gian năm phút đồng hồ, đem Kỉ Dĩ Ninh giao ra đây.”

“Dĩ Ninh? !”

Quán trưởng kinh hãi, “Hôm nay cô ấy đi...”

“Xin lỗi, tôi nhắc ông một chút, tôi là người không thích người khác nói dối trước mặt mình.” Người đàn ông đó nhướn mày, tư thái lạnh thấu xương: “Vì vậy, khi ông trả lời câu hỏi của tôi, tốt nhất hãy suy nghĩ cho kĩ thì tốt hơn.”

Quán trưởng lập tức tỉnh ngộ.

Bốn chữ hình dung người đàn ông trước mắt này: tuyệt không lương thiện... .

Kinh ngạc mở miệng, ông chỉ có thể nói thật.

“Thực xin lỗi, tôi không biết.” Quán trưởng nói với anh: “Sáng sớm hôm nay cô ấy đã xin nghỉ, về phần nguyên nhân thì là chuyện cá nhân của cô ấy, tôi không hỏi, cho nên cũng không biết cô ấy đi đâu.”

Quán trưởng nói không sai, dựa vào sắc mặt và thái độ của ông ấy thì có thể thấy được.

Thế nhưng đáp án ‘Không biết’ này lại làm cho Đường Dịch càng thêm giận tím mặt.

Không nghĩ tới Đường Dịch anh rõ ràng cũng có một ngày như vậy, chỉ là ngắn ngủn mấy giờ mà đã để mất cô.

Anh nhớ tới đêm hôm đó, khuôn mặt thanh tú của cô, cái cổ trắng nõn, tóc dài mềm mại, giọng điệu nhu hòa, cùng với cái vuốt ve an ủi và biểu hiện ẩn nhẫn, cô mặc chiếc váy nhạt màu, biểu hiện lúc đau lòng chỉ

mím chặt môi, khuôn mặt giãn ra thu hồi ủy khuất đằng sau nụ cười, bộ dáng tự nhiên của cô khi nâng tay sửa cổ áo cho anh, khi nói lời tạm biệt cũng có chừng mực.

Đêm đó cô cứ đứng im nhìn anh rời đi như thế, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Anh không biết sáng nay ở ngoài phòng bệnh cô nhìn thấy được những gì, nghe thấy được bao nhiêu, anh càng không biết được cô đã suy nghĩ thế nào.

Trước mắt Đường Dịch không thể không chế được hiện lên một loạt hình ảnh, như pha quay chậm tuần hoàn: cô đứng ở ngoài cửa, dựa lưng vào góc tường, lẳng lặng nghe anh nói chuyện với Giản Tiệp, nghe xong, cô mím môi, xoay người đem điểm tâm cầm trong tay ném vào thùng rác, sau đó rời đi.

Phản ứng như vậy, đích thật là tác phong của Kỉ Dĩ Ninh, không chống cự cũng không chống đỡ, không chất vấn cũng không tha thứ. Cái gì cô cũng không nói, cái gì cũng không làm, mà cô chỉ rời đi.

Cô tựa như pháo hoa, tỏa sáng rực rỡ, tuy nhiên thời gian bắt đầu và kết thúc cũng rất ngắn. Chỉ cần xê dịch ánh mắt, liên vĩnh viễn không thể gặp được nữa.

Giống như những người ôm ấp tình cảm với nhau, cũng sẽ có sai lầm không thể thấy được.

Loại tiêu cực và quyết tuyệt thế này chỉ có Kỉ Dĩ Ninh mới có thể khiến Đường Dịch giận dữ.

Đường Dịch trầm giọng hô một tiếng: “Khiêm Nhân —— “

“Vâng, Dịch thiếu?”

Đường Dịch rất nhanh vung tay lên, cảm giác lo lắng ập đến khiến anh không thể không chế được mình, nhúc nhích môi mỏng, hạ xuống mệnh lệnh đầy bạo lực: “Hủy chỗ này đi cho tôi ——!”

Đường Dịch, mặc dù nắm giữ quyền lực trong tay, nhưng bình thường đối với anh mọi vấn đề đều không nghiêm trọng, luôn mang một bộ dáng tản mạn, biểu tình âm âm nhu nhu, vậy mà những người đứng sau vẫn cảm thấy gió lạnh vù vù.

Tuy nhiên khi người đàn ông này thật sự muốn chơi đùa, tuyệt đối chỉ nói một không nói hai. Ví dụ như bây giờ, anh nói hủy đi nơi này chính là thật sự có dã tâm san bằng nó. Người của Đường gia luôn am hiểu sâu sắc chỉ thị của anh, vì thế Đường Dịch vừa ra lệnh một tiếng, người đứng sau đã lập tức động tay, một giây cũng không do dự.

Quán trưởng nóng nảy: “Này! Các người ——”

Khiêm Nhân giữ chặt và che cái miệng của ông ấy lại, không có nửa câu giải thích, liền đem Quán trưởng giao cho những người khác, ý bảo dẫn ông ấy đi ra ngoài. Đường Dịch bây giờ đang rất tức giận, không ai biết được bây giờ mà động đến Đường Dịch thì sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Đúng lúc quán trưởng không tình nguyện bị người ta lôi ra ngoài cái chảo lửa này, cửa lớn bỗng nhiên có người đẩy ra, một người đàn ông bước nhanh vào.

“Chờ một chút ——!”

Người vừa tới lo lắng đi lên trước, đi đến trước mặt Đường Dịch, nhìn thẳng vào anh, biểu tình có chút bất đắc dĩ, lại có chút phức tạp.

“Anh không thể làm như vậy.”

Người dám ngăn cản Đường Dịch vào lúc này, Đường Kính, tất nhiên chỉ có thể là Đường Kính.

Hôm nay Đường Dịch vốn đã tức giận trong người, bây giờ Đường Kính lại xuất hiện ngang nhiên phản đối anh, càng làm cho Đường Dịch giận tím mặt.

Khơi mào một chút ý cười không có độ ấm, Đường Dịch lớn tiếng nói: “Anh muốn làm cái gì không đến lượt em phản đối?!”

Không thể không nói, Đường Kính tu dưỡng tâm tính hơn người, trước thái độ cường ngạnh không phân rõ phải trái của Đường Dịch như vậy, Đường Kính cũng không có nửa điểm tức giận nào.

Đường Kính yên lặng nhìn Đường Dịch một phút đồng hồ, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Không tìm thấy Dĩ Ninh, em cũng có trách nhiệm, cho nên, nếu anh muốn trút giận, thì cứ đổ lên em cũng được” Đường Kính lấy ra hai cái chìa khóa trong túi quần, đưa tới trước mặt Đường Dịch: “Công ty em, hoặc là trong nhà, anh có hứng thú thì cứ lấy quyển sách nào cũng được, em sẽ không cò kè mặc cả với anh.”

Đường Dịch không nhận cái chìa khóa trong tay anh, ánh mắt nhìn anh lạnh như băng, giọng mỉa mai lên tiếng, âm điệu rất lạnh lùng.

“Em nghĩ rằng anh không dám?”

“Có chuyện gì mà Đường Dịch anh không dám làm?” Đường Kính hơi vểnh khóe môi lên, bộ dáng ôn hòa: “Em và anh sống cùng nhau hai mươi năm rồi, rất rõ ràng anh là người thế nào. Nói đùa trước mặt anh sao? Loại chuyện này Đường Kính em không có hứng thú.”

Đường Kính cũng không đi quản trong lòng anh nghĩ cái gì, đem hai cái chìa khóa đó bỏ vào túi quần anh, nói: “Tâm tình của anh bây giờ em hiểu, anh muốn làm gì em cũng không quản được. Nhưng em vẫn muốn nói cho anh, đây là quán mỹ thuật tạo hình đó, anh không thể động vào. Nếu hôm nay anh hủy đi nơi này, sau này Dĩ Ninh trở lại, cô ấy sẽ nghĩ về anh thế nào đây?”

Một câu ‘Dĩ Ninh’, thành công bắt được nhược điểm trong lòng Đường Dịch.

Đường Dịch không nói nữa.

Chưa nói ra quyết định gì, nhóm cấp dưới cũng cảm như hén không dám hé răng nửa chữ, ngay cả Khiêm Nhân cũng không dám tiến lên hỏi một câu.

Cũng chỉ có Đường Kính biết nên làm như thế nào. Đường Kính xoay người, nói khẽ phân phó vài câu với Khiêm Nhân, ý bảo bọn họ buông tha nơi này, anh biết trong lòng Đường Dịch đã mềm hóa rồi, chỉ là anh ấy không nói mà thôi.

Khiêm Nhân gật đầu một cái, lĩnh mệnh mà đi.

Đường Kính cũng là một người hiểu biết đúng mực, vội vàng đi đến trước mặt quán trưởng, thành khẩn vuốt cằm tạ lỗi: “Thực sự xin lỗi, đã quấy rầy ông rồi, tôi thay anh ấy nói lời xin lỗi với ông, anh ấy không có ác ý.”

Vừa nghe lời này, lão quán trưởng tiên sinh của chúng ta đã không thấy hoảng sợ nữa, mà quả thực là kinh ngạc.

“Không có ác ý?!”

Về mặt quán trưởng kinh ngạc nhìn Đường Kính, nghĩ rằng người này trẻ tuổi chứ không phải là gốc?! Vừa rồi người đàn ông kia muốn san bằng nơi này thành đồng đất, vậy mà thật sự có thể nói anh ta không có ác ý sao?!

Đường Kính gật đầu, “Tin tưởng tôi, anh ấy thật sự không có ác ý.” Hạ giọng, Đường Kính chậm rãi nói cho ông: “Nếu vừa rồi anh ấy có ác ý, thì bây giờ, nơi này hẳn là đã máu chảy thành sông”

Quán trưởng: “.....”

Đường Kính không hổ là cao thủ quản lý hàng năm giải quyết những chuyện ngoài ý muốn, biết được khi nào thì cần dùng phương thức mềm dẻo để bãi binh, thật là một thủ đoạn đẹp, hai bên đều không đắc tội.

Quán trưởng chỉ thấy người đàn ông trước mắt dùng một thái độ vừa mềm mỏng vừa cứng rắn, nhàn nhà lấy từ trong túi quần ra một cây bút máy và một tờ chi phiếu, nâng tay viết xuống chi phiếu một số tiền rất khả quan, sau đó ký tên mình dưới tờ chi phiếu đó. Chữ của anh cũng giống như tên mình, cứng cáp thanh tú, ẩn chứa khí thế.

Thu lại bút máy, Đường Kính cầm chi phiếu trong tay đưa cho Quán trưởng.

“Một chút tâm ý, mong ông hãy nhận lấy, coi như là tiền bồi thường cho chuyện hôm nay.”

Giương mắt nhìn vào chuỗi số hoa lệ trên chi phiếu, quán trưởng là một người can đảm, theo bản năng liền lắc đầu cự tuyệt: “Không cần.....” Những người này cũng không phải người lương thiện, không thể động đến được, nhận tiền của bọn họ có phải là chán sống rồi không

Đường Kính khẽ cười, hiển nhiên sẽ không chấp nhận lời từ chối như vậy. Cung kính đặt chi phiếu vào trong tay quán trưởng, làm rõ ý tứ chân thành từ đáy lòng: “Tôi có chuyện này còn muốn trao đổi với ông một chút.”

“Cái gì?”

“Những chuyện xảy ra hôm nay, hy vọng ông có thể giữ bí mật với Kỉ Dĩ Ninh, cô ấy sau này vẫn muốn tiếp tục làm việc ở đây, vì thế, tôi không hy vọng cô ấy phải buồn phiền vì chuyện ngày hôm nay.”

“Ah.....”

Quán trưởng hiểu được, vừa định nói ‘Có thể’, lại không dự đoán được Đường Kính chậm rãi tiếp tục nói ra một câu: “Nếu ông không thể làm được điều đó.....”

“.....”

Giọng điệu này, thái độ này, đây có phải là đang trao đổi với ông không thể, rõ ràng chính là đang uy hiếp trắng trợn mà.

Huyết áp của quán trưởng lập tức tăng vọt lên, yếu ớt tiếp tục: “..... Nếu tôi không làm được điều đó, anh sẽ hủy đi nơi này?”

Đường Kính nhất thời liền nở nụ cười.

“Ông yên tâm, chuyện này, tôi sẽ không làm. Có điều.....” Anh thực thành khẩn nói cho ông: “..... Muốn dựa trên lợi ích kinh tế mà làm nó phải phá sản, đối với tôi mà nói thì không phải việc khó.”

“.....”

Người đàn ông này rõ ràng cũng không phải một con chim tốt, Quán trưởng tiên sinh thực chịu hết nổi.....

Ngay khi Đường Kính đang xử lý tốt hậu quả, chuẩn bị xoa người khuyên Đường Dịch rời đi, bỗng nhiên lại có một bóng người chạy vọt vào cửa.

Sau khi thấy rõ là ai, trong lòng Đường Kính lại trầm xuống.

Là Tô Tiểu Miêu, cô ấy quả nhiên sẽ không an phận.

Vừa rồi Thiệu Kỳ Hiên vội vã chạy đến nhà anh ồn ào hô to gọi nhỏ là không tìm thấy Dĩ Ninh, Tiểu Miêu lập tức liền nhảy dựng lên, Đường Kính nhanh nhẹn giữ lấy cô, trối tay cô ra sau lưng rồi nhốt cô trong phòng, không cho cô cùng đến đây. Nhưng anh lại không nghĩ ra bỏ trốn chính là sở trường tu luyện nhiều năm của cô, trong thời gian ngắn ngủi mà đã bay đến đây rồi.

Những người đứng ở cửa vừa thấy đó là người của Đường Kính, tất nhiên cũng không có can đảm đi ngăn cản, vì thế Tô tiểu thư cứ vỗ cánh thẳng một đường mà bay vào trong.

Vừa thấy cô tiến vào, trong lòng Đường Kính đã cảm thấy không ổn, ngay lập tức trong đầu hiện lên cảm giác ‘Không tốt’.

Đường Kính còn chưa kịp giữ chặt cô, Tiểu Miêu đã nhanh mồm nhanh miệng kêu lên: “Ninh Ninh không thấy sao?! Có thể bị bọn nào bắt đi không?!”

Huyết áp của Đường Kính thật vất vả mới hạ xuống được lại bị câu nói đó của cô làm anh sợ tới mức huyết áp lập tức vọt lên mức cao nhất trong lịch sử, Đường Kính còn không kịp phản ứng gì, Đường Dịch đã nắm chặt lấy tay phải của Tô Tiểu Miêu, khớp xương dùng sức bóp xuống, quả thực muốn cắt đứt cổ tay cô.

“Dem lời nói vừa rồi, lặp lại lần nữa.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Dịch như vậy, Tô Tiểu Miêu lập tức bị dọa.

Cổ tay phải của cô bị anh siết chặt trong lòng bàn tay, đau đớn khiến Tiểu Miêu cảm thấy mạch máu của mình cũng sắp vỡ mất rồi, cô nhìn máu ở cổ tay nhanh chóng bị rút đi, đau đến mức cô gần như tê liệt.

Tiểu Miêu nhanh nhẹn ngậm miệng lại, một câu cũng không dám nói. Đường Dịch không phải Đường Kính, kỹ xảo đơn giản mà cô dùng với Đường Kính làm sao có thể đùa giỡn trước mặt Đường Dịch được chứ, dù sao Đường Kính cái gì cũng nhường cho cô, nhưng mà Đường Dịch sẽ không, anh ấy nói muốn ai chết thì tức là người đó phải thật sự chết trước mặt mình anh mới có thể dùng tay.

Tô Tiểu Miêu cũng là một người thông minh, nhanh chóng hiểu được mình đã chọc phải Đường Dịch rồi.

Anh ấy đang sợ hãi.

Người đàn ông này đang rất sợ hãi.

Anh đã sớm nhìn ra mọi chuyện, biết rõ lấy thế lực của Đường gia mà tìm một người, sớm hay muộn cũng nhất định tìm ra, nhưng điều mà anh sợ nhất, chính là khi mình tìm thấy cô thì đã quá muộn.

Nếu Kỉ Dĩ Ninh rơi vào tay những người khác, dựa vào quan hệ của bọn chúng với Đường Dịch hay quan hệ của bọn chúng với Đường gia, cô nhất định không có kết cục tốt. Năm đó anh và mẹ của Đường Kính đã phải chịu kết thúc bi thảm, đó chính là vết xe đổ.

Giết một người, chỉ cần một giây; tra tấn một người, cũng là từng giây từng phút.

Đối với Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch bảo vệ hai năm, luôn biết đúng mực, dùng tình dụng tâm, luyện tiếc không muốn cô dính phải một chút bụi bặm nào, nếu cuối cùng đơn giản là lúc này đây, bởi vì một lần sơ sẩy của mình, mà làm cho cô bị tra tấn, thì đó chính là toàn bộ những gì mà Đường Dịch không thể chịu đựng được trên đời này.

“Vừa rồi em nói gì..... Cô ấy sẽ bị bọn chúng bắt đi có phải không?”

Tiểu Miêu lắc đầu như một cái trống bỏi.[3]

Đường Dịch trước mắt này làm cho cô hiểu được, nếu mất đi Kỉ Dĩ Ninh, sau này Đường Dịch thật sự có thể biến thành một loại sinh vật khác.

Cổ tay nhỏ bé bị siết chặt trong tay anh, Tiểu Miêu ở trong lòng đau đớn nhe răng trợn mắt, nhưng Tô Tiểu Miêu không phải người ngu ngốc, lúc này mà cô cứ khóc nháo như trẻ con, khẳng định sẽ chết rất thảm.

Trong lúc đầu óc của Tiểu Miêu còn đang loạn lên, Đường Kính đã không thể nhịn được nữa.

Đường Kính tiến lên giữ cánh tay Đường Dịch, sắc mặt lạnh lẽo: “Buông tay.”

Đường Dịch ngoảnh mặt làm ngơ.

“Em bảo anh buông cô ấy ra, không phải em nói đùa với anh.” Thái độ của Đường Kính lập tức cũng quyết tuyệt: “Đường Dịch, anh có biết điểm mấu chốt của em là ở đâu không?”

Chuyện gì anh cũng có thể nhẫn được, ngoại trừ Tô Tiểu Miêu là không thể được.

Khiêm Nhân đứng một bên nhìn, mồ hôi lạnh liên tiếp chảy ra, yếu ớt kêu một tiếng: “Dịch thiếu.....”

Nếu hai vị thiếu gia này mà gây chiến với nhau, Khiêm Nhân thật đúng là không biết mình nên theo bên nào, tất cả những người ở Đường gia cũng không biết phải theo bên nào.

Hình như đã tỉnh táo một chút, mặt Đường Dịch vẫn không có chút thay đổi nào nhìn lướt qua khuôn mặt lạnh như băng của Đường Kính, sau đó bỏ tay Tô Tiểu Miêu ra.

Tiểu Miêu vội vàng rúc đầu vào lòng Đường Kính, chỉ dám lộ ra hai ánh mắt đen lúng liếng, lẩn lộn lắc mà chuyển, sợ hãi nhìn Đường Dịch.

Đường Kính ôm lấy cô, đi đến một bên.

Đặt cô ngồi trên bàn, Đường Kính cúi người xuống nhìn cô, nắm lấy cổ tay vừa rồi bị Đường Dịch bóp chặt của cô, Đường Kính giúp cô xoa xoa nó.

“Có đau không?”

“Không đau! Thật sự!”

Không thể nói đùa được, lúc như thế này nếu mà kêu đau, thì cô chẳng phải là hồng nhan họa thủy ly gián tình cảm anh em của họ sao. Việc ngốc nghếch như thế Tô Tiểu Miêu cô nhất định sẽ không làm.

Đường Kính cũng không hỏi lại cô. Đường Dịch đã từng học judo, võ thuật trên tay tốt thế nào, Đường Kính là người rõ ràng hơn bất cứ ai, vừa rồi nếu anh chỉ nhìn một chút nữa thôi, thì cái tay này của Tiểu Miêu đã bị phết đi rồi.

Đường Kính cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, muốn an ủi cô.

Tiểu Miêu nâng tay nâng cằm, “Này, em nghĩ, Kỉ Dĩ Ninh có thể đi đâu?”

Đường Kính sờ sờ đầu cô, “Người của Đường gia đều đã ra ngoài tìm rồi, chỉ cần tốn chút thời gian khẳng định có thể tìm được.”

“Cứ mò kim đáy biển như vậy có phải là quá ngu ngốc không.”

Đường Kính nhanh tay che miệng cô lại. Thật sự dám nói Đường Dịch ngốc sao, cô thật sự là chán sống rồi. Cũng không giấu lại xem bây giờ tâm trạng của Đường Dịch thế nào, cho dù có thông minh đến đâu cũng không thể bình tĩnh mà tự hỏi.

Tiểu Miêu hừ hừ yếu ớt: “Thật sự rất ngốc mà.....” Dù gì thì Tô Tiểu Miêu cô cũng không đi làm cái chuyện ngốc nghếch này.

Đường Kính nhú mày, “VẬY em nói xem nên tìm thế nào?”

Tiểu Miêu nghiêng đầu, ánh mắt đen lúng liếng chuyển chuyển.

“Trước kia em sống trong cô nhi viện, thấy có một bạn cũng ngốc tựa như Kỉ Dĩ Ninh, cảm thấy khổ sở tức giận sẽ không tìm người khác đánh nhau để trút giận, mà chỉ biết tìm một nơi nào đó trốn đi thôi.”

“.....”

Đường Kính cảm thấy mình như bị lừa đi. Này này, tiểu thư, người bình thường cũng không đi tìm người khác đánh nhau trút giận đâu, em cho rằng ai cũng giống em hả.....

Tiểu Miêu nghiêng đầu tiếp tục nói: “Bạn nhỏ này không thích tìm nơi náo nhiệt trốn đi, nơi bạn ấy thích phải yên tĩnh một chút, càng ít người càng tốt, tốt nhất là nơi có thể thỏa mãn tín ngưỡng gì đó.....”

“Tín ngưỡng?”

“Đúng vậy.” Tiểu Miêu nháy mắt mấy cái với anh: “Chúng ta đều không có cha mẹ mà, cho nên mỗi người trong lòng đều đã tìm một tín ngưỡng ình.”

Đường Kính nhất thời phân tâm: “VẬY năm đó tín ngưỡng của em là gì?”

“Mao chủ tịch!”

“.....”

Tốt lắm, rất mạnh mẽ..... Quả nhiên cảnh giới đủ cao.....

Tiểu Miêu tiếp tục nói thẳng: “Cho nên lúc nào em mất hứng, lại không tìm thấy ai để đánh nhau, em sẽ đến những nơi có kỉ niệm về chủ tịch, đọc danh ngôn của chủ tịch, hét lên tất cả phái phản động đều là hổ giấy!”

“Có thể có thể Quá khứ vĩ đại này của em sau này chúng ta có thể bàn tiếp.....” Đường Kính toát mồ hôi, một lần nữa kéo cô lại: “VẬY em cảm thấy một cô gái như Kỉ Dĩ Ninh, có thể tin tưởng cái gì?”

“Kỉ Dĩ Ninh à.....”

Tiểu Miêu nâng cằm suy nghĩ đến thực rồi rắm.

Nói thật, Tô Tiểu Miêu có khi cảm thấy Kỉ Dĩ Ninh này cũng không phải người bình thường, cả ngày đọc triết học thì mọi người thấy có phải bình thường không chứ, trong đầu khẳng định thực biến thái thực vẩn vơ.....

Tiểu Miêu chậm rãi phun ra hai chữ:“Thượng Đế.....?”

“Hả?”

Đường Kính thừa nhận mình đã không theo kịp tư duy của cô gái này nữa rồi.....

Tiểu Miêu nhảy dựng lên kêu:“Cô ấy tin Thượng Đế! Cô ấy uống cả bể mực [4] như thế cơ mà, nhất định cô ấy sẽ đến nhà thờ nơi có chúa Jesus cứu thế! Khẳng định sẽ không đi chùa miếu bái Bồ Tát đâu...”

.....

Bóng đêm buông xuống.

Kỉ Dĩ Ninh đi ra nhà thờ, nhìn thấy cảnh sắc ban đêm, hoa thơm màu trắng trải rộng, khi gió lạnh thổi đến, đóa hoa chớp động, như đang vỗ cánh.

Thật lâu rồi cô không được nhìn ánh trăng thảng tư ở ngoại ô, ánh sáng dịu dàng mang theo chút hơi lạnh, làm Kỉ Dĩ Ninh đập trắng như đập tuyết, trong lòng bất ngờ dâng lên một cảm xúc tươi sáng, những phiền muộn trong lòng cũng vơi đi.

Cha xứ đeo một cái vòng có gắn hình chữ thập vào cổ cô, ông rất thích cô gái này. Trên người cô có một khí chất điềm tĩnh [5], có thể cương có thể thu, thực sự làm cho người khác thoải mái. Người ta nhìn vào, như là thấy được cung kính, định lực, còn có lương thiện và ôn nhu.

“Con à, Thượng Đế sẽ phù hộ cho con.”

Ông nhẹ nhàng ôm cô, hạ xuống lời chúc phúc bên tai cô.

“Cám ơn cha,” Kỉ Dĩ Ninh nâng tay ôm cha xứ,“Con đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi ạ.”

Ngay khi hai người đang chúc phúc tạm biệt ngoài nhà thờ, bỗng nhiên, có những tiếng phanh trói tai từ xa truyền đến.

Hơn mười chiếc xe hơi màu đen bỗng nhiên xuất hiện, đèn xe chiếu đến, ánh đèn chói mắt xuyên đến chỗ họ, khiến Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không mở được mắt.

Cha xứ đem Kỉ Dĩ Ninh bảo vệ ở sau người, sợ hãi mà cũng buồn bực.

Sau đó tất cả dừng lại, cửa xe mở ra, một đám người áo đen xuống xe, đi thẳng về trước, không nói lời nào mà chỉ kéo cha xứ ra, trói tay sau lưng liền lôi đi.

Cha xứ kêu lên:“Thượng Đế làm chứng! Các người không thể làm như vậy!”

Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không hiểu gì, vội vàng hét:“Này! Các người làm cái gì vậy –”

Nhưng rất nhanh cô đã không thể nói được nữa.

Bởi vì cô nhìn thấy một người đàn ông vô cùng quen thuộc.

Đường Dịch bước xuống xe thể thao, đóng sầm cửa xe lại thật mạnh.

Trong gió đêm, cả người anh càng sắc bén lại càng lạnh thấu xương, đường cong trên người đều là cứng rắn, không có nửa điểm mềm mại nào.

Anh đi về phía cô, từng bước một, mang theo một loại sát ý đuổi tận giết tuyệt, hình ảnh đó khiến trái tim của Kỉ Dĩ Ninh đập thật nhanh, trực giác muốn chạy trốn.

Nhìn thấy anh dùng thái độ quyết tuyệt này đi tới, cô không chịu được mà lui về phía sau từng bước, rốt cục cũng không thể lui được nữa, thân thể bị anh chụp lấy, nhanh nhẹn kéo lấy cô.

Anh ôm cô rất chặt, một chút đường sống cũng không lưu, khớp xương dùng sức đem cô ấn vào ngực mình, quả thực như là muốn đem cô dính chặt vào người.

Kỉ Dĩ Ninh bị anh ôm như vậy ngay cả hô hấp cũng trở nên thực khó khăn, cô chỉ cảm thấy bàn tay Đường Dịch nắm eo cô như mất đi tự chủ, kẹp chặt một cách mù quáng, như là hận không thể đem cô tiến vào trong người mình.

Anh cứ ôm cô như vậy, cúi đầu tìm kiếm môi cô hôn cô thật sâu, không có nửa điểm ôn nhu nào, nụ hôn bạo lực và cuồng nhiệt, làm cho cô không thể không đáp lại anh, thân thể âm thầm phập phồng, không thể không đón nhận anh. Trong lúc nhất thời dục niệm bùng cháy của hai người gần như có thể thấy được, tiến sát từng bước cứ thế không đường thối lui, tình dục, như là ngay một giây sau đó sẽ tới.

“Anh làm đau em” Kỉ Dĩ Ninh rốt cục không nhịn được thấp giọng kêu đau: “Đường Dịch, anh làm đau em”

[1] Doctor Shao : Bác sĩ Thiệu, chữ Thiệu đọc là Shao.[2] Không dung nạp lactose:

Lactose là dạng đường chủ yếu có trong sữa và các sản phẩm từ sữa và được tiêu hóa trong ruột nhờ sự trợ giúp của men gọi là lactase. Men lactase là chất giúp cắt đôi phân tử đường lactose thành 2 thành phần đơn giản dễ hấp thu hơn là galactose và glucose. Nếu không có hoặc thiếu hụt men này cơ thể bạn sẽ không dung nạp được lactose, nghĩa là dẫn đến tình trạng đường lactose (không được hấp thu) bị lên men và gây ra một loạt các triệu chứng khó chịu như đầy bụng, buồn nôn, đau bụng, tiêu chảy...

Biểu hiện: Sau khi ăn sữa hoặc các sản phẩm từ sữa bạn sẽ bị trướng bụng, đầy hơi, buồn nôn, đau quặn bụng hoặc đi ngoài phân lỏng. Rối loạn này xuất hiện trong vòng nửa giờ sau khi ăn và hết sau một ngày khi bạn không dùng loại thực phẩm trên nữa.

Trên thực tế có rất nhiều người gặp phải tình trạng không dung nạp lactose vì khi họ nhận thấy ăn sữa gây rối loạn vùng bụng thì lập tức bỏ ngay. Chẩn đoán không dung nạp dựa trên việc tránh ăn các sản phẩm có sữa trong vài ngày để xem triệu chứng có mất đi không hoặc dựa trên các xét nghiệm như xét nghiệm máu và xét nghiệm lượng hydro thải ra sau ăn lactose.[3] Cái trống bỏi: là loại trống có cán cầm, hai bên thành trống có hai sợi dây buộc hai viên bi. Khi lắc trống, viên bi này sẽ đập vào mặt trống tạo ra những tiếng kêu vui nhộn. (Phim Trung Quốc cổ đại rất hay thấy đó.)[4] Uống cả bể mực: chỉ việc đi học. Hồi xưa học sinh dễ bị phạt uống mực nước, uống ít nhiều là tùy học dễ ít hay dễ nhiều. Bây giờ câu này dùng làm thành ngữ chỉ việc đi học.[5] Khí chất: Khí chất là thuộc tính tâm lý phức hợp của cá nhân, biểu hiện cường độ, tiến độ, nhịp độ của các hoạt động tâm lý thể hiện sắc thái của hành vi, cử chỉ, cách nói năng của cá nhân.

Khí chất điềm tĩnh: Tổ ra ung dung, bình thản. Kiểm chế cảm xúc. Quan hệ đúng mực, dễ bị hiểu lầm là thờ ơ. Chậm, sâu sắc, chín chắn. Hoạt động có tính kế hoạch, đều đặn, nguyên tắc.

15. Chương 15

Chương 15: Thăng thấn thành khẩn

Tiếng Kỉ Dĩ Ninh thấp giọng kêu đau, rốt cục làm cho động tác của Đường Dịch tạm dừng một giây.

Nhưng chỉ là dừng một giây.

Ngay sau đó, Đường Dịch nâng cái cằm tinh xảo của cô, làm gáy cô ngẩng lên buộc cô phải đối mặt với anh, trên mặt anh một chút biểu tình cũng không có, nhưng lại càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

“Trong tin nhắn sáng nay em đã nói gì với anh? Đi ra ngoài công tác? Còn muốn anh không cần lo lắng, phải không? Kết quả thì sao? Kết quả chính là em một mình rời khỏi anh, ngay cả nhà cũng không về!”

Tức giận trong lòng không kiềm chế được mà nổ tung, làm cho ngón tay Đường Dịch nắm cầm cô không nhin được lại dùng sức ba phần, biểu tình rất cực không chịu không chế trở nên hung ác hơn.

“Kỉ Dĩ Ninh, bắt đầu từ khi nào, em cũng học được cách nói dối anh?”

Loại chất vấn thế này không phải không khiến người ta phản cảm.

Kỉ Dĩ Ninh giật giật môi, đáy lòng theo bản năng liền cãi lại: Là anh, là anh đã nói dối em trước.

Huống chi, cô cũng không muốn rời bỏ anh, anh lên án như vậy căn bản là không có đạo lý.

Nhưng không thể được, cãi lại người khác, cho tới bây giờ cũng không phải là sở trường của Kỉ Dĩ Ninh. Không chỉ không phải là sở trường, thậm chí Kỉ Dĩ Ninh còn khinh thường nó. Cô làm người luôn luôn thị phi rõ ràng, mặc kệ người khác đối đãi như thế nào, chỉ cần mình không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Cụp môi xuống, chung quy không phải người hiểu chiến, vì thế, cô thỏa hiệp với anh.

“Em không muốn rời đi,” Cô nói nhỏ: “Em cũng chỉ muốn một mình yên lặng một chút mà thôi.” Bóng đêm buông xuống, cô tự nhiên sẽ trở về.

Không thể biết được, lời giải thích như vậy trong mắt Đường Dịch, hoàn toàn chỉ là lớp màu lót nhợt nhạt.

“Một mình yên lặng một chút?!”

Đường Dịch giận dữ bật cười.

Đột nhiên cái gì anh cũng không nói được, anh vì cô mà lo lắng lâu như vậy, vì cô mà huy động mọi người, thậm chí trong cơn giận dữ còn làm Tiểu Miêu bị thương, chọc phải Đường Kính, lại không nghĩ rằng, hóa ra, cô chỉ thầm nghĩ một mình yên lặng một chút.

Vậy sau đó thì sao?

Giữa vợ chồng, luôn không tránh khỏi bất đồng, cuộc sống dài như vậy, nếu chuyện như thế này lại xảy ra, cô có thể ở một mình bao lâu đây? Một ngày? Một tháng? Hay là một năm?

Mặc kệ bao lâu, chỉ khẳng định một điều –

Kỉ Dĩ Ninh tình nguyện tin tưởng Thượng Đế, cũng không tin Đường Dịch.

Đường Dịch bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong bóng đêm, giọng nói ôn nhu của Đường Dịch vang lên: “Kỉ Dĩ Ninh, anh và em ở cùng nhau hai năm”

Hai năm, đáy lòng cô thủy chung vẫn thiết lập một phòng tuyến với anh.

Cô không biết, chỉ cần cô hỏi, anh sẽ giải thích, thậm chí anh nguyện ý dung túng cô tức giận, cô có thể nổi giận với anh, vốn là anh không đứng trước, cho nên tất cả những gì mình làm anh đều có thể chịu hậu quả.

Chỉ có một điều anh không thể chịu được đó là cô không trách anh.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ cảm giác ngày hôm nay cô mang đến ỉn.

Đường Dịch chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng như ngày hôm nay, cảm nhận mình đã bị bỏ rơi.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình yếu đuối như ngày hôm nay, không có sức lực.

Quá trình một người mất đi một người khác, thật sự có thể rất nhanh, chỉ trong chớp mắt như ánh sáng của đèn flash, anh đã không thể nhìn thấy cô.

Đường Dịch bỗng nhiên ôm chặt cô.

Là cái ôm cường thế như muốn chiếm giữ cho riêng mình, rất nhanh đã làm cô thấy khó thở.

Kỉ Dĩ Ninh cảm lấy tay anh, vừa muốn nói, đôi môi đã bị anh chặn lại.

Anh không lưu cho cô một chút đường sống nào, nếu cô không chịu chống đỡ không chịu phản kháng, không chịu chất vấn không chịu tha thứ, vậy thì anh cũng chỉ có thể sử dụng phương thức của Đường Dịch đó là đem cô khóa lại bên mình.

“Dĩ Ninh, về sau, không cần như vậy, được không?” Anh vẫn dùng lời nói nhỏ nhẹ đêm đêm nói với cô, nhưng thực chất lại rất cường quyền: “Chúng ta đã nói, trước sáu giờ em phải về nhà, chúng ta rõ ràng đã nói..... Nếu, em không làm được, vậy thì bắt đầu từ ngày mai, em sẽ không cần ra ngoài đi làm nữa, không cần ra ngoài nữa được không?.....”

Trong nháy mắt, cả người Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn cứng đờ, tâm trầm xuống đáy cốc mang theo khiếp sợ và tuyệt vọng, dường như nó suýt nữa làm cô đứng không vững.

Vạn vạn không thể tưởng được, cô dùng thời gian một ngày, để giải đáp lời nói dối của anh, để tự trách và sám hối đối với chính mình không đủ tư cách làm một người vợ tốt, lại không thể đổi lấy tình yêu thương của anh, mà đổi lấy anh lại một lần nữa giam lỏng cô.

Dù có là người không muốn tranh giành gì, cũng không thể chịu nổi sự trừng phạt như vậy.

Một câu của anh, rốt cục cũng làm cô rút lui đến đường cùng.

“Anh không thể làm vậy với em.....”

Kỉ Dĩ Ninh nâng mắt lên, trong cả cuộc đời mình, lần đầu tiên cô nói không với anh: “..... Em không làm được.”

Mặt Đường Dịch âm trầm như nước, khuôn mặt xinh đẹp bị chôn vùi trong bóng đêm. Kỉ Dĩ Ninh còn cảm thấy âm thanh rung động của xương ngón tay do anh dùng sức nắm chặt, nó biểu hiện sự giận dữ của anh.

Anh cúi đầu hôn lên khóe môi cô, giọng nói bình tĩnh kỳ cục: “Thu lại câu nói vừa rồi của em.”

Kỉ Dĩ Ninh cắn môi dưới, không đáp không ứng.

Vì thế anh dùng lực cắn xuống môi dưới của cô, mùi máu tươi nhất thời tràn ngập không khí, cô là người rất sợ đau, trực giác muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm càng chặt hơn.

“Nói.” Anh kiên trì muốn cô đáp ứng: “Nói là em có thể làm được.”

“Em không làm được.”

Một câu, Kỉ Dĩ Ninh đã trốn tránh thế giới của Đường Dịch.

Trừng phạt.

Cảm tình là một sự trừng phạt, ở cả hai bên, cả hai đều không thoát được.

Đêm dài tuyệt vọng, làm nội tâm Đường Dịch bất ngờ trở nên im lặng, im lặng trước bão táp.

Lần đầu tiên anh rõ ràng, Đường Dịch có thể đánh mất Kỉ Dĩ Ninh.

Một câu lại một câu nữa cô lặp lại lời không đáp ứng, đơn giản khiến anh một lần lại một lần nữa xác nhận, mình đến tột cùng là không thể để mất cô đến mức nào.

Hóa ra có thể đến nước này.

Hóa ra, đúng là đến nước này.

Giây tiếp theo, Đường Dịch bỗng nhiên chặn ngang bệ cô lên, động tác thô bạo, không để ý cô đang đẩy mình ra.

Anh bế cô đi vào nhà thờ, nhà thờ này có năm tầng, anh ôm chặt cô trong ngực, đi từng bước một lên cầu thang. Do tính chất của gỗ, tiếng vang trầm trọng mà nặng nề phát ra trong bóng đêm.

Trực giác có điều không tốt ảm ảm trong lòng Kỉ Dĩ Ninh, không nhận được giây dựa: “Đường Dịch! Anh đặt em xuống dưới –”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ.

Bước chân không có dừng lại một giây nào, anh sai bước lên lầu. Sợi tóc màu đen rũ xuống trán, che khuất ánh mắt anh, Kỉ Dĩ Ninh nhìn không thấy đáy mắt anh đến tận cùng là giống trận bão tuyết trong đêm đen như thế nào.

Cô không giãy dựa được, không phản kháng được anh, trơ mắt nhìn anh ôm mình đi lên tầng cao nhất.

Đường Dịch nâng chân đá văng cửa ra sân thượng, gió đêm lạnh lẽo trong nháy mắt ập đến, gào thét mà thổi qua, Kỉ Dĩ Ninh chỉ cảm thấy mặt mình cũng đau đớn vì bị gió tạt vào.

Cô nhìn thấy anh ôm mình đi thẳng đến lan can trên sân thượng, không có chút ý tứ dừng lại, trực giác mãnh liệt nói lên nguy hiểm làm cho Kỉ Dĩ Ninh kêu lên hoảng hốt: “Đường Dịch! Đường Dịch anh muốn làm gì –?!”

Anh không nói lời nào.

Ngay giây sau đó, Đường Dịch đi đến sát lan can trên sân thượng, bỗng nhiên dùng sức ôm lấy cô, hai tay giữ chặt thắt lưng cô, dùng sức một cái, liền nhẹ nhàng đem cả người Kỉ Dĩ Ninh ở bên ngoài lan can trên sân thượng, trên tầng cao nhất –

“Dịch thiếu –!!”

Sau khi thấy rõ Đường Dịch muốn làm cái gì, dưới tầng truyền đến tiếng la hét hoảng sợ rõ ràng của Khiêm Nhân và những người khác.

“Dịch thiếu! Rất nguy hiểm! Mau đưa Kỉ tiểu thư xuống dưới đi –!”

Bọn họ nhìn thấy, cả người Kỉ Dĩ Ninh đều bị Đường Dịch nhẹ nhàng đặt ở bên ngoài lan can, anh không cho cô bất kỳ điểm chống đỡ nào, sinh mệnh cô chỉ gắn với duy nhất bàn tay đang nắm bên eo cô của anh, chỉ cần anh buông lỏng tay, cô sẽ rơi thẳng xuống từ tầng cao nhất này, không chết cũng tàn phế.

Tầng cao nhất.

Đường Dịch lạnh lùng nhìn khuôn mặt trắng bệch thất thố của cô.

“Anh nhớ rõ, em bị chứng sợ độ cao, đúng không?”

Toàn thân Kỉ Dĩ Ninh đều là mồ hôi lạnh, ướt đầm cả người cô, anh nói rất đúng, cô bị chứng sợ độ cao, cho nên trước kia khi cô học tập ở Luân Đôn, một khi đã đến trường thì rất ít khi về nước, bởi vì sợ đi máy bay.

Cô nhìn anh, toàn thân cao thấp đều run run kỳ cục. Cô không thể không thừa nhận, đối với Đường Dịch, cô xa xa không phải đối thủ của anh.

Giống như tất cả ôn nhu trong nháy mắt đều bị rút đi, trên mặt Đường Dịch không có nửa điểm thương tiếc, lạnh lùng nhìn mặt cô, làm cô đang ở trạng thái nhẹ bẫng càng thêm sợ hãi vạn lần.

“Biết anh đã phải vượt qua ngày hôm nay như thế nào không?”

“.....”

Cô đã bị nỗi sợ hãi cực độ bao phủ, không nói được nửa chữ.

Đường Dịch khẽ cười, tươi cười đậm mạc.

“Chính là giống như em bây giờ, anh chính là giống như vậy đó, bị em treo ở giữa không trung cả ngày, cả người đều nhẹ bẫng, không thể tìm thấy cái gì có thể chống đỡ mình. Thiếu chút nữa thôi, anh cứ như vậy, sẽ bị em làm ngã xuống.....”

Anh dùng giọng điệu hờ hững nhất nói lên cảm thụ của mình, nói xong, bỗng nhiên anh nói lỏng các ngón tay.

Thân thể của cô ở trong tay anh nhanh chóng bị hạ xuống một cm, trong nháy mắt Kỉ Dĩ Ninh thốt lên sợ hãi, trong giọng nói của cô không chỉ có sợ hãi mà còn gần như tuyệt vọng.

Đáy mắt của Đường Dịch hiện lên thần sắc hung ác và bạo lực, giật giật môi, anh nói cho cô nổi ám ảnh của mình.

“Nói, nói em có thể làm theo lời anh!”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh gần như tuyệt vọng.

Đường như anh đã quyết định, rốt cuộc muốn cô phải tuyệt vọng.

“Kỉ Dĩ Ninh, nếu em không làm được, bây giờ anh sẽ thả em xuống –!”

.....

Trong [Kinh thánh] có viết, một cô gái đang yêu, trái tim cô ấy sẽ chảy xuôi dòng, chuyển dời ba ngàn dặm, tiếng nói dần dần tắt đi, ánh sáng cũng rời xa, cô lấy tình yêu ngăn cách vạn vật, đem cả năm tháng cũng đều ngăn cách, tại đây cô không có gì dù chỉ là một ngọn cỏ cho cô yêu thương, nếu bị thương tổn, cô sẽ tiêu tụy.

Mà Đường Dịch giờ phút này, rốt cục làm cho Kỉ Dĩ Ninh tin tưởng, trong số mệnh của mỗi cô gái, đều có một lần tiêu tụy.

Rốt cục cô cũng bật khóc.

Vì anh không hiểu.

“Đường Dịch..... Anh có biết không, có một bộ phim điện ảnh Tây Ban Nha, tên là [Rời bến].....”

Cô âm thầm khóc, nghẹn ngào nói cho anh:“..... Trong bộ phim điện ảnh đó, có một tình tiết, nam nhân vật chính đang hút thuốc, nữ nhân vật chính liền đi tới, cầm lấy điếu thuốc trong tay anh ấy hút một hơi. Chỉ cần một động tác này, đã tuyên bố bọn họ thật sự cùng loại, cho nên sau đó, bọn họ yêu nhau, cái gì cũng không thể chia rẽ được họ.....”

Đường Dịch giương mắt, màu đen rút đi, trong khoảnh khắc thần sắc trong mắt anh dịu đi rất nhiều.

Anh nghe thấy giọng nói ủy khuất đến cực điểm của cô vang lên –

“..... Sáng sớm hôm nay, em nghe thấy Giản tiểu thư nói với anh, cô ấy muốn anh inh một điều cuối cùng, anh nói có thể, cô ấy mượn điếu thuốc trong tay anh, hút một hơi, cô ấy nói như vậy thì anh và cô ấy sẽ huê nhau. Em nhìn thấy, anh không có phản kháng, trong lòng anh cũng thương thức cô ấy..... Giây phút đó em chỉ biết, hai người là cùng loại, lúc đó hai người hiểu nhau, có thể giúp đỡ nhau.....”

Cô cúi đầu bật khóc nức nở, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Em thì sao? Em không cùng loại với anh, về sau, chúng ta có thể sẽ thế nào đây? Em không dám hỏi anh, không dám hỏi bất cứ người nào, em chỉ có thể một mình suy nghĩ”

Trong bóng đêm, âm thanh nghẹn ngào của Kỉ Dĩ Ninh bay đi theo gió, một câu rồi một câu, đứt quãng.

Anh nghe thấy cô nói:“Đường Dịch, em chờ anh cả đêm, mà trên người anh, đã có mùi thuốc lá của hai người.....”

Còn chưa nói xong, tiếng nói của cô đã bị cắt đứt, nước mắt rơi xuống, nhỏ lên mu bàn tay anh, lạnh lẽo, trong sáng, từ trên cao nhìn thẳng xuống, giống như nghe được cả tiếng nước mắt rơi xuống đất.

Kỉ Dĩ Ninh không phải như thế.

Dù có niềm vui lớn hay bị thương đến đâu, đều cách Kỉ Dĩ Ninh thực xa xôi. Hai năm nay, Đường Dịch chứng kiến Kỉ Dĩ Ninh đều là không có gợn sóng sợ hãi nào, cho dù nội tâm có đau, đau đớn giống như biển, cô cũng có thể che dấu bình tĩnh kiên định như rừng trúc, giống như toàn thể giới có sụp đổ trước mắt cô, cô cũng có thể cười một cái mà chấp nhận.

Cắn chặt răng và nuốt máu, dường như đã thành bản năng của Kỉ Dĩ Ninh. Kỉ Dĩ Ninh không hay cười to trước mặt Đường Dịch, nhưng Kỉ Dĩ Ninh lại càng không khóc trước mặt Đường Dịch.

Trong nháy mắt Đường Dịch đã mềm lòng.

Giống như rót cục cũng tỉnh táo, ý thức đạo đức và lương tâm một lần nữa đã trở lại, anh cuống quýt ôm cô xuống dưới, thật cẩn thận ôm cô vào lòng.

“Là anh không đúng.” Anh ôm cô, thấp giọng xin lỗi bên tai cô, trong giọng nói có sự mềm mại không thể nói ra được: “Anh không nên bỏ lại em trong đêm sinh nhật đó, anh không nên ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, anh không nên nói dối em, Dĩ Ninh, thực xin lỗi.....”

Kỉ Dĩ Ninh nâng tay che miệng lại.

Trong khe hở đều chứa nước mắt, dính đầy tay, cô nói không ra lời.

Cô biết, Đường Dịch không bao giờ cúi đầu trước người khác, cũng không xin lỗi ai. Mà bây giờ, một Đường Dịch như vậy lại đứng trước mặt cô xin lỗi cô, ý muốn thu hút sự tham luyến của cô với mình.

Nép sâu trong ngực anh, Kỉ Dĩ Ninh khóc thất thanh.

“Trước đây em không như thế này.” Đường như cô rất khó khăn mới nói nên lời: “Trước khi gặp được anh em chưa bao giờ như vậy.”

Đường Dịch vỗ lưng cô, dỗ dành cô hỏi: “Em bây giờ, có bộ dáng gì?”

Cô không dám nói, nhắm hai mắt lại. Từ chối một ngày, cô rót cục mệt mỏi, ngay cả sức lực an ủi mình cũng không có. Lặng im trong chốc lát, cô rót cục thú nhận với anh.

“Rót cục em đã học được một ít chuyện không tốt. Ví dụ như, em biết vị tiểu thư đó không phải người xấu, em rõ ràng biết cô ấy là người tốt, nhưng mà, em vẫn không thể dùng tâm tình bình thường để đối đãi với cô ấy được, không có cách nào thuyết phục mình tiếp nhận cô ấy, thậm chí em cũng không có cách nào thích cô ấy được. Nhìn thấy anh và cô ấy ở cùng một chỗ, em không có cách nào làm mình không để ý đến nữa. Loại cảm giác này, rất mệt mỏi, hoài nghi một người, là một chuyện khiến chính bản thân mình đau đớn không chịu nổi..... Hôm nay em luôn nghĩ, từ khi nào thì bắt đầu, Kỉ Dĩ Ninh rót cục biến thành người như vậy? Nghi kỵ, ghen tị, giận chó đánh mèo, những năm gần đây em tận lực muốn rời xa những điều này, nhưng hôm nay tất cả những điều đó em đều học được.”

Thật sự, cảm tình lúc này là thế nào, cho tới bây giờ cũng không phải cái gì có thể cứu rỗi. Mặc kệ kết cục là thế nào, đều là một loại sát thương, giết một người khác, lại làm chính mình bị thương.

Hai người phụ nữ cùng yêu một người đàn ông, làm sao có thể kháng khí được với nhau đây.

Là phụ nữ, cũng không phải thần tiên.

“Trước đây giáo viên triết học nói cho em biết, có một loại tín ngưỡng, hơn nữa chỉ có một loại tín ngưỡng, nó là điều mà trong tâm ta chờ mong được cứu rỗi. Nó hẳn là có tính phủ định, hơn nữa nó có thể chống lại một khẳng định nào đó, tín ngưỡng này có tính phủ định cho phép chúng ta trở nên hèn mọn, trong mối quan hệ này, ngay cả ánh sáng và bóng tối đều không quan trọng nữa. Giáo viên đó đã nói, tín ngưỡng này là ‘Thượng Đế’, trước kia em cũng cho rằng nó là như vậy, mãi đến hôm nay, em mới phát hiện không nên là Thượng Đế.”

Anh lẳng lẳng lắng nghe lời nói của cô: “Vậy hôm nay em phát hiện, nó phải là cái gì?”

Cô ôm chặt anh, tiến sâu vào ngực anh.

“Là ‘Đường Dịch’.....”

Thời kỳ tiền sử.

Kỷ Cambri tiêu điều. Kỷ Phấn trắng có rất nhiều phiền phức.

Sau đó không có tình yêu, thương hải tang điền (chỉ sự thay đổi lớn), con người không phải chịu sống chết, không già đi, ngày cũng không tàn.

Đi qua nhiều năm trong cuộc đời như vậy, Kỉ Dĩ Ninh vẫn bị mắc kẹt trong thế kỷ không có tình yêu thương, là Đường Dịch, một tay đem cô rời khỏi danh giới của nơi không có tình yêu đó.

Cho nên bây giờ, có thể cứu rồi cô từ trong nghi kỵ, ghen tị, giận chó đánh mèo không phải Thượng Đế, mà là Đường Dịch.

“Anh như thần Ares phải che chở thành Troy, không thể để thành phố bị sụp đổ.....” (Tiểu Dương: Chú thích ở chương 11 nhé!)

Cô bỗng nhiên nâng tay, mở cúc áo sơ mi của anh, sau đó hôn lên, khi hôn nước mắt cô cũng chảy ra, trơn trượt xuống ngực anh, anh thấy được, trong cảm tình này của bọn họ, cô có bao nhiêu bất lực.

“Vì vậy, em cần một tin mật báo giả. Tựa như khi một người cuối cùng vào được thành, giống những người Hy Lạp đó. Em cần người nói ỉn biết, nhược điểm của anh là ở đâu, khi bị địch vây hãm anh ở đâu, miệng vết thương của anh ở nơi nào, yêu ghét của anh ở nơi nào. Chỉ có như vậy, em mới có cơ hội đánh lên anh, chiếm cứ anh, cho anh đình trệ. Mà không phải, làm cho những cô gái khác hiểu biết anh, rõ ràng thói quen của anh, cho anh trở thành người mà người khác có thể hiểu rõ.”

Đường Dịch ngây người ước chừng năm phút đồng hồ.

Năm phút đồng hồ sau, anh mới phản ứng lại những điều cô đã nói với mình, cô muốn anh hiểu được cái gì.

Đường Dịch nhất thời liền nở nụ cười.

“Kỉ Dĩ Ninh, em ngay cả khi làm nũng với đàn ông cũng nhất định phải nói chuyện vòng vo luẩn quẩn như vậy sao?”

Anh cười rộ lên, gần như có khâm phục ở trong đó: “Em có nghĩ tới không, vạn nhất anh nghe không hiểu, em lại cố gắng thẳng thắn thành khẩn như vậy, không phải đều uống phí sao?”

“Anh hiểu, em biết anh có thể hiểu.” Cô kiễng mũi chân hôn lên môi anh: “Anh không cần lừa em, em biết anh tinh thông hơn mình rất nhiều. Nói chuyện với anh, em chưa bao giờ phải lo lắng đến chuyện anh nghe không hiểu.”

Đường Dịch nâng cằm cô lên, trong mắt lóe ra tia nghiền ngẫm.

“Như vậy, anh hiểu lời em vừa nói là, em muốn độc chiếm anh, không cho phép những người khác tới gần anh, anh có hiểu sai không?.....”

Gương mặt cô lập tức nóng lên, đỏ mặt nói hai chữ: “Không có.....”

Đường Dịch chậm rãi ôm lấy thắt lưng cô, nhìn thẳng vào cô.

Anh đặt môi mình lên môi cô, không có ý tốt, giọng nói như mất tiếng vang lên: “Anh còn hiểu là, em muốn anh cứu em, đem tất cả những điều cực đoan trong lòng em đều delete, em không chỉ muốn anh dụng tâm nói chuyện với em, mà còn muốn anh dùng thân thể..... Anh hiểu như vậy có sai không?.....”

Cả người Kỉ Dĩ Ninh đột nhiên như bị thiêu đốt.

Lắc lắc đầu, vẫn là kia hai chữ: Không có. Anh không hiểu sai.

Cô chỉ biết, trên thế giới này người có thể hiểu cô, chỉ có Đường Dịch.

.....

Vì thế, một đêm triền miên.

Thân thể của chúng ta chính là điều thẳng thắn thành khẩn nhất, cứng và mềm, bắt đầu và kết thúc.

Trên giường trong phòng ngủ, bởi vì phải thừa nhận sức nặng của hai người, mà ở giữa lõm xuống thật sâu. Anh rút đi chiếc váy ngủ của cô, đôi môi hôn lên đầu vai nhỏ bé và gầy yếu của cô, cứ như vậy một đường hôn xuống, từng tác từng tác da thịt thân cận.

Cô nhìn khuôn mặt phức tạp và tinh tế của anh, hữu tình dào dạt gợi sóng.

Thủ đoạn tra tấn ở trên giường của Đường Dịch luôn luôn rất tốt, đêm nay lại càng sâu, ừn ừn đa dạng, làm cho Kỉ Dĩ Ninh phải nhăn nhó nhăn nhó chế vạ phần, vất vả vạ phần, thế nên trong nháy mắt cô cảm thấy mình dường như sắp điên mất rồi.

“..... Biết anh sợ hãi mình có thể mất em thế nào không?”

Anh ở sau lưng cô hôn lên xương sống của cô, cả người cô đều bị đặt dưới thân anh, bởi vậy cô không thấy được lúc này Đường Dịch có bao nhiêu ôn nhu.

“Mất đi một người, là rất thống khổ.” Anh nói cho cô: “Anh biết loại cảm giác này, cho nên, anh sẽ không cho em rời bỏ anh.”

Cô dừng lại, vững vàng ổn định hơi thở, không nhận được hỏi: “Anh đã mất đi ai?”

Anh không trả lời.

Mà chỉ hôn cô, sau đó bỗng nhiên cẩn thận tiến vào người cô.

Lại một lần kết hợp đột nhiên mà đến, làm cho Kỉ Dĩ Ninh không chuẩn bị tâm lý kêu lên một tiếng sợ hãi.

Ngay khi đang ở trong tình dục thừa nhận toàn bộ của anh, cô mơ hồ nghe thấy giọng nói của Đường Dịch vang lên.

“Là mẹ anh..... Bỗng nhiên có một ngày không thấy tăm hơi của mẹ, khi anh tìm được mẹ thì đã quá muộn rồi. Sau đó anh sắp xếp lại di vật của mẹ, tìm được một quả bóng bay, mẹ mua nó để chúc mừng sinh nhật anh, nhưng nó đã bị nổ rồi, mẹ liền tiện tay đặt nó sang một bên. Tất cả di vật đều lay dính hơi thở của mẹ, mỗi ngày anh đều nhìn vào chúng, rốt cục có một ngày anh cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa, bởi vì chúng làm anh rất thống khổ, anh đã bỏ đi tất cả di vật của mẹ. Chỉ giữ lại bên mình duy nhất một quả bóng bay đó, bởi vì anh luôn có cảm giác, hơi thở của mẹ còn ở trong đó.....”

Kỉ Dĩ Ninh thừa nhận nhịp điệu của anh, anh có ý muốn cô không nghe rõ những gì mình nói, Kỉ Dĩ Ninh không biết vì sao anh không muốn mình nghe rõ, cô chỉ có thể dứt quãng gọi tên anh.

Anh rốt cục dừng lại, ôm lấy toàn bộ thân thể cô, ôn nhu nói chuyện bên tai cô.

“Dĩ Ninh, em có biết không, ngay từ giây phút anh có được em, anh đã cảm thấy tình cảm của chúng ta đang bắt đầu đếm ngược cùng thời gian. Vô luận là anh cố gắng như thế nào thì kỳ hạn của chúng ta chỉ có một đời này. Nếu giữa đường em rời đi, anh có thể đi tìm em, nhưng thân mình này đã có một loại mất đi. Có đôi khi anh mất đi con người em, có đôi khi anh lại mất đi tình cảm của em đối với anh, mà tất cả những điều đó chỉ có một khẳng định duy nhất là, chúng ta đều mất đi thời gian.....”

Đường Dịch rất ít khi nói những lời ngọt ngào như vậy, nhưng một khi anh đã nói, thì đó chính là lời thề thốt thành khẩn nhất.

Kỉ Dĩ Ninh nghe được cảm thấy vừa kinh hãi vừa động tâm, quay đầu nhìn anh.

“Đường Dịch.....”

“Cho nên, em không được làm chuyện như hôm nay nữa, được không?” Anh nhìn cô, mang theo kiên trì cùng không thể nề hà: “Không cần dễ dàng biến mất như vậy, được không?”

Cô gật đầu.

Một Đường Dịch cường thế lại trở nên yếu đuối như vậy, cô không có cách nào cự tuyệt.

Cô thuận theo như vậy rốt cục cũng làm Đường Dịch khê cười.

Anh kéo cô vào trong lòng, dán lên môi cô nói với cô một câu.

“Biết không? Trái tim của người đàn ông chỉ có một, anh đã cho em, thì không thể cho người khác.”

.....

Đêm khuya, gió đêm lạnh冽 mà anh lại nhiệt liệt như vậy, vì thế Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn rơi vào trong mộng.

16. Chương 16

Chương 16: Anh em

Hai năm nay, hình thức ở chung hàng năm của Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh luôn bị vây quanh trong vòng tuần hoàn luân phiên thể này: ‘Giai đoạn tuần trăng mật – Giai đoạn không được tự nhiên – Giai đoạn tuần trăng mật, mà nguyên nhân chính đều được Kỉ Dĩ Ninh ban tặng.

Nói đến tính cách của Kỉ Dĩ Ninh, nếu dùng từ ngữ tích cực một chút để hình dung, thì chính là ‘Ôn hòa’; còn nếu dùng từ ngữ tiêu cực một chút mà nói thì sao, thì chính là ‘Nguội’. Vợ chồng mà, mỗi ngày cùng sống chung với nhau dưới một mái hiên cùng nhau ăn cùng nhau ngủ, làm sao tránh khỏi chuyện động tay động chân chút, mà sau khi Kỉ Dĩ Ninh và Đường Dịch có ma sát nhỏ, phản ứng của Kỉ Dĩ Ninh chính là: Không có phản ứng.....

Ăn cơm đọc sách ngủ, Kỉ Dĩ Ninh làm từng bước một, cho dù rõ ràng là hai người đang giận nhau, cô vẫn có thể cho rằng chuyện gì cũng chưa xảy ra, sáng sớm trước khi Đường Dịch ra khỏi nhà cô có thể bình thản ung dung đeo caravat cho anh, đến buổi tối cô cũng có thể gọi điện thoại cho anh hỏi anh có về ăn cơm hay không, cứ như vậy vài ngày sau, người đầu tiên bại trận nhất định đều là Đường Dịch. Nhìn Kỉ Dĩ Ninh cứ như một người máy nguội lạnh như vậy, trong lòng Đường Dịch lại bùng lên một ngọn lửa vô danh, cuối cùng đám lửa đó cũng bùng lên ý tưởng hứng thú trong đầu là: ‘Phải ăn cô!’.

Sau khi ăn cô, tất cả hờn dỗi đều tiêu tán thành vô hình ở trên giường. Đàn ông mà, dục hỏa thuận rồi nên cái gì cũng thuận.

Cứ như vậy, giai đoạn không được tự nhiên chấm dứt, hai người lại tiến vào giai đoạn tuần trăng mật.

Cho nên lúc này đây, sau khi Đường Dịch bắt nạt Kỉ Dĩ Ninh, Kỉ Dĩ Ninh cũng không còn như người máy nữa, mà là thật sự bị anh làm khóc rồi, điều này quả thực là một bước nhảy vọt! Đường Dịch ngoài miệng thì nói ‘Dĩ Ninh, thực xin lỗi’, nhưng kỳ thật trong lòng lại đang rất kích động ~ thực rõ ràng, chuyện lần này, chính là một chuyện quan trọng! Một loại tán thành! Là một bước ngoặt trong quan hệ vợ chồng của bọn họ!

Vì thế, trong trạng thái tâm lý ngập tràn những điều tích cực hướng về phía trước, Đường Dịch cũng tùy theo mà đến ‘Giai đoạn tuần trăng mật’ này, càng phát ra nùng tình mật ý (tình ý mặn nồng) cùng với Kỉ Dĩ Ninh.

Dưới bối cảnh của loại nùng tình mật ý đó, Đường Dịch thậm chí còn có lương tâm nhớ tới Tô Tiểu Miêu. Nghĩ đến ngày đó anh làm Tiểu Miêu bị thương, Dịch thiếu gia của chúng ta lại hiếm khi mới quật khởi lòng anh hùng thương hương tiếc ngọc.

Vì thế, gọi điện thoại, giải thích, mời ăn cơm bồi tội.

– Cuộc điện thoại này đương nhiên không phải gọi cho Tô Tiểu Miêu .

Đường Dịch là một người khôn khéo cỡ nào chứ, đối với tâm lý của mọi người đều nắm rõ như lòng bàn tay, biết rõ dựa vào tập tính hoang dã như Tô Tiểu Miêu thì quả quyết sẽ không đem chuyện này để trong lòng, cho nên, đối tượng anh gọi đến không phải Tiểu Miêu, mà là Đường Kính.

Trên thế giới này, người có thể đem chuyện ‘Đường Dịch bóp tay Tô Tiểu Miêu’ thành chuyện nghiêm trọng như ‘Hoa Kỳ đánh Iraq’ , Đường Kính, tất nhiên cũng chỉ có Đường Kính mà thôi.

Vì thế, một ngày nào đó, Đường Dịch đang ở trong văn phòng công ty quyết định thật nhanh gọi hai cuộc điện thoại cho Đường Kính, lời trao đổi trong cuộc gọi đó chính là mời anh đi uống rượu, quả nhiên, trong điện thoại, Đường Kính công thức hóa vãi ra hai chữ: Không rảnh. Sau đó liền cúp điện thoại.

Đường Dịch ý tứ thâm sâu nhìn cái điện thoại bị cắt đứt trong tay.

Thực rõ ràng, vị nhị thiếu gia của Đường gia kia đang phát giận với anh.

Khiêm Nhân ở một bên yếu ớt lên tiếng: “Kính thiếu có thể đang tức giận, có muốn tôi qua đó một chuyến không?”

“Không cần.”

Đường Dịch coi như không có việc gì nở nụ cười, buông điện thoại, chậm rãi mở miệng nói: “Người như Đường Kính này là phải dễ dàng.....”

Anh rất hiểu, đối với Đường Kính, chỉ có thể ra tay mềm nhẹ, không thể cứng rắn được.

.....

Khiêm Nhân của chúng ta nói rất đúng, Đường Kính quả thật đang tức giận bưng bưng với Đường Dịch.

Chuyện này lại nói tiếp, kỳ thật Đường Dịch cũng có chút oan.

Ngày đó đúng là Đường Dịch bóp tay Tô Tiểu Miêu, cũng xác thực làm cô ấy bị thương một chút, tuy nhiên, Tô tiểu thư của chúng ta là một người kiên cường như thế nào chứ, cổ tay bị thương chẳng phải là chuyện to lớn gì, hàng năm cô bị thương lớn thương nhỏ cũng nhiều lắm rồi, không sao, vẫn còn có thể chạy có thể nhảy được.

Cho nên, Tô tiểu thư của chúng ta không thèm đem cái chuyện nhỏ nhất này để trong lòng, cô cứ gào thét khẩu hiệu nên vì sự nghiệp tin tức mới của Trung Quốc mà cố gắng, thế nên một lần nữa cô ấy lại lao đầu vào trận địa tin tức này. (Tiểu Dương: Tiểu Miêu là phóng viên mà!) Cứ như vậy, sau một trận đấu tranh anh dũng, sau một vòng lăn đánh mới, vốn chỉ là một vết thương cũ nhỏ bé trên tay Tô Tiểu Miêu đó giờ đây lại bị thêm một vết thương mới nữa, rốt cục nó cũng bị sưng lên thành cái bánh bao nhân thịt heo.

Đường Kính vào một ngày nào đó nhìn thấy cổ tay phải của cô sưng to như vậy, quả thực cũng có hươu máy móc làm xu thế, Đường Kính hoảng hốt vội vàng ôm lấy cô đi đến bệnh viện.

Không nghĩ tới bệnh viện cũng không phải là một nơi thanh tịnh gì, bên trong đó còn có kẻ xấu, khi Thiệu Kỳ Hiên vừa thấy bộ dáng nóng như lửa đốt của Đường Kính, thì bác sĩ Thiệu này chỉ e thiên hạ không loạn, càng thêm ra sức rao hàng.

Trong toàn bộ quá trình kiểm tra, bác sĩ Thiệu luôn dùng biểu tình ngôn ngữ chân tay kịch liệt đau đớn để đàn áp, thường thường thâm trầm nói với Đường Kính một câu ‘Vết thương này của cô ấy rất khó lành đó’, hơn nữa khi Tô Tiểu Miêu không chịu tiêm lại cứ tru lên thảm thiết như tiếng giết heo quả thực là đen kịt cả bầu trời, tất cả những điều này cộng lại, thực sự khiến cho tâm can tì phế thận [1] của Đường Kính tất cả đều đảo ngược lại một lần.

Trong lòng Đường Kính thật là luyến tiếc a a a

dưới cơn giận dữ đó, anh liền đem tất cả tội danh đều đổ lên đầu Đường Dịch.

– Ồ, anh có thể không luyến tiếc mà xuống tay với Tiểu Miêu, anh không thương tiếc Tiểu Miêu của tôi nhưng mà tôi lại coi cô ấy là bảo bối đó!

Đường Kính nổi giận đùng đùng, quyết tâm không thềm để ý đến Đường Dịch nữa.

Ai ngờ Đường Dịch này lại rất có kiên nhẫn, sau khi bị Đường Kính cự tuyệt hai lần lại vẫn có thể kiên trì mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại đến, chỉ nói rằng muốn cùng anh đi ra ngoài uống rượu, trong lòng Đường Kính buồn bực nửa ngày, Đường Dịch à, chỉ bằng cá tính âm u từng trận gió thổi của anh thì sẽ có tích cực nhiệt tình hướng về phía trước như vậy sao?

Đường Dịch giống như nổi lên hưng trí, kiên trì không ngừng gọi điện thoại, vào một ngày nào đó, Đường Kính rốt cục cũng nói với anh ‘Lần sau đi, em mời’, Đường Dịch lập tức nói ‘Tốt, vậy ngày mai nhé!’.

Sau khi Đường Kính cúp điện thoại rốt cục không thể nhịn được nữa, ở trong lòng nghiêng rằng nửa ngày: Người đàn ông này chẳng lẽ là người nước ngoài sao? Không biết người Trung Quốc chúng tôi khi cự tuyệt người khác thì thích tùy tiện khách khí một chút ư?

Đường Kính hiển nhiên không đem chuyện này để trong lòng.

Thế nên ngày hôm sau anh đã phạm phải một sai lầm mà đời này anh chưa bao giờ phạm phải.

Buổi chiều ngày hôm sau, Tiểu Miêu bay tới công ty Đường Kính.

– đương nhiên không phải vì thể hiện tình yêu mà đến thăm Đường Kính.

Người thích ở bên ngoài náo nhiệt như Tiểu Miêu lại có thể ngoan ngoãn đến công ty tìm Đường Kính, vậy khẳng định chỉ có một nguyên nhân: Cuối tháng, phiếu phiếu (chi phiếu đó ^^) của cô bị hết cả rồi, tiêu hết, so, cô không có tiền (so là từ gốc nhá!)

Vô luận là làm một chuyện gì Tiểu Miêu đều coi trọng ba chữ: Lực và mĩ (sức mạnh và vẻ đẹp). Cho dù là rất muốn phiếu phiếu, Tiểu Miêu cũng có trình độ riêng, còn nếu dùng loại vẽ mặt cầu xin rên rỉ một câu ‘Lão công ~~ nuôi dưỡng em đi ~~’ thì tuyệt đối không phải phương thức hợp với thẩm mỹ của Tô Tiểu Miêu.

Các bước mà Tiểu Miêu của chúng ta thực hiện là như thế này: Bước đầu tiên, đi vào văn phòng; bước thứ hai, cùng Đường Kính tâm sự, nói chuyện gì không quan trọng, mấu chốt là phải đem lực chú ý của Đường Kính chuyển dời lên người cô là được; bước thứ ba, bắt lấy Đường Kính!

Sự thật chứng minh, trong nguyên tắc của Đường Kính hiển nhiên có một lỗ hổng là Tô Tiểu Miêu, ban đầu Đường Kính còn có thể dùng nguyên tắc kiên trì mà vui đùa vào công việc, mười phút sau Đường Kính liền tâm viên ý mã [2].....

Bàn tay đột nhiên kéo lấy Tiểu Miêu, nhanh chóng đẩy ngã cô lên bàn làm việc, ngón tay của Đường Kính chậm rãi dao động trên người cô, một đường xuống phía dưới.

“Hôm nay lại chủ động như vậy, phải không?”

Tiểu Miêu cũng không phản bác, cô muốn anh phải mê mẩn. Vì phiếu phiếu, hy sinh một chút thịt thịt cũng đáng thôi.=_____ =

Đường Kính cúi người hôn cô, ngón tay dao động đến bên hông cô, muốn tháo nút thắt cởi bỏ quần dài của cô, đột nhiên chạm vào cái gì đó trong túi cô, Đường Kính ngừng lại động tác, lấy nó ra mới thấy rõ, là một cái ví lẹp xẹp.

Đường Kính không nghĩ nhiều, khẽ cười, hỏi: “Tiền đủ dùng không?” Cuối tháng rồi, người này thì cả ngày gây rắc rối nên mới có thể tiêu tiền thật nhanh?

Tiểu Miêu mở to hai mắt đen lúng liếng nháy mắt mấy cái với anh: “Không đủ thì anh cấp nha ?”

“.....”

Con mẹ nó! Rất đáng yêu!

Con mẹ nó! Rất đáng yêu! (Tiểu Dương: khụ khụ khụ..... nghĩa gốc đó ===. Cũng có thể để là : “Chết tiệt! Rất đáng yêu!” Nhưng để thế kia sẽ thấy rõ anh Kính này bị mê muội thể nào! *hắc hắc*)

Lý trí của Đường Kính nhất thời biến mất, nhanh tay kéo quần dài của cô xuống, vén cao cái áo len của cô lên, sau đó cả người liền đè ép lên.

“Anh cấp.....” Bàn tay tham tiến vào trong đồ lót của cô, giọng nói của Đường Kính thực mê hoặc lòng người: “Em muốn bao nhiêu, anh đều cấp.....”

Giữa lúc trong văn phòng Đường Kính đang lửa nóng bừng bừng đó, thì điện thoại nội bộ bỗng nhiên vang lên, Đường Kính hoàn toàn phản ứng theo bản năng nhận điện thoại, nói một câu: “A lô

?”

“.....”

Trợ lý chỉ nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia của Đường Kính mang theo tình sắc mười phần, không khí ám muội, trầm chuyển ngàn hồi..... Trợ lý bị dọa đến ‘Đoàng’ một tiếng liền rút điện thoại.

Lúc này Đường Kính mới tỉnh táo, vội vàng hoàn hồn: “Ai vậy? Tôi là Đường Kính!”

“Đường, Đường tiên sinh..... Có người, có người tìm anh.....”

“Tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh.”

Đường Kính bất chấp tất cả, phúi tay liền treo điện thoại. Nói đùa à, bây giờ anh đang bận rộn thế này, nếu mà có người đến thật thì chẳng phải là ghen chết anh hay sao.

Hơi thở của Tiểu Miêu cũng đã rối loạn, Đường Kính đặt cả người cô nằm lên bàn, vùi đầu trước ngực cô rồi cắn xuống. Đến giờ thì Đường Kính đã biết giá trị sử dụng thật sự của cái bàn làm việc này, ừm, đủ lớn, đủ thoải mái, thân mình của Tiểu Miêu cũng nhỏ nhắn, ôm cô trên bàn thế này, cũng không làm loạn đồng tài liệu trên đó.

Lôi kéo tay cô cởi bỏ khóa kéo quần dài của mình, Đường Kính cắn môi cô, thấp giọng mời:“..... Làm đi, được không?”

Đáy mắt của Tiểu Miêu bị anh biến thành một lớp sương mù, cổ mở miệng nói quanh co một tiếng.

Đường Kính nở nụ cười,“Anh coi như em đồng ý nhé.....”

Lời còn chưa dứt, ngón tay của Đường Kính đã giơ ra, kéo quần lót của cô xuống.

Cùng lúc đó, một tràng tiếng đập cửa vang lên.

“.....”

Đường Kính và Tô Tiểu Miêu đồng thời hoàn hồn.

Đường Kính thật sự có cả ý muốn giết người!

Nhưng mặc cho Đường Kính có nghĩ muốn giết người như thế nào, thì cũng không thể để lão bà của mình khỏa thân trước mặt người khác được? Vì thế Đường Kính cuống quýt luống cuống tay chân đem quần áo trùm lên người Tô Tiểu Miêu, Tiểu Miêu gấp gáp lo lắng kêu lên‘Quần của em! Còn quần lót của em nữa!~~’ đáng thương cô còn chưa mặc đồ lót mà.....

Đường Kính vội vàng nhặt đồ lót của cô lên, vừa định mặc giúp cô, chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng, cửa lớn của văn phòng bị một người đá văng ra.

Đường Kính quyết định thật nhanh ôm lấy Tiểu Miêu nhét xuống dưới bàn làm việc!

Cương trực đứng thẳng người dậy, vừa ngẩng đầu, gương mặt chờ mong của Đường Dịch liền rơi vào mắt.

“.....”

Trong lòng Đường Kính đang dùng dao chém vạn lần lên cái người mới đến này. Ngấm lại cũng đúng, người có khả năng đá tung cửa văn phòng của anh, trừ bỏ Đường Dịch ra thì thật sự không ai dám làm.

“Ai nha sao anh lại đến đây thế

?”

Vừa mới mở miệng, Đường Kính đã nghĩ muốn tát ỳnh một cái. Mới vừa diễn như vậy xong, một thân tình dục còn chưa rút đi, đó là giọng nói của mình sao, Đường Kính nghe vào cũng cảm thấy thực mất hồn.....

Đường Dịch thật không giống như tưởng tượng lại có phúc không vạch trần anh, cười cười, bộ dáng ôn hòa nói:“Không phải là đi ra ngoài uống rượu sao?”

“À.....”

Đường Kính bật ra một tiếng, cúi thấp đầu, liếc mắt nhìn đến Tiểu Miêu đang chui dưới gầm bàn vất vả mặc đồ lót, Đường Kính có tặc giạt mình khụ một tiếng:“..... Chuyện đó à, hôm nay em có tài liệu phải xem, đổi ngày khác được không?”

“Không cần.” Đường Dịch bình tĩnh nhàn nhã ngồi xuống ghế sofa, hướng về phía anh nâng nâng cằm:“Vậy thì bây giờ em xem luôn đi.”

“.....”

Đường Dịch thực tri kỷ cười với anh:“Em cứ bận rộn việc của em.”

“Vậy anh làm gì chứ?”

“Anh nhìn em bận rộn.”

“.....”

Đường Kính thấy mình thật là đang phí hơi thừa lời, lại đi đụng phải một người không có nói đạo lý gì như Đường Dịch, Đường Kính thực sự không có biện pháp nào nữa.

Vì tranh thủ thời gian cho Tô Tiểu Miêu mặc quần áo, Đường Kính đành phải ngồi xuống, giấu cô ở dưới cái bàn của mình, Đường Kính bắt đầu làm bộ nghiêm trang xem tài liệu.

Năm phút đồng hồ sau, lại nghe thấy giọng nói của Đường Dịch chậm rãi vang lên:“..... Đường Kính, em đang giận anh đúng không?”

– Tôi mà làm lão bà của anh bị thương thì anh có tức giận không hả?

Gió lạnh đang gào thét từng trận trong lòng Đường Kính: Anh dám khẳng định, nếu anh làm Kỉ Dĩ Ninh bị thương, Đường Dịch không đánh anh là không thể.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc huynh trưởng như cha, Đường Kính đành nhẫn mà cười cười:“Ha ha, sao có thể chứ, giữa anh và em làm sao có chuyện đó được.”

“Ồ, như vậy.....” Đường Dịch gật gật đầu, bất ngờ lại hỏi ra một câu:“..... Nói như vậy thì chúng ta vẫn là anh em tốt?”

– aizz, mẹ nó, muốn làm anh em tốt với tôi sao? Biến đi ~~!

Thật sự rất muốn nói như vậy á

Tuy nhiên Đường Kính anh là người như thế nào chứ, chỉ là nghĩ như vậy thôi, có tức giận đến đâu thì cũng chỉ là nhất thời, những lời nói bực bội này cũng chỉ để trong lòng mà ngấm lại thôi, tuyệt không thể thật sự nói ra miệng được.

Vì thế, nhờ thừa hưởng tính cách của mẹ, Đường Kính lại gật hái được một nụ cười tươi sáng động lòng người:“Đương nhiên, chúng ta là anh em mà

” Giọng nói thật sự vô cùng chân thành.....

Đường Dịch vừa lòng.

Đường Kính liền buồn bực

Thời gian cứ trôi qua từng giây một.

Tiểu Miêu phải chui xuống dưới bàn, vì cái nơi chật hẹp thế này nên Tiểu Miêu chỉ có thể mặc được quần lót chứ không thể mặc được quần dài, rung rung hai cái đùi trơn nhẵn, Tiểu Miêu ôm đùi Đường Kính vùng trộm kêu khổ: Khi nào thì em mới có thể ra ngoài hử.....

Đường Kính hoạt động đầu óc, anh rất muốn đuổi cái tên đang ngồi trên ghế sofa kia đi.

Bỗng nhiên lại nghe thấy Đường Dịch chậm rì rì nói:“Anh đang nghĩ đến Tiểu Miêu đã ở nơi này với em.....”

!!!

“Ha ha ha!” Ngay cả Đường Kính cũng cảm thấy mình cười thật giả tạo, nhưng vẫn cố kiên trì tiếp tục cười:“Làm sao có thể chứ!”

Đường Dịch cười cười, không nói chuyện.

Nói cái gì vậy, Đường Kính không thể để anh biết nguyên nhân mình không ra ngoài uống rượu được, lại càng không muốn cho Đường Dịch phát hiện mình và Tiểu Miêu đang gian tình, giống như chỉ cần bị Đường Dịch biết, Đường Kính liền cảm thấy không có mặt mũi nào nhìn anh nữa.

Đường Dịch nhàn nhã thở dài:“Không ở đây à? Vậy thì đáng tiếc quá.....”

“Sao?”

Đường Dịch chậm rãi lấy một cái túi giấy từ phía sau ra: “Chẳng là anh muốn đưa cho Tiểu Miêu, số lượng lớn”

What?!

Đường Kính nhất thời cảm thấy đùi mình bị người ta bấu một cái thật mạnh, chịu đựng đau đớn cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Miêu đang ngồi xổm dưới chân mình, phi thường chân chó chờ mong anh: Đường Kính! Trong tay Đường Dịch là what?what?!

Đường Kính bất đắc dĩ, chỉ có thể hỏi giúp cô.

“Số lượng lớn cái gì?”

“Bánh bao.....”

“.....”

Đường Dịch cười cười: “Có một không hai đó, một cái bánh bao trị giá năm trăm vạn.”

Con mẹ nó! Anh có thể bậy bạ hơn một chút được không?!

Đường Kính đang muốn mắng thì lại cảm thấy đùi mình bùng lên từng trận đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai tay của Tiểu Miêu đang gắp gao bấu chặt vào đùi mình, nước mắt nóng bỏng chảy ròng ròng nhìn anh đầy chờ mong: Đường Kính, em muốn ăn! Em muốn ăn a a a a!

Tô Tiểu Miêu cô mỗi ngày chỉ bỏ được năm xu mua bánh bao để cắn trên đường về nhà, nay lại có một cái bánh bao năm trăm vạn thế này! Thật là hấp dẫn đến mức nào chứ?!

Trong lòng Đường Kính thực diên mất thôi: Ngu ngốc! Bình thường thì khôn khéo phải chết! Cứ nhắc đến ăn là chỉ số thông minh biến đâu hết rồi hử! Cũng không ngần ngại xem trên thế giới này có cái bánh bao nào năm trăm vạn không! Cũng không phải làm bằng vàng đấy chứ!

Tiểu Miêu làm sao có thể nghe vào được, hiệu ứng thần tượng của Đường Dịch quá cường đại rồi, hình tượng bánh bao mà liên quan đến Đường Dịch cũng lập tức vĩ đại vô cùng, Tiểu Miêu ở dưới bàn vẫn sống chết bấu đùi Đường Kính.

Đường Dịch đột nhiên hỏi: “Đường Kính, dưới bàn của em có tiếng gì thế nhỉ?”

“.....”

Tiểu Miêu lập tức bất động.

Đường Dịch tuyệt không buông tha: “Sao? Tiếng động gì thế?”

“Hamster.....” [3]

“..... À?”

Đường Kính thực bực bội, nhưng vẫn vội vàng nói: “Ha ha ha! Là Hamster! Tiểu Miêu nuôi nó ở văn phòng em! Nó có vẻ sợ người lạ, cho nên em không cho nó đi ra.....”

“Ồ, vậy à.....”

Đường Dịch gật đầu một cái coi như đã hiểu, nhưng đột nhiên lại bật ra một câu: “Nghe nói Hamster ngửi thấy mùi người lạ thì sẽ kêu to mà, sao anh lại không nghe thấy tiếng kêu của nó nhỉ?”

Đường Kính quyết định thật nhanh đá một cái vào Tiểu Miêu đang ngồi dưới bàn, ý bảo cô phải giúp anh che giấu. Anh nhớ rõ bản lĩnh giả tiếng động vật của Tiểu Miêu cũng không tệ mà, vào ngày hai người gặp nhau, cô cũng đã dùng chiêu này để cứu anh đó.

Vì thế Đường Kính tin tưởng mười phần, lại đá Tiểu Miêu vài phát nữa, ý bảo cô phải nhanh chóng giả làm Hamster kêu lên vài tiếng.

Trong lòng Tiểu Miêu đang buồn bực aaa.....

Quần áo của cô còn không chỉnh đó, Đường Kính lại không chỉ không cho cô ra ngoài, mà còn không cho cô ăn bánh bao nữa, bây giờ còn muốn cô học tiếng con chuột kêu lên sao, thậm chí anh còn đá cô vài phát nữa chứ, Tiểu Miêu thực là buồn bực, cố gắng ngậm miệng không kêu.

Đường Kính xấu xa lại đá cô vài phát nữa.

“Uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông uông!!!!”

Dưới cái bàn, một trận tiếng kêu của chó dữ hùng hồn vang lên.....

Đường như cả thế giới đột nhiên im lặng.....

Đường Dịch thở dài bật ra một câu: “Hamster Đường Kính nuôi, quả nhiên không giống người thường nhỉ.....”

Ngay cả ha ha cười một tiếng Đường Kính cũng lười, buồn bực nhìn Đường Dịch.

“Cười đi cười đi, cười đủ rồi thì mau đi ra ngoài.”

Đường Dịch rốt cục cũng ngừng trêu đùa anh, đứng dậy bước đến đó, đặt một cái túi to lên bàn anh, sau đó ánh mắt thẳng một đường xuống phía dưới, ý tứ thâm sâu nhìn một bộ phận có ý nghĩa quan trọng trên thân thể Đường Kính, giọng nói nhàn nhả của Đường Dịch vang lên: “Đường Kính, lần sau muốn nói dối thì nhớ rõ phải kéo cho tốt cái khóa quần dài lên đó.....”

“.....”

Trời đất! Vừa rồi thật sự đã quên khóa quần mình bị Tiểu Miêu kéo xuống! Đường Kính nhất thời mất hết ý tưởng

Đường Dịch cười cười rồi đi ra ngoài.

Đường Kính ôm Tiểu Miêu ra, giúp cô mặc quần áo vào, lại nhớ tới cái gì đó vừa rồi Đường Dịch để lại, Đường Kính cầm nó lên nhìn, ách, bên trong quả nhiên có bánh bao.

Tiểu Miêu thích thú đến mức chảy nước miếng, nhanh tay đoạt lấy cái bánh rồi cắn một miếng.

Mới cắn được một miếng, Tiểu Miêu liền bất động, nguyên nhân chính là, cô cắn phải một thứ.

Là một tờ giấy giấu trong bánh bao.

Đường Kính vội vàng giành lấy tờ giấy, nhìn kỹ, mới phát hiện đó dĩ nhiên là một tờ chi phiếu, giá trị vừa đúng năm trăm vạn.

Ở một chỗ trống, có chữ viết tay đẹp đẽ độc đáo của Đường Dịch: Tiền thuốc men của Tiểu Miêu, lời xin lỗi của anh.

Ôi chao, Đường Dịch thật là hào phóng thật là cao thượng, ngay cả lời xin lỗi mà cũng lãng mạn như vậy, số tiền lại lớn nữa chứ.....

Đường Kính gõ xuống đầu cô: “Mau mặc quần áo.”

“Ồ ồ”.>< tiểu=“” miêu=“” nhanh=“” chóng=“” mặc=“” quần=“”>

Đường Kính vội vàng chạy ra ngoài hành lang, nhìn thấy Đường Dịch đứng dưới lầu đang chuẩn bị lái xe rời đi, Đường Kính vội vàng gọi điện thoại cho anh.

“Cái đó, tiền đó em không thể nhận.” Có lời giải thích của anh, cũng là đủ rồi.

Đường Dịch cười: “Không phải anh đưa cho em, là anh đưa cho Tiểu Miêu, em không có quyền lợi hỏi đến.”

Đường Kính không nói gì. Anh biết, Đường Dịch mà quyết định chuyện gì thì không ai có thể phản kháng được.

Đường Kính cúi đầu. Rốt cuộc là trước đó mình tức giận cái gì chứ? Tức giận vì Đường Dịch làm Tiểu Miêu bị thương sao, hay là tức giận vì Đường Dịch không săn sóc không ôn nhu?

Đúng rồi, có lẽ, cả hai đều có.

Luôn nghĩ đến, Đường Dịch là thần, anh ấy là người thân duy nhất trên đời này của mình, cho tới nay, Đường Dịch luôn dùng phương thức độc đáo để bảo vệ một người anh em cùng cha khác mẹ là mình, lâu ngày Đường Kính cũng có một loại ảo giác thế này: Nếu Đường Dịch không thể đối đãi ôn nhu với người Đường Kính yêu thương, như vậy giữa mình Đường Dịch, dù có hai mươi năm quan hệ ràng buộc không thể nói nên lời, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đây mới là điều Đường Kính thật sự tức giận, nguyên nhân chân chính khiến anh khổ sở. Cảm tình, vô luận là loại gì, muốn trong một đêm cắt bỏ nó, thì đúng là một chuyện khiến người ta thương tâm.

Tuy nhiên, may mắn, may mắn Đường Dịch cho tới bây giờ cũng chưa từng làm anh thất vọng, anh nên biết, Đường Dịch là tín ngưỡng, sẽ không làm người khác phải thất vọng.

Vì thế, Đường Kính cũng khẽ mỉm cười, sau cơn mưa trời lại nắng, anh sửa miệng hỏi –

“Hôm nay còn muốn ra ngoài uống rượu không? Em mời.....”

Câu nói cửa miệng, ngày sau muốn làm huynh đệ, thì đừng sinh ra trong nhà đế vương.

Đường Kính nghĩ, gặp được Đường Dịch, đó chính là điều rất may mắn của anh, trở thành một ngoại lệ trong câu nói này.

[1] Tâm can tì phế thận là ngũ tạng: năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Tâm là tim, can là gan, tì là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả thận.

[2] Tâm viên ý mã là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa.

Tâm viên là cái Tâm như con khỉ, ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Do đó, người tu cần phải định cái Tâm, kiềm giữ không cho dao động, tư tưởng không không.

Ý mã là cái ý nghĩ như con ngựa, lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên.

[3] Hamster được phát hiện vào năm 1829 tại một thành phố gần Xiberi, thuộc loại gặm nhấm, tuổi thọ trung bình là 02 năm. Hamster có nhiều loại....

17. Chương 17

Chương 17: Mỹ nhân say

Vì thế vào một buổi tối, Đường Dịch và Đường Kính cùng nhau lái xe tới quán bar. Đàn ông mà, không thể không có một chút cuộc sống về đêm được.

Tiểu Miêu đương nhiên sẽ không hỏi đến việc riêng của Đường Kính, không phải vì tín nhiệm Đường Kính, mà là bởi vì Tô tiểu thư của chúng ta có lòng tự tôn rất lớn, tự nhận là thiên hạ vô địch, hoàn toàn áp đảo được Đường Kính, không bao giờ phải đau đầu nghĩ ‘Vạn nhất gặp phải lão công ở bên ngoài thì làm sao bây giờ?’.

Về phần Kỉ Dĩ Ninh thì sao, đối với chuyện Đường Dịch sống về đêm đó, từ khi mới kết hôn cô đã để ý đến. Tuy rằng cô không dám nói mình tin tưởng Đường Dịch được bao nhiêu, nhưng cũng may mắn định lực của người bình thường không thể so sánh với Kỉ Dĩ Ninh được, mỗi khi Kỉ Dĩ Ninh ở nhà một mình hoảng hốt bàng hoàng, thì cô lại đi xem sách tiếng Đức tiếng Pháp tiếng Mauritius [1], tất cả đều đọc qua một lần. Có đôi khi nghe được những tin đồn về Đường Dịch, khi một mình bất lực, Kỉ Dĩ Ninh cũng sẽ đi luyện thư pháp, dùng lối viết chữ thảo chữ hành, [2] vậy mà cũng khiến cô vui vẻ viết được vài tờ. Người bên ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy Đường Dịch không phải là cưới được một thực nữ, mà rõ ràng là cưới được một tiên nữ, vì thế mọi người từ trên xuống dưới ở Đường gia lại càng coi trọng Kỉ Dĩ Ninh hơn, lại càng kính sợ cô thêm mười phần.

Thành thật mà nói thì, phương thức giải sầu này là có vẻ tự thương hại mình, vì nếu như người mình thầm thương mến nhìn không ra, nghĩ không hiểu, vậy thì không thể nghi ngờ đó chính là tự ngược, tình thần tự thương hại mình, quan trọng hơn thân thể. Cho nên cuộc sống từ trước đến giờ của Kỉ Dĩ Ninh không chỉ

có một lần may mắn, mà hoàn hảo, hoàn hảo cô gả được cho người đàn ông đó, chứ không phải là người không hiểu phong tình. [3]

Tuy rằng cô không biết bắt đầu từ khi nào anh phát hiện ra cô để ý đến chuyện cả đêm anh không về, nhưng Kỉ Dĩ Ninh chỉ nhớ bắt đầu từ một đêm, anh luôn trở về nhà, nếu thật sự không thể trở về, anh sẽ bảo người đón cô tới đó, sắp xếp cho cô ở phòng khách sạn của anh, dù có muộn đến đâu vẫn muốn ngày nào cô cũng có thể ngủ trong vòng tay anh.

Sau đó, dần dần Kỉ Dĩ Ninh cũng thấy ngượng ngùng, anh bận rộn như vậy mà còn quan tâm đến cô như thế, đó không phải vác thêm phiền toái cho anh thì là cái gì đây? Vì thế sau đó Kỉ Dĩ Ninh uyển chuyển nói với anh không cần làm vậy, anh thì ngay cả mắt cũng không nâng: ‘Anh nói thế nào thì cứ làm như thế đi, chuyện này em không phải lo’.

Rất lâu sau đó, Kỉ Dĩ Ninh mới biết được, anh vì cô mà bỏ đi rất nhiều lợi ích, Đường Kính từng nói cho cô biết, đàn ông giao dịch đàm phán với nhau, làm sao có thể không sống về đêm chứ, đây là còn chưa nói đến Đường gia vốn là sống trong thế giới màu đen.

Kỉ Dĩ Ninh xấu hổ cúi đầu: “Lúc đầu anh ấy còn sống về đêm, sau này thì càng ngày càng ít đi.....”

Đường Kính nhất thời liền nở nụ cười, trong tiếng cười có sự nghiền ngẫm khắc sâu.

“Anh ấy có sống về đêm sao?” Đường Kính cười lắc lắc đầu: “Kỉ Dĩ Ninh, nếu em gặp qua bộ dáng của Đường Dịch khi còn độc thân thì em sẽ không thể nghĩ như vậy được đâu. Nếu đã từng gặp Đường Dịch của trước kia, em sẽ biết, cái gì mới gọi là ‘Anh ấy có sống về đêm’.”

Anh thành khẩn nói cho cô: “Có biết Đường Dịch đi chơi là thế nào không? Có thân phận, có bối cảnh, lại là một người đàn ông tuấn mỹ như vậy, ánh mắt khủng hoảng vô cùng, lại chưa bao giờ ôm một cô gái nào làm chuyện tình một đêm. Người như anh ấy, nếu muốn sống một cuộc sống về đêm thì em không thể tưởng tượng được đâu.”

“Có biết ban đêm trên phố lưu truyền một câu nói gì không?” Đường Kính cười nói cho cô: “Những ông chủ của câu lạc bộ đêm đều thở dài, từ sau khi Đường Dịch không đến chơi nữa, tiền lãi hàng năm của bọn họ lập tức giảm một nửa.....”

Kỉ Dĩ Ninh yên lặng lắng nghe, nghe được câu cuối cũng không biết tại sao, trong lòng lại dậy lên một trận bão biển kinh sợ.

Cô vẫn không biết, kỳ thật, bắt đầu từ khi anh có được cô, anh vẫn đều nhân nhượng cô. Dựa vào khả năng của anh, luôn nhân nhượng cô.

Đường Dịch có thể tạo ra cảm tình ôn nhu nhất trên đời này, tựa như lửa sẽ tạo ra ánh sáng.

.....

Nói đến cũng khéo, tối hôm nay, Kỉ Dĩ Ninh cũng có hoạt động. Đó là hoạt động thường xuyên của quán mỹ thuật tạo hình, tổ chức vào mỗi tối thứ năm, mọi người có thể tổ chức vũ hội. Bởi vì đã hứa với Đường Dịch, trước sáu giờ nhất định phải về nhà, thế nên Kỉ Dĩ Ninh rất ít tham gia, nhưng cuối tuần này mọi người lại ồn ào muốn cô đến bù sinh nhật, Kỉ Dĩ Ninh thật sự không thể tránh được, chỉ có thể gọi điện thoại nói cho Đường Dịch.

Ở đầu dãy bên kia, Đường Dịch gật đầu đồng ý, nói với cô sau khi vũ hội kết thúc không được về nhà một mình, anh sẽ đến đón cô.

Tiểu Miêu đứng bên cạnh Đường Kính, vốn giống như cái đuôi nhỏ kề cận quanh Đường Kính, la hét muốn đến quán bar chơi. Nhưng kết quả là vừa nghe thấy Kỉ Dĩ Ninh nói nơi đó có vũ hội, có thịt ăn, trong lòng Tiểu Miêu lại kích động, nhất thời quyết định mình là đại diện cho người nhà của Kỉ Dĩ Ninh, sẽ đến đó tham gia.

Đường Kính gật đầu, lấy chìa khóa xe ra: “Anh đưa em đến đó.” Nhưng vừa xoay người lại thì thấy Tiểu Miêu đã chạy mất rồi, thân ảnh chạy nhanh như chớp, xa xa nhìn đến cũng chỉ nhìn thấy một điểm nhỏ màu đen mà thôi.

Đường Kính nở nụ cười, tùy cô ấy vậy. Xoay người nâng tay bóp xuống chìa khóa xe, cửa xe mở ra, bất ngờ thấy vẻ mặt ý vị thâm sâu của Đường Dịch chính đang nhìn mình.

Đường Kính cau mày: “Này, ánh mắt anh như thế là có ý gì hả?”

“Có gì đâu....., tò mò mà thôi,” Đường Dịch vung tay, ý cười âm âm nhu nhu: “Nghe nói từ sau khi em kết hôn, hơn nửa số tiền đầu tư cho ngành công nghiệp sản xuất, đều hướng sang ngành tin tức rồi, tiền lãi cũng hụt đi không ít. Một Lolita như vậy..... Lại làm em thích đến thế sao?” (Lolita: bị mọi người nhìn nhận là một cô gái hư hỏng, hay ve vãn đàn ông...)

“Cũng vậy thôi” Đường Kính nhướn lông mày, khéo léo biến câu trả lời thành câu hỏi: “Nghe nói người nào đó từ sau khi kết hôn với Kỉ tiểu thư, mỗi tháng tiền tiêu vặt đều phải tiêu tốn vào những quyển sách văn học và triết học, khi ra ngoài đàm phán chuyện làm ăn mà trên máy bay còn không quên mang sách triết học ra nghiên cứu, khiêu chiến với trình độ tinh thần cao cấp thế này thì đầu tư vào ngành tin tức vẫn là dễ chịu hơn nhiều.”

“.....”

Đường Dịch hiếm khi bị đánh trả như vậy nhất thời cũng ghen lời.

Đường Kính nói đúng. Loại người cực phẩm như Kỉ Dĩ Ninh thế này quả thật không nhiều lắm, nhưng người đàn ông như Đường Dịch mà có thể phối hợp với Kỉ Dĩ Ninh không có việc gì cũng đi đọc sách triết học thì lại càng cực phẩm. Sách triết học mà Kỉ Dĩ Ninh đọc ấy à, cũng không phải tiếng Trung nhé, tất cả đều là tiếng Hy Lạp, là tiếng Hy Lạp đó, bạn cho là nó dễ dàng như ăn củ cà rốt sao? Nếu không có chỉ số thông minh 180 và dũng khí đập nổi chìm thuyền [4] thì thật sự có thể điên mất

[4] Đập nổi chìm thuyền: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Đường Kính ho một tiếng, tựa tiểu phi tiểu nhìn Đường Dịch, giọng điệu có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Nói cho anh một chuyện cũ nhé, có một lần Khiêm Nhân bị thương do súng bắn phải đi bệnh viện, Kì Hiên chuẩn bị giúp anh ta lấy đạn ra, Khiêm Nhân hỏi anh ấy giải phẫu có gặp nhiều khó khăn không, Kì Hiên đã nói, cũng không khác lắm so với bộ dáng sau khi kết hôn của Đường Dịch đâu, Khiêm Nhân lập tức hôn mê”

Đường Dịch cảm thấy không cần tốn hơi thừa lời nữa, ghen ra hai chữ: Còn nói!

Nhíu nhíu mày xoay người, Dịch thiếu gia của chúng ta rất là cá tính quay đầu bước đi.

.....

Mười một giờ đêm, Đường Dịch và Đường Kính rời khỏi quán bar, lái xe đến chỗ Kỉ Dĩ Ninh đón người.

Vừa dừng xe, xa xa đã thấy Kỉ Dĩ Ninh đang đỡ Tiểu Miêu, cả người Tiểu Miêu ghé vào trước ngực cô, thực rõ ràng, Tiểu Miêu ngốc nghếch đã say rồi.....

Đường Kính vội vàng xuống xe, chạy tới ôm chầm lấy Tiểu Miêu từ trong lòng Kỉ Dĩ Ninh, sau đó bế Tiểu Miêu lên.

“Ngại quá, cô ấy làm phiền em rồi đúng không?”

“Không.....” Kỉ Dĩ Ninh cười cười, nói với anh: “Cô ấy coi cốc tai thành rượu trái cây mà uống, kết quả mới được nửa vũ hội cô ấy đã tìm một góc mà ngủ rồi.....”

Tiểu Miêu tửu lượng kém, nhưng phẩm rượu thì không kém, tuy rằng bình thường hay chạy nhảy, nhưng sau khi uống say lại ngoan ngoãn đến kỳ cục, sau khi say rượu cô chỉ muốn ngủ, ngủ khoảng ba ngày ba đêm, rất giống ngủ đông, sau khi tỉnh lại trở thành hảo hán.

Ngửi thấy mùi nước hoa hugoboss quen thuộc, biết là Đường Kính đã đến, Tiểu Miêu cuộn tròn trong vòng tay anh, nắm lấy áo sơ mi của Đường Kính hàm hồ nói: “Đường Kính, em muốn đi ngủ em muốn ngủ trên giường lớn mềm mại.....”

Đúng vậy, đây là thói quen từ khi sống cùng Đường Kính, không giống như Tô Tiểu Miêu trước kia, làm sao có thói quen tư bản chủ nghĩa ‘muốn ngủ giường lớn’ được, chui vào đồng củi cũng thấy hạnh phúc vô cùng rồi.

Đường Kính vội vàng ôm cô lên xe trở về nhà: “Đã biết, chúng ta trở về ngủ thôi.”

Đường Dịch đứng một bên nhìn, trong lòng vui sướng.

Hừ hừ, Đường Kính, ai bảo em thích Lolita chứ, Lolita say rượu thế này để xem mấy ngày tới em giải quyết nhu cầu như thế nào nhé

Nói thật, Đường Dịch cũng có chút bội phục Đường Kính. Ví dụ như chuyện anh yêu thích Tô Tiểu Miêu ấy, trước kia thực sự đã khiến Đường Dịch bị sốc một trận.

Khuôn mặt Tiểu Miêu vẫn giống như cô gái mười bảy tuổi, rõ ràng đã từ cô gái trở thành phụ nữ nhiều năm rồi, mà cô còn rất trẻ con, gương mặt trắng nõn, mắt to chớp chớp, đi vào quán bar luôn bị kiểm tra tuổi. Thế cho nên mỗi khi Đường Dịch nhìn thấy cặp đôi Đường Kính này embrace, kiss, sex, thì trong lòng bạn Đường Dịch của chúng ta luôn bùng lên một cảm giác ‘Đường Kính đang tàn phá đóa hoa của tổ quốc’ rồi

Có lần Đường Dịch còn tựa tiểu phi tiểu đến hỏi Đường Kính: “Em có thích chơi trò chơi trên máy tính không?”

Về mặt Đường Kính tò mò: “Trò chơi gì?”

Đường Dịch ý tứ sâu xa nói: “Chính là những trò chơi kiểu như ‘Kế hoạch nuôi dưỡng một cô gái’ đó”

Mặt Đường Kính tối sầm, không mang chút cảm tình nào liếc anh một cái, giữa môi phun ra ba chữ: “Bệnh, thần, kinh!”

Vì thế, Đường Dịch không khỏi càng thiên vị lão bà của mình thêm ba phần.

Kỉ Dĩ Ninh không bao giờ say rượu, không phải bởi vì tử lượng của cô tốt, mà bởi vì Kỉ Dĩ Ninh là người rất có chừng mực, mỗi khi đến năm phần say, cô sẽ sợ mình say quá mà thất thố, thế nên cô sẽ che môi nói ‘Tôi không thể, thật sự.....’, từ nhỏ Kỉ Dĩ Ninh đã có khuôn mặt khiến người ta thương tiếc, mỹ nhân đã chịu thua, người đàn ông nào có chút lòng anh hùng thì không thể ép cô được.

Đường Dịch khẽ cười cười, chậm rãi đi tới.

Kỉ Dĩ Ninh thật tốt mà.

Người như Kỉ Dĩ Ninh, cho dù thật sự say rượu, cũng sẽ không có nhiều biểu hiện không hợp với lễ thường, nhiều nhất cũng chỉ cười đến sáng lạn một chút, hoạt bát một chút, khoa trương một chút mà thôi.

Đường Dịch đang nghĩ tới đó thì lại nghe thấy tiếng Kỉ Dĩ Ninh đứng trên bậc thang nói.....

“Này

~” Cô hướng về phía anh nhiệt liệt phát phát tay, Kỉ Dĩ Ninh tươi cười thực sáng lạn, thực hoạt bát, thực khoa trương: “Dịch, anh đến đây

”

“.....”

Đường Dịch đột nhiên nhanh chân bước tới vội vàng ôm lấy eo cô.

Anh muốn thu lại lời nói vừa rồi.

Bởi vì anh bất hạnh phát hiện, dường như Kỉ Dĩ Ninh cũng không được tỉnh táo lắm

Kỳ thật Kỉ Dĩ Ninh đêm nay đã bị chúc không ít rượu, vì đèn bù sinh nhật của cô mà, các anh chị em ở đó làm sao có thể buông tha cho cô được, hơn nữa không khí ở vũ hội cũng đủ khiêu khích và cũng đủ làm say lòng người, ngay cả người như Kỉ Dĩ Ninh, cũng không thể thoát khỏi áp bách của mọi người.

Vì vậy, Kỉ Dĩ Ninh quả thật đã say.

Tuy nhiên, không thể không nói, Kỉ Dĩ Ninh thật sự có tự chủ hơn người. Khi thấy Tiểu Miêu đã chui vào một góc mà ngủ, một tia lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu Kỉ Dĩ Ninh đã tỉnh lại. Nhìn thấy Tiểu Miêu ngủ say đến mức không có chút ý thức phòng vệ nào, cơ chế phải bảo vệ người nhà của Kỉ Dĩ Ninh liền tự động mở ra, trong lòng có suy nghĩ ‘Trăm ngàn lần không thể để người xấu bắt Tiểu Miêu đi!’ trách nhiệm đó đã làm Kỉ Dĩ Ninh vững tâm bảo trì được một tia tỉnh táo cuối cùng.

Thẳng đến khi Đường Kính ôm lấy Tiểu Miêu từ trong tay mình, Kỉ Dĩ Ninh mới dám hoàn toàn trầm tĩnh lại. Vừa nhắc mắt, liền thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi về phía mình.

Tư thái mê hoặc.

Đường Dịch.

Người đàn ông này luôn dễ dàng gây chú ý, cho dù anh không nói câu nào, chỉ cần giương mắt coi chừng cô, cũng có thể có cả đồng chuyện cũ muốn nói với cô rồi.

Sau đó Kỉ Dĩ Ninh đã hoàn toàn say, từ huyền hoặc tới trầm mê, không để ý đến ánh mặt trời và thậm chí cả năm tháng nữa.

Đường Dịch tiến lên ôm lấy eo cô, nâng cái cằm tinh xảo của cô lên, thấp giọng hỏi một câu: “Vừa nãy em gọi anh là gì?”

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu, nâng tay ôm cổ anh, trong mắt như được phủ một lớp sương mù sau khi say.

Mỉm cười với anh, giữa đôi môi mọng nước của Kỉ Dĩ Ninh phát ra một chữ: “Dịch.....”

Ánh mắt của Đường Dịch bỗng chốc mờ mịt.

Shit! Cô như thế này, nếu anh mà không có chút phản ứng cảm thú thì quả thực không phải là đàn ông!

Một giây sau đó, Đường Dịch chặn ngang bệ cô lên, xoay người đi về hướng xe thể thao. Bụng dưới bỗng chốc nóng rực lên rõ ràng nói cho anh biết anh đang mong muốn xâm chiếm cô thế nào, muốn chiếm hết từng góc thân thể cô, một chút cũng không tha.

Phía sau, quán trưởng tiên sinh nhìn bóng dáng một người đàn ông đang ôm chặt lấy Kỉ Dĩ Ninh rời đi, khẽ nở nụ cười.

Đứng ở góc độ người bên ngoài mà nhìn vào, ông đã từng nghi hoặc, một người thanh thuần tinh khiết như Kỉ Dĩ Ninh, tại sao phía sau lại có một hậu trường đáng sợ như Đường Dịch được?..... Khiến người ta vì cô mà toát mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, khi ông nhìn thấy biểu tình vừa rồi của Đường Dịch, nhìn thấy ánh mắt của Đường Dịch rơi xuống má cô, chỉ trong chớp mắt cả khóe mắt và đuôi lông mày đều nở rộ mềm mại, lão tiên sinh chợt hiểu ra.

Cảm tình như thế, thật sự không thể nói đến đạo lý được.

Ai không có chứ?

Tật cũ, tai họa ngầm, không buông tay được với ai đó, bị ám ảnh bởi nhiều chuyện.

Nhân quả thị phi từ kiếp trước, bày ra dấu vết cạm bẫy cả rõ ràng lẫn mờ ám ở trong đời. Trong lòng mỗi người đều có một key word, Đường Dịch cũng không phải ngoại lệ, từ khóe mắt đến đuôi lông mày, từ trong lòng bàn tay đến đầu con tim, cả cuộc đời anh chỉ có một lần có được key word—

Dĩ Ninh, Kỉ Dĩ Ninh.

.....

Khi lái xe về nhà, Đường Dịch đương nhiên tăng vọt tốc độ. Nếu Kỉ Dĩ Ninh tỉnh táo, nhất định cô sẽ bị tốc độ nhanh đến cực điểm này dọa cho hồn bay phách tán, nhưng mà đêm nay cô say, vì thế Kỉ Dĩ Ninh không chỉ có không sợ hãi, mà ngược lại vì chứng minh mình không có say, Kỉ Dĩ Ninh còn tự nhảm lại bằng cử chương.

“..... Tám chín bảy mươi hai, chín chín tám mươi mốt.”

Sau khi lặp lại ba lần, cô ngẩng đầu lên, kéo tay áo sơ mi của anh: “Dịch, em tính có đúng không?”

Đường Dịch ‘Ừ’ một tiếng, giọng nói khàn khàn kỳ cục.

Cô cứ một lần lại một lần gọi ‘Dịch’ như thế, quả thực so với những cô gái có thủ đoạn quyền rũ cao siêu còn cảm thấy mất hồn hơn. Kỉ Dĩ Ninh chưa bao giờ gọi anh như vậy, gọi một chữ như thế này đối với một Kỉ Dĩ Ninh tỉnh táo mà nói thì tương đương với một việc vô cùng khó khăn, nếu Kỉ Dĩ Ninh có thể làm nũng và có thủ đoạn tán tỉnh như thế này thì sẽ không có tình trạng khó khăn như trước đây.

Nhớ những ngày cô mới bước chân vào Đường gia, cô rất sợ Đường Dịch, khi nói chuyện với anh luôn dùng một câu ‘Này –’ để gọi, mà không hề gọi tên anh. Thậm chí đến khi Đường Dịch tức giận phát ra lửa rồi mà cô vẫn không có nửa điểm giác ngộ, mặc cho anh đè nặng thân thể mình trên giường tra tấn không ngừng, một lần lại một lần bắt buộc hỏi cô ‘Em gọi anh là gì? Hả? Gọi anh là gì?’, cô suy nghĩ nửa ngày cố lấy dũng khí, ngây ngốc bật ra một câu ‘Dịch thiếu.....’, làm cho Đường Dịch đột nhiên nổi trận lôi đình, quả thực đã nghĩ đến chuyện cứ ở trên giường thế này mà giết chết cô để quên đi.

Còn bây giờ sao?

Đường Dịch hơi quay đầu lại nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh.

Lúc này Kỉ Dĩ Ninh đang dựa vào người anh, hai mắt nhắm chặt, hô hấp đều đều, thỉnh thoảng lại gọi tên anh, như vậy rất quen thuộc, đến mức mà Đường Dịch có một loại ảo giác, cô đã gọi mình như thế này từ rất nhiều năm rồi, chỉ là không đặt vào miệng mà nói ra thôi, chỉ dám gọi trong tim mình, cô cũng sẽ không cho anh biết, cắn chặt răng mím chặt môi lại, một mình nuốt xuống tất cả.

Một Kỉ Dĩ Ninh như vậy, bảo anh làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ đây.

Về đến nhà, Đường Dịch ôm cô lên lầu đi đến phòng ngủ, cô thật sự đã say không còn tỉnh táo nữa, ở trước cửa phòng ngủ thân thể dính sát vào anh ngửa đầu cười cười, bàn tay thăm dò trong túi quần tây của anh, lấy ra cái chìa khóa xe của anh, cô cầm trong tay thưởng thức một lát, nhìn nhìn, cảm thấy không giống cái chìa khóa phòng ngủ, lại duỗi tay tiến vào túi quần anh trả lại.

Đứng trước cửa phòng thế này, tay cô mơn trớn thân thể anh chỉ cách có một lớp vật liệu may mặc mỏng manh, rất dễ dàng khiến một Đường Dịch dục vọng vốn đã kêu gào lại tiếp tục đẩy cao hơn mười độ nữa, vùng chân đá văng ra cửa phòng rồi đi vào, anh không có chút nhẹ nhàng nào mà đặt mạnh cô xuống giường. Nâng tay cởi bỏ cúc áo khoác tùy tay ném sang một bên, anh quỳ xuống mép giường, hai tay bao bọc quanh người cô, hai người nhìn nhau.

Khi thấy đôi môi mềm mọng ửng ửng của cô dưới tác dụng của rượu lại sưng lên một chút, trong mắt Đường Dịch bỗng chốc lóe lên tia sáng chiếm giữ, mãnh mẽ vùng tay, xé mở cổ áo len của cô ra tìm tòi trong đó, động tác thô bạo, chỉ nghe thấy âm thanh của từng cái cúc áo nhỏ bé rơi xuống đất, ngay sau đó, cả người anh đè ép lên.

Hôn sâu.

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu lên, thở phì phò, đắm vào vai anh, cô nũng nịu oán giận: “Thật là nặng.....”

Anh cắn môi cô cười đến giảo hoạt: “..... Vậy Dĩ Ninh ở trên có được không?”

Cô theo bản năng thốt ra một tiếng không rõ hàm nghĩa: ‘Uhm.....’.

Đường Dịch có ý định bắt nạt cô, không cho cô một đường sống tự hồi nào, anh ôm lấy eo cô, bàn tay chỉ hơi dùng sức đã làm cô ngồi trên người mình.

Đây thật là một góc độ mới mẻ, Kỉ Dĩ Ninh trừng mắt nhìn, thấy dưới thân mình có một khuôn mặt huyền hoặc đẹp đẽ, cô giống như đã bị mê hoặc, chậm rãi phủ xuống.

Cô ghé vào người anh, nâng tay sờ sờ mặt anh, biểu tình của cô có chút băn khoăn: “Từ rất lâu rồi em đã muốn hỏi anh một chuyện.”

“Cái gì?”

Cô cố mở miệng, hỏi: “Trước kia anh..... đã từng gặp em chưa?”

Đường Dịch nở nụ cười, vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô, cho cô đáp án: “Chưa từng.”

Kỉ Dĩ Ninh càng thêm hoang mang: “Nhưng mà em cảm thấy anh rất quen thuộc.....”

Đường Dịch tâm hoa nộ phóng. [4]

Kỉ Dĩ Ninh tiếp tục nói: “Nhìn thấy những người xinh đẹp em đều cảm thấy bọn họ rất quen thuộc.....”

Sắc mặt Đường Dịch trầm xuống.

Tay anh không có ý tốt luồn vào trong quần lót của cô thăm dò, vừa lòng nghe thấy hơi thở của cô càng ngày càng loạn, động tác của anh chậm lại, dự hoặc cô trả lời vấn đề: “..... Nếu Đường Dịch không xinh đẹp, Dĩ Ninh sẽ không thích?”

“Đúng.....”

Cô nằm trên người anh, cúi đầu xuống, vừa không trả lời cũng không lảng tránh. Giương mắt lên nhìn thấy ánh mắt anh càng ngày càng nguy hiểm, đến mức làm cho Kỉ Dĩ Ninh theo bản năng co rúm người lại, yếu ớt tiếp tục nói: “Sẽ thích chậm một chút.....”

Sắc mặt Đường Dịch tiếp tục trầm xuống.

Kỉ Dĩ Ninh nức nở một tiếng, ghé vào người anh không dám động.

Ồ..... Không nên trách cô là người phạm tục, tuy rằng cô cũng muốn làm một người cao thượng, một người thú vị..... Nhưng rốt cuộc cô vẫn chỉ là một con người thôi mà!

Bình thường tỉnh táo cô còn có thể lý trí khống chế đạo đức của mình, nhưng bây giờ cô đã say thành như vậy rồi, nếu còn muốn cô bảo trì được đạo đức như thánh mẫu nữa thì có phải là muốn làm khó cô hay không.....

Đường Dịch có bộ dạng xinh đẹp là sự thật, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn anh cũng đủ để chứng minh điều này, những người đã từng gặp anh, không ai là không đem lòng hâm mộ, sợ hãi than, nhiều năm như vậy mà Đường Dịch chỉ tuần hoàn theo con đường tiêu chuẩn dễ nhìn là ‘Cậu bé đẹp trai — mũi thiếu niên — nam chủ ngôn tình.

Đường Dịch cũng chẳng quan tâm đến người khác nói gì, anh tự biết mình có bộ dạng xinh đẹp, nhưng xinh đẹp cũng không thể có cơm mà ăn được, anh lại không cần kiếm sống bằng khuôn mặt này, tư sắc xinh đẹp thì có thể dùng vào việc quỷ quái gì chứ.

Nhưng không nghĩ tới! Bộ dạng xinh đẹp không thể có cơm ăn, lại có thể cưới lão bà!!

Đường Dịch cảm thấy Kỉ Dĩ Ninh như vậy thật sự là đáng yêu, nhưng cũng thật sự là đáng giận, vì thể dưới sự nảy sinh tâm lý yêu hận phức tạp thể này, mọi ý nghĩ xấu xa trong lòng Đường Dịch đều trôi dạt.....

Người nào đó đỡ lấy vai cô, kéo cô xuống dưới, thấp giọng hỏi bên tai cô: “Như vậy, Dĩ Ninh cảm thấy chỗ nào của anh là dễ nhìn nhất?”

Kỉ Dĩ Ninh ghé vào ngực anh, đang thật sự suy tư vấn đề này.

Đời này cô chỉ nhìn thấy thân thể một người đàn ông, căn bản là không thể có cái gì mà so sánh, cho nên cô thấy, tất cả bộ phận trên người anh đều thực hoàn mỹ, một bộ phận thứ phẩm một chút cũng không có.....

Đường Dịch cũng không muốn cô trả lời, mà chỉ lôi kéo tay cô thẳng một đường xuống phía dưới, dừng lại ở một bộ phận nóng bỏng nhất, anh thấp giọng quyến rũ cô: “..... Dĩ Ninh cảm thấy, nơi này được không?”

Dưới tác dụng của rượu, đầu Kỉ Dĩ Ninh thật sự trở nên rối tinh rối mù: “Em chưa nhìn thấy.”

Quả thật, cô chưa từng nhìn đến nơi đó của anh. Kỉ Dĩ Ninh từ nhỏ đã nhất gan, trước khi kết hôn từng nói là không có kinh nghiệm, mà ngay cả hôn môi cô cũng chưa từng, mỗi khi ở trên giường cùng Đường Dịch đều là khẩn trương đến cứng ngắc, tuyệt không dám đi nhìn mặt anh, càng đừng nói đến chuyện nhìn nơi đó của anh

Đường Dịch tuyệt đối có tâm lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn, không lưu tình chút nào dự hoặc cô phạm tội: “Dĩ Ninh muốn nhìn, đúng không?”

Kỉ Dĩ Ninh ngậm miệng.

Mặc dù theo bản năng cô cảm thấy mình không thể nhìn, nhưng nói là hoàn toàn không có chút tò mò nào thì đúng là nói dối, cô nghĩ mình đã lớn như vậy sao còn chưa thực sự quan sát thân thể đàn ông chứ.....

Đường Dịch kéo tay cô, phủ lên nơi đó của mình, âm thanh mê hoặc cất lên từ giữa đôi môi: “Anh dạy cho em, cho nên Dĩ Ninh không cần sợ”

Như là đã bị mê hoặc, cô cúi đầu nhìn xuống.

Không thể không nói, Kỉ Dĩ Ninh chính là Kỉ Dĩ Ninh, cho dù đã hoàn toàn say nhưng cô vẫn có bản năng chống đỡ này nọ, trên thực tế trong lòng cô vẫn cảm thấy đây là đang phạm tội nên chỉ dám miễn cưỡng liếc nhìn vài lần, điều chỉnh tầm mắt, sau đó lại liếc nhìn vài lần, lại tiếp tục điều chỉnh tầm mắt..... Cuối cùng, Kỉ Dĩ Ninh đỏ mặt thành thật nói: “Đường Dịch, anh, phát..... Phát dục thật tốt.....”

Một câu, Đường Dịch bị nghẹn chết khiếp.

Lần đầu tiên bị phụ nữ dùng từ nông dân ‘Phát dục tốt’ như vậy để hình dung, anh quả thực bị kinh ngạc không biết nên nói cái gì, thực sự không biết cô đánh giá như vậy là vinh hạnh hay là bị ai của anh.....

Nói ra một đối lập tương phản nhé –

Khi Kỉ Dĩ Ninh tỉnh táo, cô hoàn toàn mang phong cách văn nghệ. Ví dụ cụ thể như, Đường Dịch ôm cô nằm ở trên giường xem tin tức, nhìn thấy trên TV đang nói đến tin tức Đường gia đã ký được một hợp đồng kinh tế với số tiền lớn, Kỉ Dĩ Ninh nhìn thoáng qua mỹ nhân đứng cạnh Đường Dịch trên màn hình, khi nhìn đến bộ ngực to lớn của cô ấy, Kỉ Dĩ Ninh liền dời tầm mắt đi không nhìn, Đường Dịch trêu chọc cô: Dĩ Ninh không thích cô ấy, phải không? Kỉ Dĩ Ninh mếu máo nói: Một cô gái như vậy, anh thích sao? Đường Dịch nghi hoặc: Như thế nào? Kỉ Dĩ Ninh ngậm ngùi phun ra hai câu thơ: Viễn khán thành linh trúc thành phong, viễn cận cao đề các bất đồng [5]..... Đường Dịch đột nhiên cười ra tiếng, ngay cả hình dung bộ ngực của phụ nữ mà cũng có thể dùng thơ cổ, thật là chỉ có Kỉ Dĩ Ninh mới có tác phong này.

Vậy mà bây giờ, Kỉ Dĩ Ninh say, đột nhiên sửa thành phong cách nông dân, vẫn là làm cho Đường Dịch có áp lực tâm lý cực lớn.....

Kỉ Dĩ Ninh thực vô tội nhìn anh, lại nhìn xuống phía dưới của anh, nâng tay tò mò cảm, vừa định buông tha, nhưng anh lại bắt ngờ nắm lấy tay cô.

“Đừng nhúc nhích.”

Anh nói như mất giọng, trong mắt lập tức u ám mờ màng.

Kỉ Dĩ Ninh bị dọa nên cũng không dám động.

Thật cẩn thận nắm nơi đó của anh, ngẫu nhiên xoa bóp, dừng lại, rồi lại tiếp tục xoa bóp.....

Về cơ bản, Kỉ Dĩ Ninh chỉ là lấy một loại ý nghĩ mà nắm lấy nó thế này ‘Thứ này là cái gì nhỉ? Càng lúc càng lớn thật là thần kỳ ah

~(^o^)/~’, căn bản cô không hề biết chỉ vài động tác nhỏ này của mình cũng đủ khiến khoái cảm của Đường Dịch nháy mắt đã lên tới đỉnh núi.

Bỗng nhiên anh xoay người một lần nữa đè lên người cô, một tay nâng cầm cô lên, bắt buộc cô há mồm, sau đó đầu lưỡi anh tiến vào, tiến quân thần tốc, cắn vào đầu lưỡi không kịp rút đi của cô, bắt lấy nó, cùng anh cuốn hút. Sau đó anh bỗng nhiên nắm lấy hai tay cô giơ lên phía trước, giữ chặt lấy tay cô ở trên, một động tác, khiến cho bộ ngực cô hoàn toàn cao ngất trước mắt anh, anh cúi đầu, môi lưỡi phủ lên đó, một chút đường sống cũng không lưu.

Khoái cảm mãnh liệt làm cho Kỉ Dĩ Ninh rớt cục rên rỉ ra tiếng, anh quá nhanh, động tác rất thân mật rất quyến rũ, hoa cả mắt làm cho cô hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh, cô hoảng loạn chỉ có thể một lần lại một lần gọi tên anh.

Cô chỉ biết là, anh rất ít như vậy, làm tình gần như bạo lực.

Kỉ Dĩ Ninh không biết, kỳ thật, chỉ cần cô tỉnh táo cô sẽ rõ ràng mình đầu gối đến đâu, sẽ hiểu được sự điên cuồng trong đêm nay của Đường Dịch rốt cuộc từ đâu mà đến.

Đưa ra một ví dụ đơn giản vậy, tuy rằng hai người đã thành vợ chồng được hai năm rồi, nhưng thường thường sau khi Đường Dịch lừa cô lên giường đều phát sinh một cuộc đối thoại vô cùng thâm thúy như sau –

“Anh đi tắt đèn đi mà.....”

“.....”

“Em muốn cái chăn.....”

“.....”

“Em còn muốn đóng cửa.....”

“.....”

“Anh, anh đem tay em nắm vào nơi nào hả?!”

“.....”

“Em không cần sờ nơi đó của anh!”

“.....”

“Không cần sờ chính là không cần sờ.....”

“.....”

“Anh không nói đạo lý..... Anh, anh, sao anh không tự mình sờ đi!”

“Kỉ Dĩ Ninh! Em câm miệng lại cho anh! Anh muốn em sờ!”

“.....”

Vì vậy, trên thực tế, Đường Dịch thật là thực không dễ dàng gì. Kỉ Dĩ Ninh ở trên giường hoàn toàn không có một chút kỹ xảo nào tính là đáng nói, không chỉ không có kỹ xảo, còn không có giác ngộ, khi ở trên giường cùng anh cô dĩ nhiên còn có thể bảo anh tự mình sờ, mà không ngấm lại, nếu anh muốn chính mình giải quyết, còn vô cùng thâm thúy cùng cô ở trong này cả buổi sáng làm cái gì.....

Anh cũng không thiếu phụ nữ, quyến rũ mãnh mai đáng yêu, chỉ cần anh nói một câu hay một cái ngoắc tay, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng là cố tình, chính là anh không cần, chính là anh không thích, không thể đổ lỗi cho người khác, mà lỗi là do anh ngay từ đầu đã không lưu ý bị cô chiếm giữ tất cả.

Mà đêm nay, Kỉ Dĩ Ninh say, không hề cứng nhắc không hề đầu gối, tất cả đạo đức chuẩn tắc đều bay đi hết, thứ toát ra chính là phong tình nguyên thủy nhất, cho nên Đường Dịch không thể dễ dàng khống chế được bản thân mình, làm khó cô muốn dạy cho cô có thể am hiểu hương vị tình yêu tốt đẹp nhất mà anh mang đến.

Đêm đó Kỉ Dĩ Ninh không được ngủ yên.

Trên người luôn luôn có ai đó mạnh mẽ đè nặng lên mình, cường thế nắm trong tay từng bộ phận trên cơ thể cô, sau mỗi lần cô thở hổn hển cầu xin tha thứ, lại nâng đôi chân thon dài của cô lên, chậm rãi tiến vào, mang theo ý muốn xâm lược rõ ràng như vậy, giống như muốn xỏ xuyên qua từng góc ngách trên thân thể cô mới bằng lòng bỏ qua.

Anh gọi tên cô, một lần lại một lần, anh gọi cô Dĩ Ninh, sau đó bạc môi hôn xuống, sâu sắc triền miên, làm khuấy động lòng người.

Môi và lưỡi cũng có linh hồn riêng của mình, gặp được đồng loại, hết sức căng thẳng, dây dưa cuốn lấy, dần dần mới luyện tiệp dừng lại.

Hemingway đã từng nói, khi bạn và một người bạn yêu thương làm tình, thì có thể nhìn thấy được đường chân trời đang chuyển động.

Kỉ Dĩ Ninh ngẩng đầu lên, không tìm thấy một điểm chống đỡ nào, tất cả đều mờ mịt, cô mở to mắt nhìn quanh, thấy tất cả mọi thứ đều mang một cái vòng vàng ở ngoài, nhìn cái gì cũng không rõ, không giống thật.

Chỉ nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, huyền hoặc như vậy, giống như đắm chìm trong một làn hơi nước, cô luôn nghe thấy một giọng nói đang gọi tên mình, giọng nói đó thật ôn nhu và sâu lắng, cùng với nhịp điệu dưới thân lặp đi lặp lại, dẫn người ta vào tần suất sa đọa, làm cho cô không cảnh giác đã cam tâm tình nguyện sa vào đó. Vì thế Kỉ Dĩ Ninh thật sự cảm giác, giống như toàn bộ đường chân trời trên thế giới đều đang chậm rãi chuyển động trước mắt cô.

Cô nâng tay vòng lên cổ anh, thốt thanh gọi lên một cái tên: “Đường Dịch.....”

Một lần cuối cùng, vào lúc cao triều, anh làm cho cô hoàn toàn kinh hãi.

Người đàn ông tên Đường Dịch trước mắt này đã cho cô biết, đàn ông vào phút cuối cùng có thể kinh diễm đến mức độ nào.

Anh kinh diễm là cả một quá trình, rất chậm, ngay từ đầu cũng không phát hiện, mãi đến cuối cùng mới có thể giật mình khiếp sợ, loại kinh diễm này rất đẹp, bởi vì nó là một quá trình mãn tính kịch liệt, thời gian càng lâu, dư vị càng dày đặc, khiến thân mình cô run lên.

Anh nghiêng người ôm cô, kéo cô vào trong lòng, cảm thụ nhiệt độ cơ thể mình lưu lại trên người cô.

Nâng tay gạt đi sợi tóc bị mồ hôi tẩm ướt, anh mơn trớn khuôn mặt cô, chăm chú nhìn dung nhan say lòng người của cô.

Lông mày còn chưa giãn ra, cô còn chưa bình tĩnh lại từ trong dư vị cao triều, Đường Dịch hôn nhẹ lên môi cô, thấp giọng hỏi một câu: “..... Đau?”

Cô theo bản năng lắc đầu.

Không đau, thật sự không đau. Hai năm nay, trừ bỏ đêm đầu tiên anh đoạt lấy cô, anh không còn làm cô phải chịu đau đớn tan nát cõi lòng như vậy nữa.

Hơi thở đã chậm lại, Kỉ Dĩ Ninh không tự giác dựa vào lòng anh.

Cuộn người lại, gắt gao dựa vào anh, tiến vào vòng ôm ấp ấm áp nhất.

Biết cô có một thân thể yếu ớt, Đường Dịch nâng tay ôm lấy thân thể cô, sờ lên da thịt trơn bóng nhẵn nhụi của cô, anh không nhịn không được nhíu mày: “Thật lạnh.”

Tại sao luôn lạnh như vậy?

Rõ ràng vừa mới trải qua một hồi yêu thương mãnh liệt, sau một thời gian ngắn, thân thể cô lại vẫn lạnh như vậy.

Bắt đầu từ khi anh gặp được cô, đã biết thân thể cô có tính hàn, giống như bệnh tật, cứ quẩn quít lấy cô không tiêu tan, một năm bốn mùa, xuân hạ thu đông, thân thể cô vĩnh viễn đều lạnh lẽo như thế, không có độ ấm, khi nắm chặt tay cô, cảm thấy trong lòng bàn tay cô lạnh như băng luôn làm sắc mặt anh trầm xuống.

Cũng bởi vậy, cô có sinh lý đau.

Sinh lý đau của cô thực nghiêm trọng. Anh nhớ tới, hai năm trước, sau khi cô trở thành vợ mình, nửa năm đầu, cô vẫn giống như trước, dường như tháng nào cũng đau, mỗi lần đau chẳng khác nào một lần chết đi, mồ hôi lạnh như băng ướt sũng cả người cô, tẩm ướt cả người cô, ngay cả sức lực kêu đau đớn cũng không có, một chút hơi thở một chút sức sống đều không có, chỉ biết nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, im lặng cầu cứu anh.

Kỉ Dĩ Ninh mỗi tháng đều chết đi một lần như vậy, làm cho Đường Dịch thúc thủ vô sách [5]. Anh ôm cô đi bệnh viện, Thiệu Kỳ Hiên mỗi lần đều phải lau mồ hôi lạnh yếu ớt biền bạch nói bệnh này của cô ấy tìm tới cũng vô dụng thôi. Đường Dịch nổi giận, không chỉ một lần khiến cho bệnh viện của Thiệu gia phải gà

bay chó sữa không ai được bình yên, thế nên cứ mỗi tháng vào mấy ngày đổ máu này, Thiệu Kì Hiên là một người đàn ông mà so với một người phụ nữ như Kỉ Dĩ Ninh còn lo lắng hơn.

Sau đó, anh tìm rất nhiều chuyên gia ở Trung Quốc và nước ngoài xem bệnh cho cô, điều dưỡng bằng phương pháp cổ truyền, mỗi ngày đều nhớ rõ bảo người đun thuốc cho cô, anh không nói nhiều, ngay cả khi muốn cô uống thuốc cũng vậy.

Kỉ Dĩ Ninh đã từng thấy lúc Tiểu Miêu bị bệnh, bộ dáng Đường Kính lừa cô uống thuốc, liên tục dỗ dành cô, uống một thìa lại được ăn mười thanh chocolate, tiếp tục uống một thìa nữa sẽ kể chuyện cũ cho cô nghe, Tiểu Miêu cũng không muốn nghe truyện cổ tích, cô có khẩu vị mạnh mẽ, ví dụ như muốn nghe kể chuyện trong chiến tranh kháng Nhật, đảng ta đã làm thế nào khiến cho quân Nhật Bản kia phải vất chân lên cổ mà chạy trốn Đường Kính rất kiên nhẫn, liền kể cho cô tình hình tham nhũng từ cuối đời nhà Thanh, cứ nói mãi đến khi quân ta thành công giải phóng toàn Trung Quốc, lúc đó mới lừa được Tiểu Miêu uống xong một bát thuốc.[Đường Kính của chúng ta thật sự là..... Rất dễ lừa] [6]

Nhưng Đường Dịch sẽ không như thế, anh ngồi ở mép giường bón cho cô từng thìa một, anh chưa bao giờ nói một lời dỗ dành cô, cho tới khi cô uống xong anh sẽ nâng tay lau đi giọt thuốc bên khóe môi cô, anh luôn chăm sóc cô như vậy, toàn thân đều nói lên, nhưng không bao giờ nói ra lời.

Có lẽ là vì bộ dáng đó của anh, đã dần dần khiến cô động tâm.

Thật sự, trên thế giới này, có ai giống như Đường Dịch, đối tốt với cô được như thế đây?

Mỗi tháng đau đớn đó, cô nép vào ngực anh nắm chặt áo sơ mi của anh và bật khóc, không phải bởi vì rất đau, mà là bởi vì cảm thấy áy náy với anh, cô vừa khóc vừa hỏi, anh thích em ở điểm gì vậy, Đường Dịch, tại sao anh lại thích em chứ?

Một Kỉ Dĩ Ninh phiền toái như vậy, rốt cuộc là tại sao anh lại thích cô.

Mỹ mạo, quyến rũ, thủ đoạn, kỹ xảo, tất cả đều là tiêu chuẩn chơi đùa khi Đường Dịch còn độc thân, Kỉ Dĩ Ninh lại không có thứ gì.

Mà anh chỉ khẽ cười cười, vuốt ve mặt cô, không nói cho cô nhiều lắm, chỉ đơn giản nói với cô: Anh muốn em, bởi vì trên người Kỉ Dĩ Ninh có thứ gì đó khiến anh muốn bảo vệ, thực trân quý, anh gặp được, liền luyện tiếc không muốn nó biến mất.

Lúc ấy cô nghe được ý hiểu ý không, cho tới bây giờ cũng không phải thực hiểu được.

Một cô gái lương thiện ư? Ồ, dựa vào thân phận và bối cảnh của Đường Dịch, nếu nghĩ là muốn, tại sao lại chưa từng gặp người con gái như vậy chứ, Kỉ Dĩ Ninh cô lại dựa vào cái gì, có thể làm cho Đường Dịch luyện tiếc như thế.

Rất nhiều ngày sau đó, khi thời gian đã phục hồi tất cả mọi chuyện, cô đi qua một góc đường, lại qua một góc đường nữa, cô đi qua tất cả góc đường vẫn không gặp được anh, Kỉ Dĩ Ninh mới biết, nếu một người đàn ông đã yêu quá sâu đậm thì rốt cuộc sẽ không thể nghe thấy một âm thanh nào.

Rất nhiều ngày sau đó, Đường Kính chăm chú nhìn cô, chậm rãi mở miệng hỏi: Em có biết, Đường Dịch thương tiếc em bao nhiêu không?

Anh nói cho cô biết: Kỉ Dĩ Ninh, em có biết không, kỳ thật Đường Dịch đã dành tất cả âm áp mà cả đời này anh ấy cũng không thể nghĩ đến, tất cả đều cho em.

[1] Mauritius – quốc gia phía đông Madagascar, gồm các đảo Mauritius, Rodrigues và quần đảo Agalega. Đảo Mauritius có nguồn gốc núi lửa.

Các ngôn ngữ chính, tiếng Anh (chính thức), Creol, Pháp, Hindi, Urdu, Khacca.(Tiểu Dương: Tiếng nước này mà cũng đọc được sao??? Haizzz!!!)

[2] Chữ hành (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải (). Cũng tương tự như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo ().

Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo () [3] Phong tình là tình cảm lãng mạn giữa trai và gái. [4] Tâm hoa nở phóng: hoa nở trong tâm, ý nói sự vui mừng, hạnh phúc... [5] Thất thủ vô sách: bó tay không biện pháp, không biết phải làm sao. [6] Chữ : ban đầu có nghĩa là sáng ngời, tươi sáng. Nhưng bắt đầu từ năm 2008 nó đã trở thành một biểu tượng phổ biến trên mạng Trung Quốc, được sử dụng với nghĩa là: chán nản, buồn, bất lực.

18. Chương 18

Chương 18: Chu Tồn Huyền

Sáng sớm hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên len lỏi vào phòng ngủ, Kỉ Dĩ Ninh nghiêng người. Đồng hồ sinh lý báo thức hoàn toàn mất đi hiệu lực, có lẽ do cô quá mệt mỏi. Ngay cả sức lực mở to mắt ra cũng không có, đau nhức khắp người, di chứng sau khi say chính là đầu đau dữ dội, thế nên đây là lần đầu tiên Kỉ Dĩ Ninh tỉnh lại mà không có ý muốn rời giường. Không nhận được lại chui vào ổ chăn, yên lặng tự an ủi mình: Mười phút thôi mà, ngủ tiếp mười phút nữa thôi mình sẽ đứng dậy.....

Cơn buồn ngủ lại một lần nữa ập đến, lại không bị ai quấy nhiễu, cô cứ tiếp tục nặng nề ngủ như vậy.

Trong giấc mơ, Kỉ Dĩ Ninh nghe thấy một giọng nói khêu gợi trầm thấp bên tai mình, vô cùng dụ hoặc hỏi: “..... Ai là người đẹp nhất Dĩ Ninh gặp được?”

Cô mệt mỏi ngay cả chút sức lực trả lời cũng không có, nhưng đối phương vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần lại một lần, kiên nhẫn lặp lại vấn đề, âm sắc hoa hoa lệ, làm cô không chịu được mà bị dụ hoặc.

Hơi hơi giật giật môi, Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu, giọng nói hàm hồ truyền ra: “Mona Lisa.....”

“.....”

Đường Dịch hiềm khi cảm thấy ngỡ ngàng. Thật không hổ là Kỉ Dĩ Ninh, cái gì cũng không giống người thường. Uhm, về vẻ đẹp mà bại bởi Mona Lisa, anh còn có thể chấp nhận được. Thân thể trần trụi của cô dễ dàng khiến cho ánh mắt của Đường Dịch càng ngày càng mờ ảo.

Ở trên giường, nhất là lúc ở cùng Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch tuyệt đối là một người tùy tâm sở dục [1], muốn cô, anh nhất định phải có được.

Ngón tay thon dài của anh dao động từ đường cong của eo cô xuống phía dưới, khám phá vào giữa hai chân đang khép chặt của cô. Hình ảnh tối hôm qua hiện lên trước mắt, giống như trong cơ thể cô còn mang độ ẩm của anh chưa kịp tán đi, nhớ tới tư thái phong tình vạn chủng quyến rũ mê người khi cô đắm chìm trong tình dục, bỗng chốc toàn bộ ánh mắt của Đường Dịch lâm vào u ám.

Năm phút đồng hồ sau, Kỉ Dĩ Ninh vô thức nắm chặt chăn, hơi hơi mở miệng, rên rỉ ra tiếng.

Đường Dịch kéo cô lại gần, phủ lên lên thân thể trắng nõn của cô, dùng ngón tay mình gợi lên dục vọng của cô, dùng giọng nói mê hoặc đập tan phòng tuyến của cô, “Dĩ Ninh đến bảo tàng Louvre xem [Mona Lisa] vào lúc nào?” [2]

Kỉ Dĩ Ninh bị anh làm cho tiến hay lùi đều không được, hơi thở hoàn toàn rối loạn, hàm hồ trả lời: “Đại học.....” Đường Dịch tuyệt đối là loại người được một tác lại muốn tiến một thước, không hề có ý định buông tha cho cô, ngón tay

anh khám phá vào bên trong, dẫn cô trút xuống đam mê tình dục. Anh hôn lên môi cô, nhiều loạn suy nghĩ của cô: “Xem cùng ai vậy?” Người mới học nghề như Kỉ Dĩ Ninh làm sao có thể chịu được loại kỹ xảo

này của anh, ôm lấy cổ anh, tất cả lý trí đều bay đi, vô thức liền nói ra toàn bộ cho anh. “Tồn Huyền.....” Đường Dịch dừng động tác. Giây tiếp theo, anh bỗng nhiên bứt ra từ trong cơ thể cô.

Tốc độ cực nhanh, mang đến khoái cảm thật lớn, nhưng chỉ là trong chớp mắt, thứ lưu lại trong cơ thể, chính là hư không đáng kể. Kỉ Dĩ Ninh lập tức bị đám mây lơ lửng bao phủ, ý thức và tư tưởng rất cục đã trở lại, một mối mở to mắt, mờ mịt tập trung vào một điểm, liền thấy một bóng người quen thuộc. Hai tay anh bao quanh bên người cô, ôm trọn cơ thể cô, sợi tóc màu đen rũ xuống, chặn đi tầm mắt anh, làm cô không nhìn rõ vẻ mặt, cảm giác áp bách cứ như vậy ùn ùn thổi quét mà đến. “Đường, Đường Dịch.....” Thấy hình ảnh hai người đều đang trần trụi, Kỉ Dĩ Ninh nhất thời vừa thấy xấu hổ vừa thất sợ hãi, hai tay cuống quýt che ở trước ngực, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng lên.

“Đường Dịch..... Chúng ta, sao chúng ta lại có thể.....” “Không được phép gọi anh là Đường Dịch.” Bỗng nhiên anh cắt lời cô, đáy mắt đen tối. “Ngày hôm qua em đã gọi anh thế nào thì hôm nay cũng phải gọi như thế, về sau cũng không cho phép đổi.”

Anh tức giận. Kỉ Dĩ Ninh đột nhiên phát hiện sự thật này, nhưng, anh tức giận cái gì chứ? Đường Dịch bỗng nhiên nâng tay xoa mặt cô, biểu tình điềm lệ:“..... Không nhớ rõ ngày hôm qua gọi anh thế nào sao?” Thì ra anh vẫn nghĩ đến, Kỉ Dĩ Ninh là người rất hướng nội, không biết chủ động, từ cách gọi tên cũng có thể nhận ra, ngay cả họ và tên cô đều gọi lên, không biết làm nũng, không biết làm anh vui vẻ.

Tuy nhiên, vài phút trước anh mới phát hiện, cô không phải đều đối đãi với mọi người như vậy.

Từ miệng cô vô thức gọi ra một cái tên, làm cho Đường Dịch lạnh thấu xương. Thế mới biết được, thì ra, mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, mặc kệ có cùng nhau hay không, chỉ cần Kỉ Dĩ Ninh nguyện ý, là có thể thủy chung giữ lại những thói quen thân mật nhất dưới đáy lòng mình.

Đường Dịch bỗng nhiên kéo ra bàn tay chắn trước ngực của cô, một động tác, khiến cho toàn bộ thân thể cô thẳng thắn thành khăn trải trần trụi trước mắt anh. Không nhìn đến biểu tình xấu hổ bối rối của cô, anh cúi đầu cắn lên bộ ngực của cô, đầu lướt lướt qua cái đỉnh cao ngất, sau đó bỗng nhiên động thân, đem toàn bộ mình chôn sâu trong cơ thể cô, ý muốn cô phải trải qua tra tấn gấp đôi, cả thể xác và tinh thần.

“Như thế này sao, em muốn thế này?” Khuôn mặt điềm lệ của anh ở ngay trước mắt cô, bức bách cô: “Tối hôm qua chúng ta như vậy, em gọi anh thế nào mà bây giờ đã quên rồi sao?..... Nhưng đối với một người, Kỉ Dĩ Ninh lại có thể nhớ rõ ràng như thế sao, phải không?”

Kỉ Dĩ Ninh rốt cục hiểu được mình sai ở đâu.

“Tồn Huyền là bạn, là cùng học.....”

Cô thật cẩn thận nhìn anh giải thích, thanh âm thực mỏng manh, hỗn loạn và mang theo cả run sợ:“Khi còn ở Cambridge, các bạn trong trường đều gọi anh ấy như vậy, cho nên em mới gọi theo, đó chỉ là thói quen của em thôi, không có ý gì khác.....”

Anh không nói lời nào, mà cứ âm nhu nhìn thẳng vào cô, anh là cao thủ sát ngôn quan sắc, chưa bao giờ cho phép bất cứ ai nói dối trước mặt mình, nhất là cô.

Kỉ Dĩ Ninh rất sợ anh như thế này, không nhận được gọi anh:“Đường Dịch.....”

Sắc mặt anh trầm xuống.

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng sửa miệng, mặc dù không quen, mặc dù khó có thể mở miệng, nhưng cô vẫn thuận theo.

“Dịch.....” Cô nắm tay anh, hướng đến điểm yếu của anh:“Tối qua em rất say đúng không? Bây giờ em đau đầu quá.....”

Đường Dịch rốt cục thu lại hơi thở áp bách, hôn lên môi cô, động tác yêu thương dịu dàng. Sau đó giật giật phía dưới, thẳng tắp xâm nhập vào trong người cô, làm cô sợ hãi kêu lên.

“Bây giờ thì sao? Không đau đúng hay không? Dĩ Ninh.....”

.....

Hôm nay là thứ sáu, trời trong khí mát, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất mang theo hơi thở ẩm áp và cả nỗi lo lắng đặc biệt lúc đầu thu, gió mát trong lành, vẫn khiến người ta lo lắng bồn chồn không yên.

Sáng sớm, khi Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh ở còn đang triền miên, tại một quán mỹ thuật tạo hình lâu đời trong thành phố, nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Lão quán trưởng đứng trên bậc thang, nhìn anh chậm rãi đi về phía mình, áo sơ mi màu lam, áo lông trang nhã, đúng phong cách Anh. Anh bước từng bước lên bậc thang, đứng lại, quả nhiên có khí chất bình thản cần trọng.

Quán trưởng nở nụ cười, tiến lên ôm anh.

“William, cháu thật sự là không thay đổi một chút nào.”

Trong quán mỹ thuật tạo hình, trống trải im lặng, chỉ còn lại tiếng bước chân thong thả chậm rãi, tiếng vọng để lại trong không gian to lớn, yên tĩnh cao xa.

“Chuyện lần này cảm ơn cháu nhiều nhé”. Quán trưởng thật lòng cảm ơn anh: “Nếu không có cháu đầu tư thì nơi này khẳng định sẽ bị quay vòng, chỉ sợ rằng bây giờ nó đã không còn tồn tại nữa rồi”.

Người đàn ông đó mỉm cười, giọng nói thản nhiên: “Chắc là vậy.”

“Ồ.” Quán trưởng nở nụ cười, không nhịn được cảm thán: “Nay người làm VC và PE [3], sợ là chỉ còn cháu thôi, có thể đầu tư một số tiền lớn vào nơi này của chú. Không có gì đảm bảo và cũng không có giá trị thị trường.”

Im lặng lắng nghe lời của quán trưởng, vẻ mặt của anh thực lạnh nhạt, không có một chút hung mãnh nào mà một người làm VC/PE nên có.

“Nhiều năm rồi chưa về nước đúng không?”

“Đúng vậy, cũng nhiều năm rồi ạ.”

“Có muốn trở về không? Hay là, muốn ở lại Hoa Kỳ với bố mẹ cháu? Bây giờ hầu hết các ngân hàng đầu tư của nhà cháu đều ở Hoa Kỳ và ở trong nước, cháu lại ở Anh, không ai giúp đỡ cháu, sẽ rất vất vả đó.”

“Không sao ạ, cháu ở London vẫn tốt.” Anh lẳng lặng nói, giọng nói như tiếng nước suối chảy trong khe núi: “Ồ Hoa Kỳ có Lloyd C. Blankfein của Goldman Sachs [4], trong nước có Đường Thần Duệ Đường Thịnh, cho nên dù có làm VC hay làm PE, ở nơi nào cũng giống nhau thôi.”

Cạnh tranh, chém giết, vất vả, tất cả những điều đó đều là những gì mà kiếp này anh không thể tránh được mà buộc phải chấp nhận.

Quán trưởng than nhẹ: “Một mình cháu cứ ở lại London thì vẫn có nhiều việc không tiện đâu.”

“Thuận tiện.” Anh bỗng nhiên nói: “Thuận tiện cho rất nhiều người.”

Anh không rời khỏi London, không thể rời đi, anh còn rất nhiều người ở đó.

Bỗng nhiên anh đi đến trước một bức tranh, gương mặt lẳng lặng nhìn, hai tay cắm trong túi quần, lặng lẽ nắm thành quyền.

Người phụ nữ trong tranh, đôi mắt sâu và hàng lông mi dài, hai tay giao nắm, khóe môi khẽ mỉm cười, một nụ cười đó làm cho toàn thể giới say mê.

“Đây là bức tranh [Mona Lisa] phóng tác.” Quán trưởng có hứng thú hỏi: “Cháu cũng thích bức tranh đó sao?”

“Không, không phải.” Anh khẽ cười, thản nhiên giải thích: “Trước đây cháu có một người bạn, cô ấy rất thích. Ở bảo tàng Louvre, cô ấy đã ngắm bức tranh này suốt hai giờ.”

Quán trưởng là người từng trải, nghe ra trong đó có ý tứ, nghiêng ngả hỏi: “die Liebe?”

Tiếng Đức, tình nhân.

Anh không nói gì, biểu tình thực lãnh đạm, trong mắt chợt lóe ra một bóng dáng mờ ảo như làn sương mù.

“Cô ấy, là một cô gái rất lương thiện..... Không nói nhiều, khi cười rộ lên vẫn mang bộ dáng lạnh nhạt, dáng cô ấy đẹp rất đẹp, rõ ràng hiểu biết rất nhiều, nhưng không bao giờ khoe ra, thậm chí cũng không để người khác biết đến.”

Quán trưởng thực sợ hãi than:“Bây giờ càng ngày càng ít những cô gái như vậy đó.”

“Kể lại một chuyện cho chú nhé.”

Anh mỉm cười, chậm rãi mở miệng, giọng nói thực hoài niệm, ẩn ẩn hàm chứa một tia thương tiếc: “Năm cuối cùng ở Đại học có một cuộc thi văn học châu Âu, tác phẩm cô ấy đưa ra là một bức tranh, cô ấy vẽ mất ba tuần, nhưng trước vòng chung kết lại bị hủy đi, bởi vì người bình phẩm trong cuộc thi đó là giảng viên tại viện văn học Hoàng gia, người có tác phẩm tốt nhất sẽ được giữ lại để đào tạo cao hơn, chỉ chọn một người thôi, cho nên cạnh tranh rất khốc liệt.”

Quán trưởng gật gật đầu:“Nhất định cô ấy đã khóc rồi?”

“Không đâu.” Anh lắc đầu, giọng nói thực đau lòng:“Cháu chưa từng nhìn thấy cô ấy khóc, nhìn cô ấy có vẻ rất yếu đuối, nhưng chưa bao giờ khóc. Thậm chí cô ấy còn không có oán giận, thu lại bức tranh đã bị hủy đó, dùng một đêm, một lần nữa hoàn thành một tác phẩm mới.”

Quán trưởng thật cao hứng: “Vậy cô ấy đã được lựa chọn sao?”

Anh gật đầu.

Quán trưởng cười rộ lên.

“Nhưng mà cô ấy không đi nên bị coi là tự từ bỏ”

Quán trưởng kinh hãi:“Sao có thể như vậy?”

“Bởi vì không tìm thấy cô ấy.” Về mặt anh rất đau khổ: “Không tìm thấy cô ấy, nghe nói nhà cô ấy xảy ra chuyện, nhưng cho tới bây giờ cô ấy vẫn không nói với mọi người..... Ai cô ấy cũng không nói.”

Bao gồm cả chính anh nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khách vào quán mỹ thuật tạo hình càng ngày càng nhiều.

Anh nâng cổ tay lên nhìn thời gian, gương mặt tuần tú quay về phía quán trưởng, hơi hơi vuốt cằm:“Không còn sớm nữa, cháu phải đi đây ạ.”

“Nhanh vậy sao?” Quán trưởng thực luyến tiếc:“Chú đang muốn gọi một người giúp cháu đi xem qua nơi này, cô ấy thực vĩ đại, nhất định có thể có tiếng nói chung với cháu.”

Đáng tiếc người nhà của Dĩ Ninh vừa mới gọi điện thoại đến, nói là hôm nay sức khỏe của cô ấy không tốt, xin phép một ngày.

“Lần sau đi ạ.” Anh khẽ cười, an ủi lão tiên sinh:“Lần sau cũng được.”

“Cháu chỉ nói có lệ thôi chứ gì.” Quán trưởng thở dài:“Lần sau cháu về nước, không biết sẽ là bao nhiêu năm nữa đây.”

Ngoài cửa, cấp dưới đã nhắc nhở anh:“Chu tiên sinh, chúng ta sắp muộn rồi.”

Vì thế quán trưởng chỉ có thể tiễn anh ra ngoài.

Xe anh đỗ ở ngoài, trợ lý đã mở sẵn cửa ra, anh và quán trưởng sóng vai nhau đi xuống bậc thang, anh đang chuẩn bị nói ‘Hẹn gặp lại’ với quán trưởng.

Nhưng không ngờ, một giọng nói từ xa vọng tới, đập tan toàn bộ lý trí của anh.

“Xin lỗi nhé! Hôm nay tôi đến muộn!.....”

Chu Tồn Huyền nhìn bóng người quen thuộc trước mắt, nhìn cô lướt qua sát bên người mình, nhìn cô vội vàng chạy về phía trước, đứng trước mặt quán trưởng cúi đầu giải thích.

Sáng sớm hôm nay, cô cứ như vậy, đột nhiên xuất hiện giống như bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Giống như năm đó cô đột nhiên rời đi.

Khiến cả người anh run rẩy.

– anh vẫn luôn nghĩ rằng, anh đã không nhớ nổi lần cuối cùng anh gặp em, khi đó em mặc áo sơ mi, anh cũng mặc áo sơ mi, còn có thời gian còn có địa điểm, còn có cảm tình. Anh vẫn luôn nghĩ rằng, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, anh không thể nhớ được khuôn mặt em.

Nhưng thật bất ngờ, tất cả những gì thuộc về em, hóa ra anh đều nhớ rõ.

“Dĩ Ninh.....”

Nghe thấy tiếng gọi, cô nghi hoặc xoay người lại.

Vừa nhấc mắt, cô ngay lập tức thất thần sững sờ không nói nên lời.

Anh bỗng nhiên tiến lên, cái gì cũng không nói ra miệng, thầm nghĩ xác định người trước mắt này, có phải là Dĩ Ninh trước kia hay không. Vì thế anh nâng tay, kéo cô vào lòng mình, dùng sức ôm chặt, sợ chỉ cần mình nhắm mắt vào cô sẽ biến mất không thấy.

Duyên phận của hai người, có đôi khi không đủ dùng cả một đời, mà chỉ có nửa đời mình.

Gặp nhau rất ngắn ngủi nhưng chân trời thì dài vô tận.

Nhiều năm sau bất ngờ tìm thấy, có thể nói đó cũng là may mắn, cho nên tất cả những chuyện đã qua đều không còn quan trọng nữa.

Anh ôm chặt cô, dùng hết sức lực.

Đem cô chôn sâu vào ngực, anh cúi đầu, ở bên tai cô gọi cô Dĩ Ninh.

Một ngày này, một hình ảnh này, kể từ khi cô bắt đầu bước vào cuộc đời của anh, anh đã bắt đầu chờ đợi. Giống như cuộc đời này chỉ còn lại một nỗi ám ảnh, anh cố chấp không rời khỏi London, không rời khỏi Cambridge, thường thường đứng một mình trước cửa thư viện mà trước đây cô yêu thích nhất vào những ngày nổi gió nổi mưa, tưởng tượng có một ngày, có thể cô vẫn giống như trước đây, ôm sách đi ra.

Nhưng từng ngày từng ngày cứ dần trôi qua, mà cô vẫn không trở về.

Chu Tồn Huyền nghĩ, có lẽ bắt đầu từ khoảng thời gian đó, anh đã bước vào kỷ nguyên không có tình yêu, thân thể vẫn còn đó, nhưng ôn nhu của trước kia đã không còn, toàn bộ đã bị cô mang đi, vì thế sương mù ở London, gió nổi mưa bay càng lộ rõ bi thương của anh.

“Dĩ Ninh.....”

Em nói cho anh biết, bây giờ chúng ta phải dùng thái độ nào để đối mặt với nhau đây? Lấy trầm mặc? Lấy ôm? Hay là, lấy triền miên?

Kỉ Dĩ Ninh ngỡ ngàng ước chừng năm phút đồng hồ.

Cứ ngỡ ngác bị anh ôm chặt vào trong ngực như vậy, mùi hương Weekend vẫn còn trong trí nhớ thoang thoảng vây quanh, khiến cô nhớ lại những gì đã qua.

Hơi thở của Tồn Huyền, ôm ấp của Tồn Huyền, ôn nhu của Tồn Huyền.

Quên có thể còn nhớ lại, rời đi có thể còn gặp lại nhau, thời gian lập nên một câu đố, muốn đem đến cho cô một cơ hội nữa, làm cô không hề phòng bị mà chịu thương tổn.

Cô không dám lên tiếng, sợ đây là ảo giác, mãi đến khi tiếng nói của anh vẫn không ngừng vang lên bên tai cô, cô mới dám mở miệng, cúi đầu gọi một tiếng, thật cẩn thận:“Tồn Huyền.....?”

Chu Tồn Huyền nhắm mắt lại.

Cách yêu một người rất quan trọng, thế nên có đôi khi nó quyết định kết cục cuối cùng của tình yêu đó.

Anh từng quá thận trọng, luyện tiếc một phần bức bách với cô, rõ ràng biết cô không hiểu cách yêu một người, rõ ràng biết cô không hiểu tình cảm, vậy mà anh vẫn luyện tiếc dùng thủ đoạn của đàn ông để đây

cô chấp nhận mình, anh chỉ đứng bên cạnh cô, nhìn cô đã thấy đủ rồi, trong lòng chờ mong một ngày nào đó, cô có thể biết, có thể chủ động đến bên cạnh mình.

Mãi đến khi cô bước ra khỏi cuộc đời mình, anh mới biết, đối với Kỉ Dĩ Ninh, anh đã dùng sai cách rồi.

Đã sai lầm một lần rồi, cho nên, anh sẽ không để mình sai lầm lần thứ hai nữa.

Chu Tồn Huyền chậm rãi mở mắt ra.

Một ánh mắt, hơi thở quanh thân trong nháy mắt trở nên bối rối.

Âm đạm tĩnh mịch của ngày thường trong nháy mắt đã rút đi, lớp nền cường thế yên lặng dâng lên. Đáy mắt nồng đậm màu sắc u ám, nhuộm đắm ra dục vọng, là dục vọng chiếm giữ của đàn ông đối với phụ nữ.

Ngón tay không tự giác bắt đầu dùng sức, đem cô hướng về phía mình càng chặt chẽ hơn. Nghiêng người sang một bên, anh chậm rãi cúi người, đôi môi lướt qua trước mắt cô, rơi xuống đôi môi mềm mại của cô.

Kỉ Dĩ Ninh gần như phản ứng theo bản năng, nhanh chóng đẩy anh ra.

Sức của cô không lớn, chỉ thoát được nụ hôn của anh, thân thể cô vẫn bị khóa chặt trong ngực anh. Cô bị hành động đột ngột của anh mà hơi thở hoàn toàn rối loạn, vội vàng muốn giải thích với anh: “Tồn Huyền, không thể!”

“Không thể, phải không?”

Anh khẽ cười, nghĩ đến cô vẫn còn đơn giản như năm đó, vì thế anh cắt ngang lời giải thích của cô.

“Năm đó em nói, em nói nắm tay thì có thể, cái khác em không quen. Khi đó em còn quá nhỏ, cho nên anh chờ em. Mà bây giờ, anh không có ý định chờ đợi lâu hơn nữa.”

Ngón tay thon dài của Chu Tồn Huyền xoa nhẹ lên đôi môi mềm mại đỏ ửng của cô.

Kỉ Dĩ Ninh trong trí nhớ của anh có khuôn mặt đơn thuần dịu dàng, vì tiếp xúc với ngón tay anh mà ngày càng lạnh hơn, làm anh cảm thấy, khoảng cách hai năm giữa anh và cô đó, chỉ giống như giấc mộng xuân không để lại dấu vết nào.

Hóa ra căn bản, Chu Tồn Huyền chưa bao giờ muốn quên.

Anh thường thức cô, trong quá khứ đã từng thưởng thức, cho đến bây giờ vẫn còn chưa hết tình cảm, nó vẫn luôn động lại trong lòng.

Kỉ Dĩ Ninh nóng nảy, cô nhìn anh, thấy ý muốn chiếm giữ trong mắt anh, quen thuộc như vậy, gần như mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy ánh nhìn này từ trong mắt Đường Dịch.

“Tồn Huyền! Bây giờ em đã –”

Anh không chịu nghe, giơ tay ra giữ lấy eo cô, cúi người xuống.

Ngay giây sau, Chu Tồn Huyền bỗng nhiên dừng lại toàn bộ động tác.

Bạc môi chỉ cách môi cô gần ngửi vài cm, bỗng nhiên anh lại dừng lại như vậy.

Đơn giản là tầm mắt anh rơi xuống cổ cô, cứ như vậy anh đã vô tình nhìn thấy bí mật trên cơ thể cô.

Kỉ Dĩ Ninh đương nhiên biết nguyên nhân anh dừng lại, cũng biết anh nhìn thấy cái gì, cô không trốn, không né tránh, cô không muốn giấu giếm một chút nào, dùng phương thức trực tiếp nhất buộc anh phải thừa nhận.

Dấu hôn.

Dấu hôn dày đặc rõ ràng, che kín cổ và xương quai xanh của cô, là ấn ký tuyên cáo sự sở hữu của Đường Dịch đối với cô trong một đêm triền miên.

Kỉ Dĩ Ninh bình tĩnh mở miệng, nói cho anh một chuyện thật: “Bây giờ em, đã thành..... người có gia đình rồi.”

.....

Chạng vạng, màn đêm buông xuống.

Ngã tư đường trên thành phố rộn ràng nhộn nháo, dòng xe đi lại cứ như nước lũ chảy xiết.

Hòa trong dòng người qua lại đó, có hai thân ảnh đặc biệt khiến người ta phải chú ý. Anh và cô cùng sóng vai nhau bước đi, tư thái im lặng, cứ đi chậm rãi như vậy, có hiểu biết cũng có ăn ý với nhau, không ai nói gì.

Cuộc gặp gỡ ban ngày đó, dấu hân rõ ràng trên người cô đã khiến Chu Tồn Huyền hoàn toàn nhận rõ sự thật. Đau đớn thấu xương, cũng là sự thật. Anh không còn con đường nào có thể lựa chọn nữa, chỉ có thể thừa nhận.

Cường thế rút đi, quay trở về ảm đạm tĩnh mịch. Đây là điều duy nhất mà hiện tại anh có thể làm được.

Ngay sáng hôm nay, Kỉ Dĩ Ninh im lặng thừa nhận bộ dáng một đêm triền miên trước mắt anh, nháy mắt đã làm cho Chu Tồn Huyền không thể không cúi đầu chấp nhận.

Ngay cả thói quen cũ có thể nhớ lại những ngày tháng đã qua, nhưng mà rốt cục có một số người đã không còn ở lại bên cạnh anh nữa.

“Trước khi tốt nghiệp bỗng nhiên không tìm thấy em, không lấy học bổng, ngay cả buổi lễ tốt nghiệp cuối cùng, cũng không tham gia..... Nhiều người ở trường học không ngừng hỏi anh, muốn biết chỗ em ở, anh chỉ có thể nói cho bọn họ, rơi vào một tình huống thực khẩn cấp, không thể không rời đi.”

Nghe thấy tiếng nói của anh lẳng lặng chảy xuôi, Kỉ Dĩ Ninh đi bên cạnh anh, thấp giọng nói: “Em thực có lỗi.....”

“Em có lỗi gì chứ.” Giọng nói của Chu Tồn Huyền thực thê lương: “Không cần.”

Thật sự, bất kể là cô làm gì với anh, cũng không cần xin lỗi. Một người yêu một người khác, căn bản là sẽ không muốn cô ấy phải xin lỗi, mà anh yêu cô còn không kịp.

Chạng vạng, những hạt mưa nhỏ tí tách vừa ngừng rơi, mấy quán bán hoa quả ven đường đã dựng lên.

Chu Tồn Huyền dừng lại trước một trong những quán bán hoa quả đó.

Mùa thu, buổi gặp mưa, dường như có thêm sức sống, tạo nên màu vàng nhạt thật đáng yêu.

Anh lấy ví tiền ra, mua một quả bưởi nhỏ. Ông chủ tìm tiền lẻ trả lại anh, anh nâng tay nhận lấy, quay người lại, đã thấy phía sau mình có một cô bé đang nhìn quả bưởi nhỏ trên tay anh đầy chờ mong, anh khẽ cười, nhét tiền lẻ vào tay cô bé, nghe thấy cô bé vui mừng nói ‘Cảm ơn anh ạ’, sau đó lại đem tiền lẻ anh đưa cho ông chủ quán, vui vẻ nói ‘Ông ơi, cháu cũng muốn ăn bưởi ạ!’

Chu Tồn Huyền xoay người, cười với Kỉ Dĩ Ninh, chìa chìa vào cô bé đang mua bưởi phía sau: “Có giống em không?”

Kỉ Dĩ Ninh bật cười: “Cái gì chứ.....”

“Em thích nhất.” Anh đưa quả bưởi nhỏ ra trước mặt cô: “London không có nhiều bưởi tươi thế này, cho nên lúc đó, mỗi lần thấy có bán, em đều mua về rất nhiều.”

Nhớ tới chuyện cũ, Kỉ Dĩ Ninh cười rộ lên.

Chu Tồn Huyền nâng tay, kéo cổ tay áo sơ mi lên trên cánh tay, sau đó bóc vỏ của quả bưởi đó ra.

Kỉ Dĩ Ninh không nhịn được cười với anh: “Trước đây em cảm thấy, anh có thể bóc vỏ bưởi đẹp như vậy, có khi em cũng nghĩ ngờ rằng kiếp trước anh đã từng là người bán bưởi.”

“Nếu thật sự như em nói, thì điều mà anh cảm thấy hứng thú nhất chính là.....” Anh thản nhiên nói tiếp: “..... Khi anh là một người bán bưởi, có thể sẽ có hạnh phúc hơn bây giờ không.”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy ghen ngào.

Hạnh phúc của anh, cô không có khả năng mang đến.

Anh đem quả bưởi được bóc sạch vỏ, đặt vào trong tay cô, giống như năm đó ở Cambridge. Anh nở nụ cười với cô, sau đó xoay người bước đi, bóng dáng cô độc và tịch liêu. (tịch liêu: tịch mịch và hoang vắng).

Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu nhìn quả bưởi trong tay, môi mím chặt, cất bước về phía anh.

Cách đó không xa chính là một cây cầu, như ẩn như hiện trong bóng đêm lúc chạng vạng.

Chu Tồn Huyền đi đến bên cây cầu đó, ngừng bước chân.

Anh dựa vào lan can trên cây cầu, xoay người thản nhiên hỏi cô:“..... Có giống cầu Than Thở [5] chúng ta đã từng thấy không?”

Kỉ Dĩ Ninh gật đầu một cái.

Được xây bằng đá màu xám, cũng không có hoa văn cầu kỳ, nhìn qua rất bình thường, lại cực kỳ giống cầu Than Thở ở Venezia.

Anh và cô đã từng đến thăm nhiều nơi để học tập, đi châu Âu. Đi Louvre ở Pháp, nhà thờ Cologne ở Đức, điểm dừng chân cuối cùng, chính là cầu Than Thở ở Venezia. (Venezia chính là Venice)

Tương truyền rằng, nếu những người yêu nhau đến Venezia, hôn nhau vào lúc hoàng hôn mặt trời lặn, thì họ sẽ yêu thương nhau cả đời.

Nhưng vào lúc đó, anh không hôn cô, chỉ vì cô chưa thể thừa nhận hôn môi, vì thế, anh chỉ có thể nắm tay cô, bỏ lỡ cơ hội duy nhất trong đời mình.

Thời gian qua nhanh, Chu Tồn Huyền nhìn cây cầu, như là đang hỏi cô, mà cũng giống như tự hỏi mình:“Sau đó, anh luôn nghĩ, truyền thuyết kia có thật hay không.”

Nếu khi đó anh mạnh mẽ quyết tâm hơn với cô, thì bây giờ có phải cô đã trở thành Chu phu nhân?

Rõ ràng, đã cùng cô trải qua nhiều kỷ niệm như vậy.

Ở Louvre, sau giờ Ngọ (giờ Ngọ: 11h – 13h), anh canh giữ phía sau cô, cùng cô ngắm tranh; trong nhà thờ, anh nhìn cô chấp hai tay cầu nguyện, chữ thập trước ngực lóe ra tia sáng màu bạc nhu hòa.

Những ngày đó tại sao lại biến mất không dấu vết?

Rõ ràng trong quá khứ anh đã ở bên cô, nhưng vì sao nó biến mất, mà anh lại không rõ?

Bỗng nhiên anh gọi cô một tiếng:“Dĩ Ninh.....”

“Vâng?”

“Người bây giờ em yêu thương đó..... Ngay từ đầu, là em bị bắt buộc, có phải không?”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức kinh hãi.

“Anh..... Có ý gì?”

Chu Tồn Huyền mỉm cười, hai tay cầm trong túi quần, xoay người đối mặt với cô, thản nhiên đoán ra toàn bộ sự thật.

“Anh ta bắt buộc em, bắt buộc em tiếp nhận toàn bộ mình, tự do, cảm tình, thậm chí là..... tình dục. Em có thể ở lại bên cạnh anh ta, thậm chí cuối cùng có thể yêu thương anh ta, là vì căn bản anh ta không cho em con đường lựa chọn..... Anh ta bắt buộc em, dụ hoặc em, em đã từng giãy giụa, nhưng cuối cùng rốt cục phát hiện, đối với anh ta, thật ra một chút biện pháp em cũng không có.”

Anh sờ lên mặt cô, tươi cười ảm đạm như sương mù:“Anh nói, có đúng không?”

Kỉ Dĩ Ninh thực sợ hãi:“Anh..... Tại sao lại đoán được?”

Chu Tồn Huyền nhếch môi, tạo ra một độ cong thản nhiên.

“Không cực đoan, không giữ được em.”

Đây là bất đồng lớn nhất giữa anh và Đường Dịch.

Anh cứ lùi dần lùi dần, không thể dùng biện pháp mạnh mẽ với cô; Mà Đường Dịch, ngay từ khi bắt đầu, vừa ra tay đã muốn toàn bộ Kỉ Dĩ Ninh.

Anh đối mặt với cô, trong mắt có luyến tiếc, “Tình cảm cường thế như vậy, thật sự thích hợp với em sao?” Trong tình cảm hiện tại của cô, cô không hề có một chút biện pháp nào với người đàn ông kia.

Kỉ Dĩ Ninh cúi đầu, thừa nhận với anh:

“Em biết, thích anh ấy có thể rất khổ sở, nhưng mà, em không có cách nào, chính là rất thích anh ấy.....”

Đường Dịch là bữa tiệc sang trọng nhất trong cuộc đời cô.

Thần bí, nhẩn nhai, không thể cân nhắc, dẫn cô bước đi và không thể dừng lại.

Trong mắt cô có quyền luyến rõ ràng như vậy, làm anh cũng thấy rõ ràng. Đây làm sao có thể là Kỉ Dĩ Ninh không có chấp niệm như trước kia chứ? Vì thế, Chu Tồn Huyền không nói gì nữa.

Hai người cứ lặng lẽ đi như vậy một lúc lâu.

Gió gửi đến mùi hương thơm mát, biết là bên cạnh có hoa yên chi mới nở.

Chu Tồn Huyền nghiêng người, nâng tay nhẹ nhàng hái xuống hai đóa hoa, làm thành hai cái khuyên tai. Sau đó xoay người, giống như hồi còn ở Cambridge, mềm nhẹ ôm cô. Anh cúi người xuống, cầm vòng hoa trên tay cài lên vành tai tinh xảo của cô.

Trong gió đêm, vòng hoa đó nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, hương thơm tự nhiên lượn quanh người, Kỉ Dĩ Ninh liền cảm thấy thật vui vẻ, vui vẻ thuần khiết thế này giống như thói quen cũ mang lại cho cô, người khác không mang đến được, chỉ có Chu Tồn Huyền mới hiểu được.

Khẽ đẩy trán cô, anh thấp giọng cáo biệt đối với một đoạn tình cảm: “Nếu anh ta làm em đau khổ, em hãy luôn nhớ rõ, Dĩ Ninh là tốt nhất.”

Cô biết, anh đang cố vũ cô. Cho dù cô không thương anh, anh cũng vẫn cố vũ cô, đây là sự ôn nhu của Chu Tồn Huyền.

Vì thế cô chỉ có thể cảm ơn: “Tồn Huyền, cảm ơn anh.....”

Anh cười rộ lên, bạc môi hôn xuống dưới, khắc trên trán cô, phân rõ yêu thương dịu dàng đúng mực, là toàn bộ ấm áp của anh. Thế sự khó liệu, cô rời đi quá nhanh, vì vì thế anh còn không kịp nói cho cô, thật ra, anh vẫn coi cô là người yêu của mình mà yêu thương, mong cô trở thành người vợ tương lai mà mình muốn bảo vệ.

Giây tiếp theo.

“-!!!”

Ánh đèn sáng chói mắt của chiếc xe hơi thể thao chiếu đến, toàn bộ chiếu vào người Kỉ Dĩ Ninh, như lưỡi dao sắc bén, không chút lưu tình nào xé mở thân thể cô, như là muốn cho cô phải tê tái mới thôi. Tiếng cảnh báo bén nhọn của chiếc xe cũng cùng đến, âm thanh lợi hại, lướt qua bầu trời đêm, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ngọn đèn kịch liệt đánh vào người cô, Kỉ Dĩ Ninh nâng tay che ánh mắt, không thể mở mắt được. Cô được Chu Tồn Huyền bảo vệ sau người, nhìn qua, mơ hồ thấy được dấu hiệu của chiếc xe thể thao đó.

Logo có đôi cánh bay, là dấu hiệu đặc biệt của Spyker C8.

Điện thoại di động của Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên vang lên, cô kinh hãi nhận cuộc gọi: “..... A lô?”

“Lại đây cho anh.”

Lạnh lùng cứng rắn, sắc bén, gợi cảm, là giọng nói của Đường Dịch.

Cảm giác áp bách sâu nặng, cường thế không cho phép người khác phản kháng, là hơi thở của Đường Dịch.

[1] Tùy tâm sở dục: Làm theo ý thích của mình. [2] Bảo tàng Louvre: ở Paris, Pháp. [3] VC : viết tắt của từ Venture Capital (Đầu tư mạo hiểm)

PE: viết tắt của từ: Private Equity (Vốn chủ sở hữu tư nhân). PE là hình thức góp vốn đầu tư vào các doanh nghiệp tư nhân, TNHH.[4] The Goldman Sachs Group, là một ngân hàng đầu tư và hãng chứng khoán toàn cầu và công ty chứng khoán tham gia vào các nghiệp vụ ngân hàng đầu tư, chứng khoán, quản lý đầu tư, và các dịch vụ tài chính khác với khách hàng chủ yếu là thể chế. Goldman Sachs được thành lập năm 1869 và đặt trụ sở chính tại 200 West Street tại khu vực Hạ Manhattan của Thành phố New York.

Lloyd C. Blankfein: Chủ tịch kiêm CEO của Goldman Sachs[5] Cầu Than Thở: (Ponte dei Sospiri) nằm giữa Dinh Tổng trấn (Venezia) và nhà giam cũ trong thành phố Venezia, Ý, bắt qua Rio di Palazzo là một con kênh rộng khoảng 8 m. Chiếc cầu làm bằng đá vôi này do Antonio Contin, một người cháu của người xây cầu Rialto, Antonio da Ponte, xây năm 1605. Conti cũng đã tham gia xây cầu Rialto trước đó.

19. Chương 19

Chương 19: Khi dễ

Kỉ Dĩ Ninh nắm chặt điện thoại di động, lòng bàn tay dần dần bị mồ hôi lạnh tẩm ướt.

Chiếc xe Spyker C8 quen thuộc dừng lại cách đó không xa, khoảng cách hơn mười mét. Chủ nhân của chiếc xe thể thao đó không tắt đèn đi, ngược lại còn nâng tay ấn toàn bộ các nút điều khiển, ý định bật tất cả đèn lên, thẳng tắp chiếu lại phía này, ánh sáng chói mắt khiến người ta hoảng loạn.

Kỉ Dĩ Ninh hít sâu một hơi.

Đây là cảnh cáo.

Cô rất hiểu anh, biết rõ đây là cảnh cáo cuối cùng mà Đường Dịch phát ra cho cô khi không thể nhịn được nữa.

Trước đây cũng lâu rồi, Kỉ Dĩ Ninh đã hiểu được, người đàn ông này đã cướp đi toàn bộ cuộc sống trong tay cô, anh không thích Chu Tồn Huyễn. Đâu chỉ không thích, mà quả thực là không thể chấp nhận được.

Bắt đầu từ khi gặp cô, anh đã tra ra toàn bộ tư liệu về hai mươi ba năm cuộc đời cô, tất cả những gì thuộc về cô, đều không phải là bí mật trước mắt anh, bao gồm cả cái tên ‘Chu Tồn Huyễn’ này nữa.

Cô không biết rốt cuộc anh hiểu được bao nhiêu về Tồn Huyễn, để ý bao nhiêu, cô chỉ nhớ rõ vào một đêm nào đó sau khi hai người đã kết hôn, Đường Dịch đã làm một chuyện với cô.

Vào đêm hôm đó, anh về nhà, câu gì cũng không nói, một chút biểu tình cũng không có, giương mắt nhìn thấy thân ảnh cô chờ anh trước bàn ăn, anh bỗng nhiên tiến lên, nhìn cô từ trên cao, sau đó chặn ngang ôm lấy cô liền đi lên lầu, không để ý đến biểu tình hoảng sợ và xấu hổ của cô, anh đặt cô lên giường trong phòng ngủ, cởi bỏ cúc áo sơ mi của mình, quỳ gối trên mép giường, nâng tay xé mở chiếc váy liền của cô ra và tìm tòi bên trong đó.

Lúc đó, cô và anh cũng từng làm những việc của vợ chồng, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủn, cô làm sao có thể quen được. Vì thế cô rất sợ hãi, ở dưới thân anh run rẩy kỷ cực, cuối cùng rốt cực không thể nhịn được, yếu ớt nói với anh: “Hôm nay anh làm sao vậy.....”

Anh không nói lời nào, âm âm nhu nhu nhìn cô, như là muốn nhìn thấu toàn bộ con người cô. Cuối cùng, anh bỗng nhiên cúi người xuống, dán môi mình lên môi cô, quyến rũ hỏi ra một câu: “Gả cho anh, cùng anh làm, em không thể nhận có phải không?”

Trong phút chốc mặt Kỉ Dĩ Ninh hết hồng lại trắng. Lời nói của anh khiến cô bối rối xấu hổ, mà trong giọng điệu của anh còn ngầm mang ý tức giận càng làm cho cô kinh hoảng.

Trơ mắt nhìn cơn bão tuyết càng ngày càng mãnh liệt trong mắt anh, cô cố lấy dũng khí, nâng tay ôm cổ anh, nhỏ giọng nói với anh: “Không phải như anh nghĩ đâu, em có thể, có thể nhận” Đường như sợ anh không tin tưởng, vòng tay cô ôm anh lại chặt thêm chút nữa, dịu dàng nhắc nhở anh: “Em đã gả cho anh rồi mà.....”

Có lẽ cuối cùng là do cô chủ động mềm nhẹ như thế, nên anh cũng không hỏi lại câu gì nữa, chỉ là càng hung hăng muốn cô mà thôi. Một buổi tối, anh ôm cô làm hai lần, ôn nhu lại dữ dần hai lần, khiến cô không thể

tiến hay lùi mà chỉ có thể thừa nhận, kết quả vượt qua cực hạn hoan ái làm cho cô còn bị tra tấn trong ba ngày sau đó nữa, vừa động người, cô liền đau đớn cắn môi.

Mãi đến khi, Khiêm Nhân vụng trộm hỏi cô: “Kỉ tiểu thư, mạo muội hỏi một chuyện, xin hỏi có một vị Chu tiên sinh Chu Tồn Huyền, là gì của cô.....?”

Cô kinh ngạc, ngây ngốc trả lời theo trực giác: “Là bạn của tôi.”

“Bạn bè như thế nào?”

“..... Bạn bình thường thôi.”

Khiêm Nhân thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi kể khổ với cô: “Cô không biết chứ, hai ngày trước Dịch thiếu đã biết chuyện về vị Chu tiên sinh kia, thế là anh ấy nổi nóng, mấy ngày nay chúng tôi thật là khổ sở biết bao.....”

Kỉ Dĩ Ninh sửng sốt: “Anh ấy biết cái gì.....?”

Khiêm Nhân tự nhiên nói cho cô: “Đương nhiên là biết chuyện về cô và Chu tiên sinh rồi. Sinh viên học ở Cambridge với hai người đều nói, cô và Chu tiên sinh là người yêu.....”

.....

Sau đó, cô muốn giải thích với anh. Dù sao cũng đã gả cho anh rồi, cô luôn hy vọng mình có thể làm gì tốt cho anh, phải quan tâm đến anh. Nhưng mà cổ lấy dũng khí chuẩn bị vài thứ, đến lúc lâm trận cuối cùng cô lại lùi bước. Đường Dịch căn bản là không muốn cho cô cơ hội giải thích, mỗi khi cô chuẩn bị đủ tâm lý định nói ra ‘Em và Tồn Huyền là.....’, anh liền cau mày, nhíp nhàng ăn khớp uy hiếp: “Em xác định muốn nói đến chuyện này với anh sao? Anh khuyên em không nói ra thì tốt hơn đó, con người anh đối với những chuyện như thế này không dễ dàng tha thứ đâu.....”

Cô sợ tới mức từ đó về sau không dám nói đến nửa chữ về chuyện này nữa.

Bằng tâm mà nói, Đường Dịch thật là một người không bao giờ nói đạo lý, hơn nữa khi giải quyết bất cứ chuyện gì liên quan đến cô, anh căn bản đã quyết tâm không cần nói đến đạo lý với cô làm gì. Rõ ràng anh mới là người đến sau trong cuộc đời cô, vậy mà anh vẫn đang dùng một thái độ cường ngạnh quả quyết chặn lại toàn bộ tình duyên trước kia của cô.

Anh từng ôm cô trên giường, ngón tay không ngừng mơn trớn trước ngực cô, ở vị trí của trái tim, cực có kiên nhẫn tra hỏi cô: “Nơi này của em..... Đã cho ai?”

Không đợi cô trả lời, anh liền cường ngạnh bức bách cô: “Nói, nói em không có.”

Cô bị anh ôm chặt đầu lún sâu trong gối, chỉ có thể nghe được lời nói của anh, nhỏ giọng đáp một câu ‘Em không có’, đồng thời ở trong lòng thực âm ức: Vì sao anh luôn không nói đạo lý gì với cô như vậy chứ.....

Ngay giây sau đó, anh ôn nhu từ từ buông cô ra, chỉ nghe thấy anh chậm rãi đột nhiên hỏi: “..... Có phải em cảm thấy, anh thực không nói đạo lý gì với em đúng không?”

Trên thế giới này thật sự tồn tại loại đàn ông như Đường Dịch!

Kỉ Dĩ Ninh quả thực ngốc nghếch, cô nghĩ rằng rốt cuộc kiếp trước mình đã làm bao nhiêu chuyện xấu mà kiếp này lại có thể gặp được một người cực phẩm như Đường Dịch chứ?

Nhưng thật ra anh vẫn đang kiên nhẫn, tư thái dụ hoặc nói với cô: “Dĩ Ninh, từ nay về sau, quên hết những người khác được không?”

Cô ngây ra một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Nếu em không thể quên được thì sao.....?”

Đường Dịch nhất thời liền nở nụ cười.

“Điều này à..... Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không cho em cơ hội đó đâu.”

“.....”

.....

Thời gian trôi đi, bây giờ Kỉ Dĩ Ninh mới hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

Cô nắm điện thoại di động trong tay, ý muốn giải thích: “Hôm nay em gặp được Tồn Huyền.....”

Đường Dịch lạnh lùng cứng rắn cắt lời cô, giọng mỉa mai lên tiếng: “Có phải đang luyến tiếc không?”

Cô giật mình, vừa nói ra một câu ‘Em không có.....’, lại nghe thấy ở đầu dây bên kia Đường Dịch ‘Ba’ một tiếng cắt đứt liên lạc.

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh nhất thời mờ mịt, không hiểu ý tứ của anh.

Ngay sau đó, điện thoại của Chu Tồn Huyền bỗng nhiên vang lên.

Chu Tồn Huyền lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua màn hình, biểu tình thực nghi hoặc: “Dãy số này là.....?”

Màn hình cho thấy đó là một cuộc gọi lạ, là một dãy số di động mà Chu Tồn Huyền không biết. Đây là số điện thoại riêng của anh, trừ người nhà và khách hàng quan trọng ra, anh chưa từng cho bất cứ người nào.

Kỉ Dĩ Ninh lơ đãng liếc mắt lên màn hình di động của anh, cô ngay lập tức kinh hãi. Dãy số quen thuộc, mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy.

Cô vội vàng đoạt lấy điện thoại trong tay Tồn Huyền, Kỉ Dĩ Ninh nhận cuộc gọi, hơi thở rối loạn: “Anh..... Sao anh lại có số điện thoại cá nhân của Tồn Huyền?!”

“Điều tra.”

Giọng nói âm nhu đặc biệt của Đường Dịch chậm rãi vang lên ở đầu dây bên kia: “Đầu tiên điều tra tên, tiếp đó điều tra hoàn cảnh gia đình, sau đó lại điều tra việc kinh doanh ở công ty hắn.....” Dừng một lúc, người đàn ông ngồi trong xe thể thao nhìn về phía cô, từ từ mở miệng: “..... Hắn chính là Chu Tồn Huyền có phải không? Cái gì không làm lại làm PE, tùy tiện điều tra đã nắm được nhược điểm rồi. Nếu anh muốn đối phó với hắn, thật sự rất dễ dàng”

Kỉ Dĩ Ninh tức giận: “Đường Dịch!”

Sắc mặt Đường Dịch trầm xuống, thu hồi toàn bộ ôn nhu, mở ra lá bài chưa lật với cô: “Kỉ Dĩ Ninh, vì nghĩ cho tên Tồn Huyền kia của em, anh khuyên em bây giờ lập tức đi tới đây..... Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

.....

Xe thể thao màu đen lướt nhanh trong bóng đêm.

Vừa nhớ tới chuyện vừa rồi, cho dù Kỉ Dĩ Ninh là người bình tĩnh cũng không thể không tức giận.

Một câu, anh đã có thể uy hiếp cô. Cô kinh hoảng, biết rõ dựa vào cá tính của Đường Dịch, một khi anh tức giận thì thật là chuyện gì cũng làm được. Vì thế cô vội vàng nói hẹn gặp lại với Tồn Huyền, mặc cho Tồn Huyền ở phía sau đang gọi tên mình, cô cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể chạy thẳng về phía anh.

Ngồi vào xe, cô không muốn nói chuyện gì với anh. Giương mắt lơ đãng thoáng nhìn, lại thấy anh đặt tập tư liệu vào tay mình, cô yên lặng cầm lên, yên lặng cúi đầu xem, nhất thời kinh hãi đổ mồ hôi lạnh.

Tràn đầy thông tin về việc đầu tư của Chu Thị, toàn là thông tin liên quan đến giao dịch nội bộ, tùy tiện tung ra một thông tin thôi, cũng đủ làm Chu Tồn Huyền đau đầu.

Kỉ Dĩ Ninh buông tư liệu, tay có chút run run, thế này cô mới biết, Đường Dịch đúng là người nói được thì làm được, anh căn bản đã quyết tâm đưa chết Chu Tồn Huyền.

Không biết qua bao lâu, xe bỗng nhiên dừng lại.

Đường Dịch lạnh lùng vãi ra hai chữ với cô: “Xuống xe.”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh không hề nhúc nhích, mím chặt môi mình, hỏi: “Đây là đâu?”

Đường Dịch không trả lời, bước xuống xe, đóng sầm cửa vào, đi đến cửa chỗ cô ngồi, nhanh tay mở cửa ra, thái độ cường ngạnh kéo cô xuống xe thể thao.

“Này! Anh –”

Anh không để ý cô đang giãy dụa, túm lấy tay cô đi về phía trước. Tay cô bị anh nắm chặt mà đau đớn, yếu ớt cố nói với anh: “Đường Dịch..... Đường Dịch anh nói chút đạo lý có được không.....”

Bỗng nhiên tức giận trong người anh bùng nổ lên.

Áp người cô vào bức tường thủy tinh trước cửa hàng, nâng cái cằm tinh xảo của cô lên, cúi gần sát môi cô, tiếng nói uy hiếp nhệch nhàng ăn khớp: “Kỉ Dĩ Ninh, anh cảnh cáo em, hình ảnh sáng hôm nay, đã là cực hạn của anh rồi đó”

Thấy được hơi thở nguy hiểm của Đường Dịch, làm cho cô biết rõ anh tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Vì thế, cô chỉ có thể áp chế toàn bộ tranh cãi, nuốt xuống toàn bộ âm ức.

Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn cô vài phút, sau đó buông cô ra, lại túm lấy tay cô, đẩy cửa bước vào một cửa hàng flagship xa xỉ.

(flagship: nghĩa là hàng đầu. Cửa hàng này bán những sản phẩm có thương hiệu nổi tiếng.)

Người quản lý cửa hàng flagship này vừa thấy người đến là ai, hai mắt bất ngờ tỏa sáng!

Mọi người ở đây đều biết, Đường gia Dịch thiếu, bốn chữ này tượng trưng cho thần tài. Đường Dịch từ nhỏ đã học cách vung tiền như rác, sau khi trưởng thành lại càng trầm trọng hơn, thường xuyên vung ra chi phiếu với số tiền lớn, mà mắt cũng không chớp một chút nào.

Tài thần đến rồi, quản lý cửa hàng flagship vội vàng dẫn người bước lên chào đón nồng nhiệt: “Ai nha nha..... Dịch thiếu hôm nay quang lâm, không biết là muốn xem cái gì?”

“Cút ngay.”

Ngay cả ánh mắt Đường Dịch cũng không nâng lên, trực tiếp không nhìn mọi người.

Mặc dù quản lý cảm thấy thực xấu hổ, bất đắc dĩ, nhưng vị này lại là Dịch thiếu gia thế lực quá lớn mạnh, sau lưng lại có bối cảnh bất lương là Đường gia như vậy..... Thế cho nên Đường Dịch vừa xuất hiện ở đây, nhất thời ai cũng không dám nói nhiều lời.

Đường Dịch gắt gao túm tay phải của Kỉ Dĩ Ninh, đi thẳng đến quầy trưng bày khuyên tai, vung tay, không lưu tình chút nào liền đặt tay Kỉ Dĩ Ninh lên mặt quầy thủy tinh.

Ánh mắt đảo qua, tầm mắt chạm đến vành tai tinh xảo của Kỉ Dĩ Ninh có hai cái khuyên tai hoa yên chi, dán vào da thịt cô, im lặng tỏa ra mùi hương của đêm.

Trong nháy mắt, hình ảnh Chu Tồn Huyền nhẹ nhàng ôm cô cúi người đeo vòng hoa lên tai cô đó, toàn bộ dừng lại trước mặt Đường Dịch, từ trong tâm Đường Dịch đã bùng cháy ngọn lửa nguy hiểm.

Anh không hề quên, Kỉ Dĩ Ninh chưa bao giờ dùng trang sức anh mua cho cô, nhưng, Kỉ Dĩ Ninh lại thích thứ Chu Tồn Huyền tùy tay làm ra này.

“Có phải em thiếu đồ trang sức không?”

Anh bỗng nhiên nắm lấy một đồng khuyên tai, vung tay ném mạnh tất cả lên bàn trước mặt cô, rơi xuống mặt quầy thủy tinh, phát ra tiếng vang làm người ta sợ hãi.

“..... Hôm nay, em ở trong này dùng hết toàn bộ những thứ này cho anh! Không dùng xong không được phép về nhà, hôm nay anh có nhiều thời gian –!”

Câu của Đường Dịch vừa vãi ra, truyền ra xung quanh, nhất thời khiến toàn trường phải kinh sợ.

Kỉ Dĩ Ninh quả thực không thể tin được anh đang nói cái gì, khi một chữ cuối cùng của Đường Dịch vừa hạ ra, Kỉ Dĩ Ninh căn bản không có phản ứng gì, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật là không biết nói đạo lý, nếu cô mà nói chuyện với anh thì đầu óc sẽ bị nổ tung mất thôi.

Tuy nhiên, Kỉ Dĩ Ninh chính là Kỉ Dĩ Ninh, cho dù bất ngờ phải đối mặt với một Đường Dịch cường ngạnh vô lý như thế, cô vẫn nhớ rõ phải duy trì đạo đức đã được tu dưỡng ‘Có hỏi tất có đáp’ của mình.

Nhìn thoáng qua những gian hàng trước mặt, cô mở miệng nói: “Em không thiếu trang sức.” Cô trả lời câu hỏi của anh: “Cho nên, em không cần mua.”

“.....”

Sắc mặt Đường Dịch rất khó coi, giọng nói không tự giác liền đề cao lên tám độ: “Kỉ Dĩ Ninh –!”

Từ trước kia đến bây giờ, khi Đường Dịch thống hận nhất, chính là Kỉ Dĩ Ninh không tiếp chiêu. Vô luận anh bức bách cô cỡ nào, cô chỉ có thể dùng biện pháp tiếp nhận tội, người bên ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy Kỉ Dĩ Ninh thật đúng là người có tính tình tốt, hồn nhiên không biết nản lòng thoái chí khi đứng trước mặt Đường Dịch.

Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không có ý thức nguy hiểm sắp đến gần, rầu rĩ xoay người: “Em muốn về nhà”

Đường Dịch không ngăn cản cô.

Trong lòng Kỉ Dĩ Ninh cũng đang giận, giận anh cố tình gây chuyện, sau khi đi được vài bước cô mới phát giác, Đường Dịch không hề ngăn mình lại.

Anh không giữ cô lại sao?!

Ở cùng anh hai năm, Kỉ Dĩ Ninh quả quyết sẽ không đơn thuần đến mức cho rằng Đường Dịch có thể đột nhiên trở nên lương thiện, kinh nghiệm nói cho cô, một Đường Dịch không ra tay, xa xa so với một Đường Dịch đang trong cơn tức giận thì lại càng nguy hiểm hơn. Đường Dịch bỗng nhiên buông tay cô ra để cô đi, ngược lại làm cho bước chân của Kỉ Dĩ Ninh chậm lại.

Đang nghĩ tới đó, bỗng nhiên nghe thấy Đường Dịch đứng sau lưng cô chậm rãi mở miệng nói: “Kỉ Dĩ Ninh, nếu hôm nay em dám ra khỏi nơi này, thì đừng có trách anh thủ hạ không lưu tình.”

Kỉ Dĩ Ninh dừng bước chân, từ từ xoay người.

“Anh muốn làm cái gì.....” Cô nhìn anh, giống như thấy một người xa lạ: “Đường Kính đã từng nói, anh chưa bao giờ đối phó với người thường”

Nhiều năm qua, Đường Dịch làm việc, thủy chung tuân hoàn theo một cái nguyên tắc. Đường Dịch hung hiểm, bạo lực, đâm máu, tất cả đều nhắm thẳng vào người khác. Đường Dịch có quy tắc trò chơi của Đường Dịch, đối với người thường, anh không có hứng thú quan tâm đến.

“Đường Dịch, anh không thể đối phó với Tồn Huyền, anh không thể làm như vậy”

Kỉ Dĩ Ninh như đang sợ hãi, muốn nói tiếp lại thôi. Cô hiểu được, gia thế của Chu Tồn Huyền cho dù đã có bối cảnh cường thịnh đến đâu, cũng không thể đùa được với Đường gia, nếu Đường Dịch tàn nhẫn muốn dùng thủ đoạn của Đường gia để đối phó với anh ấy, tựa như đối phó với người khác trong những năm gần đây, mở một lần sát giới, thì một chút sức sống của Tồn Huyền cũng không còn.

Cuối cùng, cô không nhịn được giọng nói lại nhỏ hơn: “Không cần như vậy, Đường Dịch, không cần như vậy được không.....”

“Không cần như vậy?” Đường Dịch khẽ gọi khoe môi, giọng mỉa mai lên tiếng: “Kỉ Dĩ Ninh, có phải em nghĩ là, em chỉ cần tùy tiện cầu anh hai câu, anh sẽ mềm lòng không so đo cái gì sao?”

Lời nói khinh miệt của anh từ trên cao nhìn xuống đã lập tức rút ra khoảng cách với cô, Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, nhớ tới tối hôm qua triền miên, trong lòng dâng lên cảm xúc không muốn xa rời đã làm cô lựa chọn tin tưởng anh, vì thế cô nhỏ giọng mở miệng: “Em biết, anh không phải người như vậy.....”

Đường Dịch cười khẽ ra tiếng.

“Anh không phải người như vậy? Em nắm rất chắc điểm này của anh có phải không?” Anh cười rộ lên: “Kỉ Dĩ Ninh, ai đã nói với em, anh sẽ không xuống tay với người thường?”

“.....”

“Đường Kính nói cho em sao?” Anh cười cười, giọng nói mỉa mai: “Nếu anh nói với em, rất nhiều chuyện của Đường gia, ngay cả Đường Kính cũng chưa nghe chưa thấy thì sao?”

Nâng tay gõ lên mặt bàn trưng bày bằng thủy tinh, âm thanh uy hiếp nhịp nhàng của riêng Đường Dịch: “..... Anh nhắc nhở em một chút nhé, Đường Dịch anh đã làm cái gì thì chỉ có chính mình rõ ràng thôi. Nếu em không tin, muốn chắc chắn, anh tuyệt đối có thể ra tay với Chu Tồn Huyền để làm một ví dụ tốt nhất cho em cả đời khó quên.”

Máu trên mặt Kỉ Dĩ Ninh nháy mắt đã rút đi, vừa tức lại vừa sợ: “Đường Dịch, anh đang uy hiếp em ư?”

“Như thế nào, đây là ngày đầu tiên em biết anh sao?” Anh gần từng chữ: “Kỉ Dĩ Ninh, anh thẳng thắn nói cho em, ban ngày anh không xuống tay với tên Chu Tồn Huyền kia của em, đã là nể mặt em lắm rồi đó.”

Cô và Chu Tồn Huyền từng trải qua những tình cảm nhẹ nhàng, đã làm tỉnh lại bản sắc ngủ say trong lòng Đường Dịch, đen tối, khát máu, không lưu đường sống.

Anh nhìn cô, xem thường lời nói nhỏ nhẹ: “Dĩ Ninh, lại đây.”

Tay cô đã ướt đầm, tất cả đều là mồ hôi lạnh, bởi vì cô sợ anh, dưới chân không có sức lực, vì thế cô ngơ ngác đứng không hề động đậy.

Như là rốt cục anh đã hao hết toàn bộ kiên nhẫn, ánh mắt càng lạnh lùng hơn, giọng nói đã trầm xuống: “Anh lặp lại lần nữa, lại đây!”

Kỉ Dĩ Ninh chậm rãi đi qua đó, không có lựa chọn, cùng đường rồi.

Cô đi đến bên cạnh anh, đứng ở gần quầy hàng, nhìn những đồ trang sức có gắn kim cương sang trọng, tuy đẹp nhưng lạnh như băng, tựa như bây giờ cô ở bên cạnh anh, không hề nhu tình, đáy mắt Kỉ Dĩ Ninh dần dần ảm ướt.

Đường Dịch kéo cô lại gần mình, nâng tay vuốt ve khuôn mặt cô.

Trong lòng có một giọng nói không ngừng nói với anh, Đường Dịch, cô ấy là Dĩ Ninh, nhớ rõ, cô ấy là Kỉ Dĩ Ninh của mình, cho nên, trăm ngàn lần phải đối tốt với cô ấy một chút, không được làm tổn thương cô ấy.

Nhưng trong đáy lòng lại không ngừng bốc lên từng cơn tức giận làm anh không thể khống chế được chính bản thân mình, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh Kỉ Dĩ Ninh và Chu Tồn Huyền sóng vai nhau đi trên đường, ấm áp mà hoài niệm, chiết xạ ra một quãng thời gian đã qua, bên trong chỉ có tràn đầy hữu tình của Tồn Huyền ở Cambridge, chỉ có hạnh phúc hạnh phúc hạnh phúc, nhưng không có Đường Dịch.

Đường Dịch trợn mắt, một mảnh ánh lửa. Kéo mạnh tay cô đặt lên mặt quầy thủy tinh, chỉ vào những trang sức xa xỉ kia, giọng nói thô bạo: “Chọn cho anh!”

Sau đó anh buông tay cô ra, xoay người trầm giọng ra lệnh cho đám nhân viên của cửa hàng đã sợ tới mức lạnh run người: “Thử tất cả cho cô ấy! Cho đến khi tất cả đều thử qua mới thôi!”

.....

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bầu không khí trong cửa hàng flagship này yên tĩnh đến kỳ cục, là một loại yên tĩnh áp lực đến cực hạn.

Năm sáu cô gái đang vây quanh Kỉ Dĩ Ninh, trên quầy bày đủ loại trang sức, chiếm gần hết mặt quầy, dưới ngọn đèn tỏa ra vàng sáng xa hoa.

Một cô gái cẩn thận đeo vòng cổ cho cô nói: “Kỉ tiểu thư, thử chiếc vòng cổ này xem có hợp không?”

Mặt hoa hồng, có gắn kim cương ở giữa, phối hợp với vàng sáng của ngọn đèn, chạm vào da thịt trắng hồng của cô càng thêm động lòng người.

“Thật sự rất đẹp.” Một đám người ở bên cạnh cô tán thưởng từ đáy lòng: “Kỉ tiểu thư có thích hay không?”

Cô không nói chuyện, chỉ là thản nhiên nhắc nhở: “Thử bộ khác đi.....” Dừng một chút, cô không nhin được bổ sung nói: “Hôm nay thật sự xin lỗi, đã rạng sáng rồi, tôi hại các cô cũng không thể đi.....”

“Không sao.” Nhóm các cô gái đó vội vàng lắc đầu: “Không quan trọng với chúng tôi đâu.”

Một cô gái bưng cốc nước lại, vụng trộm nói với Kỉ Dĩ Ninh: “Kỉ tiểu thư, không cần thử nữa, muốn tôi đưa cô về nhà không? Vừa rồi Dịch thiếu ra ngoài nhận điện thoại rồi.....”

Từ khi Kỉ Dĩ Ninh bắt đầu thử trang sức, Đường Dịch vẫn ngồi một chỗ trên sô pha, tùy tay lật từng trang tạp chí, tuy rằng một câu cũng không có, nhưng ngẫu nhiên giơng mắt đảo qua thấy ánh mắt anh cũng đủ lạnh thấu xương, sợ tới mức tất cả mọi người đều không dám nói gì sai. Thẳng đến khi anh ra ngoài nhận điện thoại, không khí mới thoáng thả lỏng một chút.

Kỉ Dĩ Ninh lắc đầu: “Bỏ đi, điều Đường Dịch không thích nhất chính là người khác lừa anh ấy.” Cô nâng mắt nhìn ra ngoài cửa, nói cho các cô gái biết: “Cho dù Đường Dịch đi rồi, anh ấy cũng để lại người bên ngoài nhìn, tôi không thể đi được.”

Mọi người cũng nhìn ra ngoài cửa, lúc này mới hoảng sợ phát hiện, cách ngoài cửa không xa quả nhiên có mấy người, tất cả đều mặc tây trang đen, vừa thấy đã biết đó không phải là lương dân.

Cô gái trong quán đang muốn an ủi cô: “Kỉ tiểu thư.....”

Cánh cửa lớn bằng thủy tinh một lần nữa bị người nào đó đẩy ra, bên ngoài vang lên tiếng nói cung kính: “Dịch thiếu.” Vừa nhắc mắt, thân ảnh Đường Dịch một lần nữa xuất hiện trước mặt.

Bước chân anh thong thả chậm rãi đi tới, có lẽ là do cô không ngang ngạnh không nháo không cãi đã giành lấy được niềm vui cho anh, vì thế hơi thở thô bạo quanh thân anh rốt cuộc cũng tan đi một chút.

Anh thấy cô im lặng đứng trước gương, vài cô gái vây quanh cô, giúp cô thử từng bộ trang sức, biểu tình ẩn nhẫn của Kỉ Dĩ Ninh đã làm Đường Dịch không tiếp tục gây khựng hoảng nữa. Người đàn ông bước đi thong thả đến bày quầy trưng bày, ánh mắt đảo qua những đôi khuyên tai xinh đẹp, tùy tay bắt lấy một bộ, xoay người đi về hướng Kỉ Dĩ Ninh.

Đem khuyên tai để qua trước mặt cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú, mặt anh không có chút thay đổi nào mở miệng: “Đeo thử xem.”

Cô gái đang giúp Kỉ Dĩ Ninh đeo vòng cổ theo bản năng liền ngăn cản: “Kỉ tiểu thư, cô ấy đã bị –”

Kỉ Dĩ Ninh vội vàng giữ chặt cô ấy, tiếp lời: “Biết rồi, em đeo cho anh xem.”

Những cô gái đứng cạnh cô cũng không nói gì nữa, biểu tình của bọn họ đều là muốn nói lại thôi. Kỉ Dĩ Ninh thật sự rất sợ Đường Dịch giận dữ bốc hỏa lên, chỉ cầu đêm nay có thể bình yên trôi qua là tốt rồi, vì thế cô vội vàng cầm lấy đôi khuyên tai anh muốn cô thử, khẽ cười với những cô gái bên cạnh mình: “Tự tôi đeo là được rồi.”

Các cô đều không đành lòng, không nhin được muốn ngăn cô: “Kỉ tiểu thư –”

Ngay giây sau, Kỉ Dĩ Ninh đã đeo xong bên tai trái, động tác thuần thục, nâng tay tạo ra đường cong tuyệt đẹp trong không trung, sau đó đeo tiếp bên kia, trên mặt Kỉ Dĩ Ninh không có một chút biểu tình không thích hợp nào, buông mái tóc dài xuống, sửa sang lại một chút rồi xoay người cho anh nhìn: “Nhìn có đẹp không?”

Ánh mắt của Đường Dịch lập tức mơ màng, đây là ánh mắt muốn xâm chiếm tuyệt đối của đàn ông đối với phụ nữ.

Những người ở đó cũng phải sợ hãi than. Thường thức của Đường Dịch, quả nhiên không giống người thường, tùy tay chọn mà cũng có thể hợp với cô như vậy. Không quá rực rỡ, không quá cầu kỳ, dưới ánh sáng của ngọn đèn, vành tai cô lóe ra vàng sáng làm cả người cô giống như đang chìm trong luồng sáng chói mắt.

Đường Dịch chậm rãi đi đến, đứng trước mặt cô, không nói gì, chỉ bỗng nhiên nâng tay muốn vuốt ve vành tai cô.

Kỉ Dĩ Ninh nghiêng mặt cô, theo bản năng liền né tránh tay anh.

Tâm tình của Đường Dịch vừa mới chuyển tốt hơn giờ lại trầm xuống, ngay lập tức giữ chặt thắt lưng cô, giọng nói lạnh lùng: “Không thích anh chạm vào?”

Kỉ Dĩ Ninh lảng tránh: “Không phải.....”

Đường Dịch giận dữ, dùng sức kéo thân thể cô vào lòng mình, nâng tay xoa vành tai tinh xảo của cô, không cho cô nửa phần phản kháng.

Một giây sau, đầu ngón tay chạm đến da thịt sau vành tai cô, Đường Dịch nhất thời sửng sốt.

Đầu ngón tay có xúc cảm hơi dấp dính, hơi hơi lộ ra mùi, là xúc cảm quá quen thuộc với anh.

Máu.

Kỉ Dĩ Ninh rốt cục đau đến kêu rên một tiếng.

Đường Dịch nhanh tay vén mái tóc dài của cô ra, cúi người xuống nhìn cô. Dưới ánh đèn, bây giờ anh mới thấy được cô đang giấu giếm điều gì.

Cô gái đứng bên kia yếu ớt cất lời nói cho anh biết: “Bình thường Kỉ tiểu thư cũng không đeo khuyên tai, vừa rồi lại đeo thử quá nhiều, cho nên mới bị thương.....”

Một câu, chỉ làm cho Đường Dịch cảm thấy trong lòng mình như bị đâm một đao, tất cả đạo đức lý trí đều đã trở lại.

Nhớ tới biểu tình ẩn nhẫn của cô vừa rồi, không có một phản kháng nào, bỗng nhiên Đường Dịch không thể nói câu gì, chỉ có thể cúi đầu hôn cô, môi anh đặt trên môi cô đau lòng hối hận: “Vì sao không nói, vì sao cái gì em cũng không nói.”

Kỉ Dĩ Ninh hạ ánh mắt, biểu tình thực bất đắc dĩ không có cách nào: “Nói anh có thể nghe sao, nói có tác dụng gì chứ.”

Muốn làm không tốt, có thể anh lại cho là em cố ý không nghe lời chọc anh tức giận..... Em chỉ muốn, anh không tức giận thì tốt rồi, một chút cũng không đau. Nếu ngay cả một chút đau đớn này mà cũng không thể chịu được thì năm đó những người kia để cho em những chuyện đấy, em làm sao có khả năng chống đỡ lại đây.....”

Trong lòng Đường Dịch hung hăng căng thẳng, anh ôm chặt cô, quả thực như là muốn đem cô nhập vào người mình, anh thấp giọng hỏi bên tai cô: “Em so sánh anh với bọn đã làm em cửa nát nhà tan sao.....?”

Kỉ Dĩ Ninh bị anh đè nén, bị bắt chôn ở trước ngực anh. Thật lâu sau, Đường Dịch nghe thấy giọng nói đau xót của cô truyền ra.

“Những người đó, đã làm cho em từ nay về sau không có bố mẹ; Mà anh, lại làm cho em từ nay về sau không có bạn bè.....”

20. Chương 20

Chương 20: Nhu yếu

Vì thế vào cái đêm gà bay chó sủa đó, có một người thực phần nộ. Không phải Đường Dịch cũng không phải Kỉ Dĩ Ninh, mà lại là bác sĩ Thiệu cứu người của chúng ta.

Giữa đêm hôm khuya khoắt vào lúc rạng sáng hai giờ, Đường Dịch quỷ dị gọi điện thoại đến nhà Thiệu Kỳ Hiền, Thiệu Kỳ Hiền chỉ nghe thấy giọng của Đường Dịch ở đầu dây bên kia thực tiêu cực, chỉ nghe thấy Đường Dịch ở bên kia đầu dây nói cái gì mà ‘Anh..... Lại đây nhìn Dĩ Ninh một chút đi.....’, câu thức thường dùng ở nhà xác trong bệnh viện như thế lập tức khiến bác sĩ Thiệu kinh hãi, liền nghĩ đến chuyện kiểu như ‘Cô ấy không được.....’ gì đó. Bác sĩ Thiệu cố nén nhịn bất đắc dĩ buông người vợ tương lai trong lòng ra, rời khỏi mái nhà thân yêu, gấp gáp phóng xe đến nhà Đường Dịch.

Khi đến đó, Đường Dịch đang ở phòng khách hút thuốc, cả người hăm sâu trong sô pha, cũng không bật đèn, toàn bộ không gian lâm vào một mảnh tối mờ mờ, Thiệu Kỳ Hiên chỉ nhìn thấy trên tay anh có điểm lúc sáng lúc tối, còn có khói thuốc từ từ bốc lên.

“Cô ấy ở trên lầu phòng ngủ.”

Đường Dịch nói với anh, cũng không nhìn anh, tùy tay cầm lấy một điếu thuốc nữa, lại tiếp tục hút.

Trong lòng Kỳ Hiên trầm xuống, nghĩ rằng có phải tên Đường Dịch biến thái này lại dùng bạo lực gia đình gì với Kỳ Dĩ Ninh không?

Đường Kính dạy bảo Tiểu Miêu tốt xấu gì cũng chỉ đánh mông cô ấy, Đường Kính học sinh vật học tốt, biết rõ bộ phận nào trên cơ thể con người là không dễ tổn thương, cho nên khi hai người có đùa nghịch gì thì Đường Kính cũng không đánh đau Tiểu Miêu, cuối cùng Đường Kính đánh xong liền hết giận, hết giận thì lại lần nữa cảm thấy Tiểu Miêu thế nào cũng đều đáng yêu cả, cho nên tuyệt sẽ không xuất hiện sự cố thương tích nào.

Tuy nhiên Đường Dịch sẽ không giống vậy. Người này tuy rằng cũng hiểu biết về sinh vật học, nhưng hiển nhiên sẽ không giống như Đường Kính có thể học và cũng có thể dùng, cơn giận bốc lên liền hướng đến bộ phận yếu ớt nhất trên người Kỳ Dĩ Ninh mà xuống tay, một khi hai người này mà náo loạn [nói đúng ra là một khi Đường Dịch mà náo loạn], kết quả thường thường chính là, Đường Dịch còn không cảm thấy mình đã làm gì cô ấy, nhưng, Kỳ Dĩ Ninh thì đến nửa cái mạng cũng không còn, một người thương thân một người thương tâm, cả hai đều thương vong trầm trọng.

Thiệu Kỳ Hiên làm những người đứng xem, mỗi khi thấy vậy đều thổn thức không thôi: Rõ ràng đều là do một người cha nuôi lớn dạy bảo, tại sao hai người đàn ông này lại có hành vi khác nhau đến vậy chứ.....

Bác sĩ Thiệu vội vàng chạy lên lầu.

Năm phút đồng hồ sau, bác sĩ Thiệu vọt xuống lầu như mai đạn pháo.

Đổi lại tâm tình cảm thán thổn thức lúc trước, Thiệu Kỳ Hiên chỉ vào Đường Dịch rống lên: “Anh có làm không hả?! Lão bà nhà anh chẳng qua là trên vành tai bị trầy da một chút thôi mà anh cũng gọi tôi đến đây hả?! Anh xem xem bây giờ là mấy giờ rồi?! Chính anh cũng là đàn ông đó, trước kia cũng không phải chưa từng độc thân, vào giờ này có bao nhiêu quan trọng với đàn ông chẳng lẽ anh không biết sao?!!!”

Đường Dịch liếc anh một cái, âm nhu hỏi: “Vào giờ này..... Rất quan trọng hả?”

“.....”

Được rồi, anh thừa nhận Đường Dịch có khí thế quá cường đại, kỳ thật anh cũng rất sợ Đường Dịch

Vội vàng sửa miệng: “..... Ý của tôi là, thời gian ngủ, đương nhiên quan trọng rồi, ở quan trọng.....” Còn không quên bày ra vẻ mặt cười cợt giả tạo làm điệu không khí: “Ha ha ha ha.....”

Đường Dịch không bắt bẻ anh nữa, cũng không tiếp tục đe dọa anh, mà chỉ thần nhiên hỏi: “Thiên tông giảng, đoạn diệt do không chấp dẫn đến, so với dục niệm do có chấp dẫn đến càng có lực sát thương hơn nhiều.” Ngắc đầu, anh hỏi: “..... Anh nói, có phải hay không?” [1]

“.....”

Trong lòng Thiệu Kỳ Hiên đang đổ mồ hôi đây..... Đường Dịch nói chuyện theo cái dạng này quả thật là dọa người ah.....

Ừm, thật không hổ là Đường Dịch, ở cùng một chỗ với Kỳ Dĩ Ninh lâu ngày, ngay cả phương thức nói chuyện cũng bắt đầu có khuynh hướng Kỳ Dĩ Ninh rồi

Bác sĩ Thiệu thực hồ thẹn lùi bước: “..... Tôi vẫn nên lên lầu xem Kỳ Dĩ Ninh thế nào rồi.”

Đừng có đổ lỗi cho anh, anh và Khiêm Nhân cũng giống nhau thôi, đối với mấy thứ nghệ thuật này nọ đó quả thật không có tài năng trời cho

.....

Gõ cửa phòng, nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng lễ phép mà im lặng ‘Mời vào’, Thiệu Kỳ Hiên cẩn thận mở ra cửa phòng.

“Bác sĩ Thiệu.”

Vừa thấy là anh, Kỷ Dĩ Ninh ngồi ở đầu giường, vội vàng chào anh một câu.

Kỳ Hiên cười cười, “Còn thấy không thoải mái nữa không?”

“Đã hết rồi.” Cô bối rối nói: “Hôm nay lại phiền toái anh rồi.”

“Không có việc gì.”

Kỳ Hiên đi đến gần đó, ngồi xuống bên mép giường cô, đối diện với cô.

“Dù sao tôi cũng đến đây rồi, chúng ta tâm sự nhé, thế nào?”

Kỷ Dĩ Ninh không phải là người hay nói chuyện phiếm, cũng không phải là người biết biểu đạt, vì thế nửa ngày mới nói được một câu ‘Được.....’.

Biết rõ tính cách cô, cho nên Kỳ Hiên cũng không để ý, muốn cô có thể mở miệng nói chuyện, vì thế anh dẫn đường cho cô: “Đường Dịch hôm nay lại không nói đạo lý đúng không?”

Kỷ Dĩ Ninh không nói gì thêm, trầm mặc thật lâu.

Sau đó, bỗng nhiên cô kể cho anh: “Bác sĩ Thiệu, Đường Dịch anh ấy..... Anh ấy nói nếu tôi không nghe lời, anh ấy sẽ đối phó với bạn của tôi.....”

Thiệu Kỳ Hiên khẽ cười: “Vậy cô tin tưởng sao?”

“..... Vâng?”

“Tôi không quan tâm Đường Dịch có thể đối phó với bạn cô hay không, điều tôi quan tâm là, cô tin anh ấy là hạng người như vậy sao?”

Kỷ Dĩ Ninh bối rối, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói.

“Tôi không tin, chưa bao giờ tin” Lại không nhịn được sợ hãi nói: “Nhưng mà bộ dáng đó của anh ấy.....”

Bộ dáng đó của anh, biểu tình đó, ngữ khí đó, rõ ràng chính là đã quyết tâm muốn đánh tiêu một tia tín nhiệm cuối cùng dưới đáy lòng cô với anh.

Kỳ Hiên tươi cười ấm đạm, “Cho nên, cô vẫn không dám tin anh ấy, có phải hay không.....?”

Vì thế Kỷ Dĩ Ninh không nói.

“Dĩ Ninh à.” Anh nói cho cô: “Đường Dịch sẽ không làm như vậy. Mặc kệ cô tin anh ấy cũng được không tin anh ấy cũng tốt, kỳ thật anh ấy chỉ nói mà thôi, diễn càng thực, càng sẽ không làm. Nguyên nhân vì anh ấy rõ ràng mình sẽ không làm như vậy, cho nên mới có thể không hề cố kỵ hù dọa cô.”

“.....” Cô thấy thực mờ mịt: “Tôi không hiểu.....”

Kỳ Hiên thở dài, “Nói như thế này.” Anh đổi một cách có vẻ dễ hiểu hơn nói với cô: “Tác phong nhất quán trong mọi việc của Đường Dịch là, không động mồm miệng mà động chân tay. Anh ấy sẽ đối phó với một người, có thể âm thầm triển khai tất cả, mãi cho đến phút cuối cùng mới hạ lệnh, hơn nữa người trực tiếp được nhận lệnh xuống núi sẽ không vượt qua năm người. Trước khi ra tay Đường Dịch tuyệt đối sẽ không đánh trống khua chiêng tuyên truyền xung quanh đâu, bởi vì như vậy là phạm vào tối kỵ của anh ấy.”

“.....”

Kỳ Hiên nở nụ cười, nói cho cô: “Anh ấy thích cô, Dĩ Ninh, Đường Dịch thích nhất chính là cô. Cho nên, anh ấy có năng lực đối phó với bạn cô thì được cái gì chứ? Cô có thể rời bỏ anh ấy, cho dù thân thể không rời đi nhưng tâm cũng sẽ đi, đó không phải kết quả mà anh ấy muốn. Đường Dịch là một người thông minh như vậy, có thể nhìn nhận trước mọi kết quả, cho nên anh ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy.”

Kỷ Dĩ Ninh im lặng nghe, cảm xúc mênh mông.

Nắm chặt góc chăn, mặt có chút đỏ, lại có chút tức giận, tóm lại tâm tình thực phức tạp.

Cô là một cô gái thông minh, nghe một chút đã hiểu, nhưng hiểu biết được điểm ấy cô lại càng thấy bực bội, bởi vì cô đã biết mình không đúng.

“..... Là tôi không tốt, Đường Dịch mới có thể đối với tôi như vậy, có phải không?”

Kì Hiên nở nụ cười.

“Làm bạn bè, cô rất tốt, thật sự; Nhưng mà, làm phụ nữ, nhất là người phụ nữ của Đường Dịch, khả năng của cô thật sự cần cải thiện”

Anh nói với cô:“Đàn ông đôi khi, cần phát tiết. Cô xem xem Đường Kính đó, một người có tính tình tốt như vậy, khi cơn tức giận bùng nổ không phải là còn đánh Tiểu Miêu sao? Cưới Tiểu Miêu chính là điểm tốt, Đường Kính cũng sẽ không thực đánh chết cô ấy, chỉ cần đánh trên hình thức một chút là sẽ hết giận thôi, cuối cùng lại vô cùng đau lòng, kết quả còn không phải là Tiểu Miêu thắng sao? Nhưng Đường Dịch sẽ không thể đối với cô như vậy, anh ấy bắt cô thế nào cũng không được, có đôi khi chúng tôi cũng đồng tình với Đường Dịch, ngay cả cãi nhau cô cũng không thể, anh ấy có thể bắt cô làm thế nào đây? Cuối cùng chỉ có thể tự mình đi ra ngoài tìm biện pháp phát tiết mà thôi.”

Kỉ Dĩ Ninh thực xấu hổ:“Tôi.....”

“Không có việc gì, không có việc gì đâu.”

Kì Hiên vội vàng an ủi cô, nghĩ rằng anh chỉ lấy Tiểu Miêu làm ví dụ mà thôi, vạn nhất Kỉ Dĩ Ninh bằng bất cứ giá nào cũng muốn học theo Tiểu Miêu rộng to cắn lớn với Đường Kính như vậy để đối mặt với Đường Dịch thì sao, Đường Dịch lại không có cái loại kiên nhẫn như Đường Kính, kết quả muốn tốt lại không được mà càng đấm máu.....

Kì Hiên khụ một tiếng, rốt cục nói với cô một câu có vẻ có tính ý nghĩa lớn.

“Có đôi khi, đàn ông muốn dỗ dành” Anh dùng cách khác nói cho cô:“Ví dụ như nói về Tiểu Miêu đi, cô không nên nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô ấy, kỳ thật đầu óc cô ấy tinh quái vô cùng, nắm rất chắc tâm lý của Đường Kính, khi nào thì có thể làm loạn, khi nào thì nên làm nũng, cô ấy nắm chắc tương đương xinh đẹp, làm nũng cuốn lấy Đường Kính, cho nên Đường Kính không có một chút biện pháp nào với cô ấy. Hai vị của Đường gia này, kỳ thật rất dễ dỗ, cô không nên nhìn Đường Dịch cả ngày mang một bộ dáng biến thái hề hề như thực như không để mình bị đẩy vòng vòng, kỳ thật đối với chuyện tình cảm anh ấy rất truyền thống, chẳng qua là vì từ nhỏ đã được người ta cẩn thận nuôi lớn rồi, dưỡng thành một căn bệnh thiếu gia mà thôi.....”

Kỉ Dĩ Ninh thực cảm động, thực hưởng thụ.

“Bác sĩ Thiệu, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết nhiều như vậy.”

“Không cần khách khí!”

Sau khi đồng chí Kì Hiên lấy việc giúp người làm niềm vui thì tâm trí cũng thật no đủ, tự đắc trong chốc lát sau đó bỗng nhiên đề thấp thanh âm, không nhận được bổ sung cho Kỉ Dĩ Ninh:“Cái đó..... Vừa rồi những gì tôi nói với cô thì không cần nói với Đường Dịch nhé.....”

“..... Vâng?”

Đồng chí Kì Hiên hiện lên vẻ mặt tươi cười chân chó:“..... Nên dỗ dành Đường Dịch, nhưng theo nhiều năm quan sát của tôi, anh ấy cũng chỉ truyền thống đối với cô thôi, đối với những người khác như chúng tôi..... Vẫn luôn phòng vệ Không giết thì cũng không thể không trừng một ánh mắt.....T T”

Dĩ Ninh:“.....”

.....

Kì Hiên cùng Dĩ Ninh hàn huyên trong chốc lát rồi đi xuống lầu.

Kỉ Dĩ Ninh không biết anh ấy xuống lầu thì nói gì với Đường Dịch, chỉ nghe thấy rất lâu sau, dưới lầu mới truyền đến âm thanh động cơ xe thể thao của bác sĩ Thiệu rời đi.

Kỉ Dĩ Ninh yên tĩnh tựa vào đầu giường ngồi thật lâu, rốt cục cảm thấy mình nên làm cái gì đó, vì thế mở chăn xuống giường, đi dép lê vào rồi bước ra ngoài.

Mở cửa phòng, vừa nhắc đầu, Kỉ Dĩ Ninh liền ngất ngốc.

Đường Dịch đứng dựa vào lan can cầu thang ngoài phòng ngủ, cứ nhìn cô như vậy, cô không đi ra, anh cũng cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng ngủ như vậy. Không biết anh đã đứng như thế này bao lâu, Kỉ Dĩ Ninh chỉ nhìn thấy gạt tàn thuốc trong tay anh có một đồng đầu mẫu thuốc lá, là bằng chứng phiến muộn của anh.

Thấy cô đi ra, anh dập tắt điếu thuốc trong tay, nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ.

“Sáu mươi bảy phút.” Khóe môi nhếch lên, nụ cười vui mừng: “Anh vốn nghĩ ít nhất phải đợi em cả đêm, em mới ra ngoài tìm anh.”

Một câu, rõ ràng toát ra sự bất lực của anh.

Kỉ Dĩ Ninh đi qua, ôm lấy anh, vui mừng trong lòng anh.

“Em.....”

Đường Dịch bỗng ôm chặt cô, không cho cô nói thêm gì nữa.

“Đừng nói gì, em không cần phải nói, anh hiểu.”

Cô có thể đi ra như vậy, đi đến bên cạnh anh, ôm chặt anh, đem chính mình giao cho anh, như vậy là đã đủ lắm rồi.

Vì thế, anh càng trân trọng mà ôm cô chặt hơn.

“Anh biết, những ngày hạnh phúc của em không phải là ở nơi này bên cạnh anh, mà là ở Cambridge. Ngay từ ngày đầu tiên gặp được em anh chỉ biết, đoạn thời gian ở Cambridge đó, em không cần chút sức lực nào để đối diện với chuyện gì. Anh có cho em nhiều đến đâu, cũng không thể sánh bằng khoảng thời gian hạnh phúc đó.....”

Cô nghe thấy giọng nói của Đường Dịch vắng vắng ở bên tai, dần dần tiến vào lòng cô.

Anh cúi người xuống hôn cô, phân đúng mực từng tắc nhu yếu.

“Dĩ Ninh, anh nghĩ muốn em, muốn để em ở lại bên cạnh mình, không chỉ mùa đông này. Thậm chí em không cần yêu thương anh, tựa như ba năm trước đây lúc em gả cho anh, em không yêu thương anh, anh biết, nhưng anh chịu được..... Có điều, đừng để quá khứ ở Cambridge mang mình đi, chỉ có điều này, anh không thể chịu được.”

Đông đêm lạnh lẽo là vậy mà đột nhiên anh lại lấp đầy nhu yếu như thế, vì vậy Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn rơi vào giấc mộng.

Rất nhiều cảm tình trên đời này có thể bỏ dỡ nửa chừng, nhưng anh không muốn như vậy, giữ chặt lấy nó, cả đời sẽ có được tình cảm.

Chính là như vậy.

Kỉ Dĩ Ninh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Cô thông minh như vậy, làm sao có thể nghe mà không hiểu ý tứ ẩn trong lời nói của anh? Những câu như thế này mà được nói ra từ miệng Đường Dịch quả thực dễ dàng khiến người ta sa vào đó.

Tình cảm anh dành cho cô quá sâu đậm, nhưng cô vốn gốc gác về mặt tình cảm, không biết nên đáp lại anh thế nào, thậm chí không biết được có thể nhân cơ hội này mà mình muốn gì thì cứ lấy từ anh, cô chỉ biết ý lại theo bản năng cứ dựa vào anh nhiều thêm một chút, giọng nói không tự giác còn mang theo ý làm nũng.

“Chúng ta..... Vào phòng ngủ nói chuyện được không?” Nghĩ nghĩ, cảm thấy chủ động đưa ra ý muốn cùng một chỗ với anh như thế cũng không ổn lắm, vì thế Kỉ Dĩ Ninh lại bổ sung một lý do gốc gác nhất: “Nơi này hơi lạnh.....”

Vừa nói xong, không nói đến phản ứng của Đường Dịch như thế nào, chính Kỉ Dĩ Ninh đã muốn lấy cái xẻng đào một cái hố để chôn mình xuống rồi. Trong biệt thự này nhiệt độ ẩm áp quanh năm, bốn mùa như xuân, lý do kia của cô chính là một công trình bã đậu, hoàn toàn không đứng vững.....

Đường Dịch không nói gì thêm, giống như đã sớm đoán được cô sẽ có phản ứng ba phải cái nào cũng được như vậy, vì thế anh bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Cẩn thận đặt cô lên giường, đắp lên người cô một cái chăn mềm mại, khi ngẩng đầu lên ánh mắt trong lúc vô tình đảo qua đồng hồ báo thức ở đầu giường, lúc đó mới phát hiện hóa ra bây giờ đã hơn ba giờ sáng rồi.

Giống như anh bỗng nhiên mềm lòng, trong nháy mắt tất cả những lời muốn nói cũng không nói ra nữa, sờ sờ lên mặt cô, nói hai chữ: “Ngủ đi.”

“Này –” Kỉ Dĩ Ninh vội vàng giữ chặt tay anh, “Anh đi đâu thế?”

Anh tránh nặng tìm nhẹ: “Anh còn có chút việc cần xử lý.”

“Anh nói lung tung.” Kỉ Dĩ Ninh thông minh cũng không để bị lừa: “Mỗi lần anh không muốn để ý đến ai lại nói như vậy.”

Đường Dịch nhìn cô, biểu tình bình thản không ôm chút kỳ vọng nào, hỏi: “Em muốn giữ anh lại sao?”

“.....”

Nhìn biểu tình vô thố của cô, Đường Dịch hình như đã khuất phục vận mệnh, không tiếp tục tức giận nhưng cũng không bỏ đi tức giận trong lòng, kéo lại chăn cho cô.

“Ngủ đi.”

Nói xong, anh đứng thẳng người dậy, vòng chân lại, xoay người rời đi.

“Đường Dịch –” Kỉ Dĩ Ninh bỗng nhiên nghiêng người về phía trước nắm lấy góc áo anh, bỏ qua ngưỡng ngưỡng trong lòng, cố lấy dũng khí nói với anh: “Ồ lại cùng em đi, không cần đến thư phòng nữa.....”

Một Đường Dịch cô độc ngồi một mình cả đêm như thế, cô không muốn nhìn thấy nữa.

Đêm dài yên tĩnh.

Kỉ Dĩ Ninh lôi kéo tay anh, muốn anh ngồi trước mặt mình, gần gũi nhìn anh, cô chậm rãi kể cho anh nghe.

“Trước đây mẹ nói chuyện với em, mẹ hỏi em thích loại người như thế nào, tương lai muốn gả ột người như thế nào. Vào lúc đó, em chỉ nói em không quan trọng, mẹ cảm thấy tốt thì em cũng thấy tốt rồi. Kỳ thật, điều này sao có thể nói rõ ra được, chuyện này mỗi người chỉ có một lần trong đời, làm sao có thể không thêm để ý chút.....”

Cô cúi đầu: “Trước kia em nghĩ tới, mình sẽ thích một người như thế nào nhỉ. Anh ấy không cần có nhiều quyền lực, không cần có bao nhiêu hiển hách, em cũng không cần anh ấy phải đẹp trai dễ nhìn thế nào, thậm chí em không cần anh ấy phải quá thông minh, em chỉ hy vọng anh ấy là một người lương thiện, là một người sẽ không gây thương tổn cho người khác. Em vẫn cảm thấy, ước hẹn ở chung với một người như vậy, mới có thể là một chuyện đơn giản mà hạnh phúc.”

Đường Dịch hiểu rõ, tươi cười có chút ảm đạm: “Gặp được anh, may mắn của em thật đúng là không phải kém bình thường rồi.....”

“Đúng vậy, anh cũng không biết lúc đó em thất vọng nhiều thế nào đâu.” Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh cười: “Không có điểm nào trên người anh là phù hợp với tiêu chuẩn người yêu của em cả, suốt một thời gian dài em không biết phải đối với anh như thế nào mới tốt.”

Nụ cười của cô dần dần biến mất, có một loại hối tiếc trong đó.

“Bây giờ nghĩ đến, mới hiểu được, có lẽ, chính là bắt đầu từ thời gian đó, em dưỡng thành thói quen thẳng thắn trước mặt anh.”

Anh dùng một tư thế tốt nhất chắn trước cuộc đời cô, từ trên cao nhìn xuống, cho dù gần trong gang tấc nhưng vẫn đem đến cho cô cảm giác xa cách.

“Khi đó, cuối cùng em cảm thấy Đường Dịch quá thông minh, tất cả những gì về em đều hiểu biết rõ, vì thế em đã nghĩ, dù sao anh cũng nhìn thấu tất cả rồi, cho nên có một số việc cũng không cần nói ra, trong lòng mỗi người hiểu được nhau như vậy là đủ rồi. Vì thế ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, em vẫn không nghĩ tới, thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ, nếu hai người thật sự phải lạc mất nhau, cũng không thể đơn giản là một người rẽ trái một người rẽ phải được.....”

“Người khác đều nói, sự kiên nhẫn của anh rất kém, không thích nhân nhượng người khác, âm tình bất định, làm cho người ta không thể nào xuống tay. Lúc đầu em cũng tin như vậy, mãi sau này em mới phát hiện, anh đối với em, không phải như thế.”

Thật sự, Đường Dịch giận dữ cũng tốt, tiếp tục khi dễ cô cũng được, cô từng nhìn thấy bộ dáng anh cẩn thận chăm sóc cô, vì thế đáy lòng cô thủy chung luôn tin tưởng, đối với cô, anh luôn luôn kiên nhẫn.

Trong hai năm qua, thuốc Đông y cô uống hầu như đều do anh tự tay dày vò mà ra, có khi cô đứng bên cạnh nói chuyện với anh, hỏi: Anh biết về thuốc Đông y ư? Anh không chút để ý cười một cái, không đáp, chỉ đến khi cô thích thú động tay vào thảo dược đó, anh mới bắt lấy tay cô, nhìn cô nói, thuốc cũng chia quân thân, hỗ trợ lẫn nhau, tương sinh tương khắc, úy giả có mười chín, phản giả có mười tám, làm sai sẽ ảnh hưởng đến em, cho nên, việc này anh làm sẽ tốt hơn.

So sánh với bạn bè cùng lứa tuổi với cô, cô cũng được xem là người có lực nhẫn nại rất tốt rồi, phải uống thuốc đắng thế nào cũng sẽ không oán giận một câu, tuy rằng lúc ấy uống xong thật sự là hận không thể nhổ nó ra ngay. Mỗi lúc như thế, anh sẽ ngồi bên cạnh cô, nắm tay cô nói với cô, Dĩ Ninh không có việc gì.

Có lẽ chính là vì một Đường Dịch như vậy, đã làm cho Kỉ Dĩ Ninh cuối cùng còn thích đùa một trò chơi. Thuốc Đông y đều có cách dùng riêng của nó, độ to nhỏ của lửa, chỉ cần không giống một chút thôi cũng khác nhau ngàn dặm, mỗi lần uống thuốc, cô đều có thể dùng vị giác nơi đầu lưỡi để cảm nhận thuốc này có phải do anh sắc hay không. Nếu đúng, dù khó uống và đắng như thế nào cô cũng không nhíu mày; Nếu không phải, cô cũng sẽ uống, chỉ là uống xong sẽ không vui vẻ, anh có thể nhận thấy trong lòng cô suy nghĩ, sau đó ôm chặt lấy cô và nói, lần sau anh làm, cô mới có thể thấy vui vẻ.

“Còn tức giận sao?”

Cô hướng về phía anh dựa vào, dựa vào lòng anh.

“Về sau, em sẽ sửa, đem những điều anh muốn biết đều nói cho anh.”

Cô nói: “Ví dụ như hôm nay, anh hỏi em vì sao chưa bao giờ dùng đồ trang sức anh mua cho. Không phải là em không thích, mà là em đã có cái tốt nhất, cho nên em không cần gì nữa.”

“Cái gì?”

“Này a.”

Cô tựa vào lòng anh cho anh ôm, giơ tay phải lên trước mặt anh, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn bạch kim gắn kim cương, trong bóng đêm nó vẫn tỏa sáng lấp lánh, là lời hứa hẹn tốt đẹp nhất anh dành cho cô.

“Người Hy Lạp cổ đại nói, ngón áp út có một mạch máu kết nối với trái tim, khi hai người cùng đeo nhẫn, sẽ khởi động mạch đập tình yêu của họ, nếu tháo ra, sẽ phá vỡ kinh mạch nối với trái tim đó, người không chống đỡ được sẽ chết.”

Đường Dịch cười cười: “Em không giống người sẽ thích câu chuyện đấm máu như vậy.”

“Đó là trước kia.” Kỉ Dĩ Ninh vuốt ve nhẫn kim cương trên ngón áp út của mình, “Trước kia em không thích loại tình cảm mãnh liệt như vậy, nhưng bây giờ em thích. Chuyện tình cảm, càng nhìn sâu sắc thì càng khủng bố càng nguy hiểm, không thể nói ra chính là một loại cổ chấp. Mà anh..... Đã làm cho em có loại cổ chấp này.”

Đường Dịch chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi cô, “Một khi em muốn, sẽ là một người rất biết dỗ dành người khác.....”

Kỉ Dĩ Ninh dừng một chút.

Không phải cô đang dỗ anh, rõ ràng những lời này cô nói với anh đều là những lời nói thật.

Cô ngẩng đầu lên thừa nhận nụ hôn của anh, mặc anh một đường dao động xuống phía dưới, thở hổn hển phát ra âm thanh, “Về sau, anh không cần mua cho em những thứ đó, em không thèm để ý; Nhưng chiếc nhẫn kim cương trên tay này mãi mãi là của em, anh cho em, nó chính là của em, anh không thể cướp nó đi, càng không thể đưa nó cho người khác.....”

Đường Dịch dừng lại động tác, nghiêng ngẫm nhìn cô: “Trong Phật giáo gọi cái này là vật chấp, là người không thể cứu độ, rất không giống em, em có thể sợ hãi.”

“Không sợ.” Cô nói: “Nếu ngay cả nhẫn anh cho em mà cũng không giữ được, em còn có cái gì phải sợ đâu.”

Quên đi tình yêu của cô, mới là điều kinh hãi nhất không thể thừa nhận trong cuộc đời.

Đường Dịch rốt cục không nhận được đặt cô dưới thân.

Nhiều năm như vậy, có khi Khiêm Nhân vẫn không nhận được hỏi anh, thiếu phu nhân có thể là người từ thời Trung Cổ xuyên qua không, anh chỉ liếc nhìn anh ta một cái, Khiêm Nhân liền tự động mở cửa trốn chạy. Nhưng mà tĩnh tâm suy nghĩ lại, lời này không phải không có lý, trên người cô không có một chút hơi thở hiện đại nào đang chìm nổi cả, chỉ có bước đi thông thả bình thản, giống như nhịp điệu từ thời Trung Cổ.

Kỉ Dĩ Ninh thích dùng hành động chi tiết nhận ra tình cảm của anh, tựa như cô thích bằng thuốc nhận ra anh, tình tiết lãng mạn thế này đúng là giống thời xưa, anh hiểu được nhưng không thể biểu đạt, không thể dùng từ vựng hiện đại mà biểu đạt được.

Nó giống như là một phần của thế giới đức tin, hy vọng và tình yêu, quả thật có chậm một chút, nhưng lại càng tinh tế hơn, cần nhờ nhiều cách thức để thấy rõ, cho đến khi sống hết quãng đời còn lại.

Mỗi lúc như vậy, trong lòng Đường Dịch luôn kinh hãi, thời gian dài đằng đẳng, kỳ thật cũng chính là như thế.

Cho tới bây giờ nói lên những lời này chỉ như núi cao sông dài, ai có thể dự đoán được tất cả, chuyện gì cũng như xúc tua nắm trong tay mình.

Anh chậm rãi cởi váy của cô ra, động tác nhu yếu, giọng nói mê hoặc lòng người, lại ẩn ẩn lộ ra tương lai liêu linh muốn phá hủy tất cả.

“Em nói, em có thể sửa, có thể đem những gì anh muốn biết đều nói cho anh, như vậy cũng tương đối, từ nay về sau, anh cam đoan, lời nào em nói anh cũng không nghi ngờ.....”

Ngón tay mơn trớn lông mày cô, vẻ mặt anh rất đẹp, có một tư thái không thể buông tay: “Nhưng nếu, em phản bội lại lời nói hôm nay của mình, làm chuyện mà anh không thể dễ dàng tha thứ, như vậy, anh nhất định có thể hủy em..... Loại tình cảm như vậy, em còn dám muốn nữa không?”

Kỉ Dĩ Ninh gật gật đầu, không có một tia do dự.

Rất nhiều người chọn cách bo bo giữ lấy tình cảm trong thế giới của riêng mình, cô cố ý dùng nhịp điệu của thời xưa, muốn cùng một người tên Đường Dịch này, trải qua một hồi yêu thương đẹp đẽ.

Đường Dịch rốt cục nở nụ cười, khuynh thành diễm lệ.

“Dĩ Ninh, hãy nhớ kỹ lời nói hôm nay của em.”

Từ nay về sau, một đoạn tình cảm này, dài đằng đẳng, là đau thương hay bền chặt, đều do một ý niệm của cô.

[1] Thiên tông (zh. chán-zōng , ja. zen-shū) là tông phái Phật giáo Đại thừa xuất phát từ Trung Quốc. Thiên tông sinh ra trong khoảng thế kỷ thứ 6, thứ 7, khi Bồ-đề-đạt-ma đưa phép Thiên của đạo Phật vào Trung Quốc cùng với sự hấp thụ một phần nào đạo Lão. Nơi đây, Thiên tông trở thành một tông phái lớn, với mục đích là hành giả trực nhận được bản thể của sự vật và đạt giác ngộ, như Phật Thích-ca Mâu-ni đã đạt được dưới gốc cây Bồ-đề. Tôn giáo này được đưa vào Việt Nam từ Nhật Bản và Trung Quốc (trong Kanji), nhưng có nguồn gốc ở Ấn Độ (trong Tiếng Phạn:).

21. Chương 21

Chương 21: Gợn sóng

Thời gian trôi qua như nước chảy, một trận tuyết lã lã buông xuống trong đêm tối, tuyên cáo một mùa đông nữa lại đến.

Thời tiết chuyển lạnh, nhưng đối với hai người có cảm tình, thế giới của họ vẫn ấm áp như xưa.

Đường Dịch có khi mang Kỉ Dĩ Ninh đến các bữa tiệc tư nhân, luôn giữ cô bên cạnh mình, một tắc cũng không rời, cho dù cô rời khỏi cũng vẫn ở trong tầm mắt anh.

Những buổi tụ hội thế này thường không có nhiều người, những người kết giao ở đó dù là việc công hay việc tư đều rất thân mật, không có nhiều quy củ, bình thường địa điểm tụ hội cũng là trong hoa viên ở nhà ai đó, cho nên tuy rằng ngay từ đầu Kỉ Dĩ Ninh vẫn còn hơi gò bó, nhưng chung quy sẽ không sợ hãi.

Về phần Đường Dịch, ở mặt ngoài nhìn vào thì vẫn dùng giọng điệu lười biếng như trước, nhưng về trạng thái tâm lý thực tế ấy à, những người quen biết anh cơ bản đều đã sáng tỏ.

Lấy ví dụ như một vị này –

‘Đường Thịnh’ Đường Thần Duệ, tựa vào sofa đùa nghịch cái bút vẽ một bản điện não đồ trên máy tính, tầm mắt miết đến bộ dáng Đường Dịch ở trước mặt mình, ngay cả ánh mắt Đường Thần Duệ cũng chưa nâng, chém đinh chặt sắt mở miệng: “Không bàn công việc nữa.”

Đường Dịch sờ sờ cằm, nhíu mày: “Tốt xấu gì cũng phải cho tôi một lý do chứ?”

Đường Thần Duệ nhàn nhàn mở miệng: “Dưới hai tình huống, tôi sẽ không nói chuyện công việc với anh. Thứ nhất, khi tâm tình của anh đặc biệt đi xuống; Thứ hai, khi tâm tình của anh đặc biệt tăng vọt.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, khi tâm tình của anh đi xuống, đặc biệt thích ám toán người; Còn khi tâm tình của anh tăng vọt, đặc biệt đặc biệt thích ám toán người. Thực rõ ràng, tâm trạng hôm nay của anh đặc biệt đặc biệt không thích hợp bàn chuyện công việc với tôi.”

Đường Dịch làm một biểu tình khoa trương, rất có hứng: “Anh thật sự còn đi nghiên cứu vấn đề này sao?”

“À.” Đường Thần Duệ gật gật đầu, thẳng thắn: “Anh có biết chúng ta làm trong ngành sản xuất mạo hiểm không hả, ư ả ám toán người khác chứ không phải bị người khác ám toán.....”

ám toán: có thể hiểu là âm mưu chống lại người khác, mình hiểu thế thôi .

Đường Dịch xua tay, tỏ vẻ lý giải.

Tầm mắt của Đường Thần Duệ chậm rãi dời khỏi màn hình máy tính, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Đường Dịch, lại nhìn Kỉ Dĩ Ninh cách đó không xa, lúc này mới chậm rì rì mở miệng.

“Cho nên, từ sau khi anh kết hôn, tôi thực phát sầu. Từ khi có được vị tiểu thư kia, tâm tình của anh không phải xuống dốc thì chính là tăng vọt, vốn không ở trạng thái bình thường bao giờ, khiến ối lần tôi muốn hợp tác với anh đều phải nghiên cứu đường cong tâm tình của vợ chồng anh nửa ngày.....”

Đường Dịch: “.....”

Chiều hôm đó, Kỉ Dĩ Ninh phá lệ xin quán trưởng về sớm, chỉ nói trong nhà có chuyện phải về, tốc độ nhanh chóng, làm cho người ta lo lắng có phải cô xảy ra chuyện gì không, nhưng ý cười trên mặt Kỉ Dĩ Ninh thì không thể giấu được, vì thế Quán trưởng yên tâm.

Ừm, có thể làm cho tâm tình Kỉ Dĩ Ninh dao động hướng về phía trước như thế, nhất định là chuyện tốt rồi.

Lúc đi xuống bậc thang, Kỉ Dĩ Ninh lấy điện thoại di động ra, ấn một phím, điện thoại rất nhanh đã được kết nối, âm điệu quen thuộc của Đường Dịch truyền đến: “Sớm như vậy?”

“À” Kỉ Dĩ Ninh dừng lại nói chuyện với anh: “Chúng ta tối hôm qua còn chưa đếm thăm Tiểu Miêu, anh đi mua quà cùng em nhé.”

Giọng nói của Đường Dịch rõ ràng có chút lười biếng: “Đường Kính có cái gì không có đâu, trực tiếp đưa chi phiếu là tiện nhất rồi.....”

Kỉ Dĩ Ninh lắc đầu: “Như vậy sao được? Có ai giống anh không chứ.”

“.....”

Đường Dịch cầm điện thoại cười khẽ ra tiếng.

Đứa ngốc, em làm như Đường Kính thật sự là siêu trần thoát tục cho tới bây giờ cũng chưa từng thu chi phiếu của người ta sao? Đường Kính chỉ là không muốn, tuyệt đối không có nghĩa là không vợ vét của cái quà cáp bốn phía. Nay vợ Đường Kính mang thai, tin tức truyền ra ngoài, mọi người chúc mừng, ngằm lấy lòng, nịnh hót, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, người sáng suốt đều biết, nếu không thừa dịp Đường Kính bị Tiểu Miêu làm cho choáng váng đầu óc mà nịnh bợ một chút, thì còn đợi đến khi nào?

Đường Dịch vuốt cằm: Ừm, chỉ sợ hai ngày qua Đường Kính nhà bọn họ đã nhận chi phiếu đến mềm cả tay rồi.....

Đúng vậy, đã chính thức tra ra tiểu thư Tô Tiểu Miêu của chúng ta đã có Tiểu Tiểu Miêu rồi, không lâu sau, mới một tháng. Công phu giữ bí mật của Đường Kính đã bị phá, trước đó một tiếng gió cũng không bị lọt, nếu không phải bác sĩ Thiệu bên kia lỡ miệng thì lúc này chỉ sợ ngay cả Đường Dịch bên này cũng không biết chuyện này.

Nếu đã biết, đi thăm một chút là đương nhiên. Tặng quà gì mới tốt đây, Kỉ Dĩ Ninh vốn nghĩ tặng đứa nhỏ đồ trang sức bằng bạc, sau đó ngẫm lại thấy nên đơn giản một chút sẽ tốt hơn, vậy là lại lôi kéo Đường Dịch đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ của trẻ.

Đối với những chuyện như thế này, thì ngày thường một chút cảm tình dao động Kỉ Dĩ Ninh cũng không có, giống như bình tĩnh vô cùng, cho dù Đường Dịch ôm cô bù ngùi nói một câu ‘Rất thích em’, cô nhiều nhất cũng chỉ gật đầu một cái mặt hồng một chút, sau đó lại có ý chuyển chủ đề, về phần tình tiết trong tiểu thuyết như ‘Nữ nhân vật chính cảm động chảy xuống những dòng nước mắt trong suốt, nghẹn ngào nói ‘em yêu anh’ đó thì qua một trăm năm nữa cũng đừng mong đợi sẽ nhìn thấy trên người Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch chưa bao giờ mộng tưởng hảo huyền đến việc đó.

Nhưng sự thật thì sao, người càng không dễ biểu lộ sắc thái tình cảm thì tình cảm trong lòng dao động lại càng phong phú. Chỉ là cô không thể hiện ra mà thôi, không có nghĩa là cô không có.

Ví dụ như bây giờ, Kỉ Dĩ Ninh vừa đi đến quầy hàng tràn ngập hơi thở hạnh phúc của trẻ nhỏ, cả người cô rõ ràng là lập tức mềm mại hơn.

Ánh mắt của các nữ nhân viên trong cửa hàng này nhất thời sáng ngời.

– đừng xem thường các nữ nhân viên trong cửa hàng này.

Tuy rằng các nữ nhân viên ở đây còn rất trẻ, tuổi rất nhỏ, tất cả chỉ có hơn hai mươi tuổi, nhưng tuyệt đối không phải là ‘những tiểu thư xinh đẹp và nhiều chuyện’ của giới 9x trên trang web chân trời và mèo mỗ (thiên nhai và miêu phốc/phác), cũng không phải là công chúa nhỏ, hoàng hậu nhỏ trong nhà, các cô đều đã thích ứng với xã hội này, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng nhờ kinh nghiệm thực tế hun đúc nhiều năm cùng với quyết tâm không sợ khắt khổ tự mình cố gắng, tất cả đều là cao thủ sát ngôn quan sắc, hơn nữa tuổi nhỏ lực tương tác mạnh, càng nhanh chóng dễ dàng có được quan hệ tín nhiệm của khách hàng.

Thế nên khi Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh vừa đi vào cửa hàng, các nữ nhân viên ở đây đã nhanh chóng chấp hành trình tự phân tích khách hàng.

Thế nào ư, chính là vừa nhìn thấy Kỉ Dĩ Ninh được Đường Dịch bảo vệ phía sau đã khẳng định đây là người có tiền, hơn nữa động tác anh ấy ôm Kỉ Dĩ Ninh có tính sở hữu lớn như vậy, rõ ràng lộ ra mình là một thương nhân thành đạt: Chỉ cần cô gái anh ấy ôm trong ngực này mở miệng yêu cầu, thì muốn người đàn ông này vung tiền như rác tuyệt đối không phải vấn đề.

Căn cứ vào những phân tích ở trên, các vị tiểu thư làm nhân viên ở đây đều ngầm hiểu tất cả phải vây quanh Kỉ Dĩ Ninh.

Có nhiều cô gái giỏi về cách đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm như thế này, còn lo lắng không mua được quà sao.

Ngắn ngủn nửa giờ, đồ trong xe mua hàng đã đầy ứ rồi, cả đồ dùng và đồ chơi, đầy đủ mọi thứ. Cuối cùng, các tiểu thư trong quán nhiệt tình dào dạt lôi kéo Kỉ Dĩ Ninh, giới thiệu cho cô những sản phẩm cao cấp mới của họ.

“Kỉ tiểu thư, ở đây chúng tôi có rất nhiều đồ trang sức dành ẹ con, cô muốn mua một thứ không?”

Kỉ Dĩ Ninh vội cười xua tay, “Cái này không cần, không phải tôi có cục cưng, là tôi mua tặng người khác”

Các nữ nhân viên lập tức bị sốc.

Không phải cô ấy có cục cưng sao? Kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm cao cấp này xem ra khó có thể tăng lên rồi. Thế này thì các cô phải nói tiếp thế nào đây? Không thể chạy đến chỗ Đường Dịch nói ‘Vị tiên sinh này, mua cho vợ và cục cưng tương lai của ngài một bộ đi’, vạn nhất người ta thực sự không thích có đứa nhỏ thì sao đây?

Kỳ thật, khi các nữ nhân viên ở đây mở miệng giới thiệu sản phẩm, phản ứng của Kỉ Dĩ Ninh và Đường Dịch luôn hoàn toàn tương phản: Đường Dịch ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm nghe, mà Kỉ Dĩ Ninh thì sao, biểu tình ôn nhu trong giây lát đã được viết trên mặt, trong mắt rõ ràng có ẩn ẩn chờ mong, toàn thân cao thấp không thể tìm kiếm một chút ý tứ bài xích nào.

Tín hiệu rõ ràng như vậy rất nhanh chóng đã bị các nữ nhân viên bắt lấy, hơn nữa trong đầu họ cũng rất nhanh suy ra một kết luận: Cô gái này có tâm lý của các bà mẹ, tính tình hiền dịu, ít nói, có thể tiến công đây.

Chính vì vậy, mấy cô gái đó nhanh chóng điều chỉnh chiến lược, đi lại đường vòng.

“Kỉ tiểu thư, cô dịu dàng như vậy, Đường tiên sinh lại anh tuấn như thế, tương lai cục cưng của hai người nhất định là rất xuất sắc rồi” Nghĩ một chút, lại bổ thêm một chút hương vị cảm dỗ: “..... Trước tiên mua một bộ trang sức dành ẹ con, cũng coi như thể hiện sự chờ mong kết tinh tình yêu tương lai của hai người.....”

Kỉ Dĩ Ninh giật mình.

Kết tinh tình yêu sao? Đúng vậy, ngay cả Tiểu Miêu và Đường Kính cũng có

Bất tri bất giác liền giương mắt, trông mong nhìn sang Đường Dịch.

“.....”

Cô vô tội nhìn anh như vậy, Đường Dịch muốn làm bộ như không biết cũng khó.

Đưa cho nữ nhân viên bán hàng một thẻ vàng, ý bảo họ gói lại bộ trang sức đó, các tiểu thư thì liên tục cười nói cảm ơn Đường tiên sinh. (thẻ vàng: kim tấp, còn có nghĩa là thẻ ưu tiên.)

Kỉ Dĩ Ninh có chút đỏ mặt nhìn anh, cũng không biết anh có hiểu ý tứ của cô không.

Đường Dịch đưa tay lên sờ sờ mặt cô, mỉm cười với cô, giống như không phát hiện ánh mắt đang chờ mong của cô, không hề có chút ý tứ ẩn trong lời nào mà nói với cô: “Em thích là tốt rồi.”

Một câu nói bình dị, phút chốc làm trong lòng Kỉ Dĩ Ninh hơi có cảm giác mất mát.

.....

Mua quà xong, hai người liền lái xe đến nhà Đường Kính.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy cảnh Đường Kính và Tiểu Miêu cực kỳ ân ái, không nghĩ tới mới vừa đi đến cửa hoa viên, quần gia đi ra ngoài mở cửa cho Đường Dịch liền nơm nớp lo sợ chỉ chỉ bên trong, thực lo lắng nói cho Đường Dịch: “Bọn họ đang ở bên trong, đang có chuyện..... Kính thiếu gia hôm nay thật sự đã bị Tô tiểu thư chọc giận.....”

Đúng vậy, Đường Kính và Tô Tiểu Miêu, hôm nay lại đang ở trên chiến trường, mặt đối mặt khai chiến.

Tô Tiểu Miêu từ nhỏ đã không quen bị người ta quản, thứ nhất là vì thật sự không có người giám hộ có quan hệ huyết thống, thứ hai là căn bản cũng không có người quản được cô. Tô Tiểu Miêu cứ như vậy một đường thẳng thoi mà trưởng thành không hề bị ai giám thị hết, tự do trưởng thành theo phong cách Bohemian.

Sau đó, cô gặp được Đường Kính, bị đóng gói, bị ăn luôn, bị quẹo vào phần mộ hôn nhân, không phải cô cảm thấy mình không may mắn. Tuy nói là vợ chồng, nhưng mấy năm qua Đường Kính dường như không quản cô nhiều lắm, đối với nhiều hành vi không thể tưởng tượng được của cô anh vẫn dung túng, trừ phi cô gây chuyện, nguy hiểm, xúc phạm luật an toàn của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, Đường Kính mới có thể nhúng tay.

Một Đường Kính như vậy, quả thực rất hợp khẩu vị của Tô Tiểu Miêu, cho nên ngày thường cô luôn dùng những cách thật chân chó để lấy lòng Đường Kính.

Tuy nhiên! Từ sau khi cô bị bệnh viện tra ra có Tiểu Tiểu Miêu, tất cả đều thay đổi.

Đường Kính trên tay có quyền lợi, điểm ấy Tô Tiểu Miêu rất rõ ràng, nhưng đến tốt cùng có bao nhiêu, Tiểu Miêu cũng không biết. Đường Kính không thích nhiều người biết đến, rất nhiều chuyện anh đều giấu kín không một khe hở, một tia dấu vết cũng không có, Tiểu Miêu chưa thấy qua, cô cũng không nghĩ ra anh mà dùng thủ đoạn như Đường Dịch thì sẽ có bộ dáng gì đây.

Nhưng mà, từ sau khi xác định cô mang thai, Đường Kính không tiếp tục giấu quyền nữa, rõ ràng vận dụng mạng lưới quan hệ quyền lực, đoạt lấy tất cả quyền lợi công việc của Tô Tiểu Miêu. Cô không cần ra ngoài, không cần đi phỏng vấn, chỉ cho phép ngồi trong văn phòng, cho dù là ngồi, cũng bị tịch thu máy tính, bởi vì có phóng xạ, dù muốn viết bản thảo cũng phải sửa dùng bút máy.

Cái này cũng chưa tính, Đường Kính còn nói rõ tất cả mọi thứ với cô: Không cho đến quán bar, không cho ngủ sau mười giờ tối, không cho ăn những thứ kỳ quái quá lạnh quá cay, không ặc quần jean đeo thắt lưng bó sát người, không cho dùng ván trượt, không ăng chửi người.....

Tô Tiểu Miêu làm sao có thể chấp nhận được? Từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, bây giờ làm sao cô có thể chịu được loại ngược đãi này chứ?!

Hôm nay, Tô Tiểu Miêu lên ra ngoài bị thất bại, bị Đường Kính bắt được, mâu thuẫn nội bộ nhân dân rất cục bùng nổ toàn diện.

Vì thế, không hề nghi ngờ, nội chiến.

Đường Kính lạnh lùng nhìn cô:“Lời nói của anh, em bỏ vào tai này ra tai kia có phải hay không?”

Tô Tiểu Miêu vốn đã bị quản giáo rất bức bối trong lòng, hôm nay anh còn không buông tha cô, Tô Tiểu Miêu nhất thời nổi trận lôi đình, tính cách quyết tâm đối đầu với kẻ thù trước đây lập tức đã trở lại toàn bộ.

Vẫn đeo giày đứng trên sô pha, Tô Tiểu Miêu cả người sắc bén vạn phần, nâng tay chỉ thẳng hướng Đường Kính rống lên:“Cái này cũng không cho cái kia cũng không cho! Cái gì cũng không được! Làm chuyện này cũng sai làm chuyện kia cũng sai! Lão tử bây giờ đang mang thai! Cũng không phải là đang ngồi tù!!!”

Sắc mặt Đường Kính thật không tốt, lạnh như băng thấu tận xương, nhìn cô, trong giọng nói không có nửa điểm độ ấm.

“Anh cảnh cáo em, ngay lập tức trèo xuống ghế cho anh.”

Tô Tiểu Miêu cười lạnh một tiếng:“Như thế nào, tôi không xuống thì anh sẽ đánh tôi sao? Trước kia, nếu không phải tôi cam tâm tình nguyện phối hợp với anh, anh cho rằng chỉ dựa vào mình, có thể động vào tôi sao?”

Nếu đầu óc Tô Tiểu Miêu tỉnh táo, sẽ không khó phát hiện ra sắc mặt Đường Kính lúc này đã rất khó nhìn rồi.

Đường Kính có ôn hòa đến đâu thì vẫn là đàn ông thôi, vẫn là người đàn ông có một nửa dòng máu của Đường gia, bạo lực và đẫm máu đã được mưa dầm thấm đất từ nhỏ, vậy mà còn có thể dưỡng thành tính cách lấy tĩnh chế động như bây giờ, chứ không như Đường Dịch chưa gì đã tẩm máu lên người khác, đó đã là một kỳ tích lớn rồi, bạn còn trông cậy vào anh ấy có thể giống như Kỉ Dĩ Ninh vĩnh viễn không còn cách nào khác sao? Trong tình huống thế này mà lấy cứng đối cứng với anh ấy là vạn vạn không thể được, hợp thời thực hành chính sách ôm đồm mới là tốt nhất.

Đáng tiếc, đáng tiếc là, Tô tiểu thư của chúng ta ngày thường khôn khéo là vậy nhưng lúc này đầu óc đã không còn tỉnh táo thông minh nữa rồi.

Lại nói tiếp, chuyện này cũng không thể đổ lỗi cho cô ấy.

Nhìn nhà người khác xem, có cô gái nào mà không phải là mẹ vinh nhờ con không? Cô ở đây thì ngược lại, sắp có đứa nhỏ lại giống như ngồi tù. Mà cái gọi là triệu chứng mang thai ‘Buồn nôn, nôn mửa, ghê tởm’ đó, cho tới nay vẫn không tìm đến cô, không chỉ có không có, cô còn có thể ăn càng có thể ngủ, thế cho nên cô thật sự không được nhúc nhích, cũng cần bản không có ý thức ‘giống như dĩ vãng đã từng treo đèn đối phiên trực đêm, học uống rượu ăn chơi tự hãm thân vào hành vi thương tổn bản thân, đúng là không dám tái diễn nữa’.

Cô đang sống yên ổn, bỗng nhiên Đường Kính lại bó chân bó tay như thế, khiến Tô Tiểu Miêu hoàn toàn bùng nổ, đầu óc nóng lên sẵn sàng hi sinh, chỉ vào Đường Kính đề cao giọng: “Anh thích đứa nhỏ như thế sao không để người khác sinh đi! Tôi không thèm quan tâm!”

Giây tiếp theo, tay trái của cô đã bị Đường Kính gắt gao bắt được.

Giọng của Đường Kính lạnh băng không có một tia độ ấm: “Vừa rồi em nói, là thật tình hả?”

Lông mày Tô Tiểu Miêu dựng thẳng, rất giống một con nhím: “Vô nghĩa!”

“.....”

Chân trái của Đường Dịch mới vừa mới bước vào phòng khách biệt thự của Đường Kính, sau khi nghe được đoạn đối thoại của hai người kia, dừng ba giây, xoay chân lập tức đi ra ngoài.

Kỉ Dĩ Ninh bị anh lôi kéo, vội vàng gọi anh: “Này, sao anh cứ như vậy mà đi hả?”

“Không phải đi, là chuẩn bị sẵn sàng giúp Đường Kính tìm người.”

“Sao?” Tìm ai?

Đường Dịch cười cười: “Em xem nhé, trong vòng một phút đồng hồ nữa, Tô Tiểu Miêu nhất định sẽ chạy ra đây.....” Sờ sờ cằm, không quên bổ sung: “Ừm, dựa vào lực sát thương của Đường Kính, khi Tiểu Miêu chạy ra đây nhất định đã khóc rồi.”

Kỉ Dĩ Ninh lập tức nở nụ cười, “Đường Kính là người ôn hòa như vậy, làm sao.....” Có thể –

Một từ ‘Có thể’ còn chưa kịp nói ra miệng, bỗng nhiên thấy một thân ảnh nho nhỏ chạy vọt ra khỏi phòng, Kỉ Dĩ Ninh giương mắt, khi có người chạy sát bên cạnh cô, rõ ràng nhìn thấy động tác Tiểu Miêu nâng tay lau nước mắt.

Dĩ Ninh bắt lực!

“Tiểu Miêu –”

“Anh đi tìm cô ấy về.” Đường Dịch giữ chặt cô lại, “Bên ngoài đang mưa to, em đi vào phòng nói chuyện với Đường Kính đi.”

Kỉ Dĩ Ninh vâng lời gật đầu đi vào phòng.

Quản gia nhỏ giọng nói cho cô: “Vừa rồi Kính thiếu gia nói nặng lời với Tiểu Miêu.....”

“Vâng.....” Dĩ Ninh cẩn thận hỏi thêm: “Anh ấy nói gì vậy.....?”

“Cậu ấy nói, nếu cô ấy có bản lĩnh rời khỏi đây, cậu ấy cũng không thèm để ý, cô ấy muốn đi nơi nào thì đi.....”

“.....”

Trong lòng Kỉ Dĩ Ninh run lên.

Lời này đã rõ ràng, quá lời rồi.

Đường Kính hiển nhiên còn chưa hạ lửa giận, cả người anh tản ra hơi thở lạnh lùng chớ có đến gần, bước chân thong thả đến gần quầy bar tự rót ỉnh một ly tequila (rượu được chưng cất từ nhựa cây thừa, đã chú thích ở chương trước), một hơi uống cạn. Sau khi trầm mặc vài phút, vung tay lên làm đổ hết ly rượu xuống sàn.

Ly rượu thủy tinh bị nện thật mạnh trên sàn, phát ra tiếng kêu chói tai, nặng nề, làm cho người ta sợ hãi.

Mọi người lớn bé ở Đường gia không ai dám khuyên một câu, quần gia nhỏ giọng phân phó mọi người quét tước, vài cô giúp việc nín thở thu dọn từng mảnh vỡ nhỏ trên sàn, sau đó nhất trí rời khỏi phòng.

Kỉ Dĩ Ninh kinh hãi, đồng thời cũng có cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

Cũng không trách được anh có một mặt như vậy. Dù có ôn hòa đến đâu thì anh vẫn là người của Đường gia. Bộ dáng Đường Kính trầm mặc tức giận, rõ ràng rất giống bóng dáng của Đường Dịch.

Vào lúc này, nói cái gì anh ấy cũng không nghe. Khuyên cũng không tốt, có lẽ càng khiến anh phản cảm.

Kỉ Dĩ Ninh không nói chuyện, nhìn nhìn chung quanh.

Ngoài phòng mưa gió âm u, trong mắt Đường Kính chứa đầy ánh lửa, khớp xương trên mu bàn tay ần ần nổi lên màu xanh trắng, rót một ly rượu mạnh, vừa định rót hết, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói nữ tính mềm mại.

“Đó là Tiểu Miêu bọc vào đúng không? Thực đáng yêu.”

Đường Kính hơi hơi nâng mắt.

Dĩ Ninh cũng không nhìn anh, tầm mắt dừng ở bàn trà hình chữ nhật giữa phòng khách. Bốn góc sắc nhọn, được bao một mảnh khăn trắng, không chỉ riêng bàn trà này, tất cả những đồ dùng có góc nhọn trong phòng đều được người nào đó bọc khăn vào. Có lẽ màu trắng không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô, cho nên còn dùng bút màu nước vẽ lên đó, độ đáng yêu lập tức UP+++

~Sắc mặt Đường Kính đổi đổi.

Là Tiểu Miêu làm.

Trước kia cô ấy thường xuyên bị thương bởi mấy cái bàn đó, cô cũng không để ý, mà bây giờ, cô để ý, cô không nói gì, tình nguyện vụng trộm động tay làm.

“Điều anh tức giận nhất, không phải là cô ấy không quan tâm đến đứa bé sao? Có thể anh cảm thấy, ngay cả đứa bé cô ấy cũng không để ý, đối với anh, lại càng không quan tâm. Anh sợ đứa bé gặp chuyện không may, càng sợ Tiểu Miêu gặp chuyện không may, anh sợ chính mình không thể làm điều đúng.....” Dĩ Ninh khẽ cười với anh, “Thấy sao? Không phải cô ấy không cần, cô ấy để ý, chỉ là cô ấy không có thói quen biểu đạt cho người khác nghe thôi.”

Đường Kính trầm mặc không nói lời nào, nhưng khí thế sắc bén vừa rồi rõ ràng đã dịu đi rất nhiều.

Kỉ Dĩ Ninh đi đến đó, cầm tay anh.

“Trước đây em nghĩ, giấc mộng của đàn ông trong thiên hạ cũng chỉ là: Tỉnh nắm quyền thiên hạ trong tay, say gối đầu trên mỹ nhân. Cho đến khi em gặp được anh.”

Biểu tình của Đường Kính đã mềm xuống, “..... Anh?”

“Đúng vậy.” Dĩ Ninh cầm tay anh, cho anh ấm áp: “Anh có dã tâm, nhưng vẫn mỉm cười chống đỡ với quyền lợi; Anh yêu Tiểu Miêu, cho dù cô ấy không có vẻ đẹp truyền thống, cần anh trả giá rất nhiều tâm lực so với những người khác, anh vẫn bao dung cô ấy, lý giải cô ấy, mà không phải thay đổi cô ấy. Một Đường Kính như vậy, là rất khó tìm.”

Đường Kính thực mất mát.“Hôm nay anh, làm em thực thất vọng rồi?”

“Người thất vọng không phải là em, mà là nhân tài vì anh mà khóc đó.....”

Sắc mặt Đường Kính đại biến,“Tiểu Miêu khóc?”

Anh quá rõ ràng, cô ấy không khóc bao giờ.

“Cô ấy có thể khóc, nhưng tuyệt đối sẽ không để người khác nhìn thấy, anh bảo cô ấy đi, cô ấy thật sự sẽ không trở về. Đường Kính, có một số việc, cần có chút kiên trì, trừ phi chính mình tự mình trải qua mới có thể hiểu được, nếu không, anh không thể có loại cảm giác này.....”

Cô nâng mắt nhìn anh, trong mắt không hề dễ dàng biểu lộ màu nhiệm:“Biết không? Không yêu đứa bé không chỉ dựa vào biểu hiện kiên cường bên ngoài thôi đâu.”

.....

Kết quả là ngày hôm đó, khi Đường Dịch ôm Tiểu Miêu từ trong mưa trở về, Đường Kính tìm đã sắp điên rồi.

Tiểu Miêu khóc mệt mỏi, cũng hoàn toàn bị Đường Kính làm đau lòng, khi Đường Dịch ôm về thì Tiểu Miêu đã ngủ. Đường Dịch đem người giao cho Đường Kính, thấy lúc anh ôm cô đầy mắt nói lên hối hận và luyến tiếc, Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh rất ăn ý không hẹn mà cùng cầm tay Đường Kính, cổ vũ cho anh, sau đó rời đi, không quấy rầy thế giới của hai người họ nữa.

Lái xe về nhà, cả người Đường Dịch ướt đẫm. Vừa rồi ôm Tiểu Miêu sợ cô gặp mưa bị lạnh ảnh hưởng đến Tiểu Tiểu Miêu, Đường Dịch cởi áo khoác của mình khoác lên người cô, kết quả chính mình bị ướt từ đầu đến chân.

Trở lại phòng ngủ, Kỉ Dĩ Ninh vội vàng đi vào phòng tắm.

“Quần áo của anh ướt hết rồi, mau cởi ra đi, em vào mở nước tắm, bằng không anh có thể bị cảm lạnh đó.”

Tay phải bỗng nhiên bị người giữ chặt.

“Này –?”

Đường Dịch bắt ngờ ôm cô từ phía sau, buộc chặt cánh tay, ôm chặt lấy cô.

Kỉ Dĩ Ninh có chút ngượng ngùng quay đầu nhìn anh,“Uhm..... Sao bỗng dừng lại thế này?”

Đường Dịch hôn lên gáy cô.

“Có phải em thích Đường Kính không?”

“.....”

Đường Dịch chính là Đường Dịch, rung động cũng đủ gây sốc.

Anh không nói hai lời bỗng nhiên đi thẳng vào vấn đề như thế cũng khiến Kỉ Dĩ Ninh kinh ngạc một chút, may là đã ở cùng anh mấy năm rồi, hiểu biết về anh cũng không phải chỉ là một tờ giấy trắng, nên cô cũng không đến mức bị anh làm rối loạn.

“Đường Kính à.....” Dĩ Ninh cười cảm khái:“Một người đàn ông như vậy, cũng gọi là thích, không bằng nói là thưởng thức càng nhiều một chút.”

Đường Dịch nhếch môi, có vẻ vừa lòng. Nắm lấy cằm cô quay mặt cô lại, anh hôn môi cô từ phía sau.

Đột nhiên anh nhiệt tình như vậy, cô còn không kịp nháy mắt đã bị anh chiếm giữ. Môi của Kỉ Dĩ Ninh hơi nhạt, vì thể sau mỗi lần hôn sâu nhìn môi cô dần dần chuyển thành màu đậm hơn càng kiểu diêm ướt át hơn, càng khiến Đường Dịch ham mê không biết mệt.

Cô xoay người lại, đối mặt với anh, lên án anh:“Anh luôn vô duyên vô cớ gian lận, về sau em cũng sẽ tức giận đó.”

“Vô duyên vô cớ?” Đường Dịch có ý tứ mỉm cười, tùy theo chuyện vừa chuyện: “Những lời này, anh cũng chưa từng nghe em, nói.”

“Lời nào?”

“Em nói có một số việc, cần có chút kiên trì, trừ phi chính mình tự mình trải qua mới có thể biết, nếu không, vốn không thể có loại cảm giác này; Em nói, không yêu đứa bé không chỉ dựa vào biểu hiện kiên cường bên ngoài thôi đâu..... Em ở bên anh ba năm, nửa câu cũng không nói đến chuyện quá khứ của mình.”

Kỉ Dĩ Ninh yên lặng.

Sau đó cười như không có việc gì, “Nói chuyện này làm gì, không nói đến chuyện đó nữa.”

Ý muốn trốn tránh của cô rõ ràng như vậy, ngoài ý muốn, Đường Dịch cũng không hỏi lại câu gì.

Bỗng nhiên anh lại không tra hỏi như vậy, ngược lại Kỉ Dĩ Ninh càng thấy ngượng ngùng. Nghĩ một chút, nên làm cái gì vì anh mới đúng, vì thế Kỉ Dĩ Ninh nâng tay giúp anh cởi quần áo.

Cởi quần áo là hoạt động kỹ thuật.

Kỉ Dĩ Ninh quả quyết không dám nói đối mặt với thân thể này của Đường Dịch cô chưa từng có nửa điểm không an phận, cô cũng không phải tâm trong như nước mà không thương thức sắc đẹp này.

Lúc này đứng gần anh, khối thân thể hoàn mỹ không tìm thấy vết xước mắt kia toàn bộ thu vào mắt cô, Kỉ Dĩ Ninh không thể không cảm khái ngàn vạn: Không trách được khi người khác nói đến Đường Dịch đều mang biểu tình cực kỳ hâm mộ, quyền lực cường đại cùng với vẻ ngoài hơn người, hơn nữa tính cách cũng cường đại khác biệt, thật sự là muốn gia thế có gia thế, muốn bề ngoài có bề ngoài, muốn nội hàm có nội hàm, đi vào trong đám người, người chần giết người, phạt chần diệt phạt.

Một Đường Dịch như vậy, cục cưng tương lai của anh, nhất định cũng sẽ thực xuất sắc đi?

Ngay trong đêm đó, một nguyện vọng bất ngờ nảy ra trong lòng Kỉ Dĩ Ninh, từ nay về sau rụng xuống đất rồi mọc rễ, rốt cuộc không thể đào lên được.

Áo sơ mi của anh bị cô cởi bỏ, thái độ của Kỉ Dĩ Ninh có vẻ khác thường không thúc giục anh đi vào tắm rửa, ngược lại còn giữ tay anh không cho anh đi.

Đường Dịch nhất thời liền nở nụ cười, “Em thực khẩn trương? Sao thế, anh làm em khẩn trương như vậy sao?”

Tay anh luồn vào váy cô, đẩy cô lên giường tán tỉnh, muốn nhìn bộ dáng thất kinh của cô.

Lại không nghĩ rằng, cô mềm mại một chút phản kháng cũng không có, thậm chí còn nâng tay vòng lên cổ anh, rõ ràng chính là chờ mong.

“.....”

Đường Dịch dừng lại động tác.

Anh biết, có một số việc không đúng.

Đường Dịch không hổ là Đường Dịch, chỉ tạm dừng năm giây, đã khôi phục bộ dáng gần như không có việc gì, yêu yêu điểm điểm cúi đầu chiếm lấy môi cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong, hôn sâu.

Ý loạn tình mê, độ ẩm xung quanh nháy mắt đã lên cao, Dĩ Ninh thở hổn hển.

Trong lúc động tình anh rất có kỹ xảo buông cô ra, “Đã khuya, anh đi tắm rửa, em ngủ trước đi.....”

Rời đi không tiếng động.

Làm khi Kỉ Dĩ Ninh hoàn hồn, trong phòng tắm đã truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Dĩ Ninh lúc này ảo não tiến vào ổ chăn.

Thật mất mặt, muốn quyền rũ anh mà ngược lại còn bị anh quyền rũ, cô cố lấy bao nhiêu dũng khí mới có lá gan muốn trong đêm nay nói với anh: Chúng ta có một đứa bé nhé. Nay anh vừa đi, cho dù thế nào cô cũng không có dũng khí quyền rũ lần thứ hai.

Kỉ Dĩ Ninh nổi giận cổ vũ chính mình: Quên đi, ngày khác nói với anh cũng được, dù sao Đường Dịch cũng sẽ không chạy, luôn luôn có cơ hội nói với anh. Có thêm một đứa bé, gia đình sẽ càng đầy đủ hơn.

Cô nghĩ đến những điều tốt đẹp, cơn buồn ngủ đột kích, thân thể chống cự không được, rất nhanh đã nặng nề ngủ. Trong lúc ngủ mơ, ần ần cảm giác có người ngồi bên cạnh cô, vuốt ve mặt cô, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô thật lâu...

22. Chương 22

Chương 22: Tâm niệm thay đổi thật nhanh

Một người, nếu thật sự cố chấp để ý đến một việc nào đó trong đầu, thì loại ám ảnh đó là thực kinh sợ.

Trạng thái gần đây của Kỉ Dĩ Ninh chính là như thế.

Đừng tưởng rằng ngày thường Kỉ Dĩ Ninh giống như con cừu nhỏ không có cố chấp gì, phải biết rằng, một người xem không xong loại tác phẩm triết học vĩ đại như [hệ thống xã hội] liền ngủ không yên, sau khi bị lão công mạnh mẽ lôi vào giường còn có thể giữa đêm hôm khuya khoắt cầm đèn pin đi vào thư phòng nghiên cứu tiếp, một khi đã có cố chấp, lực sát thương sẽ là thực kinh người.

Từ sau khi hai chữ cục cứng tiến vào đầu, liên tục vài ngày trong đầu Kỉ Dĩ Ninh cứ lặp lại việc cân nhắc hai vấn đề: Có nên mở miệng nói với Đường Dịch không? Nói với Đường Dịch như thế nào đây?

Về điểm thứ nhất, Kỉ Dĩ Ninh nghĩ khẳng định. Nói, nhất định phải nói. Mấy ngày nay cô xem như đã nhìn ra, Đường Dịch luôn thực miễn cảm với chuyện làm yêu, chỉ cần cô hơi tỏ vẻ chủ động một chút, bất cứ lúc nào chỗ nào anh đều có thể có kỹ xảo làm hai bên đều đạt được khoái cảm thật lớn; Tuy nhiên! Khi làm xong khả năng sẽ xuất hiện kết quả, Đường Dịch liền nửa điểm miễn cảm cũng chưa.

Ví dụ như tối hôm qua, sau khi làm xong Kỉ Dĩ Ninh ám chỉ nửa ngày với anh, nào là ‘Hạnh phúc của chúng ta vẫn chưa trọn vẹn’, nào là ‘Em hy vọng anh có thể cùng em cùng nhau cố gắng bù lại’, nói rõ lý lẽ dùng hành động để bày tỏ tình cảm, mưu cầu theo loại tình cảm sâu sắc nhất của nhân loại để giáo dục Đường Dịch dẫn dắt đến hiệu quả!

Nhưng là kết quả cuối cùng ư?

Kết quả giáo dục chính là trong khi cô còn đang giảng đạo lý cho anh thì anh đã vô thanh vô tức tiến vào cơ thể cô lại ăn cô một lần nữa, thẳng đến khi cô ‘A’ một tiếng kêu anh đi ra ngoài, anh mới thực kinh ngạc hỏi lại: ‘Không phải là hạnh phúc của chúng ta vẫn chưa trọn vẹn sao? Không phải em hy vọng anh càng cố gắng bù lại sao?’. Kỉ Dĩ Ninh ghen hòng nhìn trần trời, Đường Dịch cười cười, anh nhắc cô ngồi lên người mình, cần vành tai cô nói: ‘Em xem anh có cố gắng nhiều không, còn đối tư thế mới nhé.....’

Kỉ Dĩ Ninh quả thực không nghĩ lại nhìn thấy anh nữa.

Quyết định điểm thứ nhất, cái khó là ở điểm thứ hai cơ.

Cô nên nói với Đường Dịch như thế nào đây?

Tuy nói là vợ chồng, nhưng không thể phủ nhận là, trong tâm Kỉ Dĩ Ninh chưa bao giờ đem mình và Đường Dịch đặt trên một địa vị ngang nhau, tựa như cho tới nay cô mới gỡ được chướng ngại tâm lý dùng tiền Đường Dịch đưa ình, vì thế dường thành thói quen đi ra ngoài mua cái gì cũng thiên về bên giá thấp, người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy cô thật ngây thơ, không biết làm người giàu có, chỉ có Đường Kính có lần nhắc nhở cô thói quen này nên sớm bỏ đi cho thỏa đáng, bởi vì một khi Đường Dịch tức giận lên tất sẽ lấy bạo chế bạo.

Loại tâm tính này, nói một cách dễ nghe một chút thì là tự mình hiểu lấy, còn nói khó nghe một chút chính là tự ti. Được rồi, kỳ thật cô chính là loại đầu đất trong truyền thuyết có phúc mà không biết hưởng.....

Thật ra Kỉ Dĩ Ninh phi thường không am hiểu đưa ra yêu cầu của mình với người khác, nhiều năm như vậy cô vẫn bị vây trong vị trí bị lãnh đạo chỉ huy, sớm đã thành thói quen phục tùng cách sắp đặt của người khác rồi.

Vài ngày trước cô cố lấy dũng khí nói với Đường Dịch ‘Em nghĩ muốn một hài.....’, một chữ ‘Tử’ còn chưa nói ra, lông mày Đường Dịch đã cong lên nhìn cô, giữa môi phun ra một chữ: ‘Oh.....?’, một âm tiết cũng đủ khí thế cường đại, thành công làm cho trái tim Kỉ Dĩ Ninh co rụt lại, đầu lưỡi như bị cuốn chặt, từ nói ra tự động biến thành ‘Em nghĩ muốn cái hài..... Hài bảo.....’ [1]

Cô vừa dứt lời, có lẽ nhất thời Đường Dịch cảm thấy cô thực là đáng yêu, kéo cô lại liền hôn cô, sau khi hôn sâu anh cười tùm tùm lộ diện thoai ra, nửa giờ sau một chiếc xe tải sẽ đưa hài bảo đến đây.

Vì thế buổi tối hôm đó, Kỉ Dĩ Ninh ôm hài bảo ngủ, uể oải quả thực muốn khóc.

.....

Một tuần sau khi chuyện đó xảy ra.

Một tuần này, tất cả tâm tư của Kỉ Dĩ Ninh đều đặt lên hai chữ cực kỳ, lại không biết vì sao, cô luôn cảm thấy đối với đề tài này Đường Dịch cứ ẩn ẩn lộ ra thái độ lạnh lùng. Vì thế, cô cũng không dám nói thêm cái gì.

Ngày hôm nay, sau khi hết giờ làm Kỉ Dĩ Ninh đi bộ không mục đích trên đường, trong lòng nghĩ Đường Dịch Đường Dịch Đường Dịch, kết quả đi tới đi lui cuối cùng bước chân không tự giác đi về hướng trụ sở chính của Đường gia, khi cô có ý thức ngẩng đầu lên nhìn, đã đứng đối diện với trụ sở đó rồi.

Nói đến cũng khéo, vừa lúc Khiêm Nhân dẫn khách đi ra từ tòa nhà, còn có vài người chậm rãi đi sau, khí thế bức người. Mà vị khách đi bên cạnh Khiêm Nhân kia là ai ư, đúng là bạn học ‘Đường Thịnh’ Đường Thần Duệ.

Nếu đã gặp, bạn Đường quyết định đi ra chào hỏi vài câu.

– đừng tưởng rằng bạn Đường này có bao nhiêu biết lễ phép nhiều thiện lương.

Nếu sau lưng Kỉ Dĩ Ninh không có cái nhãn ‘Đường Dịch’ đó, dựa vào tính cách và tác phong của Đường Thần Duệ thì quyết sẽ không lãng phí thời gian vào lúc này.

Đúng, người đàn ông này rất rõ ràng, Kỉ Dĩ Ninh đối với Đường Dịch có ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Một lần anh tán gẫu với Đường Dịch ở quán bar, nói tới sự kiện Đường Dịch vì Kỉ Dĩ Ninh mà tắm máu cho Lương gia, Đường Thần Duệ nghiêng ngả cười, nhất định có chuyện: “Anh rõ ràng mình đang làm cái gì chứ?”

Biểu tình của Đường Dịch thực lưỡi nhác, nâng tay trái lên, xoay tròn khối đá trong ly rượu, leng keng rung động.

Đường Thần Duệ sâu xa nhắc nhở anh: “Tình cảnh của anh thật là xấu, anh đang tiêu xài thời gian và tình cảm với một cô gái đó.....”

Đường Dịch nhất thời liền nở nụ cười.

Uống một ly rượu mạnh, nhìn chiếc nhẫn kim cương bạch kim trên ngón tay, Đường Dịch tươi cười như không quan tâm đến cái gì.

Đường Thần Duệ chỉ nghe thấy người đàn ông bên cạnh nói: “Thời gian và tình cảm nếu không phải dùng để tiêu xài, còn có năng lực dùng để làm gì nữa? Dù sao nếu không tiêu xài, cũng sẽ cạn kiệt thôi..... Kỉ Dĩ Ninh rất bất hạnh, gặp được tôi có hứng thú với cô ấy, mặc kệ có ý nghĩ muốn cái gì, cũng chỉ có thể thừa nhận thôi.”

Nghĩ đến đó, Đường Thần Duệ đi qua. Kỉ Dĩ Ninh nhìn thấy anh, cũng đã gặp vài lần, biết anh là bạn của Đường Dịch, cũng đối tốt với cô, vì thế cô gật đầu một cái chào hỏi anh.

Đường Thần Duệ nghiêng người về trước, nói thẳng: “Nếu muốn Đường Dịch, cần phải lớn mật nói ra mới được đó.....”

Kỉ Dĩ Ninh bắt ngờ đỏ mặt.

“Tại sao anh.....”

“Muốn hỏi tôi làm sao thấy được à?” Đường Thần Duệ cười một cái, đáp đơn giản rõ ràng chặn đúng chỗ hiểm yếu: “Tôi chơi đầu tư, tâm lý học chủ công.”

A.....

Kỉ Dĩ Ninh đỏ mặt gật gật đầu.

Nhìn thấy cô như thế, trong lòng Đường Thần Duệ có chút ngoài ý muốn. Còn tưởng rằng Kỉ Dĩ Ninh và Đường Dịch kết hôn ba năm, giường cũng đã nằm cùng rồi, ứng phó với chuyện thế này khẳng định là phải thành thạo chứ, bây giờ thoạt nhìn vẫn chỉ là con gà con thôi.

Khi lái xe đưa cô về nhà, cũng đã quen với Đường Thần Duệ rồi nên con gà con không nhịn được xin giúp đỡ: “Nếu tôi nói tôi thích Đường Dịch, anh có thể cảm thấy kinh ngạc không?”

“Oh” Đường Thần Duệ vuốt cằm, thay cô giải thích nghi hoặc: “Cô đem chữ ‘Thích’ này xóa đi, đứng lên nói lời này một lần, có lẽ tôi có thể cảm thấy kinh ngạc.....”

“.....”

Tục ngữ nói rất đúng, một người đang buồn rầu, một khi đã quyết định quyết tâm làm việc gì đó, hiệu quả thường thường thực kinh tởm. [tôi nói đùa – tôi = tác giả]

Cũng không biết có phải bởi vì câu nói cuối cùng của Đường Thần Duệ làm rung động quá mức hay không, tóm lại là nội tâm của Kỉ Dĩ Ninh đang rất căng thẳng, xác thực đã bị xúc động hoàn toàn.

Tại sao không thử biện pháp này nhỉ?

Nếu ngưng ngưng mở miệng nói chuyện đùa nhỏ với Đường Dịch, vậy thì cũng có thể làm theo trình tự, quyến rũ anh rồi nói sau.....? Chỉ cần quyến rũ anh quên làm phòng ngừa là tốt rồi.....

Kỉ Dĩ Ninh quả quyết không dám có ý tưởng kinh hãi ‘Trên Đường Dịch’ đó, chỉ có thể đổi góc độ suy nghĩ.

Quyến rũ như thế nào đây?

Dùng sức mạnh?

Dùng thuốc?

Hôn mê?

Dụ * gian?

Đối với Đường Dịch, loại thủ đoạn ti bỉ hạ lưu này có thể hữu dụng sao? Anh cũng không phải trẻ con.....

Nếu nói rõ ràng với anh ‘Đường Dịch, vợ chồng giải quyết giúp nhau là thực bình thường mà’, Đường Dịch nhất định có thể cảm thấy cô biến thái?.....

Đang nghĩ tới đó, đi vào phòng ngủ, bỗng nhiên đã bị một người ôm lấy từ phía sau.

Hơi thở của Đường Dịch phả ra, “Suy nghĩ cái gì?”

Hô hấp của Kỉ Dĩ Ninh bị kiềm hãm.

– anh đã trở lại.

Nghĩ đến ngay cả Tiểu Miêu và Đường Kính cũng có cục cưng, không biết Kỉ Dĩ Ninh lấy đâu ra dũng khí, bỗng nhiên xoay người ôm lấy cổ anh, mang theo chút hương vị mệt mỏi nói với anh: “Em nghĩ muốn anh, không dùng các biện pháp đó nữa.....”

Câu đó vừa nói xong, chưa nói đến phản ứng của Đường Dịch như thế nào, chính Kỉ Dĩ Ninh đã bị dọa trước rồi.

Đầu cô bị hồng mất rồi! Thật sự dám dùng giọng điệu đó để nói với Đường Dịch!

thức được mình đã làm sai, Kỉ Dĩ Ninh chỉ cảm thấy trong đầu ‘Ông’ một tiếng lớn, các loại phản ứng hậu kỳ đều phát ra: Chột dạ, đổ mồ hôi lạnh, trước mắt biến thành màu đen.....

Tuy nhiên, người cũng là sinh vật thôi, một khi đã làm bất cứ giá nào, bị chính mình bức đến không còn mặt mũi nào nữa, vậy thì cứ đơn giản là không biết xấu hổ mà quên đi thôi.

Trước mắt Kỉ Dĩ Ninh bị vây quanh trạng thái này.

Sau khi ý thức được mình đã nói cái gì, sự chờ mong đứa bé và tương lai đã tiếp thêm dũng khí cho Kỉ Dĩ Ninh, không có hối hận cũng không có lui về phía sau, cô tiến lại gần anh và hôn lên môi anh.....

– Bỗng nhiên tay trái của Đường Dịch nắm lấy bả vai cô.

Mở ra khoảng cách với cô.

Anh dùng lực không lớn, nhưng chỉ một động tác kháng cự này cũng đủ chống lại nhiệt tình và tự tôn của cô.

Không gian trong phòng ngủ bị tịch mịch bao vây.

Bị từ chối tại chỗ, một giây đó, đầu óc Kỉ Dĩ Ninh trống rỗng.

Lời nói của Đường Thần Duệ lúc chạng vạng khi anh đưa cô về bỗng hiện lên trong đầu cô—

“Cô có biết, khi Đường Dịch còn độc thân, từng từ chối rất nhiều mỹ nhân không? Chắc chắn, số lượng đó.....”

Rất nhiều đêm khuya, anh là khách quen của các câu lạc bộ đêm.

Hứng thú đến đó chính là hai chữ dụ hoặc, anh độc diễn trên sàn nhảy. Dời bước, xoay tròn, tùy tiện móc tay là có ngay mỹ nhân gần đó nhảy cùng, anh cong môi cười, siết chặt eo nhỏ của mỹ nhân và biến thành màn khiêu vũ của hai người, tư thế lửa nóng triền miên khiến người ta không nhận được muốn chiếm lấy một Đường Dịch như thế, nhưng mỗi khi nhảy xong, anh liền cúi người mở miệng nói một câu ‘Chơi vui nhé’, sau đó bước đi.

Tình yêu nam nữ, anh vô tâm ham chiến.

Một giây trước vẫn triền miên gần gũi, một giây sau đã không còn để ý nữa.

Cho nên mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng Kỉ Dĩ Ninh luôn có một cảm xúc rạo rực. Không biết vì sao, nhưng cô luôn tin tưởng, trong lòng anh cô và những người khác không hề giống nhau, cô là một ngoại lệ trong tình cảm của anh.

Lại chưa từng dự đoán được, anh đối với cô, giống như là từ chối.

Anh đỡ lấy bả vai cô, chăm chú nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, rót cục chậm rãi mở miệng.

Giọng nói không lớn, nhưng lại dần dần chạm đến đáy lòng cô: “Dĩ Ninh,..... Không cần như vậy.”

“Không phải em..... Không phải em muốn làm chuyện này với anh.....”

Cô không thể nói được nữa. Đúng rồi, loại chuyện này làm thì làm thôi, còn cần giải thích cái gì chứ? Giống như hành động vừa rồi của cô, đời này Đường Dịch đã gặp qua không biết bao nhiêu lần, chỉ sợ rằng tất cả những cô gái từng bị anh từ chối, cái có đầu tiên họ nghĩ đến cũng là câu nói vừa rồi của cô.

“Chuyện đêm nay thực xin lỗi anh..... Về sau, em sẽ không như vậy nữa.”

Cô kiên cường nói xong, cứng rắn chống đỡ không ình thất thố trước mặt anh, giống như cô đang tự thiết lập ình một phòng tuyến cuối cùng, không muốn lại bị anh xem thường.

Lùi lại từng bước tạo ra khoảng cách với anh, không còn dễ dàng đụng vào anh, cô khẽ cười với anh, nói: “Anh còn muốn đến thư phòng không? Đêm nay em không đợi anh nữa, như vậy, em ngủ trước nhé.”

Nói xong, cô xoay người đi trải giường chiếu, tiến vào chăn ngủ, thậm chí còn không quên nói một câu ‘Ngủ ngon’ với anh.

Không có biểu hiện khác thường nào.

Đường Dịch đứng im ở đó không hề động, sắc mặt đã xám xịt.

Như là đang giã giũa, bây giờ anh nên làm cái gì đây. Cô nghĩ muốn cái gì, anh biết rõ, cũng rõ ràng biết được nếu thuận theo ý cô sẽ có hậu quả gì. Lý trí làm cho anh lựa chọn như vừa rồi, lại lập tức làm anh không thể chịu nổi.

Vừa rồi, khi cô tiến lại gần anh và hôn anh, anh có thể cảm nhận được, cô sợ bị từ chối như thế nào. Ngón tay cứ run lên, đáy mắt lóe ra ý tứ khẩn cầu rõ ràng.

Một Kỉ Dĩ Ninh như thế..... Cứ như vậy bị anh từ chối.

Anh có dự cảm, nếu bây giờ anh không làm cái gì, vậy thì về sau, chỉ sợ Kỉ Dĩ Ninh sẽ không bao giờ biểu lộ cảm xúc chân thật trước mặt anh, anh cũng không thể thừa nhận điều đó.

Bỗng nhiên Đường Dịch đi qua.

Anh ngồi bên trái giường, người ngủ trên giường đưa lưng về phía anh, vẫn không nhúc nhích, giống như đã đi vào giấc ngủ.

‘Ba’ một tiếng, anh nâng tay bật đèn ngủ ở đầu giường.

Sau đó xoay người cô lại.

Anh thấy được hình ảnh như mình dự đoán.

Cô cắn các đốt ngón tay, khóc không ra một tiếng nào, nhưng cũng như vỡ òa.

Anh vội vàng ôm lấy cô, giữ cô trong vòng tay mình.

“Đừng khóc, Dĩ Ninh, đừng khóc.....”

Làm sao cô có thể nhẫn được nữa, chôn trước ngực anh quân lính đã tan rã.

Đúng, cô chính là một người bình thường. Yếu đuối, sợ phiền phức, lại rất giỏi an ủi bản thân. Người khác khinh miệt và thương hại, không phải không khó chịu, nhưng cô chỉ có thể lựa chọn cách tự khuyên nhủ mình, sau đó cố gắng làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì, chuyện gì cũng đã qua rồi. Nhưng như vậy, cũng không có nghĩa là năng lực thừa nhận của cô nhất định sẽ mạnh hơn người khác.

Cô cũng có giới hạn, khi không mang nổi cũng có thể sụp đổ.

Từ nhỏ cô đã có tính cách bị động, thẳng đến khi yêu thương Đường Dịch, lần đầu tiên cô có ý tưởng muốn chiếm lấy một người đàn ông. Là cô không tốt, đối với đoạn tình cảm này rất tự tin, anh nói ‘Anh cần em’, anh nói ‘Em là một chi tiết cuối cùng trong câu chuyện cổ tích của đời anh’, cô liền tin tưởng mà không chút nghi ngờ, ảo giác tin rằng bất luận mình làm cái gì với anh, anh cũng không từ chối.

Cô đã không chuẩn bị tâm lý, bị anh từ chối, cô có thể sẽ thế nào đây.

Thẳng đến vừa rồi, sau khi giống như bị người ta đánh một cái tát, cô mới biết được hành động hoang đường này tổn thương đến lòng tự tôn bao nhiêu, tổn thương đến tình cảm như thế nào.

Đường Dịch ngồi bên mép giường, ôm cô lại gần mình, nâng tay lau đi những giọt nước mắt của cô, lặng lẽ nhìn cô.

Cô không dám nhìn anh, giống như tất cả can đảm đều cạn kiệt ngay từ giây phút anh từ chối cô. Cô nói đứt quãng được vài lời, có một loại dự cảm về câu chuyện trong giấc mộng của cô, vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.

“Đường Dịch, có phải anh cảm thấy, em và những cô gái anh gặp được trước đây, đều giống nhau? Muốn bám lấy anh không chịu buông..... Em không phải như vậy, em chỉ muốn một đứa con, một đứa cũng đủ rồi. Em biết anh luôn tránh né chuyện này, em biết anh không nghĩ muốn, nhưng là..... Em vẫn chưa từ bỏ ý định, em nghĩ tạo ra một nhân chứng cho đoạn tình cảm này giữa anh và em..... Thậm chí em còn nghĩ tới, nếu tương lai anh không thương con cũng không sao, em sẽ nuôi dưỡng con thành người, dạy con đọc sách viết chữ, dạy con những điều đúng.....”

Còn chưa nói xong, nước mắt lại lần nữa không không chịu thua kém trào ra khỏi mắt.

Bỗng nhiên tay trái anh che đi ánh mắt cô.

Tư thế ôn nhu, khiến tầm mắt cô lâm vào tầm tối.

Ánh mắt đó rất thuần khiết, bên trong tràn đầy vết thương anh mang lại, anh không có can đảm để nhìn nó nói chuyện.

“Dĩ Ninh không giống như vậy.” Anh nói cho cô: “Anh gặp được trong quá khứ, gặp được trong tương lai, không ai có thể so sánh với Dĩ Ninh.”

Lý trí dần dần bị chặt đứt, anh nghe thấy chính mình hỏi ra một vấn đề cực kỳ nguy hiểm.

“Em thật sự..... muốn có con như vậy sao?”

Cô gật đầu một cái.

Tay trái che đi ánh mắt cô, anh cảm thấy hàng lông mi của cô đang nhấp nháy, lòng bàn tay truyền đến xúc cảm rất nhỏ, làm anh hoàn toàn buông thả lý trí.

Bỗng nhiên anh đặt cô nằm xuống, phủ người mình lên, dùng sức kéo váy ngủ của cô xuống.

Sắc mặt Dĩ Ninh đổi đổi, cảm thấy xấu hổ.

“Anh đang đồng tình với em sao?..... Anh không thích, em tuyệt không miễn cưỡng anh.”

“Anh không thích?”

Anh móc ngón tay, cởi đồ lót của cô ra, mạnh mẽ không một chút miễn cưỡng nào, mà là mong đợi đã lâu.

“Dĩ Ninh, em sẽ không biết anh thích nhiều.....” Em, còn có những đứa con của chúng ta.

Nếu có khả năng có được.

.....

Rạng sáng, bốn giờ.

Không khí phiêu tán hơi thở tình dục.

Anh ngồi ở mép giường, ngắm nhìn bộ dáng cô nặng nề ngủ, trong lòng đau đớn như bị dao cắt.

“Em nhạy cảm như vậy.....”

Vốn muốn cô cả đời không phải lo lắng điều gì, lại không biết được kể từ hôm nay, liệu anh có còn đủ khả năng làm việc này hay không.

Mặc quần áo, Đường Dịch đi xuống tầng.

Gọi một cuộc điện thoại, mười lăm phút sau, có hai cặp dưới đáng tin cậy vội vàng đi tới.

Cả người Đường Dịch hăm sâu trong bóng đêm, âm sắc rất lạnh.

“Bắt đầu từ ngày mai, âm thầm đi theo thiếu phụ nhân..... Nếu không tìm thấy cô ấy, tôi muốn các người đền mạng.”

“Vâng!”

[1] Hải bảo: linh vật của World Expo Thượng Hải 2010 lại có tên gọi là Hải Bảo (báu vật của biển, tên tiếng Anh là Hai Bao) màu xanh, được thiết kế dựa trên ý tưởng chữ “Nhân” (con người). Linh vật thể hiện đậm đà bản sắc văn hóa của Trung Quốc và cũng đồng nhất với hình ảnh của Logo. Đây là lần đầu tiên thiết kế hình ảnh linh vật trong các Triển lãm thế giới sử dụng hình ảnh sáng tạo từ chữ tượng hình. Màu xanh của linh vật tượng trưng cho màu xanh của địa cầu, giấc mơ, màu xanh của biển, màu xanh của tương lai.

Hội chợ triển lãm quốc tế (thế giới quen gọi là Expo, từ Việt cổ gọi là Hội Đẩu xảo) là hoạt động triển lãm quốc tế chính thức, mang tính toàn cầu nhưng không có tính thương mại. Các nước tham gia Triển lãm với tư cách Quốc gia. Triển lãm này có hai phần: sự kiện chính được tổ chức 5 năm một lần và sự kiện phụ, 4

năm tổ chức một lần. Hoạt động triển lãm kéo dài 4 – 6 tháng nhằm giới thiệu các lĩnh vực kinh tế, công nghệ, văn hóa, xã hội, môi trường ... của các nước tham gia. Triển lãm do Chính phủ hoặc Bộ, Ngành Nước đăng cai tổ chức.

Triển lãm thế giới Expo Thượng Hải 2010 diễn ra từ 1/5 tới 31/10/2010.

Truyện được viết vào đầu năm 2010 ^^ . Chữ hài (hài tử) đọc gần giống hải (hải bảo) nên chị mới nói lái đi ^^.

23. Chương 23

Chương 23: Tra ra manh mối

Kể từ ngày hôm đó, tâm trạng mỗi ngày của Kỉ Dĩ Ninh đều giống chỉ số thị trường chứng khoán năm 2008, duy trì một xu thế màu đỏ tốt đẹp.

Có khi Đường Dịch lại ôm cô không chút để ý nói: “Anh không có kiên nhẫn với trẻ con đâu, không có cũng không quan trọng.”

Đáng tiếc đang ở trong tâm lý bông bột chờ mong đó, Kỉ Dĩ Ninh đã tự động hình thành hệ thống che chắn với những lời nói kiểu này rồi, dù sao bình thường nhìn qua Đường Dịch cũng chính là không âm không dương, cô cũng sẽ không nghĩ nhiều đến ý tứ trong những lời nói này của anh, lại càng không chú ý tới, mỗi lần Đường Dịch nói đều là ‘Không có cũng không quan trọng’, mà không phải ‘Không cần cũng không quan trọng’.

Đêm nay, công việc của Đường Dịch có hoạt động.

Cái gọi là hoạt động đó tuyệt đối không tách rời với rượu, mà tửu sắc lại luôn chẳng phân biệt được nhà. Khi tan cuộc mấy người đàn ông đều ôm lấy các tiểu thư xinh đẹp, mà Đường Dịch và Đường Thần Duệ lại tay không đi ra, chỉ có hai người này là không dẫn theo người.

Đường Dịch làm việc có vẻ khoa trương, bên người tùy thời đều có người đi theo; Mà ngược lại, bạn Đường Thần Duệ lại mộc mạc hơn, ngay cả một lái xe cũng không mang, khi có hứng thú sẽ tự mình lái xe, khi nào lười thì còn đi xe buýt ngắm cảnh, ngay cả vé xe cũng miễn phí, đường đường là một giám đốc ngân hàng đầu tư lớn nhất Đông Nam Á, mà lại tựa như nông dân vậy.....

Căn cứ vào loại đối lập này, chủ quán bar liếc mắt một cái đã nhận thức tiêu chuẩn về phía Đường Dịch.

Ừm, cùng là phục vụ thôi, tùy thời thỏa mãn nhu cầu của khách hàng chính là một trách nhiệm của chủ quán, nhất là ngành dịch vụ đặc biệt này. Thận phận như Đường Dịch, chỉ có thể cung

Chủ quán vội vàng tiến lên, bày ra vẻ mặt tươi cười lấy lòng: “Dịch thiếu, đêm nay không mang theo ai sao?”

Đường Dịch ngoảnh mặt làm ngơ.

Chủ quán không ngừng cố gắng: “Dịch thiếu, ngài yên tâm, các cô nương ở đây của chúng tôi, có thể sánh bằng ‘Thiên thượng nhân gian’ ở kinh thành đó! Chất lượng ở đây là không thể chê vào đâu được.....” Võ vố bộ ngực, dùng hành động thực tế để cam đoan về chất lượng phục vụ.

“Cút.”

“.....”

Tâm tình của Đường Dịch vốn không tốt, lại gặp phải loại người không biết sống chết cứ chen miệng vào thế này, vậy nên nửa điểm kiên nhẫn cũng không còn.

Chủ quán vừa thấy manh mối không đúng, liền nhanh nhẹn vâng dạ lui xuống. Đường Dịch không quay đầu lại, nói với cấp dưới: “Đi đi, đêm nay đừng đi theo tôi.”

“.....”

Khiêm Nhân nhỏ giọng hỏi: “Tôi lái xe đưa anh về được không.....?”

Đường Dịch giận dữ, “Lời nói của tôi anh nghe không hiểu có phải không?!”

“.....”

Vì thế, đám Khiêm Nhân đều bị dọa mà rời khỏi đó.

Bạn Đường Thần Duệ đi ra từ quán bar đùa nghịch cái chìa khóa xe của mình, thanh thoi chờ bồi bàn lái xe mình ra, không nghĩ tới vừa nhấc mắt, chỉ thấy cả hội cũng chỉ còn lại anh và Đường Dịch, chắc là mọi người đều bị Đường Dịch dọa chạy hết rồi, nhất thời trong lòng bạn Đường trầm xuống: Đứng đi nhờ xe của tôi đừng đi nhờ xe của tôi đừng đi nhờ xe của tôi.....

Đang nghĩ tới đó, tay trái của Đường Dịch đã khoát lên vai anh.

“Đưa tôi trở về.”

“.....”

Trời sinh tính sợ phiền toái nên trong lòng bạn Đường đang thực bi thương: Sớm biết vậy hôm nay sẽ không lái xe làm gì, đi ngồi xe buýt ngắm cảnh còn tốt chán.....

Vì thế, bạn Đường mang theo Dịch thiếu gia tôn quý cùng nhau tận hưởng cảm giác vui vẻ khi bị kẹt xe.

“Tôi nghĩ, khi nào thì loại nhân vật này cần sắm vai với tôi thế?”

“Sao?”

“Cùng anh giải buồn ấy..... Trước đây những chuyện thế này không phải đều do Đường Kính nhà anh phụ trách sao?” Ai chẳng biết tình cảm anh em tốt còn có thể làm Brokeback. [1]

Đường Dịch trầm mặc.

Sau đó có chút buồn bực thở dài: “Anh nghĩ rằng anh là người tôi muốn tìm hả?..... Tiểu Miêu mang thai, Đường Kính quả thực thành bảo mẫu rồi.”

Trong lòng Đường Thần Duệ thật nặng nề nghiêng rãng nửa ngày.

Anh chỉ có thể làm người thay thế bổ sung mà thôi!

“Đường Dịch, tôi thật sự muốn đá văng anh ra khỏi xe.....”

Đường Dịch chính là Đường Dịch, ngồi trên xe người khác mà hoàn toàn không có chút ý thức làm khách nào, khi đi ngang qua một cửa hàng trang sức flagship, bỗng nhiên nói: “Dừng xe.”

“.....”

Đường Thần Duệ phanh lại rồi dừng xe, tâm không cam lòng không muốn bị biến thành tài xế taxi.

Hai người một trước một sau đi vào cửa hàng.

Quản lý cửa hàng vừa nhìn thấy hai vị Đường thiếu gia, liền tươi cười rạng rỡ nghênh đón: “Ai nha, hoan nghênh hoan nghênh! Vất vả vất vả!”

Đường Dịch liếc mắt một cái liền nhìn trúng một mặt dây chuyền hình chữ thập, dây chuyền đó thực tình xảo, có gắn kim cương. Anh nhớ rõ khi Kỷ Dĩ Ninh đến nhà thờ cầu nguyện, hình ảnh ấy khiến anh rung động.

Đường Dịch luôn luôn làm việc theo nguyên tắc tốc chiến tốc thắng, nhìn trúng liền lấy ngay.

Đường Thần Duệ vẫn đứng chờ một bên bỗng nhiên đi đến bên cạnh anh, không sợ chết hỏi: “Có phải anh cột Kỷ Dĩ Ninh vào đầu giường H ba bốn đêm không hả?”

“.....”

“Đừng có kinh ngạc như vậy chứ, nhìn mấy vết đỏ đỏ trên cổ anh là biết thôi, sức quan sát của tôi vẫn còn tốt lắm,” Bạn Đường chặc chặc : “Ồ..... Dữ dội như vậy sao, bởi vì cô ấy chủ động hả?”

Đường Dịch không phủ nhận.

Nhất thời bạn Đường cực kỳ hâm mộ không thôi: “Đường Dịch, rốt cục anh cũng ra nhập xã hội cộng sản!” Xã hội cộng sản, phân phối theo nhu cầu, bà xã có nhu cầu, anh cũng phải làm cờ hiệu ‘Phân phối theo nhu cầu’ thôi.....

Khó trách Mao chủ tịch nói, xã hội cộng sản mới là xã hội tiến bộ nhất hạnh phúc nhất của loài người ah.....

Đường Dịch không nghĩ đến hạnh phúc gật đầu một cái nói ‘Đúng vậy tôi rốt cục thực hiện cộng sản’, mà là lấy cái hộp đã gói đồ trang sức, bình thần nói một câu: “Cô ấy muốn một đứa con.” Sau đó cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Đường Thần Duệ dừng ba giây, sau đó tỉnh ngộ lại, đi theo anh.

“Khi đàn ông tặng phụ nữ cái gì đó à, lý do lớn nhất chính là muốn giữ cô ấy lại.” Đường Thần Duệ mở cửa xe ngồi vào: “Anh sợ Kỉ Dĩ Ninh rời khỏi anh phải không?”

Đường Dịch ngồi trong xe, cảm thấy thực đau đầu: “Tính cách của cô ấy rất truyền thống, lại nhạy cảm như vậy..... Tôi vốn nghĩ, chỉ cần tôi kiên trì không cần, có thể đem tất cả vấn đề ngăn lại trên người mình..... Nhưng cô ấy thật vất vả chủ động, tôi có thể tiếp tục kiên trì thế nào đây? Làm thế nào mới có thể xua tan ý muốn một đứa con trong đầu cô ấy đây?”

Tình cảnh và vấn đề của Đường Dịch, Đường Thần Duệ quen biết anh nhiều năm như vậy tất nhiên đều rõ ràng, Đường Thần Duệ cười với anh: “Trước đây cũng lâu rồi tôi có nói với anh, không thể che giấu mãi được, hai người còn ở bên nhau cả đời, anh có thể dấu cô ấy cả đời sao?”

Đường Dịch có chút mệt mỏi, tựa lưng vào ghế ngồi không nói lời nào.

Bạn Đường kiêm luôn chức bác sĩ tâm lý tiếp tục lên lớp: “Thế nào, đàn ông mà, có khi thật sự nên dùng nửa thân dưới mà tự hỏi. Làm, không cần thiết là vì yêu, nhưng yêu, nhất định có thể muốn làm. Ngược lại, phụ nữ cũng là như vậy, có con, không cần thiết là cam tâm tình nguyện muốn, nhưng cam tâm tình nguyện muốn, thì nhất định có thể muốn có con. Cho nên, càng chậm trễ thì mâu thuẫn trong tương lai càng trở nên gay gắt. Nếu anh nói anh không muốn đứa bé vì anh sợ tương lai không bảo vệ được nó, nói như vậy thì ai tin chứ? Ngay cả đứa bé cũng không bảo vệ được mà anh còn trông mong vào sự yêu thương và sủng bái của Kỉ Dĩ Ninh sao? Tôi thấy Kỉ Dĩ Ninh chỉ là da mặt mỏng thôi chứ không phải ngọc. Tháng nào cũng phải lo lắng trong bảy ngày đổ máu đó, đặc biệt chuyện có liên quan đến trẻ con, vẫn nên thuận theo tự nhiên là tốt nhất.....”

Buổi nói chuyện này đúng trọng tâm mà lại có lý.

Bỗng nhiên Đường Dịch quay đầu nhìn anh.

Đường Thần Duệ thực buồn bực: “Anh nhìn tôi như vậy làm gì hả? = =”

“Không nghĩ tới anh vẫn là chuyện gia về tình cảm cơ đấy.....”

Vẫn là chuyên gia!

Đường Thần Duệ dứt khoát xua tay: “Mấy đạo lý đó tôi đều học được khi ba mẹ tôi đòi ly hôn đó”

“.....”

Khụ, thì ra là thế.....

Bạn Đường còn tiếp tục nói: “Người xưa nói, trùng quan nhất nộ vi hồng nhan [2]. Năm đó anh vì chuyện này mà tẩm máu nhiều người ở Lương gia như vậy, thù cũng báo lửa giận cũng nguôi rồi, bây giờ tình trạng thân thể của Kỉ Dĩ Ninh nếu đã như vậy rồi, anh vẫn nên thuyết phục cô ấy cùng nhau đối mặt với sự thật này cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết tốt đi. Bây giờ y học rất phát triển, nếu không được thì anh có thể đi dọa tên bác sĩ Thiệu kia, nói là chữa không khỏi sẽ làm thịt anh ta, tôi thấy nhất định anh ta đã nghĩ biện pháp trước anh rồi đó.....”

Đường Dịch trầm mặc rất lâu, sau đó gật đầu một cái: “Ừ, anh nói cũng đúng.....”

Bạn Đường cảm thấy thực vui mừng: Mẹ nó, thật không dễ dàng chút nào, quả bóng cao su bóng tay này rốt cục cũng đá được cho tên họ Thiệu kia rồi!

Tuy rằng nhân phẩm của Đường Thần Duệ cũng không được tốt lắm, nhưng người kia buồn rầu anh cũng chả vui gì, câu nói vừa rồi của anh tạm thời đã đẩy bác sĩ Thiệu vào hố lửa, thế nhưng bốn chữ khuyên bảo ‘Thuận theo tự nhiên’ đó, vẫn là thực có lý.

Đường Dịch nghe vào được bao nhiêu, anh không biết; Nhưng có thể khẳng định một chút là, chuyện giấu giếm Kỉ Dĩ Ninh đó, xem như anh ấy đã hoàn toàn buông tha.

Có thể tưởng tượng, hai vợ chồng quan hệ với nhau mà không dùng biện pháp gì, hoàn toàn tự nhiên, thời gian trôi qua mà vẫn không có con thì dù có là cô gái ngọc ngà đến đâu cũng phát hiện ra có gì đó không đúng, huống chi lại là người có tính tình nhạy cảm như Kỉ Dĩ Ninh.

Cô ấy có thể nhìn ra, gần đây tính tình của Đường Dịch không tốt lắm. Tuy rằng anh vốn là một người không âm không dương, nhưng Đường Dịch cũng có lo âu. Hôm trước, cô giúp việc phụ trách việc sắc thuốc trong nhà không cẩn thận làm đổ thuốc, không biết đã chọc phải dây thần kinh nào Đường Dịch mà kết quả chính là cả nhà đã bị anh làm cho gà bay chó sủa. Đến lúc chạng vạng, Kỉ Dĩ Ninh tan tầm về nhà, chỉ thấy người nào cũng có biểu tình nơm nớp lo sợ, cô bé làm đổ thuốc kia chưa cần dọa mà chỉ cần vài câu nói lớn tiếng của Đường Dịch thôi cũng đủ sợ hãi òa khóc.

Chạng vạng ngày hôm đó, một góc nhỏ trong tâm Kỉ Dĩ Ninh rốt cục đã thức tỉnh rồi.

Thuốc đó cô uống gần hai năm, nhưng cô chưa từng nghĩ tới một vấn đề.

Ngoài tác dụng trị liệu sinh lý đau ra, thuốc đó có phải còn có tác dụng khác hay không?

Đường Dịch, rốt cuộc đang lo âu cái gì.

Người ta luôn nói người tốt sẽ được báo đáp, nhưng suốt một tháng qua bác sĩ Thiệu cứu sống mọi người của chúng ta luôn phải sống trong buồn rầu và lo lắng.

Đây là may mắn hay thảm họa vậy? Bạn Thiệu làm một thử nghiệm, mỗi ngày kiên trì không ngừng mua hai vé số, kết quả là ngay cả năm đồng cũng không trúng, bác sĩ Thiệu của chúng ta đau lòng chấp nhận, biết rằng không phải mình gặp may mắn mà đã bị đẩy vào thảm họa.....

Tối nay, khi Thiệu Kì Hiên tan tầm nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng chờ ở cửa bệnh viện, lại gần thì thấy, thật sự là con chim bồ câu cứ trời tối lại bay về nhà, Kỉ Dĩ Ninh.

“Dĩ Ninh?” Bác sĩ Thiệu thực ngạc nhiên: “Tại sao cô lại đến đây?”

Kỉ Dĩ Ninh cũng có vẻ kinh ngạc, chỉ chỉ ra bên ngoài trời đang mưa to tầm tã: “Mưa to quá, rất khó gọi xe nên tôi đứng đây tránh mưa.....”

Tất nhiên, so với bạn Đường Thần Duệ kia, bác sĩ Thiệu của chúng ta có thể coi là một người đàn ông tốt, vĩnh viễn duy trì tấm lòng anh hùng thương hương tiếc ngọc. Giờ phút này Kỉ Dĩ Ninh nói như vậy, Thiệu Kì Hiên cũng không nghi ngờ nói vài câu kiểu như ‘Cô đến đây tránh mưa cũng thật trùng hợp nhỉ?’, mà là lập tức phát huy chủ nghĩa anh hùng vĩ đại –

“Dĩ Ninh, tôi đưa cô về nhé!”

Có vẻ như Kỉ Dĩ Ninh cảm thấy thật vui mừng: “Được, cảm ơn anh.”

Bạn Thiệu lập tức đi lấy xe, lấy việc giúp người làm niềm vui.

Dọc đường đi, Thiệu Kì Hiên chẳng những không có một chút nguy cơ ý thức gì, mà ngược lại còn tự nhận mình là người mang đến niềm vui cho Kỉ Dĩ Ninh.

Lại nói tiếp, có loại ảo giác này cũng không thể trách anh được. Đến giúp Kỉ Dĩ Ninh chính là đến giúp Đường Dịch, có được quan hệ tốt với Đường Dịch cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì; Trái lại, nếu không giúp được thì kết cục cũng sẽ rất thảm.

Ví dụ như mỗi lần tụ hội chơi mạt chược, Tiểu Miêu, Đường Kính và Thiệu Kì Hiên cùng chơi với Kỉ Dĩ Ninh, vốn không có chuyện gì, nhưng kết quả là sau khi Kỉ Dĩ Ninh thua ba ván, Đường Dịch từ từ đi tới đứng sau Kỉ Dĩ Ninh thua ba ván, Đường Dịch từ từ đi tới đứng sau Kỉ Dĩ Ninh, lông mày dựng lên bắt đầu đe dọa trong im lặng. Trước mặt có một Đường Dịch khí thế lớn như vậy, ba người chơi cùng là Miêu Kính

Hiên kia không thể không lo lắng tự hỏi làm thế nào mới có thể để Kỉ Dĩ Ninh thắng đây, chuyện này cũng thật là khó nhé, lại phải làm sao để Kỉ Dĩ Ninh không phát hiện mới được.....

Sau đó, Kỉ Dĩ Ninh thắng liền năm ván, hồn nhiên phát hiện huyết áp của ba người chơi cùng kia đã tăng lên mười phần, trán Tiểu Miêu đã đổ đầy mồ hôi, sau khi bị Đường Dịch dùng ánh mắt đe dọa hơn mười lần, Tiểu Miêu cũng ngộ ra rằng chơi mật chược với Kỉ Dĩ Ninh quả thực là chuyện không cho người ta đường sống nào, cuối cùng rốt cục cũng không chống đỡ nổi mà chạy trốn, thậm chí sau đó còn bị một bóng ma tâm lý –

“Đường Kính, em không muốn ngủ, em muốn đi ra ngoài chơi!~>_____<>

“Em không muốn chơi mật chược cùng Kỉ Dĩ Ninh sao?”

“..... Em thấy đi ngủ vẫn tốt hơn. ”

Trên cơ sở đó, chúng ta hãy cùng nhìn xem cách của một người thông minh là thế nào nhé –

Ví dụ chính là bạn Đường Thần Duệ, ngay cả sau khi Kỉ Dĩ Ninh đã thắng năm ván, anh vẫn giữ thái độ nhàn nhã như thường, giơ ngón tay cái lên liên tục khen ngợi, nào là ‘Oa ~ Dĩ Ninh thật là lợi hại nhé ~’, nào là ‘Dĩ Ninh quả thực có thể xưng bá ở Las Vegas đó~’, lập tức đã làm cho Kỉ Dĩ Ninh có ấn tượng tốt với bạn Đường này.

Đường Kính và Thiệu Kỳ Hiên ngồi một bên biết rõ ‘Đường Thịnh’ đang khao khát tranh thủ đầu tư tài chính 50 triệu của Đường Dịch, nhất thời thổn thức không thôi: Look, đường đường là một giám đốc điều hành ngân hàng đầu tư lớn nhất Đông Nam Á, vì kiếm tiền còn có thể trợn tròn mắt nói dối dễ dàng như vậy đấy!

.....

Lại nói đến chuyện của bác sĩ Thiệu bây giờ, dọc đường đi vừa lái xe vừa cười nói với Kỉ Dĩ Ninh, lại còn xảo trá giả làm bác sĩ tâm lý học cứ cười ha ha ha, không khí thật là hài hòa, cứ như vậy mà đưa cô về nhà.

Bên ngoài trời đang mưa to, Thiệu Kỳ Hiên bật ô lên, xuống xe che cho Kỉ Dĩ Ninh, đưa cô vào phòng khách.

Sau khi làm được việc tốt đó, tâm tình của bác sĩ Thiệu thật là thoải mái, vẫy tay về phía Dĩ Ninh ý bảo tôi đi nhé ...

Kỉ Dĩ Ninh không giữ anh lại, đứng sau anh bỗng nhiên nói:“Bác sĩ Thiệu, xin lỗi.”

“Sao?”

“Vừa nãy tôi nói dối anh.”

“Ồ???”

“Tôi đến bệnh viện không phải để tránh mưa, mà là đặc biệt chờ anh.”

“Ách.....”

Kỉ Dĩ Ninh khẽ cười cười:“Nếu tôi không làm như vậy, anh sẽ không đến đây cùng tôi đúng không?”

“.....”

Thiệu Kỳ Hiên trừng lớn mắt nhìn Kỉ Dĩ Ninh, quả thực không biết người trước mắt này có phải Kỉ Dĩ Ninh không nữa. Rõ ràng là Kỉ Dĩ Ninh nhu nhược như vậy mà, tại sao giờ phút này anh lại cảm thấy mình không phải là đối thủ của cô ấy chứ?!

Chợt nghĩ đến trước đây có một thầy bói từng nói với anh ‘Thí chủ sẽ gặp điềm xấu vào năm con hổ’, đầu óc bạn Thiệu lập tức rối tinh rối mù.

(Truyện viết vào năm 2010, là năm con hổ.)

Thật cẩn thận hỏi:“Dĩ Ninh..... Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Kỉ Dĩ Ninh chăm chú nhìn anh: “Tôi đặc biệt tìm anh là một bác sĩ, anh nói xem còn có thể có chuyện gì chứ?”

Trong lòng Thiệu Kì Hiên trầm xuống thật mạnh.

Cô ấy sẽ không

Những giọt mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra, giọng nói của Kỉ Dĩ Ninh vang lên.

“Bác sĩ Thiệu, tôi muốn hỏi anh, có phải anh đang giúp Đường Dịch giấu giếm tôi chuyện gì không?..... Thân thể này của tôi, có vấn đề ở đâu đó, phải không?”

Hai người đứng trong phòng khách, mặt đối mặt, trầm mặc nhìn nhau.

Chuyện liên quan đến Đường Dịch, Thiệu Kì Hiên không thể không cẩn thận suy nghĩ.

“Dĩ Ninh, tôi không hiểu được..... Ý của cô.” Không nghĩ tới anh đường đường là một bác sĩ lại phải dựa vào cách giả ngu để tự bảo vệ mình

Đáng tiếc, bây giờ Kỉ Dĩ Ninh đã không tính buông tha cho anh.

“Anh biết.” Cô nhìn anh, thẳng thắn nói: “Bác sĩ Thiệu, hôm nay tôi đã bảo mọi người trong nhà về hết rồi, đêm nay Đường Dịch phải ở ngoài bàn chuyện công việc sẽ không trở về, nơi này chỉ có hai người chúng ta, vì thế, anh có thể tin tưởng tôi, nếu tôi vì muốn hỏi anh mà không tiếc lừa anh, thì tôi cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.”

Trong đầu Thiệu Kì Hiên ‘Ong’ một tiếng lớn.

Thái độ này của Kỉ Dĩ Ninh, rõ ràng là bất cứ giá nào cũng muốn hỏi bằng được. Đương nhiên, anh cần phải chắc chắn không mở miệng xoay người bước đi cũng không phải không thể, nhưng đi rồi thì sao? Chỉ sợ Kỉ Dĩ Ninh sẽ nghĩ có điều gì rất quan trọng mà anh không thể nói ra, vừa rồi cô cũng nói, đêm nay trong nhà chỉ có một mình cô, vạn nhất cô nghĩ luẩn quẩn trong lòng, lấy một lưỡi dao cắt cổ tay thì...

Thiệu Kì Hiên không dám nghĩ tiếp nữa.

“Tôi có thể uống một cốc nước chứ?.....”

Kỉ Dĩ Ninh gật gù đầu, xoay người đi đến bên quầy bar rót một cốc nước tinh khiết, sau đó đi tới đặt vào tay anh.

“Cho đá vào, có thể thư giãn hơn.”

“.....”

Tâm tình của những liệt sĩ cách mạng bị kẻ địch tra tấn trong điện ảnh đã khắc sâu trong đầu Thiệu Kì Hiên, anh gần như đã gặp bức tường trở ngại: bên cạnh Đường Dịch có nhiều người như vậy, tại sao anh lại khó sống như vậy chứ...

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Bác sĩ Thiệu, anh nói cho tôi biết, thân thể này của tôi..... Có phải là không có khả năng có con đúng không?”

Đối mặt với một Kỉ Dĩ Ninh không để ý đến chuyện gì như vậy, Thiệu Kì Hiên không thể từ chối.

“Không phải không có khả năng.” Anh thành thật nói: “Chỉ là xác suất thấp một chút.”

“Thấp đến mức độ nào nào?”

“.....”

“50%?”

“.....”

“30%?”

“.....”

“Có phải là ngay cả 20% cũng không có?”

“Dĩ Ninh, không cần hỏi lại nữa.”

Bỗng nhiên Thiệu Kỳ Hiên tiến lên từng bước tới gần cô, nắm lấy bả vai cô, mang lại chút ấm áp cho cô. Dù là đứng ở góc độ của một bác sĩ, hay là đứng ở góc độ của một người bạn; Dù cô là vợ của Đường Dịch, hay cô chỉ là một Kỉ Dĩ Ninh bình thường, Thiệu Kỳ Hiên cũng không hy vọng nhìn thấy biểu tình tuyệt vọng của cô.

Anh gian nan mở miệng: “Cô từng bị cảm lạnh rất nặng, cô có sinh lý đau cũng là do chuyện đó, hơn nữa sau đó cô không điều dưỡng đúng lúc, để quá lâu, cho nên..... Cô có tính hàn rất nghiêm trọng. Không phải tuyệt đối không thể mang thai, nhưng xác suất có thể rất thấp.....”

Trong khoảnh khắc, Kỉ Dĩ Ninh đã hiểu.

Vốn chỉ nhìn biểu hiện của anh cô đã hiểu, càng không cần thẳng thắn nói ra, ý của những câu chữ đó, cô đều đã hiểu.

Trầm mặc thật lâu, cô nhỏ giọng hỏi: “Đường Dịch biết, có phải không?”

Thiệu Kỳ Hiên gật gật đầu.

“Anh ấy biết, bắt đầu từ hai năm trước, anh ấy đã biết..... Cô đã được rất nhiều bác sĩ khám qua, thật ra phần lớn không chỉ là chữa sinh lý đau, mà là Đường Dịch tìm biện pháp điều dưỡng cho cô. Muốn trị tận gốc tính hàn rất phiền toái, ngoại trừ việc kiên trì điều dưỡng ra, cũng không còn biện pháp nào nữa.”

.....

Đêm nay Thiệu Kỳ Hiên luôn cảm thấy không yên.

Sau khi đấu tranh tư tưởng cả đêm, anh thật sự không có can đảm lừa Đường Dịch, rạng sáng ba giờ bốn mươi lăm phút, Thiệu Kỳ Hiên rốt cục cũng dùng quyết tâm của tráng sĩ mà gọi một cuộc điện thoại.

Một phút đồng hồ sau, giọng nói âm trầm của Đường Dịch vang lên từ đầu giây bên kia: “Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi hả, anh nghĩ tôi không cần ngủ sao?.....”

“Ừm.....” Bạn Thiệu lấy lòng nói: “Gần bốn giờ rồi, một giờ nữa là có thể rời giường được rồi mà.”

Đầu dây bên kia trầm mặc nửa phút, sau đó truyền đến giọng nói có vẻ đang đau đầu dữ dội của Đường Dịch: “Tôi vừa mới ngủ lúc ba giờ.....”

“Ách.....”

Đầu năm nay giai cấp bóc lột cũng không dễ dàng nha..... Thiệu Kỳ Hiên yếu ớt hô một tiếng: “Đường, Đường Dịch.”

“.....”

“Tôi, tôi muốn nói chuyện này với anh.....”

“.....”

“Anh phải cam đoan, tôi mà nói ra anh sẽ không tức giận!”

“.....”

“Đường Dịch, tôi, tôi đã nói thật với Kỉ Dĩ Ninh rồi.”

“.....”

Đường Dịch cầm điện thoại cũng không phải tỉnh táo lắm, nhưng khi nghe được câu nói vừa rồi của Thiệu Kỳ Hiên anh lập tức tỉnh táo.

“Anh nói cái gì?!”

“Chính là chuyện đó của Kỉ Dĩ Ninh, anh cũng biết Tiểu Kỉ mà muốn biết cái gì thì sẽ thế nào đó! Hôm nay cô ấy ám toán tôi!! Nhất thời tôi không nhận được, liền nói hết ra.....”

Lúc này thì Đường Dịch đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Thiệu Kì Hiên! Nếu Kỉ Dĩ Ninh có chuyện gì thì anh cũng đừng mơ sống thêm được một ngày!”

Bác sĩ Thiệu rất thông khổ chịu tội.

“Vừa rồi anh đã đồng ý là sẽ không tức giận

.....

Giấc ngủ không đủ mà sinh ra ủ rũ nhưng trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ, Đường Dịch đứng dậy mặc quần áo rồi nắm lấy cái chìa khóa trên bàn, vội vàng rời khỏi khách sạn lái xe về nhà.

Anh không nên để cô ở nhà một mình!

Vừa tối hôm trước thôi, Kỉ Dĩ Ninh vô cùng dịu dàng nói với anh ‘Ngày mai anh không trở về cũng không sao đâu, anh mệt mỗi thì em cũng đau lòng lắm, chỉ vậy mà anh đã tin tưởng đến thần hồn điên đảo! Căn bản không phát giác Kỉ Dĩ Ninh chưa bao giờ có thể vô duyên vô cớ nói lời ngon tiếng ngọt với anh, càng không nghĩ tới đó lại là kẻ điếu hổ ly sơn của cô.

Tốc độ ngày một cao hơn, tăng lên đến 300+. Xe và người, đều dần dần không chịu lý trí khống chế.

Cô sẽ gặp chuyện không may sao?

.....

Cô sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?!

.....

Ở cùng Kỉ Dĩ Ninh lâu ngày, Đường Dịch không thể tránh né bị lây bệnh miên man suy nghĩ của cô, ngay cả ánh mắt cũng rối loạn, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh đáng sợ.

Con người, một khi nản lòng thoái chí thì chuyện gì cũng có thể làm được. Tuy nói ‘Thiên cổ gian nan duy nhất tử’, nhưng đối với người trọng tình trọng nghĩa không sợ số mệnh như Kỉ Dĩ Ninh, chết, cũng không đáng sợ.

Tay trái chống lên cửa kính xe, Đường Dịch cắn môi dưới, thần sắc bối rối.

Cô ấy có thể nghĩ luẩn quẩn trong lòng không? Khi anh chạy về nhà có muộn quá không? Cắt mạch? Uống thuốc? Thắt cổ? Khí than? Để lại một bức thư bên trên có viết ‘Thực xin lỗi, em đi rồi’, đằng sau còn có thật nhiều dấu chấm cảm biểu đạt đau lòng và tiếc nuối.....?

Người đàn ông bị bà xã vứt bỏ không thể nghi ngờ là rất thông khổ, nếu bà xã cứ như vậy vô thanh vô tức mà rời đi vậy loại thống khổ đó còn nhân lên nhiều lần.

Bây giờ Đường Dịch hoàn toàn bị vây trong trạng thái thống khổ. Thậm chí anh còn không dám gọi điện thoại về nhà, rất sợ người nhận điện thoại sẽ là nhân viên cấp cứu 120, nói với anh từ đầu dây bên kia: Thực xin lỗi tiên sinh, chúng tôi đã cố gắng hết sức (120: là số điện thoại gọi cấp cứu ở Trung Quốc.)

Kỉ Dĩ Ninh.....

Đường Dịch nhún mạnh ga, lao thẳng về nhà như không muốn sống nữa.

Khi lấy chìa khóa mở cửa, thậm chí Đường Dịch còn chuẩn bị phá cửa mà vào.

Mở cửa, người còn chưa đi vào, giọng nói của Đường Dịch đã tăng đến quãng tám.

“Kỉ Dĩ Ninh!”

“..... Sao anh lại trở về?”

“.....”

Cảnh tượng ngoài dự đoán, Kỉ Dĩ Ninh đang quỳ dưới sàn phòng khách, trong tay cầm khăn lau, bên cạnh có một xô nước nhỏ, cô quỳ trên mặt đất hết sức chuyên chú lau sàn.

Đường Dịch đứng im tại chỗ.

Nếu đây là cảnh trong phim truyền hình, chắc là anh sẽ giữ lấy cô, ôm chặt cô nói: ‘Nha đầu ngốc! Em có biết em đã dọa anh sợ thế nào không hả!’

Nhưng rốt cuộc đây không phải trong phim truyền hình.....

Đường Dịch rất khấn trương nhưng vẫn chưa mất đi lý trí, chỉ cần Kỉ Dĩ Ninh còn bình thường, anh sẽ không ngốc nghếch đến mức nói ra những lời làm cô đau lòng.

Khoan đã, bình thường?

Tim của Đường Dịch như đã nhảy lên cổ họng.

Năm rưỡi sáng mùa đông mà đi lau nhà thì có gọi là bình thường được không?!

Anh nhìn nhìn xung quanh, cả nhà trơn bóng sạch sẽ mà trước này chưa từng có, ngay cả ngoài hiên cũng sạch sẽ như mới, thực rõ ràng, cô không phải chỉ lau một phút đồng hồ, mà cô đã lau cả một đêm.

“Em như thế này..... Một mình chính mình bao lâu rồi?”

Kỉ Dĩ Ninh không nói lời nào.

Đường Dịch quỳ một gối xuống nhìn thẳng vào cô, nâng tay gạt mái tóc xõa trước trán cô, không có gì bất ngờ xảy ra, anh thấy được một ánh mắt đã hoàn toàn khác thường.

Đầu ngón tay anh rất ấm áp, cô không cưỡng lại được, nước mắt bỗng chảy xuống.

“Đường Dịch, thực xin lỗi.....”

Nhớ rõ lúc ấy tuổi còn nhỏ, cô không thể chống lại, bị bọn họ nhốt vào phòng lạnh trong quán bar cả đêm, khi tỉnh lại đã thấy mình đang ở bệnh viện rồi, bác sĩ nói cô chỉ bị một ít vết thương ngoài da, tổn thương do giá rét mà thôi, nhưng tốt nhất vẫn nên ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian, vì còn có khả năng lưu lại di chứng, thân thể của một cô gái, không thể nhìn ra được tai họa ngầm ẩn sau những vết thương bên ngoài đó.

Cô không hiểu chuyện, không muốn đem thời gian và tiền bạc lãng phí trên giường bệnh, muốn sớm được ra viện, dùng ‘liệu pháp tự nhiên’, tuy rằng bắt đầu từ kỳ kinh nguyệt thứ hai sau đó, cô đã cảm nhận được sinh lý đau thống khổ, nhưng dưới áp lực thời gian và tài lực, cô vẫn nghĩ nó không quan trọng, nên chỉ cố chịu đựng, chú ý giữ ấm cơ thể hơn.

Không thể biết được sau ba năm nó lại mang đến hậu quả nghiêm trọng như thế.

“Anh biết, anh biết mà.” Đường Dịch thật cẩn thận ôm lấy cô, mềm giọng dỗ dành cô: “Dĩ Ninh, không sao đâu, anh sẽ nghĩ cách, cho nên không cần khóc nữa.”

Cô không chịu nổi, thậm chí cô còn không biết mình có đủ tư cách thừa nhận sự ôn nhu của anh hay không.

Cô làm cho anh cũng trở thành người bị hại.

Có thể chuyện này không quan trọng với anh, bắt đầu từ khi gặp được cô, một người không hoàn hảo, nên anh mới phải thừa nhận kết quả này.

Cô biết tất cả người ở Đường gia đều nghe theo anh, anh nói một câu không ai dám nói một từ không, sau đó thì sao? Cô có thể ỷ vào tình cảm của anh đối với mình mà để anh phải thừa nhận ánh mắt khác thường của người ngoài ư?

Cả đời Kỉ Dĩ Ninh không có con cũng không quan trọng, nhiều nhất cũng chỉ là hối tiếc, tự thương hại mình thôi, nhưng Đường Dịch thì không được.

Hôm nay mới tấu vang khúc nhạc dạo, ngày mai đã đi vào đoạn kết. Sự thật khiến người ta đau lòng, nhưng cho tới bây giờ nó luôn nắm phần thắng. Cô hiểu, cô rất hiểu.

Thế giới tình cảm cũng có bốn mùa, không thể trốn được sự thay đổi theo mùa.

Lá cây rụng xuống, thế giới biến lạnh, tiết sương giáng qua đi sẽ lập đông.

Từng trần trọc trong tình yêu, đến một ngày nào đó chúng ta sẽ hiểu được thật ra tất cả đều là chuyện không có căn cứ như thế nào.

Lý trí nói cho cô, phải cúi đầu trước sự thật, phải để anh đi, nhưng dục vọng lại nói không.

“Đường Dịch.....” Cô bật khóc, thẳng thắn thành khẩn nói với anh: “Em không muốn ly hôn, không muốn anh có con với người khác,..... Em muốn được ở bên anh.”

Rất sợ có một ngày, sau một đêm anh tỉnh lại, bỗng nhiên quên đi một người tên là Kỉ Dĩ Ninh, từ nay về sau cái tên Kỉ Dĩ Ninh này sẽ đánh mất ánh sáng đối với Đường Dịch, nó cũng chỉ giống như tất cả mọi người mà thôi.

Quan hệ giữa người với người, luôn có một giới hạn, cộng rơm làm gãy lưng con lạc đà, [3] trước đó cứ tích lũy thật nhiều, từng cái có thể tha thứ, đến chung cuộc không bùng nổ thì cũng sụp đổ, không có con đường thứ ba có thể đi.

Ai mà chưa từng yếu đuối?

Khổ sở có thể thất vọng, bị dao cắt phải có thể đổ máu, gió đông lạnh lẽo, Đường Dịch có thể bảo toàn cô đến ngày nào?

Happy together, nói được thật tốt, cùng ở bên nhau tức là cùng hạnh phúc, khi không vui thì dựa vào cái gì mà muốn Đường Dịch phải ở bên Kỉ Dĩ Ninh?

Là cô không tốt, bị anh làm hư, càng muốn càng nhiều.

Cái gọi là không thể buông, chính là tới tay không buông và chưa tới tay thì không thể.

Hạnh phúc hay bất hạnh, cô là người đến sau hay người đến trước.

Không có con, tất nhiên sẽ tuyệt vọng; Nhưng mất đi Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Đường Dịch nở nụ cười, nâng tay lau nước mắt cho cô, muốn ôm cô đứng dậy lên tầng, “Dĩ Ninh, sẽ không.....” Anh có thể nói cho cô, sẽ không, anh sẽ không rời bỏ cô, chuyện con cái đối với anh mà nói, còn không quan trọng bằng một phần vạn so với cô.

Khi ngón tay anh chạm đến eo cô, Đường Dịch rất cục mịch mới phát hiện cô có gì đó không bình thường.

Toàn thân Kỉ Dĩ Ninh lạnh như băng, cả người đang run rẩy. Vừa rồi anh đã phát hiện, nhưng anh chỉ nghĩ cô đã khóc quá nhiều, cho tới bây giờ anh mới phát hiện cô thật sự xảy ra chuyện.

Đường Dịch vội vàng bế cô lên, đưa cô đến sofa trong phòng khách, “Thấy khó chịu ở đâu?”

Kỉ Dĩ Ninh không nói gì, ôm cổ anh nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, mồ hôi chảy ra đầy trán cô, tay trái của cô gắt gao che bụng dưới.

Trong lòng Đường Dịch trầm xuống thật nhanh.

Động tác này của cô, cô như thế này, thật sự rất quen thuộc với anh.

Đường Dịch vội vàng lấy tấm chăn lông trên sofa quấn quanh người cô, anh xoa xoa bàn tay lạnh như băng của cô, giọng nói âm trầm lộ ra lo âu.

“Tháng này..... Em đã uống thuốc chưa?”

Cô lắc đầu. Cô nghĩ mình có thể mang thai, nên đã ngừng uống thuốc Đông y giảm đau bụng.

Sắc mặt Đường Dịch trở nên tái nhợt.

Vội vàng làm bộ muốn bế cô lên, “Chúng ta đi bệnh viện.”

“Không đi bệnh viện.....”

Kỉ Dĩ Ninh cúi người xuống che bụng dưới, “Em không cần đi vào trong đó.....”

Cô không cần đi bệnh viện. Nơi đó, cô đã đến rất nhiều lần. Ở bất cứ đâu, cô cũng có thể nhìn thấy niềm hạnh phúc của những người được làm mẹ, cô có thể nhìn thấy những người chồng đang bế đứa trẻ mới sinh, sau đó là hình ảnh họ hôn lên môi vợ yêu của mình, những hình ảnh đó, đều là những điều cô không nên nghĩ đến. Trước đây cô không biết chuyện mình có khả năng không thể có con, thấy người có cũng chỉ là hâm mộ, nhưng bây giờ, cô không chịu nổi.

“Anh ở lại với em, Đường Dịch, anh ở lại với em.....”

“Anh biết.” Anh gắt gao nắm tay cô, “Anh ở trong này.”

Bắt đầu từ rạng sáng hôm nay, bỗng nhiên cô thấy đau đớn. Trong thời gian ngắn ngủi, thối quét cả người cô.

Từ khi bị bệnh này, Kỉ Dĩ Ninh bắt đầu sợ hãi màu đỏ, rất đáng sợ, quá chói mắt quá rực rỡ.

Hoa trong cung màu hồng hui quanh.

(Nguyên văn: Cung hoa tịch mạch hồng. Là một câu thơ trong bài Cổ hành cung của Vương Kiến.)

Cô đau quá, không có lần nào nghiêm trọng như lần này, đau đớn nói không nên lời như bị kim châm, như sóng biển đánh úp lại, ý định đẩy cô vào chỗ chết.

Sau khi Thiệu Kỳ Hiên biết chuyện và đến phòng ngủ nhà họ, anh cũng chỉ biết ngây ngốc nhìn cô và Đường Dịch, không biết phải làm sao.

Cô như muốn bỏ mặc chính mình, kiên quyết không uống thuốc giảm đau, không chịu châm cứu giảm đau, mà chỉ giữ chặt lấy Đường Dịch, nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, giống như muốn anh đi cùng mình đến hết đoạn đường.

Mồ hôi lạnh chảy ra khắp người cô, cả người cô tựa như bị ngâm trong nước, khi đau đớn bất chợt ập đến không thể chống đỡ được, cô liền gọi tên anh, rên rỉ một câu, Đường Dịch em đau quá.

Đúng, nhất định rất đau, ngay cả người ngoài như Thiệu Kỳ Hiên cũng cảm thấy đau.

Đau đớn làm cho người ta không có tôn nghiêm, cô được anh ôm vào trong ngực, nói đứt quãng không hết câu, đau đớn kịch liệt khiến cô nói rất chậm, nhưng vẫn cứng rắn không chịu dừng lại, lăn qua lộn lại, cũng chỉ có kia năm chữ:

“Đường Dịch thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi, Đường Dịch.

Từ khi gặp nhau đến bây giờ, những gì thuộc về em, tất cả tất cả, anh đều tới thừa nhận.

Cuối cùng cuối cùng, cô rốt cục không chống đỡ được cơn đau đớn tra tấn, ngất đi trong lòng anh.

Thiệu Kỳ Hiên vội vàng tiến lên tách hai người đó ra, mở một hòm thuốc ra, động tác thuần thục cầm kim truyền nước biển vào tay phải của Kỉ Dĩ Ninh.

“Anh điên rồi sao?!” Thiệu Kỳ Hiên không nhịn được rống lên với Đường Dịch: “Cô ấy bị như vậy mà sao anh cũng không đưa đến bệnh viện?!”

Đường Dịch nửa quỳ trước giường, nắm lấy bàn tay trái của cô.

Trái tim cô bị thương tổn quá nặng, đi bệnh viện có tác dụng gì?

“..... Anh có biết vừa rồi, câu cuối cùng cô ấy nói với tôi là gì không?”

Thiệu Kỳ Hiên ngừng một chút, hỏi: “Là gì.....?”

“Trên đời rất khó có cái gì vẹn cả đôi đường, không phụ Như Lai không phụ người mình yêu.....” [4]

Tại sao phải có tình cảm?

Anh cúi người xuống, hôn lên đôi môi tái nhợt của cô.

[1] Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. Bộ phim được dàn dựng cùng với nền nhạc của phim là tiếng đàn ghi-ta có âm hưởng lúc thì sâu lắng, lúc thì phóng khoáng và lãng mạn. Brokeback Mountain (tạm dịch là Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Lý An (Ang Lee) được trình chiếu vào cuối năm 2005.[2] Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan: Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên bị Lưu Tông Mẫn bắt mất mà quay sang đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, đem giang sơn Đại Hán bán đứng cho Mãn Thanh.[3] “cộng rơm làm gãy lưng con lạc đà”: Thành ngữ này xuất phát từ Ả Rập: con lạc đà bị chồng chất một trọng lượng quá sức của nó, chỉ cần thêm một chút xú nữa là làm lưng lạc đà bị gãy. Ý nói đến sự giới hạn của sức chịu đựng, không nên vượt qua điểm gãy vỡ.[4] Nguyên văn: Thế thượng an đắc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh.

24. Chương 24 (end)

Chương 24: Chớp mắt đã hoàn ngàn năm

Cô rất đau, đau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Không mở được mắt ra, ánh sáng lấp lánh chiếu vào mắt, mơ hồ mênh mông.

Chỉ cảm thấy tay trái bị người nào đó cầm lên, một giọng nói ôn nhu chậm rãi vang lên bên cạnh cô.

“Dĩ Ninh.....”

Cô muốn lên tiếng trả lời, nhưng cổ họng lại đau đớn bỏng rát, không thể phát ra một âm thanh nào.

Người đàn ông bên cạnh cũng không cường ngạnh muốn cô tỉnh lại, chỉ nắm tay cô, nói nhỏ với cô: “Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé..... Có thể câu chuyện xưa này không tốt đẹp lắm, có thể dọa em, vì thế trước đây anh không muốn kể cho em.”

“..... Em có biết mẹ anh đã mất như thế nào không?” Anh cúi đầu, nói cho cô: “Chết cháy. Nói đúng hơn, là bị bọn chúng bắt đi, sau khi tự sát trong phòng tắm đã bị bọn chúng đốt sạch.”

Anh nâng tay sờ lên mặt cô, “Chuyện cũ này rất quen thuộc với em đúng không?..... Đúng, cách mẹ anh và mẹ em qua đời, giống nhau như đúc.”

.....

Vào một ngày cách đây ba năm, vận mệnh cho anh gặp được cô.

Đúng vào lúc chàng vạng ngày cuối tuần, anh nhàn nhã lái chiếc Spyker C8 về nhà, giữa đường trong lúc vô tình nhắc mắt lên, xa xa có hình ảnh ánh lửa cháy nghi ngút tận trời lơ đãng tiến vào mắt anh.

Trí nhớ hồi còn nhỏ không thể coi thường, anh đã từng chứng kiến hình ảnh ánh lửa trong đám cháy tàn bạo nhất, từ đó về sau, trong một đêm anh từ một đứa trẻ hồn nhiên bỗng biến thành một sinh vật khác.

Khói lửa bùng lên dữ dội phía chân trời, gợi lên kỉ niệm sâu sắc nhất ẩn dưới đáy lòng anh.

Một giây sau đó, anh làm một chuyện nhàn rỗi đầu tiên trong đời, bỗng nhiên vòng tay lái lại, đi về hướng đám cháy dữ dội đó.

Cứ như vậy anh đã gặp được cô gái tên Dĩ Ninh.

Dừng xe, anh vẫn ngồi trong xe, không hề có ý muốn ra ngoài, nhìn cô bị người ta bắt nạt.

Lộ ra khuôn mặt thanh tú, là một cô gái trong sáng thanh thuần.

Nhưng ngoài những điều đó ra, cô không có chỗ nào động lòng người.

Anh nhìn cô chăm chú, thật lâu thật lâu sau, anh cúi đầu châm một điếu thuốc.

Muốn xen vào việc của người khác cứu cô ấy sao? À, không đâu, Đường Dịch không phải Thiệu Kỳ Hiên, chưa bao giờ có ham mê thương hương tiếc ngọc. Trên thế giới này có rất nhiều cô gái có bề ngoài nhu nhược, anh cũng đã nhìn thấy nhiều rồi, đã sớm tập thành thói quen. Có biết bao thiếu nữ thanh tú từng

hầu hạ dưới gối của anh, kết cục không phải là muốn con người của anh thì cũng là muốn anh chết. Với phụ nữ, anh đã tê liệt.

Anh nhìn trong chốc lát, rốt cục vẫn có chút hứng thú. Nhận ra là đó là người của Lương gia đang động tay bắt nạt người khác, vì thế anh gọi một cuộc điện thoại đến Lương gia, thân nhiên nói mấy câu muốn họ buông tha cho trường hợp kia, đối phương lập tức tận lực cam đoan sẽ không tiếp tục động đến cô gái kia nữa.

Ngắt điện thoại, anh khẽ nhếch môi.

Bèo nước gặp nhau, [1] như vậy xem như anh cũng rất tốt với cô rồi, ít nhất cô nhất định có thể tiếp tục sống, về chuyện cô sẽ sống tiếp như thế nào, không phải chuyện của anh. Đương nhiên, anh có thể cứu cô, nhưng lý do quan trọng hơn chính là, vài ngày nữa sẽ là ngày giỗ mẹ của anh, anh không muốn nhìn thấy máu trong mấy ngày này.

Một cô gái xa lạ không có gì đặc sắc, Đường Dịch không có hứng thú nhìn lại lần nữa, nâng để khởi động động cơ, anh chuẩn bị rời đi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, bỗng anh nghe thấy giọng nói của cô, nghe thấy cô vừa khóc vừa nói: “Mẹ tôi còn ở bên trong, để tôi đi vào được không.....”

Tay đang khởi động động cơ đột nhiên dừng lại, anh giương mắt nhìn về phía cô.

Lúc này anh mới thấy rõ biểu tình của cô là bi thương đến mức nào.

Anh vốn nghĩ rằng cô chỉ vì sợ hãi mà khóc, nhưng không thể ngờ rằng hóa ra mẹ cô vẫn còn ở bên trong đám cháy lớn đó?

Anh không nhận được mở cửa xe.

Không xuống xe, tay vịn trên cửa xe, giống như có dự cảm, chỉ cần quyết định xuống xe, thì cả đời này anh và cô sẽ gắn liền với nhau cùng một chỗ.

Anh nhìn cô, cảm thấy cô thật giống mình hồi nhỏ, đơn thuần muốn vọt vào đám cháy, đơn thuần muốn đến bên mẹ, điều duy nhất không giống nhau chính là, cô chỉ có bi thương, chỉ có khổ sở, chỉ có tuyệt vọng, cô đơn nhưng không có hận.

Tại sao có thể không hận được?

Anh không chuyển mắt chăm chú nhìn cô rất lâu, cuối cùng rốt cục cũng xác nhận một chuyện không thể tin được: Cô không có biểu tình oán hận.

Bị tra tấn đến nước này, cô vẫn không hận ai. Không giống anh, kể từ ngày mẹ anh qua đời, từ đó anh đã học được tất cả thủ đoạn bạo lực.

Khởi điểm như nhau, nhưng cuộc sống lại hoàn toàn tương phản. Anh thành màu đen thấu xương, còn cô vẫn trắng trong thuần khiết như dòng suối mát.

Đường Dịch cười rộ lên không thể nghĩ gì nữa.

Anh không nghĩ tới, anh còn có thể gặp được, một người thẳng thắn đơn thuần như cô.

Anh cười rộ lên, rốt cục xuống xe, đẩy tay đóng cửa xe, đồng thời chậm rãi lôi ra khẩu súng luôn mang theo người, vững vàng nạp súng, sau đó, từ từ giờ lên.

Lần đầu tiên, vì một cô gái, anh mở súng.

Nhớ rõ hai năm trước, vì cái chết của bố mà anh đại mở sát giới, từ nay về sau thế lực của Đường gia ngày càng lớn mạnh. Tiệc rượu vào ngày chấm dứt báo thù, cuối cùng anh lặng lẽ rời đi, đứng trên tầng thượng của khách sạn, mặc cho gió lạnh gào thét trên người mình.

Đường Kính âm thầm đứng sau anh, anh không nhận được lên tiếng, là hỏi Đường Kính, càng như là tự hỏi mình—

Đường Kính, tại sao chúng ta có thể cô độc đến nước này.

Mỗi người đều trở thành một quốc gia, tự mình thiết lập tất cả mọi thứ.

Một người muốn tiếp cận một người khác, sẽ phải trả một giá đắt, nhẹ thì bị thương, nặng thì chết.

Không ai có thể khiến anh tin tưởng, cũng không có ai có thể mãi tin tưởng anh.

Anh đang phải trả giá đại giới của mình, Đường Kính.

Ngay cả một cao thủ trên bàn đàm phán như Đường Kính, vào giây phút đó cũng không thể nói nên lời gì để an ủi anh. Đường Dịch đã đi quá xa, quay đầu không còn thấy bờ nữa, máu dính đầy tay, người ngoài nhắc tới tên này, trừ bỏ run sợ vẫn là run sợ. Anh không yêu được ai, cũng không có người nào dám yêu anh.

Ở trên cao không khỏi rét vì lạnh.

Cho đến khi anh gặp được một người tên là Kỉ Dĩ Ninh.

Chính là cô gái đơn thuần không có gì đặc sắc này, chính là một cô gái khi bị người ta bắt nạt cũng không biết ôm hận đó, đã làm sự ôn nhu trong lòng anh sụp xuống, hoàn toàn sụp đổ tạo ra một khe hở ột ột người, hoàn toàn có thể đưa cô tiến vào.

Từ đó, lòng anh đã định, dịch hướng về phía Dĩ Ninh.

Vào lúc chạng vạng ngày hôm đó, anh đã cứu cô về, Đường Kính biết chuyện và chạy tới, thấy Thiệu Kì Hiền đang băng bó vết bỏng cho anh, Đường Kính không nhịn được liền hét lên: Anh điên rồi sao?! Giết nhiều người như vậy, đưa một cô gái không quen biết vào đám cháy, sau đó anh lại bế cô ấy đi ra, đầu óc anh đang nghĩ cái gì thế hả?! Không sợ hai người đều bị chết cháy trong đó hay sao?!

Anh nở nụ cười như không có chuyện gì, nói: Anh có kinh nghiệm, vào lúc đó mà không để cô ấy đi vào, thì cô ấy sẽ hối hận cả đời.

Tựa như anh, trước đây muốn vọt vào biển lửa để cứu mẹ, lại bị tất cả cấp dưới của Đường gia cản lại, từng bước từng bước đều giữ chặt anh, nói, Dịch thiếu, rất nguy hiểm, chúng tôi tuyệt đối không cho thiếu gia vào.

Từ đó về sau anh đã thương tiếc cả đời.

Sắc mặt Đường Kính thay đổi, nhắc nhở anh:

Cô ấy chỉ là một cô gái xa lạ, anh cũng không biết cô ấy.

Sau đó thì sao? Anh hỏi.

Đường Kính giật giật môi: Sau đó, anh cũng đã bắt đầu dung túng cô ấy.....

Anh bất ngờ nở nụ cười.

Kết thúc.

Anh đã cứu giúp và mỉm cười, anh nghĩ Đường Kính nói đúng, anh đã bắt đầu dung túng cô.

Thế giới này phồn thịnh hoang vắng, tình yêu giấu đầu hở đuôi, anh chỉ cảm thấy trong tim mình có một góc dịu dàng, một đám lửa nhỏ, cháy mờ nhạt, có chút đau đớn, lại dịu dàng, chính vì cô tồn tại.

Anh muốn tình cảm có thể đốt lên được, anh đã gặp được cô, không muốn phóng túng tình cảm thương hại cô, nhưng chạy trốn tới chân trời góc bể thì thương tiếc đó vẫn đi theo anh, anh có tránh cũng không thoát, vậy phải làm sao bây giờ?

May mắn, may mắn tất cả những gì thuộc về cô, đã làm anh thấy cô đáng giá, cô rất đáng giá.

Cô không ồn ào, không náo loạn, cô chấp nhận số phận, chấp nhận anh. Đã từng giãy giụa, phát hiện được mình thật sự thích anh, cô liền thừa nhận, không khinh người, lại càng không lừa mình dối người. Cô không hề nản lòng thậm chí còn chấp nhận anh, cô chỉ dùng tâm để đợi anh.

“Đường Dịch, chúng ta.....”

Cô luôn thích nói với anh như vậy, khi cô nói ra hai chữ đó, chúng ta, anh liền thấy tất cả đều đáng giá, từ nay về sau anh không còn là một người cô đơn một mình nữa.

Cô đặt anh và mình vào cùng một chỗ, hai chữ vợ chồng, cô không lấy ra để vui đùa.

Cho dù bị anh cường ngạnh không phân rõ phải trái đoạt đi đêm đầu tiên của mình, khi đang đau đớn vạn phần cả thể xác lẫn tình thần đó, cô vẫn giữ lại một phần tin tưởng cuối cùng dành cho anh.

Sau khi bị anh cướp đi đêm đầu tiên, cô đã khóc, không biết trong tương lai ở cùng anh sẽ như thế nào đây. Cuối cùng khóc mệt mỏi rồi ngủ đi, nằm trên bàn ở phòng ngủ. Khi anh trở về, chỉ nhìn thấy tay cô đang giữ trang sách, cầm lên nhìn, mới biết được đó là [Phúc Âm Matthew].

Chương năm mục hai mươi chín được cô dùng bút máy màu xanh tô bên ngoài –

“Nếu mắt phải của bạn làm bạn té ngã, vậy thì hãy khoét ra mà vứt nó đi, thà rằng mất đi một phần thân thể, còn hơn để toàn thân bị vùi trong địa ngục.”

Đột nhiên nhìn cô làm lòng anh căng thẳng.

Thế mới biết, bề ngoài cô nhu nhược nhưng bên trong lại có nội tâm kiên cường đến mức nào.

Cô đã giãy giụa, cân nhắc xem anh có đổ tội cho ánh mắt bên phải làm cô té ngã không, nếu là như vậy, cô sẽ liều chết chống cự, cũng không muốn cả đời mình bị hủy trong tay anh.

May mắn, may mắn nhờ sự khoan dung của cô, làm cho cô lại một lần nữa quyết định tin tưởng anh. Làm vợ chồng, cô thật sự không chịu được ba chữ ‘Không tín nhiệm’ này.

Anh lặng lẽ đặt lại cuốn sách vào tay cô, bế cô lên giường ngủ, hôn lên trán cô, hy vọng cô có một đêm mộng đẹp.

Cô không biết là, khi anh biết được thân thể của cô vì từng bị tra tấn mà có khả năng cả đời không thể có con, anh lại một lần nữa mở sát giới.

Đường Kính lo lắng, sợ anh gặp chuyện, không thể không đến nhắc nhở anh chú ý đúng mực.

Trên khuôn mặt đẹp dễ mê hoặc của anh, có một ánh sáng lóe lên, cảnh cáo một chuyện lớn sắp xảy ra.

Ồ, Đường Kính, không cần khơi dậy thiên tính bạo lực của anh, thật vất vả mới khiến Dĩ Ninh chấp nhận anh được một chút.

Đường Kính hiểu rõ, từ nay về sau mình không cần nói thêm nửa chữ nữa.

Sau đó, anh ôm cô ngồi trên sofa xem bộ phim điện ảnh cô thích nhất, khi bộ phim kết thúc, anh cúi người xuống, hôn lên cổ cô, thấy ngón tay cô nắm trên vai anh trở nên trắng bệch, nhưng cô vẫn không từ chối. Nghĩa vụ vợ chồng, cô hiểu được mình phải tuân theo.

Anh không nhịn được mềm lòng, dỗ dành cô: Sẽ không làm đau em giống như lần trước đâu, sau này cũng không như vậy nữa

Cô ôm anh, thừa nhận tất cả của anh, khi anh đẩy váy ngủ của cô ra, đầu ngón tay tiến vào, cô rốt cục không nhịn được nói chuyện với anh.

Đường Dịch, anh có biết không, trong triết học có một học thuyết bi quan. Nói rằng, quan hệ giữa người với người, cho dù lúc đầu là như thế nào, cuối cùng cũng sẽ biến thành đau đớn. Cho dù bắt đầu là ngọt ngào, qua nhiều lần trần trọc, cũng có thể đến vị trí đau đớn, vào thời gian đó, trong cảnh ngộ đó, sau đó liền dừng lại ở chỗ này.

Cô giương mắt nhìn anh, hỏi: Đường Dịch, chúng ta, có thể biến thành như vậy không?

Sẽ không.

Anh không có một tia do dự, lập tức cho cô đáp án.

Chúng ta sẽ không.

Bởi vì anh và em, có một vận mệnh tương tự. Trong vận mệnh hoang dã đó, rốt cục anh cũng tìm được nơi em rơi xuống.

Anh ưng thuận hứa hẹn, cùng cô triền miên.

Thân thể giao nhau dây dưa, linh hồn chiếu rọi cho nhau. Anh đặt tất cả những niềm khát vọng của mình trên người cô gái này, sự tồn tại của cô đã kéo lại nhân tính trong anh, giống như một ngọn lửa âm ỉ, khiến trong nháy mắt cây cối đã mọc đầy trong trái tim đen tối của anh.

Loại cảm giác tràn đầy đó, đáng giá khiến anh chìm vào lời hứa hẹn vĩnh hằng, giống như điều ước hoa cúc.

.....

Chuyện năm đó cũng đã qua.

Anh ngồi bên cạnh cô, đem toàn bộ những chuyện nhân quả trước kia kể cho cô nghe, tựa như đang kể một câu chuyện cổ tích, khúc dạo đầu là màu xám, nhưng anh nhất định có thể dùng những màu sắc rực rỡ nhất, đẹp đẽ nhất để vẽ lên kết cục của nó.

Trước mặt cô là sự thật đau lòng, nhưng anh sẽ không bao giờ bỏ mặc cô.

Nắm chặt tay cô, anh chậm rãi mở miệng.

“Em đã nói, tương lai muốn mình và con cùng xem phong tình thời Trung cổ mà em thích nhất, tựa như anh và em cũng từng xem. Giá đặt nền kiêu Sa Hoàng, đèn treo ở tám mươi tám nhánh, ở hai đầu bàn ăn thật lớn, Napoleon và Josephine nhìn nhau, khoảng cách của họ cũng không xa, em nói em hâm mộ tình cảm của họ, hơn nữa em rất thích bộ đồ uống rượu màu đen, em nói em thích những thứ sang trọng trang nhã đó, một ngày nào đó, em hy vọng có thể dạy con của chúng ta..... Dĩ Ninh, chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong cùng nhau mà.”

Anh không biết cô còn có thể thương yêu mình nữa hay không, cô chính là nản lòng, nản lòng cũng có thể làm một người rời bỏ một người khác.

“Cho tới bây giờ anh vẫn không biết cần phải yêu như thế nào mà chỉ biết giữ lấy, trên đời này đến tột cùng có yêu không, cho tới bây giờ vẫn là một vấn đề. Mà em lại khoan dung với anh như thế, em nói biểu hiện người muốn giữ lấy một người khác, trên ý nghĩa đó em vẫn nguyện ý tin tưởng vào tình yêu. Vậy thì Dĩ Ninh, theo cách hiểu đó, anh yêu em.”

Anh nâng tay mơn trớn khuôn mặt cô, nhìn thấy khóe mắt cô có những giọt lệ đang chậm rãi chảy ra.

“Thế nên, em không được bỏ mặc chính mình, lại càng không thể bỏ đi đoạn tình cảm của chúng ta, em nói em không nhìn thấy nơi nào đó trong tương lai, vậy thì cứ giao nó cho anh.....”

“Dĩ Ninh.” Anh nói với cô: “Anh đưa em về nhà.”

Nghe anh thấp giọng thỉnh cầu, lông mi của cô gái nằm trên giường bỗng run rẩy, rốt cục cũng từ từ tỉnh lại từ trong cơn ác mộng. Mở mắt nhìn lên, giữa những tia nắng lúc bình minh, cô nhìn thấy ánh mắt dịu dàng quyến luyến của Đường Dịch.

[1] Nguyên văn: “Bình thủy tương phùng”: lấy từ ý thơ của thi hào Vương Bột đời Đường. Đi khắp nhân gian, ngoảnh lại đã thấy sông núi đổi dời, non cao thành biển rộng, người trên đời cũng chỉ như bèo trên nước gặp nhau, cần chi phải câu nệ.

HẾT

25. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Chuyện mạng thai

Ngày mới bắt đầu.

Ngay cả người ngốc nghếch đến đâu cũng cảm giác được Kỉ Dĩ Ninh đang thay đổi, thực rõ ràng, cô vui vẻ hơn và cũng có dũng khí hơn trước.

Về phần nguyên nhân ư, chúng ta phải mượn câu văn của Quỳnh Dao để tổng kết mới được: Đường Dịch khổ sở dùng tâm sức nói ra một câu kinh người ‘Anh yêu em’, làm cho tính văn nghệ trong nội tâm Kỉ Dĩ Ninh kích động không thôi.

Đương nhiên, Kỉ Dĩ Ninh có kích động đến mấy cũng vẫn là Kỉ Dĩ Ninh trước đây thôi, phương thức biểu đạt vĩnh viễn mang tính hàm súc, nhiều nhất cũng chỉ cười đến sáng lạn một chút, ánh mắt sáng hơn một chút, còn về chuyện kiểu như: ‘Khi ông xã mới về nhà đã chạy vội ra ngọt ngào gọi một tiếng: Ông xã ~ nhớ anh chết đi được ấy.....’ đó, thì có chờ một trăm năm nữa cũng đừng mong nhìn thấy trên người Kỉ Dĩ Ninh.

Nhưng đối với cuộc sống như thế, Đường Dịch cũng thấy thực vừa lòng rồi. Vì thế cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy, Đường Dịch cùng lúc gia tăng củng cố các trạng thái tâm lý tốt cho Kỉ Dĩ Ninh, về phương diện khác anh không tiếc tất cả thủ đoạn đe dọa uy hiếp bác sĩ Thiệu kia, bảo đảm phải dùng mọi cách và trong thời gian ngắn nhất có thể kích thích tiềm năng y học của anh ta.

Gần đây Kỉ Dĩ Ninh càng ngày càng quẩn lầy Đường Dịch nhiều hơn, cũng càng ngày càng không muốn rời khỏi Đường Dịch, kèm theo đó là sự lo lắng cho anh càng ngày càng gia tăng. Kỉ Dĩ Ninh không ôm ấp tình cảm vô hiệp như Tô Tiểu Miêu thế này ‘Oa! Được đi dưới trời mưa cùng Đường Kính quả thực là lãng mạn chết đi á!’, vừa nghĩ đến cuộc sống của Đường Dịch luôn nguy hiểm như vậy, tinh thần văn nghệ của Kỉ Dĩ Ninh lại trở dậy, bên ngoài thì vẫn tỏ vẻ bình thường, nhưng ban đêm lại cất đi thứ đang giấu trong áo anh đó.

Cô đang lo lắng cái gì, Đường Dịch đương nhiên biết. Đường Dịch là một người thông minh, hơn nữa anh làm sao có thể để Kỉ Dĩ Ninh ngày nào cũng lo lắng đề phòng vì mình được, tuy rằng anh không nói, nhưng những người làm việc ở Đường gia chỉ cần chú ý một chút sẽ phát hiện, Đường Dịch đã bắt đầu giới hạn công việc của mình, hoạt động tài chính cũng không đa dạng như trước, không làm nhiều chuyện nguy hiểm nữa.

Những người có ‘Chú ý một chút’ này, hiển nhiên bao gồm cả Đường Thần Duệ.

Đường Dịch là tiền a..... Đối với ngân hàng đầu tư mà nói thì nó có sức cám dỗ lắm đó!

Đường Thần Duệ không biết Đường Dịch có vốn lưu động bao nhiêu, nhưng bạn Đường làm ra một phân tích hiển nhiên, cụ thể như sau: Thế này nhé, Hoa Kỳ làm thế nào mới có thể trở thành một siêu cường quốc? Bằng cách bán vũ khí trong thế chiến thứ hai! Đường gia kinh doanh chủ yếu là cái gì? Vũ khí! Vì vậy, Thực lực của Đường Dịch tương đương với một Hoa Kỳ nhỏ!

Cho nên tối nay, Đường Dịch không thể về nhà, công việc của anh có hoạt động, đó chính là việc đàm phán bàn bạc với ngân hàng đầu tư.

Ngân hàng đầu tư này, đương nhiên chính là Đường Thịnh trong tay Đường Thần Duệ rồi. Đường Thần Duệ rơi vào tình thế bất buộc với Đường Dịch, thế nên mỗi khi Khiêm Nhân nhìn thấy biểu tình của Đường Thần Duệ đang nhìn chằm chằm vào Đường Dịch, anh đều thấy sợ hãi. Khiêm Nhân luôn bá phục sát đất với bạn Đường này: Rất mạnh mẽ, thật sự có người đàn ông dám công khai bày ra ánh mắt thèm nhỏ dãi với Đường Dịch sao.....

Ăn xong cơm chiều, hai người đàn ông đi vào khách sạn, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau.

Đường Thần Duệ thẳng thắn: “Đứng trên lập trường của Đường Thịnh, nếu có sự đầu tư của anh, thì thật không còn gì tốt hơn, về vấn đề khác.....”

Đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên thấy Đường Dịch không thèm nói một câu nào đã bỏ mặc anh, một mình đi thẳng về phía bên trái.

Bên trái hành lang khách sạn, thân ảnh cô đơn của Kỉ Dĩ Ninh đã tiến vào tầm mắt mọi người.

“.....”

Trong lòng bạn Đường thật là buồn bực, xoay người liền hỏi Khiêm Nhân: “Khi nào thì anh ta có loại tật xấu này thế?” Đang nói được một nửa chuyện làm ăn mà còn bỏ lại anh để đi tán gái!

Khiêm Nhân tất nhiên không dám dừng mãi giống Đường Thần Duệ rồi, không dám nói trắng ra mà chỉ giải thích ‘Anh ấy cũng chỉ để ý một cô gái thôi mà’, cuối cùng Khiêm Nhân cúi đầu cười cười không nói chuyện.

Kỉ Dĩ Ninh mặc một chiếc váy mùa xuân màu xanh nhạt, sạch sẽ thuần túy, cô rất ít khi bắt ngờ chạy tới khách sạn tìm anh, thế nên tối nay khi Đường Dịch nhìn thấy cô thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Sao em lại tới đây?”

“Vâng, em có chuyện này muốn nói với anh, cho nên đã tới rồi.....”

Đường Dịch vội vàng cởi áo khoác âu phục mặc lên người cô, “Ai đưa em tới?” Đã trễ thế này, lái xe trong nhà không nhắc cô ấy mặc thêm quần áo sao!

Ngoài ý muốn, Kỉ Dĩ Ninh nói cho anh: “Bác sĩ Thiệu đưa em tới.” Chĩa chĩa vào một bên của khu nghỉ ngơi trong khách sạn, quả nhiên nhìn thấy Thiệu Kỳ Hiên đang nâng tách cà phê lên chào anh.

Đường Dịch nghĩ nghĩ, hỏi: “Em đến bệnh viện à? Trong người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Kỉ Dĩ Ninh lắc đầu, không nói chuyện.

Trốn vào trong lòng anh, nói khẽ với anh vài lời.

Đường Dịch cứng người trong vài giây.

Sau đó bỗng nhiên nhắc cô lên, xoay một vòng, tươi cười tràn đầy.

Dĩ Ninh bị động tác nhiệt tình của anh làm cho sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm lấy bả vai anh đỏ mặt nói: “Có người đang nhìn đó – -”

“.....”

Trong số những người đang trực tiếp nhìn vào hình ảnh đó, đương nhiên bao gồm cả bạn Đường Thần Duệ đang nhàn nhã kia rồi.

Bạn Đường nhìn biểu hiện của người kia một lúc rồi sờ sờ cảm nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, xoay người nói với Khiêm Nhân: “Chúc mừng, Đường gia nhà các anh sắp có thêm tiểu thiếu gia rồi nhé”

“Hả?” Khiêm Nhân gãi đầu: “Sao anh biết?”

Bạn Đường chĩa chĩa vào Đường Dịch cách đó không xa, “Anh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh ta kia kìa, rõ ràng chính là tập hợp tất cả biểu hiện của chúng sắp được làm bố đó.....”

“.....”

Khiêm Nhân ngớ ngàng, không thể không kinh sợ người đàn ông trước mặt: “Thần thiếu gia, anh thật sự là quá cường đại.....”

Đúng vậy, Kỉ Dĩ Ninh mang thai.

Buổi chiều sau khi kiểm tra xác nhận ở bệnh viện, Kỉ Dĩ Ninh đã rất vui mừng ôm Thiệu Kỳ Hiên mà khóc, bác sĩ Thiệu thấy cái mũi cay cay bất ngờ nước mắt cũng ào ào tuôn ra. Người này thì nghĩ, T_T tôi rất cục cựa có con với Đường Dịch; Người kia thì nghĩ, trời ơi, rất cục thì tôi cũng giữ được cái mạng nhỏ của mình khỏi bàn tay của Đường Dịch rồi.....

Sau khi nghe được tin tức này, cái gì Đường Dịch cũng không muốn, bỏ lại mấy người phía sau, bế Kỉ Dĩ Ninh lên rồi đi vào thang máy, đi lên một phòng trong khách sạn.

Vào phòng, cẩn thận đặt cô lên giường, Đường Dịch ngồi ở mép giường, nắm lấy tay cô.

“Mang thai có thể rất vất vả, nếu em không thoải mái thì nhất định phải nói cho anh biết đó, không được phép gạt anh để một mình tiếp tục gánh vác.”

Mặt Kỉ Dĩ Ninh đỏ lên, “Anh không lo lắng cho cục cưng sao.....”

“Lo lắng.” Anh cười với cô: “Nhưng trước khi lo lắng cho con, đầu tiên anh phải bảo đảm em hoàn hảo nguyên vẹn đã.”

Tựa như anh đã từng nói với cô, dù là những người anh đã gặp trước đây, hay có thể gặp trong tương lai, đều không ai có thể so sánh với cô. Trong lòng mỗi người đều có một người quan trọng nhất, Kỉ Dĩ Ninh chính là người quan trọng nhất trong lòng Đường Dịch.

Mắt Dĩ Ninh bỗng nhiên đau xót.

Vốn tưởng rằng cuộc đời này của cô kể từ khi gia tộc suy vong sẽ không còn thấy ánh sáng nữa, vốn tưởng rằng âm áp cả đời này cô có được cùng lắm cũng chỉ là nhiệt độ cơ thể của chính mình mà thôi, nhưng không ngờ rằng mình còn có thể gặp được anh, anh đem cô đặt trong lòng bàn tay và yêu thương cô đến thế.

“Sao?” Đường Dịch cười vuốt ve mặt cô: “Sao lại khóc thế?”

“Nếu em không thể giữ đứa bé này.....” Sẽ làm anh thất vọng ư?

Đường Dịch che môi cô.

“Dĩ Ninh, chúng ta sẽ không, chúng ta có thể đi từng bước một, mặc kệ tương lai gặp phải chuyện gì, chúng ta cũng không hối hận.”

Trước tình cảm thẳng thắn thành khẩn của anh, cô được an ủi. Chỉ có thể ôm lấy anh, từ nay về sau sẽ giao mình cho anh.

.....

Người ta hay nói lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy biển, phụ nữ khi mang thai càng thấy rõ ràng.

Điển hình chính là Tô Tiểu Miêu tiểu thư, ba giờ sáng bỗng nhiên tỉnh lại muốn nghe kể chuyện kháng chiến ngày trước, nửa đêm không ngủ được bỗng nhiên tỉnh dậy lại còn muốn ăn ô mai dưa và bánh ngọt, sáng sớm mới sáu giờ đã đứng dậy muốn đi vẽ tranh, nếu Đường Kính không đồng ý, cô liền ôm cái bụng nhỏ ra sức kêu đau a đau quá a, Đường Kính thật hết cách với cô, chỉ có thể đi theo cô. Tiểu Miêu còn yêu cầu nhiều hơn, ba giờ sáng nhất định phải là Đường Kính kể chuyện cô mới nghe, nửa đêm, bánh ngọt hoa quả nhất định phải là Đường Kính tự tay làm cô mới ăn, sáng sớm nhất định phải là Đường Kính đi cùng cô mới không đau bụng.

Cứ như vậy, ở nhà Tiểu Miêu vui vẻ quấn lấy Đường Kính, ở công ty thì mọi người cứ tìm Đường tiên sinh, khiến cho Đường Kính rơi vào tình trạng kiệt sức, mới có ba tháng, bụng của Tiểu Miêu còn chưa thấy to ra chút nào mà Đường Kính đã gầy đi mất 10 kg rồi.

Tô tiểu thư có thù tất báo đứng sau lưng anh cười đến mức xung quanh nổi lên từng trận gió lạnh: Đường Kính chết tiệt, ai bảo anh lần trước dám hung dữ với tôi! Ai bảo anh lần trước làm tôi khóc! Lão tử lớn như vậy mà còn chưa bị ai bắt nạt đâu nhé, mười tháng này tôi mà không chửi anh thì tôi không tên là Tô Tiểu Miêu!

Căn cứ vào sự đối lập này, hạnh phúc của Đường Dịch chính là cấp lũy thừa so với Đường Kính, quả thực là nhất đẳng nhất cao.

Mang thai ba tháng, ngoài thời gian bị những triệu chứng mang thai thường gặp ra, Kỉ Dĩ Ninh không có biểu hiện khác thường nào, nhưng thật ra sau khi Đường Dịch thấy bệnh trạng của Tô Tiểu Miêu, nghĩ rằng sao mình có thể bạc đãi Dĩ Ninh thế nhỉ, vậy là tâm huyết dâng trào tối nào cũng ôm cô hỏi: “Em có muốn nghe chuyện kháng chiến trước đây không?”

Sau khi Kỉ Dĩ Ninh ‘.....’ vài phút, mồ hôi chảy ròng ròng, xoay người sờ sờ lên trán của Đường Dịch, nhỏ giọng hỏi:

“.....”

Đầu óc anh chắc bị cháy hỏng mất rồi, thật sự đi học Tô Tiểu Miêu , vậy sao không ngấm lại xem = Kỉ Dĩ Ninh là loại người nào, lịch sử Trung Quốc và thế giới đều đọc lâu lâu nhé.

Sau khi mang thai, thay đổi duy nhất của Kỉ Dĩ Ninh là, thích Đường Dịch cùng cô đi ra ngoài. Đến hiệu sách, mua đủ loại sách báo dành cho những người sắp làm mẹ; Đến cửa hàng bán đồ dùng cho trẻ, mua các loại quần áo trẻ, mua các loại quần áo trẻ con và nhiều đồ chơi nhỏ. Thấy cô vui vẻ như vậy, tâm tình của Đường Dịch đương nhiên cũng lũy thừa theo đường UP(tâm tình tăng vọt ^^), ham muốn mua sắm ngày càng trở dậy, Kỉ Dĩ Ninh thì xem xem chọn chọn, Đường Dịch thì trả tiền, cũng không xem hạ giá, thế nên ông chủ cửa hàng bán đồ của trẻ đó cứ nhìn thấy Kỉ Dĩ Ninh là lại cười đến sáng lạn.

Tâm trạng của phụ nữ, ở nhà đọc sách nhiều khó tránh khỏi nhàm chán. Thế nên Đường Dịch chọn thời gian, những lúc thích hợp sẽ đưa Kỉ Dĩ Ninh đến tiệc tụ hội tư nhân, để cô thư giãn một chút.

“Trước khi đến tiệc tụ hội thì nên đưa cô ấy đi mua lễ phục hay cái gì đó, phụ nữ mà, mua sắm luôn luôn khiến họ vui vẻ hạnh phúc ~”

Sau khi kết thúc buổi đàm phán hợp tác cùng Đường Dịch, đi ra phòng họp bỗng Đường Thần Duệ nói ra một câu như vậy, Đường Dịch ngấm lại thấy cũng đúng, vì thế chàng vạng anh đón Kỉ Dĩ Ninh, sau đó thuận đường mua quần áo cho cô tham gia bữa tiệc vào buổi tối.

Kỉ Dĩ Ninh vốn cảm thấy lễ phục trong nhà cô đã có nhiều lắm rồi, không cần thiết phải mua nữa, nhưng cô lại nghĩ, những người tham gia buổi tụ hội này đều là bạn bè của Đường Dịch, quần áo mới một chút có lẽ cũng thể hiện sự lễ phép lịch sự, vì thế Dĩ Ninh liền theo ý anh.

Chọn một chiếc váy màu vàng, Đường Dịch đưa cho cô, mỉm cười sờ lên mặt cô, “Đi vào thử xem.”

Kỉ Dĩ Ninh gật gật đầu, đi cùng mấy cô gái ở cửa hàng vào phòng thay đồ.

Bởi vì từ lúc mang thai tới giờ cũng không chính thức ra ngoài, cho nên đã lâu rồi cô không mặc lễ phục, lúc đi ra khỏi phòng thay đồ Kỉ Dĩ Ninh có chút ngại ngùng, không tự tin giương mắt nhìn Đường Dịch.

Quản lý và các nữ nhân viên ở cửa hàng đều hết lời tán thưởng: “Ai nha Dịch thiếu gia quả nhiên có mắt chọn đồ nhé ~”

Đường Dịch đang dút tay vào túi quần nhàn nhã chọn đồ trang sức, nghe tiếng nói liền quay đầu lại, thấy được thân ảnh của Kỉ Dĩ Ninh. Đường Dịch nhìn không chuyển mắt trong chốc lát, dục hỏa trong nháy mắt cũng chậm chậm bốc lên.

Giọng của Triệu Trung Tường trong [thế giới động vật] trăm năm không đổi nói với bạn xem truyền hình: “Mùa xuân đến rồi, thời kì động vật động dục cũng đến.....”

Đường Dịch hiển nhiên chính là một trong số các loài động vật đó.

Nhìn Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch chỉ cảm thấy cổ họng mình ngày càng khô nóng.

Cố gắng đuổi đi sự thất lễ của nửa người dưới, Đường Dịch vội vàng ho một tiếng thu hồi tất cả những ảo tưởng hoa mỹ không nên có, tận lực làm ra vẻ không có chuyện gì mà đi đến đó.

Kỉ Dĩ Ninh có chút ngượng ngùng: “Nhìn có được không?” Tuy rằng mới mang thai ba tháng bụng còn chưa có biến hóa rõ ràng, nhưng tác dụng tâm lý khiến cô luôn cảm giác mình béo lên không ít.

“Rất đẹp.”

Giọng của Đường Dịch rõ ràng là đang mất tiếng, nâng tay sửa lại một chút chỗ thất lưng cho cô.

Kỉ Dĩ Ninh hồn nhiên không biết người đàn ông bên cạnh này đã bắt đầu báo động nguy hiểm, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó bỗng nhiên để sát vào bên tai anh thấp giọng nói: “Chiếc váy này rất đắt đó nhé.....”

Bàn tay đang sửa sang lại bên hông cô của Đường Dịch bỗng chốc đông cứng.

Trong lòng thì tức cái tên lảm chuyện kia.

Đường Thần Duệ chết tiệt!

Đầu óc anh chắc là hỏng rồi thì mới tin lời tên kia đưa Kỉ Dĩ Ninh đi mua lễ phục!

Kỉ Dĩ Ninh không biết, từ khi mang thai, cô ngày càng đầy đặn hơn trước kia, sau khi mặc lễ phục vào hậu quả không chỉ là khiêu khích thôi đâu, mà vừa rồi khi cô ghé sát vào tai anh nói, hơi thở tỏa ra gần gũi như vậy, mang theo mùi hương của riêng cô, thật sự là rất trâu chọc, làm rối loạn đầu óc của bạn Đường rồi.

Đàn ông là sinh vật dễ xúc động mà.....

Đường Dịch bỗng cầm tay cô.

“Đi theo anh.”

Quăng tám thẻ trả tiền ở quầy, cũng không quan tâm đến tiền thừa, cứ nắm tay Kỉ Dĩ Ninh mà đi ra ngoài.

“Này –?”

Kỉ Dĩ Ninh bị anh nắm tay kéo đi, cuối cùng bị anh bế vào trong xe, ngồi vào xe, anh bấm khóa trung tâm, khóa toàn bộ chiếc xe, bên trong xe nhất thời trở thành không gian kín mít mà người bên ngoài không thể nhìn vào được.

Đường Dịch bế cô ngồi lên đùi mình, nâng tay vuốt phẳng môi cô, giọng nói khàn khàn.

“Em có biết..... Anh nhịn bao lâu rồi không.....?”

Ba tháng, thật sự lâu lắm rồi.

Luôn nói rằng tay phải và “người anh em nhỏ” của đàn ông chính là anh em tốt thân mật khẳng khí, nhưng vị Đường Dịch thiếu gia của chúng ta này từ khi sinh ra đã không cần phiền nhiễu gì đến tay phải của mình, khi anh độc thân lại không thiếu phụ nữ, sau khi lấy Kỉ Dĩ Ninh theo cá tính của mình buổi tối anh vẫn như cá gặp nước, mãi đến ba tháng trước, khi biết Kỉ Dĩ Ninh mang thai, Đường Dịch mới bắt đầu rơi vào những ngày gian khổ.

Thử nghĩ xem cảnh tượng mỗi đêm gian nan thế nào nhé, Kỉ Dĩ Ninh mặc váy ngủ mỏng manh dựa vào lòng anh nói lời nhỏ nhẹ, khi tỉnh văn nghệ nổi lên liền ôm anh nói ‘Đường Dịch, em rất nhớ anh’, đối với một người đàn ông thân thể khỏe mạnh tính công năng tốt mà nói thì đó là trận khiêu chiến lớn cỡ nào chứ! Thế mà anh chỉ có thể lặn qua lộn lại dựa vào tưởng tượng mà giải quyết, mặc dù trong tưởng tượng cũng đã gỡ đủ thủ đoạn rồi, nghĩ Kỉ Dĩ Ninh thành nàng tiên cá bơi đến chỗ mình, nhưng những chuyện đó chẳng khác gì uống rượu độc giải khát, chính vì thế mà ngược lại càng thêm khát hơn, anh cũng không phải cậu bé ba tuổi, chỉ trông cậy vào tưởng tượng thì có tác dụng quỷ gì chứ!

Kỉ Dĩ Ninh rốt cục hiểu được anh muốn làm gì.

Hô hấp lập tức rối loạn, nhưng không biết tại sao, tại sao mình lại không thể nói nổi một câu ‘Không thể’.

Thật ra cô cũng rất muốn anh

Muốn cùng anh có sự tiếp xúc thân mật nhất, giống như chỉ có như vậy mới có thể xác định anh chỉ là của mình cô, trong chuyện tình cảm phụ nữ luôn có lòng tham mà, lời này không giả, đối với Đường Dịch, cô cũng có lòng tham rất lớn, muốn xác định sự tồn tại của anh từng giây từng phút.

Đường Dịch hôn xuống xương quai xanh của cô, cho cô một cơ hội chạy trốn cuối cùng.

“Bây giờ em còn có thể từ chối anh.....”

Cô nâng tay vòng lên cổ anh, lắc lắc đầu, cúi đầu nói: “Anh phải nhẹ nhàng một chút.....”

Đường Dịch nhất thời liền nở nụ cười.

Có thể, anh nhất định có thể thực nhẹ nhàng với cô.

Giữa lúc ở trong xe hai người đang dần dần tiến tới triền miên, thì, điện thoại di động của Đường Dịch bất chợt vang lên.

Tên đã trên đây, Đường Dịch làm sao còn quản được chuyện đó chứ, nó muốn kêu thì cứ kêu đi, làm, không tiếp.

Điện thoại tự động chuyển sang hộp thư thoại, giọng của Thiệu Kì Hiên đột nhiên cất lên: “Đường Dịch! Tôi nhắc nhở anh một lần nữa! Trong khi Kỉ Dĩ Ninh mang thai trăm ngàn lần anh không thể làm cái chuyện kia với cô ấy! Thân thể cô ấy quá yếu! Lặp lại một lần! Thân thể cô ấy quá yếu! Tôi là bác sĩ tôi sẽ không lừa anh! Anh nhất định phải nghe lời tôi! Vì đứa bé! Anh phải kiên trì nhẫn nại! Lặp lại một lần! Anh phải kiên trì nhẫn nại!”

Đường Dịch: “.....”

Bác sĩ cũng đã cảnh cáo anh như vậy rồi, anh còn có thể nói cái gì đây? Trong lòng Kỉ Dĩ Ninh đứa bé vĩnh viễn giữ vị trí thứ nhất, về phần dự vọng của mình này, vẫn phải tự giải quyết thôi

Đường Dịch không biết, ngay khi anh đang nhin đau dưng lại, thì cách đó ngàn mét có hai kẻ xấu xa đang vui mừng khôn xiết.

Bác sĩ Thiệu chống nạnh cười ha ha: “Lão tử bị anh ta đe dọa lâu như vậy, cuối cùng cũng dọa anh ta được một trận rồi, phải để anh ta ghen chùng mười tháng mới được!” Xoay người, đối mặt với một người đàn ông, bác sĩ Thiệu cảm động nước mắt ào ào: “Thần Thần à, cũng là do anh tốt! Dạy tôi biện pháp dễ làm này, xuất ra khí thể của bác sĩ để dọa Đường Dịch.....”

“Không phải khách sáo đâu.” Bạn Đường cười thật vui vẻ lương thiện: “Giúp người làm niềm vui mà.....”

Bác sĩ Thiệu ngây thơ không biết sự thật chính là người đàn ông trước mắt này đã nói ra câu đấy mình vào hổ lửa, mà cứ tiếp tục cảm động ào ào: Nhìn xem, Thần Thần của chúng ta đó, thật là một đồng chí tốt, thật là một chiến hữu tốt, thật là lương thiện nhé!

Không biết rằng chỉ xoay người một cái, vẻ tao nhã trên mặt bạn Đường đã biến thành âm u: Đường Dịch, ai bảo anh đang bàn chuyện công việc được một nửa lại chạy đi tán gái chứ! Mười tháng nhé, tôi không tin anh sẽ không bị ghen chết.....

26. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Chuyện cục cưng

Khảo nghiệm của chuyện mang thai không chỉ có phụ nữ, mà còn có cả đàn ông nữa.

Mười tháng đó..... giống như cuộc sống gian khổ ở Nam Nê Loan [1] vậy.

[1] Nam Nê Loan (Nanniwan) là một tiểu thôn ở tỉnh Thiểm Tây của Trung Quốc, một thôn rất nghèo.

Vì tránh mình sẽ làm ra những việc cảm thú, Đường Dịch không dám ở gần Kỉ Dĩ Ninh nhiều, thường thường phải đi tìm Đường Thần Duệ giết thời gian, khiến bạn Đường kia luôn buồn bực. Thời gian tư nhân mà, thực trần quý đó, Do you know?

Đường Thần Duệ là người rất sợ phiền toái, đàn ông khó nói chuyện lại không biết đúng mực gì, vì thế bạn Đường trực tiếp đề nghị Đường Dịch có thể cùng Kỉ Dĩ Ninh thử những cách khác, ví dụ như nói chuyện tình yêu qua điện thoại, dù sao Đường Dịch cũng không phải là một nam sinh ngây thơ, khi đọc thân còn có cái gì không chơi đùa chứ, cao thủ trong cao thủ đó, Đường Thần Duệ thấy, anh ta có nhiều kỹ xảo như vậy mà không dùng, thì thật sự là đáng tiếc đáng tiếc nha.

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Dịch đảo qua.

Còn muốn dùng điện thoại? Nói đùa à. Trước kia ôm Kỉ Dĩ Ninh làm một lần ở trong xe đã để lại bóng ma tâm lý cho cô ấy suốt một tuần rồi, cô tình nguyện ngồi xe buýt cũng không muốn lên xe thể thao của anh. Lại còn dùng điện thoại nữa sao, chỉ sợ cả đời này Kỉ Dĩ Ninh sẽ không muốn nhận điện thoại của anh nữa.

Đường Thần Duệ luôn có kiên nhẫn tốt với những chuyện tình yêu kỳ kỳ quái quái thể này, nhìn khuôn mặt của Đường Dịch kia, nhất thời lại đưa ra một đề nghị.

Sau khi đánh giá cao thấp khuôn mặt đẹp đẽ của người trước mắt kia, giọng điệu hoa lệ của Đường Thần Duệ lại tuôn ra: “Dịch, anh xinh đẹp như vậy.....”

Đường Dịch lớn như vậy còn không có ai dám ngang nhiên đùa giỡn anh, vì thế bạn Đường vừa nói xong năm sáu chữ kia, đầu đã bị một nắm đấm giáng xuống.

“Anh muốn chết hả?”

Bạn Đường nhún nhún vai. Được rồi, lấy bạo chế bạo, anh là lương dân, anh chịu thua.

Sau khi vuốt mặt nói câu đề nghị ‘Có thể tìm đàn ông’, bạn Đường dứt khoát buông tay, thở dài: “Đường Dịch, anh thật sự là không đáng yêu.....”

Rõ ràng là anh ta muốn tìm mình giết thời gian, thế mà một chút hài hước cũng không có, cuộc sống có thể không còn thú vị nữa rồi.....

Cuối cùng, vẫn là Đường Kính cho anh một đề nghị có vẻ có tính kiến thiết hơn, đưa cho anh một cuốn sách bìa cứng.

Mao chủ tịch [Luận về đánh lâu dài].

Sau khi nhận được cuốn sách Đường Dịch ‘.....’ vài phút, mở sách ra nhìn, thấy Đường Kính còn kẹp vào trong đó một tấm thẻ nhỏ. Đường Dịch cầm lên xem, chữ viết cứng cáp thanh tú của Đường Kính lập tức ánh vào mi mắt –

“Cuốn sách này của chủ tịch rất là hữu dụng đó nhé, em đã áp dụng vào thực tế trong ba tháng rồi, hiệu quả rất tốt, hôm nay tặng cho anh, hai anh em ta cùng nỗ lực nào.”

Đường Dịch: “.....” Hoàn toàn bị Đường Kính làm cho ngây ngốc.....

Thoạt nhìn, có lẽ Đường Kính đã hoàn toàn bị Tô Tiểu Miêu chinh đến điên rồi.....

Cứ như vậy, dưới sự trêu đùa náo nhiệt của Đường Thần Duệ, cùng Đường Kính nỗ lực học tập, thời gian cứ trôi qua từng ngày.

Kỉ Dĩ Ninh đã trải qua thời gian mang thai tra tấn, sinh non dọa người, cùng với chuyện khó sinh, rốt cục em bé cũng được bình an chào đời.

Cùng lúc đó, trong lòng Đường Dịch đã quyết định một chủ ý: Một đứa con là đủ! Chỉ cần một đứa này, về sau anh không bao giờ muốn nữa!

Cứ như vậy, bốn năm trôi qua. [thời gian qua mau a]

Chúng ta hãy cùng đi theo bước chân của thời gian đến bốn năm sau đó.

Vào mùa đông, ngày hai mươi tư tháng mười hai, trước đêm Giáng sinh.

Sáng sớm sáu giờ, cửa phòng ngủ chính của Đường gia vang lên một trận tiếng đập cửa, cùng với một giọng nói thanh thúy ngây thơ.

“Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Không có người quan tâm, bạn nhỏ trầm mặc, sau đó nâng tay tiếp tục gõ cửa.

“Bố ơi, mở cửa đi ạ, con biết mẹ ở bên trong.”

“.....”

Trong phòng ngủ, Đường Dịch buồn bực mở to mắt.

Sau bức màn ngăn cách thế giới bên ngoài trời vẫn còn tối đen, Đường Dịch nhu nhu ần ần huyết thái dương đau nhức, nâng tay cầm đồng hồ báo thức ở đầu giường nhìn nhìn, không nhận được khoe miệng run rẩy một trận.

Lúc này mới biết bây giờ là mấy giờ..... Tiểu gia hỏa kia ngày nào cũng gõ cửa sớm như vậy làm gì chứ, nó không buồn ngủ sao? Thật sự không có một chút thói quen nán lại giường nào hả!

Kỉ Dĩ Ninh vốn ngủ không sâu, nghe được tiếng đập cửa cũng dần tỉnh lại, lập tức muốn thoát ra khỏi vòng ôm ấp của Đường Dịch, “Em đi xem con.”

Đường Dịch càng ôm chặt Kỉ Dĩ Ninh vào ngực mình hơn, chưa tỉnh táo lắm nên giọng nói vẫn còn chưa rõ ràng: “Đừng đi quản nó.....”

Kỉ Dĩ Ninh bật cười, “Cục cưng ở bên ngoài gọi anh, anh cũng không đau lòng sao?”

Quả thật, không thể đau lòng.....

Đương nhiên, sự thật này trăm ngàn lần không thể nói ra

Đường Dịch ba phải cái nào cũng được hàm hồ một tiếng, nhưng trong lòng thì đang rất thất vọng.

Thử nghĩ năm đó, khi đối mặt với Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh luôn là một cô gái xấu hổ ngượng ngùng, cô luôn cảm thấy Đường Dịch cách cô rất xa xôi. Tuy nhiên, từ sau khi có cục cưng, chỉ cần Đường Dịch dám có thái độ cường ngạnh dọa cục cưng khóc, thì kính sợ của Kỉ Dĩ Ninh với anh liền sụp đổ, biến mất, cuối cùng quả thực là ngay cả một tí tẹo cũng chẳng còn, chẳng còn hình thượng nhu thuận nào hết, ôm cục cưng liền ngang nhiên đối lập với anh, gần từng tiếng nói với anh ‘Em không cho anh làm thế với con’, cuối cùng quả thực là đã hoàn toàn kéo lại khoảng cách với Đường Dịch.

– tâm lý của các bà mẹ thật là vĩ đại, nghe nói đều là như vậy.

Đường Dịch ôm chặt cô, thay đổi loại phương thức dỗ dành cô: “Lòng anh đau con, nhưng càng đau lòng em hơn. Ngày hôm qua chúng ta ngủ muộn như vậy mà.....”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh không nói nổi câu gì, sắc mặt bỗng hồng lên, “Không phải đều là anh làm hại sao.....”

Đường Dịch thừa thắng xông lên: “Cho nên, không cần đi quản nó, quản gia và những người khác sẽ chăm sóc tốt cho nó mà.”

Ngay khi Đường Dịch đang vui mừng, một giọng nói trẻ con lại vang lên ở ngoài cửa.

“Bố ơi, có một người vĩ đại từng nói với con một câu như thế này ạ.”

Đường Dịch bình tĩnh, quyết tâm không để ý tới nó.

“Người vĩ đại đó có một câu danh ngôn, tính kế trong ngày vào sáng sớm, là đàn ông thì phải dậy sớm.”

Đường Dịch tiếp tục bình tĩnh, không để ý tới nó.

“Bố ơi, người vĩ đại đó chính là bố đấy ạ.”

“.....”

Đường Dịch rốt cục không thể bình tĩnh được nữa.

Đường Duẫn Ngân! Trước kia là vì con luôn muốn ôm mẹ ngủ nên bố mới dạy như thế! Bây giờ con ngủ một mình rồi ai muốn con dậy sớm như vậy chứ? Hai vấn đề khác nhau có hiểu không hả!

Đúng, bạn nhỏ của chúng ta tên là Đường Duẫn Ngân.

Nói đến tên của vị tiểu thiếu gia ở Đường gia này, còn có một câu chuyện nhỏ thế này—

Năm ấy Kỉ Dĩ Ninh trải qua rất nhiều phong ba thật không dễ dàng mới có được một đứa con, buổi tối ngày đứa bé được sinh ra đó Kỉ Dĩ Ninh không kìm được lòng mà bật khóc trước mặt Đường Dịch, trường hợp này rất cảm động, mọi người ở đó đều xúc động lau nước mắt.

Kỉ Dĩ Ninh là một người truyền thống, cảm thấy đứa bé này chính là được trời ban ỉnh, vì thế nhất thời mở miệng yêu cầu: “Đường Dịch, đứa bé này gọi là Đường Thiên Tứ nhé.....”[2]

[2] Thiên Tứ: Trời ban, trời ban thưởng cho, tên này có vẻ nhà quê, thường dùng từ thế kỷ trước rồi.

“.....”

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh.....

Đường Thiên Tứ.....

Đường Dịch bỗng cảm thấy toàn bộ linh hồn của mình từ đầu tới đuôi đều bị sấm đánh một lần. Kỉ Dĩ Ninh, phong cách văn nghệ của em đâu rồi? Kiến thức triết học của em đâu hả? Phong cách nông dân này thật sự không thích hợp với em đâu nhé.....

Chưa được như ý muốn, Kỉ Dĩ Ninh lại nước mắt lưng tròng nhìn anh truy vấn:“Được không? Hả? Có được không?”

“.....”

Cô vừa trải qua đau đớn, khó sinh, bây giờ Đường Dịch thực sự không dám kích thích cô nữa.

Bạn Đường Thần Duệ ra tay đúng lúc cứu nguy, tích cực khen ngợi:“Tên rất hay! Dĩ Ninh nói rất đúng! Tên này quả thật nhân trung long phượng!” (Nhân trung long phượng: rồng, phượng trong loài người, ý muốn nói là hơn người.)

Biến!

Chính anh cũng họ Đường đó! Tên hay như vậy sao không giữ lại cho con anh đi?!

Đường Dịch thực sự không thể tiếp nhận được cái tên cổ lỗ của thế kỷ trước như thế, vừa nghĩ đến tiểu thiếu gia của Đường gia tên là Đường Thiên Tứ, khóe miệng Đường Dịch lại run rẩy xúc động.

Cuối cùng vẫn phải trấn an cô:“Đặt tên cũng cần hiểu biết nhiều, phải tìm một chuyện gia đến xem mới được, chúng ta không vội nhé.”

Nếu anh nói như vậy, Kỉ Dĩ Ninh bán tín bán nghi cũng không nhắc lại nữa.

Cuối cùng, cái người gọi là chuyên gia kia đương nhiên không tồn tại rồi, Đường Dịch tùy tiện tìm một người giả mạo, đặt cho con mình một cái tên văn nhả là được. Duẫn, nghĩa là thành tín, Ngân, nghĩa là tích. Tổ vẽ đứa bé này là kết tinh tình yêu thành tín của bọn họ.

Kỉ Dĩ Ninh nở nụ cười, đẩy anh một cái:“Anh đi mở cửa đi, con rất kiên nhẫn đó, nó có thể cứ ồn ào như vậy đấy.”

Đường Dịch hoàn toàn buồn bực, chỉ có thể khởi động thân thể rời giường.

Cúi người xuống hôn hôn lên trán cô,“Tối hôm qua làm em mệt rồi, em ngủ tiếp đi.”

Kỉ Dĩ Ninh nhìn anh, nhỏ giọng nói với anh:“Anh đừng có dọa con đấy.....” Từ khi có cục cưng, điều Đường Dịch phiền não nhất chính là con trai cứ bám lấy Kỉ Dĩ Ninh, khí thế của Đường Dịch mạnh mẽ thế nào chứ, người trưởng thành cũng chẳng có mấy người chịu được, huống chi là một đứa bé, đáng thương cho bạn nhỏ kia thật sự đã bị Đường Dịch dọa phát khiếp rồi.

Đường Dịch cười mặc áo ngủ, lơ đãng nói:“Con không yếu đuối như em tưởng tượng đâu.”

Lực thừa nhận của Đường Duẫn Ngân luôn rất tốt, Đường Dịch đã rất rõ ràng rồi. Bốn năm nay, lúc đầu Đường Dịch còn có thể dọa được, nhưng sau đó tiểu hỗn đản kia tự động sinh ra kháng thể, gần như đã miễn dịch được rồi, một buổi tối Đường Dịch ngẫu nhiên nhìn thấy sách mà con xem trước khi đi ngủ, đi lại gần, mới nhìn rõ đó là sách gì.

Phiên bản [Tuyển chọn các tác phẩm của Mao chủ tịch].

Bạn nhỏ này còn đặt bút ghi nhớ vào dòng:‘Dịch tiến ta lùi, dịch ở ta quấy, dịch mệt ta đánh, dịch lui ta lưng. Đây là trọng điểm, nhớ lấy nhớ lấy.’

“.....”

Đường Dịch bỗng thấy thật đau đầu.

Cửa phòng ngủ cuối cùng cũng được người bên trong mở ra.

Bạn nhỏ Đường Duẫn Ngân đứng ngoài cửa phòng và Đường Dịch đứng trong cửa phòng đều đang nhủu mày nhìn nhau từ trên xuống dưới, động tác và vẻ mặt gần như nhau.

Đường Duẫn Ngân từ nhỏ đã có khuôn mặt xinh đẹp, tuy mới bốn tuổi, nhưng tất cả các yếu tố cơ bản đều có chất lượng tốt, có thể đoán được, theo thời gian lắng đọng lại, tương lai không lâu nữa, cậu bé này sẽ trở thành một phần tử hại nước hại dân.

Tuy rằng bây giờ khí thế và tư sắc còn chưa thể so sánh với Đường Dịch, tuy nhiên một phần khí chất bình tĩnh đã bộc lộ tài năng, mặc dù bạn nhỏ đang vội vã muốn gặp mẹ, nhưng vẫn không quên chào một câu lấy lòng bố mình: “Chúc bố buổi sáng tốt lành.”

“.....”

Đường Dịch vốn định, tiểu gia hỏa này mà càn quấy, anh có thể lấy đại một lý do quang minh chính đại đuổi nó đi như ‘Mẹ con còn đang ngủ’. Ai biết rằng đứa bé này lại có tố chất tốt như vậy, Đường Dịch thật đáng buồn.

Đám lửa buồn bực trong lòng chỉ có thể hướng về những người không làm tròn trách nhiệm, Đường Dịch nhìn lướt qua ba cô giúp việc ABC đứng sau Đường Duẫn Ngân, giật giật môi: “Không phải đã bảo các cô phải để ý đến nó sao!” Đám để nó đến gõ cửa lúc sáu giờ sáng à!

Quản gia xoa xoa cái trán, ăn ngay nói thật: “Chúng tôi đã cố hết sức ngăn tiểu thiếu gia rồi mà, chưa đến năm giờ thiếu gia đã tỉnh dậy rồi.....”

Cậu bé đáng yêu giương mắt lên nhìn bố, thực kiêu ngạo mà nâng nâng cằm về phía Đường Dịch, ý tứ đã viết rõ trên mặt: Con nhịn hơn một giờ mới đến gõ cửa, thế là đã nể mặt bố lắm rồi đó ạ.....

Đường Dịch: “.....”

“Duẫn Ngân.” Trong phòng cuối cùng cũng truyền ra giọng nói của Kỉ Dĩ Ninh: “Vào đây với mẹ đi.”

Bạn nhỏ hiển nhiên đã chờ mong điều này lâu lắm rồi, thế nên chạy vội vào đó nhanh như chớp. Đường Dịch thực đau đầu, nghĩ rằng thế giới của hai người sáng nay thế là đã mất tiêu rồi, chỉ có thể đóng cửa phòng cho con đi vào.

Bạn nhỏ hiển nhiên là rất yêu mẹ, ở trước mặt Kỉ Dĩ Ninh hoàn toàn không có bộ dáng thâm trầm như vừa rồi, vội vàng nhảy lên giường, nhào vào lòng Kỉ Dĩ Ninh mà bắt đầu biểu đạt tình yêu: “Mẹ ơi, cả đêm qua con đều nghĩ đến mẹ đấy ạ, con yêu mẹ.”

“.....”

Đường Dịch nghe thấy thế khóe miệng lại run rẩy một trận.

Những lời này rất cuộc là tên hỗn đản nào dạy nó thế hả.....

Thật sự không thể trách tại sao Đường Dịch lại buồn bực như thế.

Nhớ đến năm đó, anh kết hôn với Kỉ Dĩ Ninh, đi từng bước một, có được tình cảm tích lũy suốt ba năm, anh mới nói ra được một câu ‘Anh yêu em’ với cô, Kỉ Dĩ Ninh vì câu này của anh mà rất cảm động, có thể thấy được ba chữ này đáng giá bao nhiêu!

Mà bây giờ thì sao, cậu nhóc Đường Duẫn Ngân này ngày nào cũng nói ít nhất ba lần, sáng trưa chiều, hơn nữa tên kia còn nói rất ngọt ngào chẳng có một chút rào cản tâm lý nào, chuyện gì khiến Kỉ Dĩ Ninh vui vẻ thì đều làm, đúng là một tên cao thủ tán tỉnh.

Kỉ Dĩ Ninh hàng năm bị vây quanh lời ngon tiếng ngọt của Đường Duẫn Ngân, thế nên có một buổi tối, sau khi Đường Dịch ôm cô ẩn ẩn đưa tình nói một câu ‘Anh yêu em’, Kỉ Dĩ Ninh lại không có chút kích động hay cảm động nào, đẩy nhẹ bờ vai anh nhìn anh cười: “Sao anh lại giống con thế?.....”

Cứ như vậy Đường Dịch hoàn toàn đã bị đả kích đến chết mất.....

Lại nói bên này, lời ngon tiếng ngọt của Đường Duẫn Ngân vừa tới, Kỉ Dĩ Ninh quả nhiên đang rất sung sướng, ôm lấy con rồi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Mẹ cũng yêu con.”

Được hôn lên mặt..... Trong lòng bạn nhỏ thật là kích động, vội vàng kéo chăn lại ẹ, miệng không ngừng nói:“Mẹ ơi, buổi sáng thời tiết lạnh, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm là rất dễ ảnh hưởng đến cơ thể, phải cẩn thận tránh bị cảm lạnh mẹ ạ.”

Đường Duẫn Ngân luôn được chăm sóc rất tốt, vị tiểu thiếu gia này từ nhỏ đã được người ở Đường gia chăm sóc cẩn thận, mưa dầm thấm đất, bây giờ chỉ thuận miệng là đã nói ra được một câu kiểu như thế này.

Đường Dịch đứng ở cạnh cửa, nhẩn nại nhìn hai mẹ con thâm tình ôm nhau trên giường, thật sự không nhịn nổi nữa, liền ho một tiếng đi tới đó, túm lấy sau áo Đường Duẫn Ngân như túm con gà con.

“Mẹ con còn phải ngủ một chút nữa, không được làm phiền mẹ con.”

Đường Duẫn Ngân hiển nhiên tâm tư thực kín đáo, lập tức ôm lấy Kỉ Dĩ Ninh không chịu đi,“Con sẽ ngủ cùng mẹ, hôm nay con thức dậy sớm, cũng đang muốn ngủ thêm lúc nữa ạ.....”

“.....” Nghĩ ra có cũng tốt nhỉ.

Đường Dịch không để ý tới nó, vẫn muốn kéo nó ra ngoài, bạn nhỏ thực khó chịu: Bố lúc nào cũng dùng vũ lực trấn áp, bố thật không có lương tâm!

Bạn nhỏ liều mạng ôm lấy mẹ không rời:“Mẹ ơi con không đi, con muốn ở lại đây cơ.....”

Bé trai bốn tuổi cũng nặng một chút rồi, lại còn cứ nhích tới nhích lui trên người Kỉ Dĩ Ninh, sau đó không may đã đạp phải nơi nhạy cảm dưới người Kỉ Dĩ Ninh.....

Dĩ Ninh bị đau nhịu mảy một chút.

Một lớn một nhỏ bên cạnh đồng thời nhìn về phía cô.

Bạn Tiểu Đường rõ ràng đã bị dọa, lập tức tránh ra:“Con làm mẹ đau sao?”

Sắc mặt Đường Dịch trầm xuống.

Đường Duẫn Ngân cũng đã nhìn ra, lúc này bố đúng là đang rất tức giận rồi, Đường Duẫn Ngân có trầm ổn đến mấy thì cũng chỉ là đứa nhỏ bốn tuổi, hiển nhiên còn chưa đủ khả năng đối mặt với Đường Dịch như thế này, nó e ngại bố đã lâu, vì thế bàn tay đang muốn dang ra ôm mẹ bỗng bị sắc mặt của Đường Dịch làm nó sợ tới mức cứng lại giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống.

Kỉ Dĩ Ninh không đành lòng, bế cục cứng lên và hôn nó, “Mẹ không sao, con đi ra ngoài ăn sáng trước đi được không? Mẹ sẽ ra với con ngay.”

Bạn nhỏ gật gật đầu, hôn lên mặt Dĩ Ninh, thật cẩn thận đi qua Đường Dịch, rồi sợ hãi chạy ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, Kỉ Dĩ Ninh liền không nhịn được lên án Đường Dịch.

“Có ai vô lý như anh không? Rõ ràng là tối hôm qua anh làm em đau, vậy mà còn đổ lỗi cho cục cứng.....”

Đường Dịch cúi người xuống, nở nụ cười,“Anh làm đau em thế nào?”

Mặt Kỉ Dĩ Ninh bỗng hồng lên. Anh hỏi thì cứ hỏi đi, thật sự còn đi sờ nữa!

Cô bối rối không ngừng dè tay anh, làm bộ muốn đứng dậy,“Không cần, em muốn đi tắm rửa.”

Ánh mắt Đường Dịch nhìn cô lại trở nên nóng bỏng, tâm tư không khỏi lướt về phương hướng tà ác: Cô ấy thích tắm vào sáng sớm, vừa lúc, kích tình trong phòng tắm, có thể như vậy như vậy với cô, như vậy như vậy.....

Tâm động không bằng hành động, vào thôi, còn chờ cái gì.....

Cứ như vậy, bạn nhỏ Đường Duẫn Ngân ở dưới tầng đợi tới khi mặt trời đã nhô cao gần đến đỉnh đầu rồi, bố mẹ cuối cùng cũng đi ra khỏi phòng.

Bạn nhỏ thật ầm ứ:“Mẹ nói sẽ lập tức xuống dưới với con mà, con còn làm ẹ món trứng chiên tình yêu đây này.....”

Kết quả ‘Trong chốc lát’ của mẹ chính là ba giờ bốn mươi lăm phút..... Món trứng chiên và tình yêu của bạn nhỏ đều đã lạnh ngắt

May mắn nó không nhắc đến, nó nhắc tới Kỉ Dĩ Ninh lại càng cảm thấy xấu hổ. Trước kia, tuy rằng ý chí của cô cũng không kiên định gì, nhưng dù sao vẫn còn chút tự chủ, nên lúc nào không cần cô sẽ nói, nhưng mà bây giờ, chỉ cần Đường Dịch trêu chọc một chút, cô liền không chịu nổi.....

Cho nên mỗi khi Kỉ Dĩ Ninh cùng Đường Dịch làm xong đều chột dạ: Người ta nói phụ nữ ba mươi như sói như hổ, chẳng lẽ cô đã đến độ hổ đói rồi sao

Đường Dịch đương nhiên cũng nhìn ra tâm lý rối rắm phức tạp của cô, nhưng Đường Dịch cứ làm như không phát hiện. Cô càng rối rắm anh lại càng tính phúc, anh sẽ không ngốc đến mức phá đi con đường tính phúc của mình đâu. (Tính phúc: là hạnh phúc có được từ quan hệ

Bảo quản gia dọn bữa sáng cho Kỉ Dĩ Ninh, Đường Dịch đi đến sofa ngồi xuống, bế cục cưng ngồi lên đùi mình.

Bây giờ anh đã ăn uống no đủ rồi, dục hỏa thông, tất cả lương tâm đạo đức đều đã trở lại, có được kiên nhẫn đáng kinh ngạc.

“Đang xem cái gì?”

“[Đạo đức Hy Lạp cổ đại] ạ.”

“Đọc có hiểu không?”

“Xem không hiểu ạ.....”

“Bình thường.” Năm đó anh cũng phải đọc vài lần mới hiểu.....

Bạn nhỏ thực bị thương, “Nhưng mẹ đọc rất thoải mái.” Không hiểu cái gì nó đều đi hỏi mẹ, mẹ chỉ thuận miệng giải thích vài câu cũng là triết lý này triết lý kia.

Trên môi Đường Dịch có chút ý cười.

Anh nhớ mỗi tối cô đều ôm cục cưng kể chuyện cho nó nghe, có một tối Đường Dịch nghe được giọng điệu mềm mại nhẹ nhàng của cô: Trí tuệ ở cổ đại Hy Lạp từ nguyên lý là, bảo tồn ánh sáng, Duẫn Ngân con xem, chuyện tình phức tạp nhất trên đời này, khi nó bắt đầu, đều là vô cùng vô cùng mớ mớ. Cho nên Duẫn Ngân à, tương lai cho dù con có bước đến đâu, đều phải nhớ rõ, đáy lòng con phải luôn giữ lấy nền tảng mớ mớ mà đơn giản.

Đường Dịch nhớ rõ, lúc ấy anh đã nở nụ cười. Trên người Kỉ Dĩ Ninh vĩnh viễn mang một hơi thở nhẹ nhàng, làm Đường Dịch có ảo giác tất cả những pháp phông mãnh liệt trên thế gian đều không ở trên người cô, cũng không có trên người anh khi cô ở bên anh, làm anh có được một góc thiên đường trong cuộc sống hỗn loạn này.

Nay có một người mẹ dốc lòng dạy con như Kỉ Dĩ Ninh, nhiều năm về sau, Đường Duẫn Ngân sẽ có thể có được sức mạnh của riêng mình và có được những gì tốt đẹp nhất.

Nghĩ đến đó, Đường Dịch cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng.

“Không cần so sánh với mẹ con, mẹ con là người có một không hai rồi đó.”

Đêm nay là đêm Giáng sinh, vì thế buổi tối, Đường Dịch, Kỉ Dĩ Ninh và con trai cùng trang trí cây thông Noel trong hoa viên. Bạn nhỏ không với được lên cây thông Noel, Đường Dịch liền bế con lên để treo đồ trang trí.

Cả nhà đứng trong hoa viên, Kỉ Dĩ Ninh nhìn cảnh sắc trước mắt, không khỏi nhớ tới buổi tối nhiều năm trước.

Tối đó cũng giống như bây giờ, ánh trăng hư ảo, bầu trời rộng lớn xa vời vợi, mùi hoa hải đường quyến rũ thanh tịch. Đường Dịch đứng sau cô, vòng tay ôm cô nói: Anh cần em.

Lúc ấy chỉ cảm thấy người đàn ông này khó hiểu ngoan độc nhưng tuyệt mỹ, giống như cây thuốc phiện. Bây giờ nghĩ tới, lại có thể cười rộ lên, Tất cả đã qua giống như một trường thịnh yển. Đều đã bị ma pháp phong hóa lưu lại tất cả tư thái, năm tháng thời đưa, vẻ đẹp của trường thịnh yển đến giờ đã mất đi không biết bao nhiêu lần.

Cô cúi đầu sờ vào miếng ngọc thạch màu nâu sẫm. Miếng ngọc này từ trước tới giờ vẫn không rời khỏi cô.

“Suy nghĩ cái gì?”

Bỗng nhiên cô bị anh ôm từ phía sau, cô hơi quay đầu lại hỏi anh, “Duẫn Ngân đâu?”

“Đang xem quà giáng sinh, nó chơi một mình rất vui vẻ.”

Cô không nhận được nở nụ cười.

“Em nhận được thiệp mời, sau lễ mừng năm mới muốn đi London tham gia hội các sinh viên ở Cambridge, anh có thể đi cùng em không?”

“Ừ, nhất định.”

“Duẫn Ngân cũng phải đi cùng, anh không được không muốn.”

“..... Ừ.” Đáp thật sự miễn cưỡng.....

“Em gặp lại Tồn Huyền, anh không được mất hứng.”

“Anh đương nhiên mất hứng!”

“.....”

“..... Anh có thể không ngăn cản.”

“.....”

Kỉ Dĩ Ninh bối rối trong chốc lát, sau đó gọi anh một tiếng.

“Đường Dịch.”

“Ừ?”

“Gặp anh, thật sự là quá tốt.”

“..... Anh cũng vậy.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-trang>